

**OSMAN
AYSU**

**Tamara'nın
Gözyaşları**

©psilon®

Rus istihbarat örgütü ajanı Boris Tretyakov, örgütün üst düzey yetkilileri tarafından sorguya alınınca, kendini bir bilmecenin içinde bulur. Eski dostu Mihail vatana ihanetle suçlanmaktadır. Örgüt ondan arkadaşının yakalanması için çalışmasını beklerken, dostu örgütün ihanet içinde olduğunu iddia ederek Boris'ten yardım ister. Kafası karışan genç ajan, Mihail'in karısı Tamara ile birlikte Rusya'nın karlı köy yollarında bir gizemin peşine düşer...

Osman Aysu CIA ile MIT'in de rol aldığı **Tamara'nın Gözyaşları'nı**, ilginç konusu ve usta işi kurgusuyla, diğer kitapları gibi soluk soluğa okutmayı başarıyor.

www.epsilonyayinevi.com

online alışveriş: **yenisayfa**.com.tr

TAMARA'NIN GÖZYAŞLARI

Osman Aysu

EPSİLON

Birinci bölüm

1

İnşa tarihinden bu yana içinde yaşanan entrikaların kirini ve pisliğini taşırmış gibi görünen, büyük taş binanın uzun ve loş koridoru, soğuk ve ürperticiydi. Açık sarı boyalı yüksek duvarların, on dokuzuncu yüzyıldan kalma zarif tavan süslemeleri bile koridorun kasvetli havasını değiştirmeye yetmiyordu.

Boris Tretyakov adımlarını hızlandırdı. Mermer zeminde yürüyen genç adamın ayak sesleri koridor boyunca yankılanıyordu. Tretyakov kendi çıkardığı seslerden bile ürkmeye başlamıştı.

Bulunduğu bina Puşkin Güzel Sanatlar Müzesi'nin, halka kapalı tutulan bir bölümüydü -içinde çalışan personele bile. Özel izni olmayan hiç kimse bu koridora, hatta bu bölüme giremezdi. Söz konusu bölüm kırk yıl önce Sovyet Sosyalist Cumhuriyetleri'nin gizli istihbarat örgütü olan KGB'nin faaliyetlerine tahsis edilmişti. Ancak örgüt içinde bile buranın mevcudiyetini bilen çok az sayıda insan olmuştu. Son devrim ertesi bina uzunca bir süre kapatılmışsa da, yedi seneden beri yeniden hizmete açılmış olması eski özelliğini değiştirmemişti. Teşkilat içindeki pek çok üst düzey yönetici bile hâlâ buranın ne amaçla kullanıldığını bilmiyordu.

Boris Tretyakov koridorun sonundaki yüksek ahşap kapının önüne geldiğinde bir an durup derin bir nefes aldı. Kapıyı vurmadan önce kendine son bir defa çekidüzen verdi. Ceketini çekti, kravatının düğümünü gömleğinin yakasına yerleştirdi. Uzun boylu,

yakışıklı bir adamdı. Slav ırkına has, beyaz teni, simsiyah saçları vardı.

Kapının önünde beş-altı saniye kadar oyalanıp, heyecanını bastırmaya çalıştı. Bu özel bölüme ikinci geliyordu. İlk gelişi yaklaşık bir sene öncesine rastlıyordu ve o tarihte örgütün efsane şeflerinden Pavloviç'in muaviniydi. Aynı heyecanı, belki de fazlasıyla o zaman da yaşamıştı ama şimdiki davet çok farklıydı ve o, bu kez buradan ayrılırken omuzlarına binecek yükü tahmin edecek kadar da zeki bir adamdı.

İşaretparmağının kemikli boğumuyla kapıyı tıkırdattı. Aynı anda içerden gür bir ses geldi: "Giriniz!"

Boris kapıyı araladı. İçerdeki yüksek tavanlı odada pencere olmadığını, havalandırmanın özel cihazlarla yapıldığını ve dışarıya ses sızması için odanın kususuz bir şekilde yalıtıldığını biliyordu. Odada tek bir kişi bulacağını düşünmüştü ama koltuklara oturmuş üç adamla karşılaşınca irkildi.

İçlerinden sadece Feodor Petrovski'yi tanıyordu. Diğer ikisinin yüzlerini ilk defa görüyordu. Boris askerce bir selam verip vişneçürüğü halının üzerinde sakın adımlarla ilerledi. Oda oldukça loştu. Duvardaki iki aplığın ve ortadaki masa lambasının ışığı etrafı yeterince aydınlatmıyordu.

"Yaklaş, Boris Tretyakov," dedi Feodor Petrovski. Sesi her zamanki gibi gür, mütehakkim ve ürkütücüydü. Boris elinde olmadan titrediğini hissetti. Teşkilatın ünlü fakat hiç sevilmeyen bu elemanı, örgüt içinde çok nüfuzlu bir insandı. Genç. ajan masaya doğru bir-iki adım daha attı. Başıyla selam verdi ve hazıroldaki asker gibi hiç kıınıldamadan öylece durdu. Odaya girişindeki kısa an hariç, koltukta oturan diğer iki kişiye hiç bakmamıştı. Boris'in dikkatini çeken hususlardan biri de, büyük geniş masanın tam karşısında duran boş

iskemleydi: İnsiyaki olarak o iskemlenin kendisine tahsis edildiğini anlamıştı.

Beklemeye devam ediyordu.

Oysa Feodor Petrovski'nin yaklaş, komutundan sonra kimse ağzını açmamıştı, yine de koltuklarda oturan üç adamın dikkatle kendisini incelediklerini hissediyordu.

Boris işinde başarılı, sicili takdirlerle dolu bir ajandı. FSB'nin* en sevilen ve güvenilen memurlarından biriydi. Önce buraya özel bir görev tevdi için çağrıldığını sanmıştı ama odadaki oturma düzeni ve boş duran iskemle muhtemel bir sorgulamanın işareti gibiydi. Hafifçe alını kırıştı ve içinde bir huzursuzluk hissetti. Yanlış bir şey yaptığını, sorgulamaya alınmasını gerektirecek bir hatası olduğu kabullenemedi. Beklemekten başka çaresi yoktu.

Nihayet Feodor Petrovski'nin tok sesi yine işitildi:

"Oturunuz, Ajan Tretyakov."

Daha ziyade bir emir gibi bir cümleydi bu. Boris sessizce boş iskemleye yaklaşıp oturdu. Feodor Petrovski ona bakmadan, inceliyormuş gibi, önündeki ince dosyanın sayfalarını çeviriyordu. Tanımadığı diğer iki adamın kuşkulu bakışları ise hâlâ üzerindeydi.

Tedirginliği gittikçe artıyordu Boris'in.

Sonunda önündeki dosyayı kapatan Feodor Petrovski birden Boris'in hiç beklemediği bir soru sordu:

"Mihail Kuznetsov'u tanır mısınız?"

Bir an afallamıştı Boris.

"Evet efendim, tanırım," diye mırıldandı.

"Nereden?"

"Teşkilatımızın bünyesinden tabii. O da benim gibi bir FSB ajanıdır."

Bu defa Petrovski'nin sağ tarafındaki koltukta oturan iri cüsseli, göbekli adamdan bir soru geldi:

"Sadece Teşkilat'tan mı?"

Boris bir an düşündü.

"Hayır efendim. Aynı şehirde doğduk. Okul arkadaşımıdır."

* Eski KGB'nin yerine kurulan, yeni Rus İstihbarat Örgütü.

"Hangi şehirde?"

"Poddupye'de, efendim."

Şişman adam sanki çok şaşırılmış gibi gözlerini açarak Boris'e baktı.

Feodor Petrovski devam etti:

"Mihail Kuznetsov'la arkadaşlığınız devam ediyor mu?"

Boris cevap vermeden önce yine bir an düşündü. Buraya çağrılışının eski çocukluk arkadaşıyla bir bağlantısı olabileceği ihtimali şaşırtmıştı onu. FSB'nin üst düzey yetkililerinin bunu öğrenmek için kendisini buraya çağırılmaları abesti.

"Eskisi kadar sık değil, efendim," diye fısıldadı.

"Neden?"

"İşimizin şartları gereği. Şu an ben Moskova'da görevliyim ama onun nerede olduğu hakkında bir bilgim yok."

"Demek bilgin yok?"

"Evet, efendim."

Boris'in gitgide huzuru kaçmaya başlamıştı. Hafiften terlediğini hissetti. Sanki uzun süre koşmuş gibi, kısa kesilmiş saçlarının dibinden ensesine bir ter damlasının süzüldüğünü duyumsadı.

Bu kez sol tarafındaki koltukta oturan, uzun boylu, ince yapılı adamdan bir soru geldi:

"Kendisini en son ne zaman gördünüz Ajan Tretyakov?"

Boris yine düşünmek zorunda kaldı. Gerçekten de Mihail'i uzun zamandır görmüyordu, anımsamaya çalıştı.

"Galiba altı ay kadar önce karşılaştık, efendim. Pek emin değilim, biraz daha evvel veya biraz sonra da olabilir."

"İyi düşünün, Ajan Tretyakov."

Geçmiş zamanı hatırlamaya çalıştı Boris. Emin olamıyordu ama galiba geçen hazırandı, Kaşlarını çatıp karşılaştıkları o ânı kendini zorlayarak hatırlamaya çalıştı. Sonra fısıldar gibi konuştu:

"Evet, geçen hazırandı sanırım."

Odadaki görevlilerin bir an bakıştıkları gözünden kaçmadı. Ancak buna bir anlam verememişti. Zayıf, uzun boylu adamdan bir soru daha geldi:

"Bu karşılaşma nerede oldu?"

"Burada Moskova'da, efendim."

Feodor Petrovski birden müdahale etti yeniden:

"O günü anımsamaya çalış. Karşılaşınca ne yaptınız?"

Boris'in artık kuşkusu kalmamıştı; bu gittikçe derinleşecek bir sorunun ilk aşamasıydı. Henüz neler olduğu hakkında bir bilgisi yoktu ama kodamanlar kendisini sorguya almışlarsa işin içinde çok tatsız ve son derece önemli bir devlet sırrının yattığı besbelliydi. Mihail Kuznetsov'dan şüpheleniliyordu, hatta belki kendisinden de. Alnında da ter tanecikleri oluştu.

"Bir bara girip içki içtiğimizi hatırlıyorum."

"Mihail Kuznetsov yalnız mıydı?"

Boris diliyle hafifçe dudaklarını ıslattı.

"Hayır, efendim. Yanında eşi de vardı."

"Eşi ha? Eşini tanır mıydın?"

"Evet, efendim. Tamara Kuznetsov. Tanırım, tabii."

Feodor Petrovski önündeki dosyadan bir fotoğraf çıkararak Boris'e uzattı.

"Bu mu?"

Boris resme bakar bakmaz irkilmişti.

"Hayır, efendim," diye kekeledi. "Bu o değil."

"Emin misin?"

"Kesinlikle, efendim."

"Peki, bu olabilir mi?"

Feodor Kuznetsov bu defa başka bir resmi Boris'in önüne sürdü. Fotoğrafa bakar bakmaz genç ajanın gözleri ışıldadı.

"Evet efendim, Tamara bu resimdeki kadındır."

Feodor Petrovski itina ile fotoğrafı geri alıp dosyanın içine koymuştu.

"Demek Tamara Kuznetsov'u da tanıyorsun. Onunla samimiyetinin derecesi nedir?"

Boris yine irkilir gibi oldu. Ne KGB'de ne de FSB'de ajanların eşleriyle yakın ilişkilere girilmesi hoş karşılanırdı. İlk aklına gelen, yoksa benim Tamara ile ilişkim olduğunu mu sanıyorlar, düşüncesi oldu. Bu çok anlamsızdı; zaten Tamara ile sadece üç-beş kere görüşmüştü, onu yakından tanımıyordu; hele aralarında bir ilişki olduğu fikri çok saçmaydı. Kaldı ki böyle bir şeyden şüphelenilse bile bunun tahkik yeri burası olamazdı. Boris net ve açık bir şekilde soruyu yanıtladı:

"O arkadaşımın karışdır. Fazla bir yakınlığım yoktur."

"Emin misiniz, Ajan Tretyakov?" diye sordu Feodor Petrovski. Sesinde söylenene inanmayan birinin alaycı ifadesi vardı.

"Kesinlikle, efendim."

"Demek öyle."

"Evet, efendim."

Odada yine asap bozucu bir sessizlik olmuştu. Petrovski 'nin oturduğu koltuk gıcırdadı, sert bakışlı müdür bu defa dosyanın içinden başka bir resmi çıkararak Boris'e doğru uzattı.

"Peki, bu resmi nasıl açıklayacaksınız?"

Genç ajan merakla aldığı resme acele bir göz attı. Yakın mesafeden çekilmiş büyücek bir fotoğrafı. Açık havada, tahta bir masanın arkasında Tamara ile kendisi ellerinde şarap bardaklarıyla gülerek objektife poz verirken çekilmişti. Boris bir an kızardı, şaşırdı da aynı zamanda. Önce bu fotoğrafı hiç hatırlamadı, zihnini

zorladı, resmin ne zaman ve nerede çekildiğini bulmaya çalıştı. Sonra gülümsedi ve kekeleyerek karşılık verdi:

"Evet, hatırladım efendim. İki yıl evvel senelik iznimizde Kırım'da, Yalta'da çekti miştik bu fotoğrafı. Bir kır gazinosunda. Birden toparlayamadım."

"İki yıl önce, öyle mi?"

"Evet, efendim."

"Fazla uzak bir geçmiş sayılmaz. Hatırlayamamana şaşırdım. Senin gibi zeki bir ajanın hatırlamaması tuhaf değil mi?"

Boris yorum yapmadı. Hâlâ meselenin nereye varacağını kestiremiyordu. En iyisi bu üç adamın yapacağı hamleyi beklemektir.

Feodor Petrovski yeniden sırtıtmıştı.

"Tamara Kuznetsov çok güzel bir kadına benziyor. Siz ne dersiniz Ajan Tretyakov?"

Boris bu garip sorgulamadan sıkılmaya başlamıştı ama tedbiri elden bırakmadı. Tek yapabileceği, her şeyi en dürüst ve açık haliyle ifade etmektir.

"Haklısınız, efendim. Tamara ciddi çekici bir kadındır."

"Bu husus şüphe götürmez. Ve siz de eski çocukluk arkadaşınızın karısıyla Yalta'ya bir kaçamak yaptınız, değil mi?"

Boris'in birden kaşları çatıldı.

"Yanılıyorsunuz, efendim. Bu kesinlikle doğru değil. Onlarla Yalta'da karşılaşmam tamamen bir tesadüftü. Zaten o resmi de bizzat Mihail çekmişti. Kadının kocası da aynı masadaydı."

"Buna inanmamızı mı istiyorsun?"

"Ama gerçek bu, efendim."

"Bunu nasıl kanıtlayabilirsin?"

Boris bir an tereddüt geçirdi. Sonra kendinden emin bir şekilde mırıldandı:

"Bu FSB için çok kolay bir iş. Kaldığımız o yeri hatırlıyorum. Resim otelin bahçesindeki J11r kır gazinosunda çekilmişti. Yalta'daki memurlarımız otelin defterlerini araştırırlarsa Kuznetsov çiftinin de, benim de o otelde bir gece kaldığımızı tespit edebilirler."

Feodor Petrovski'den hiç ses çıkmamıştı. Sadece bir an diğer koltukta oturan adamlarla göz göze geldi. Boğazı kuruyan Boris, bu anlamsız suçlamanın nedenini hâlâ anlayamamanın sıkıntısını yaşıyordu. İşin sonunun nereye varacağını da merak ediyordu. Ayrıca kuşkuları çok manasızdı. Boris dürüst ve ahlâklı bir insandı, eski çocukluk arkadaşının karısıyla ilişkiye girmek asla aklının köşesinden bile geçmezdi. Bir an akli Yalta'da geçirdikleri o güne gitti. Karşılaşmaları gerçekten de bir tesadüf ve bütün bir günü kırlarda gezip, içki içip dolaşarak geçirmişlerdi; ama tamamen dostane ve iyi niyetli bir yaklaşım içinde.

Feodor Petrovski kaşlarını kaldırarak homurdandı:

"Tamara Kuznetsov ile aranızda bir ilişki olmadığını biz de tahmin ediyorduk Ajan Tretyakov," dedi. "Yine de emin olmak istedik. Bu fotoğraf bizi biraz şüphelendirdi de..."

Boris önce rahatlar gibi oldu fakat sonra içini tekrar aynı huzursuzluk kapladı. Bu basit birkaç soru Tamara ile aralarında bir ilişki olmadığının kesinlikle ispatı olamazdı. En azından FSB bundan şüpheleniyorsa, meselenin çözümünü kendi ağzından çıkacak inkârı bağlamazdı. Teşkilat daima mutlak emin olacağı deliller arardı.

Huzuru iyice kaçmıştı Boris'in.

Nitekim üç adamın bakışları hâlâ şüphe doluydu.

Feodor Petrovski birden konuyu değiştirir gibi sordu:

"Ajan Mihail Kuznetsov'un şu an hangi görevle nerede olduğunu biliyor musun?"

Boris samimiyetle başını salladı.

"Hayır efendim, bilmiyorum."

Odadaki üç adam, sanki aynı anda gergin bir halde kıpırdandılar. Boris verdiği cevabın onları tatmin etmediğini hissetti. Lakin gerçekten de çocukluk arkadaşının nerede olduğu hakkında bilgisi yoktu.

Petrovski sorusu önemsizmiş gibi üstelemedi.

"Peki, hiç mektuplaşmıyor musunuz?" diye sordu.

Bu soruyu da yadırgamıştı Boris. Zaten Mihail ile şimdiye kadar hiç mektuplaştıklarını hatırlamıyordu.

"Hayır, efendim. Dediğim gibi Mihail çok eski arkadaşımıdır ama aradan geçen yıllar zarfında elde olmadan eski yakınlığımız zayıfladı biraz. Yani görevlerimiz gereği sık görüşemiyoruz."

"Ama bu yakınlığınıza engel değildir, değil mi? Hâlâ birbirinize güvenirsiniz."

Boris yine dürüst davranmayı tercih etti.

"Evet, efendim. Mihail sevdiğim ve güvenilir bir insandır. Şimdiye kadar hiçbir yanlışını görmedim."

"Biz de öyle düşündük. Ancak bize yalan söylemeyeceğinizi sanmıştık."

"Anlayamadım, efendim. Ne yalanı? Size yalan söylemedim."

"Mektup konusunda da mı?"

"Kesinlikle. Mihail'e mektup yazdığımı hiç hatırlamıyorum."

"Ya o size hiç yazdı mı?"

"Hayır, efendim. Bundan eminim."

Genç ajana kötü kötü bakan Feodor Petrovski elini çekmecesine götürerek ince bir zarf çıkardı ve Boris'e gösterdi.

"Bu mektubu üç gün önce elde ettik. Mihail tarafından sana yazılmış."

Boris sapsarı kesilmişti.

Söz konusu mektup hakkında hiçbir fikri yoktu. Müdür Feodor Petrovski'nin oturduğu masa ile aralarında epey

mesafe vardı, yine de keskin gözleriyle zarfın üzerindeki kendi adını okumayı başarmıştı.

"Benim bundan hiç haberim yok," diye mırıldandı genç ajan. "Ondan bir mektup da beklemiyordum. Ne yazıyor içinde? Görebilir miyim?"

"Tabii ki göremezsin henüz."

Boris içini çekti. Artık bir belaya bulaştığından emindi ama aklının almadığı husus Mihail Kuznetsov'un bu işteki rolüydü. Mihail güvenilir bir insandı, şimdiye kadar teşkilat içinde onun aleyhinde bir şey işitmemişti. Yine de yüzü acı ile buruştu, onunla görüşmediği yıllar içinde ne gibi değişime uğradığı hakkında fikri yoktu maalesef. Son yıllarda Rusya'da her şey bir başka şekilde değişiyordu zaten.

Sustu.

Kötü bir akıbeti beklercesine bunalmış olarak bakışlarını odanın duvarlarına dikti. Her geçen saniye tedirginliği daha da artıyordu.

Feodor Petrovski yine şaşırtıcı bir sual sormuştu:

"Baleye sık gider misin?"

Boris bön bön müdürün yüzüne baktı.

"Pek sık değil, efendim," diyebilirdi sonunda.

"Ama Çaykovski'yi seversin, değil mi?"

Müdürün yaptığı bu acayip zikzaklar Boris'i şaşkına çeviriyordu.

"Evet," dedi kısaca.

"Her halde Bolşoy'da Kuğu Gölü'nü de seyretmişsindir."

"Yanılmıyorsam iki defa, efendim."

"Korkarım, yarın akşam bir kere daha seyretme bahtiyarlığına erişeceksin."

"Anlayamadım?"

"Adresine postalanan mektuptan yarın akşamki suare için sana bir bilet çıktı."

Boris Tretyakov aval aval müdüre baktı bir daha.

"Yani Ajan Mihail Kuznetsov'un bana bir bale bileti gönderdiğini mi söylemeye çalışıyorsunuz?"

"Aynen öyle, Boris."

"Buna çok şaşırdım, efendim... Ve bir anlam da veremedim."

"Eminim o mektubun nereden postalandığını da bilmiyor-sundur."

"Kesinlikle bilmiyorum. Sizi temin edebilirim."

"İstanbul'dan."

Boris'in gözleri irileşti.

"Yani Mihail'in Moskova'daki bir temsil için İstanbul'dan bana bilet gönderdiğini mi ima ediyorsunuz? Fakat bu çok anlamsız, nasıl olur, çok şaşırdım."

"Bu ima değil Ajan Tretyakov. Biliyoruz. Söz konusu biletlerin uzun bir hikâyesi var, tabii önce Moskova'dan alınmış İstanbul'a gönderilmiş, sonra da yeniden buraya sana postalanmış."

"Ama Mihail neden Kuğu Gölü için bana bilet göndersin ki?"

"Bunun cevabını biz de senden öğrenmek istiyoruz."

"Söylediğim gibi hiçbir fikrim yok. İlk defa sizden duyuyorum."

"Bu durum sana ilginç gelmiyor mu Ajan Tretyakov?"

Boris tekrar yutkundu. Hiç şüphesiz ortada ilginç bir durum vardı. Her ne kadar Mihail eski arkadaşı ve dostu olsa da, Moskova'daki bir temsile İstanbul'dan bilet göndermesi çok garipti. İşin içinde bir bit yeniği olmalıydı. Genç ajanın yüzü allak bullak olmuştu.

"Evet, efendim," diye fısıldadı. "Cidden ilginç."

Sağındaki koltukta oturan şişman adam yeniden konuştu:

"Az önce bize Ajan Kuznetsov'un nerede görevli olduğunu bilmediğinizi söylemişsiniz; hâlâ bunda ısrar ediyor musunuz?"

Boris kendinden emin bir şekilde başını salladı.

"Bilmiyorum, efendim. Bana inanın."

"Öyleyse ben söyleyeyim. Ajan Mihail Kuznetsov beş aydan beri İstanbul Konsolosluğu'nda kültür ataşesi olarak görev yapıyor."

Bunu öğrenmek Boris'i hiç de şaşırtmamıştı, zaten bu kadarını tahmin etmişti. Söz konusu mektup İstanbul'dan geldiğine göre Mihail Türkiye'de görevli olmalıydı. Pek çok FSB görevlisi yabancı memleketlerdeki büyükelçiliklerde veya konsolosluklarda gizli kimliklerle çalışırlardı. Kendisi de buna benzer görevlerde çalışmıştı.

Sesini çıkarmadı Boris.

En azından bu bir açıklamaydı, bunaldığı suallerden biri değildi. Fakat kısa bir süre sonra Müdür Feodor Petrovski'nin sert sesiyle yeniden gerginliğe düştü.

"Sicilinizi inceledik Ajan' Tretyakov," dedi, adam. "Ajanlık eğitiminiz sırasında Moskova'daki Yabancı Diller Enstitüsü'nün Türkçe bölümünden pekiyi derece ile mezun olmuşsunuz. Öğitmenlerinizin ifadesine göre Türkçeniz mükemmelmış. Doğru mu?"

Boris yine onaylamak zorunda kaldı.

"Öyle denebilir, efendim. En makbul İstanbul şivesini oldukça rahat konuşurum."

"Bu çok iyi..."

Ajan gözücuyla Müdür'ü süzdü. Takdir ifadesinin ne anlama geldiğini henüz anlamamıştı. Müdür, "Korkmanıza gerek yok Ajan Tretyakov. Sizden şüphelenmiyoruz, tam tersi, size az sonra çok önemli bir görev vereceğiz. Zaten buraya çağrılış sebebiniz de bu," dedi bu kez oldukça yumuşak bir sesle.

Ama bu yumuşak ses tonu bile Boris'in titremesine engel olamadı.

Dünyanın en eski ve muhtemelen en ünlü bale topluluğu olan Bolşoy Tiyatrosu, Moskova'nın belli başlı simgelerinden bindir. 1780'lerde açılan ilk tiyatrodaki maskeli balolar, komediler ve operakomik temsilleri verildi. Günümüzde Bolşoy Tiyatro topluluğunun bale ve opera temsilleri, tarihi boyunca iki kez büyük yangın tehlikesi atlattmış olan görkemli tiyatro binasında sergilenmektedir. Galerinin tam ortasındaki kırmızı kadife perdeli loca, sayısı yüz yirmiye aşkın localardan sadece biridir. Burası Çarlık Locası diye adlandırılır. Locanın alınlığındaki Neo-Klasik rölyef, binanın yangından sonra yeniden inşası sırasında eklenmiştir. Rölyefte, Yunan müzik ve ışık tanrısı Apollon'un lirini taşıyan bir çift melek resmedilmiştir. Sovyet döneminde kaldırılan alınlıktaki çarlık tacı da, 1986'dan sonra tekrar yerine konmuştur. Binaya giren sanatseverler kendilerini önce siyah-beyaz karolu antrede bulurlar, iki yandan, beyaz mermerden görkemli basamaklarla ana fuayeye ulaşırlar. Ana fuaye birinci katın tüm ön kısmını kaplar. Asıl oditoryum ise altı kademeli ve iki bin beş yüz seyirci kapasitelidir. Mimari özelliği itibariyle akustiği fevkaladedir.

Boris Tretyakov, kalabalık fuayeye girdiğinde bir an nefesini tuttu. Uzun yıllarını bu mesleğe vermesine rağmen, bu gece, içinden yükselen olumsuz sinyaller, onu heyecana itiyor ve damarlarındaki adrenalinin azami seviyeye yükselmesine neden oluyordu.

Bir an bu görevi kabul ettiği için kendine lanetler okudu. Ancak ne yazık ki başka şansı yoktu. Acı gerçeğe yüz yüze gelmesi kaçınılmazdı ve elinden bir şey gelmiyordu. Dünden beri beynini en fazla kurcalayan husus, Mihail'in kendisinden ne isteyeceği idi. FSB, Ajan Mihail Kuznetsov'un gizli bir amaçla kendisiyle buluşmak istediğine inanmıştı ama amacın mahiyeti hakkında bir şeyler bilseler bile bunu kendisine

çılatmamışlardı. Puşkin Güzel Sanatlar Müzesi'nin bodrum katındaki o görüşmeden bu saate kadar, Boris her olasılığı düşünmeye gayret etmişti. Aklına ciddi bir sebep gelmiyordu. Sovyet döneminde olsa, rejimden bunalan ya da Batılı kapitalist ülkelerin refah içindeki yaşamlarını gören bazı ajanlar, zaman zaman ikili çalışmaya ya da ilticaya kalkışırldı. Ancak şimdi devir değişmişti; henüz bir geçiş döneminde de olsalar Rusya'da şartlar günbegün değişiyordu. Her ne kadar ellerine iyi para geçtiği söylenemez ise de, Mihail karakterin-deki bir adamın ihanete kalkıştığına ihtimal vermek istemiyordu. Mihail'i çocukluğundan heri tanırdı; kesinlikle böyle bir şey yapmazdı o.

Derin derin içini çekip gözleriyle fuayedeki kalabalığı taramaya başladı. Büyük ve aydınlık salon baleye düşkün sanatseverlerle doluydu. Mümkün olduğu kadar kalabalığın arasına karışmadan, nispeten terha yerlerde dolaşarak kendini Mihail'e göstermeye çalıştı. Nasıl olsa o da şu an kendisini arıyor olmalıydı.

Boris'in sırtında şık gri flanel bir takım elbise vardı. Bu akşam itina ile giyinmiş, mavi gömlek, diyagonal çizgili bir kravat takmıştı. Sırtındaki elbiseyi geçen sene üç ay kaldığı Londra'daki ünlü Southland mağazasından almıştı. Kıyafetiyle salondaki pek çok erkekten daha yakışıklı ve bakımlı görüyordu kendini. Bir FSB ajanından ziyade, Moskova'nın henüz yeterince görmeye alışık olmadığı paralı bir işadama havasındaydı.

Temsilin başlayacağını belirten ilk gonk çaldığında Mihail hâlâ ortalarda yoktu. Yine içini bir huzursuzluk kapladı. Kalabalık arasında hiç tanımadığı en az üç-beş FSB elemanının bulunduğu ve kendisini gözetlemekte olduklarından yüz de yüz emindi.

Ellerini ceplerine sokup yavaş yavaş kalabalığın arasına karışmaya başladı. Mihail neden ortaya çıkmamıştı acaba? Küçük yaştan beri tanıdığı çocukluk

arkadaşı çok zekiydi, belki de sınıflarının en zekisi. Hatta ilk tanıştığı yıllarda bu nedenle onu kıskandığını hatırladı Boris. İster istemez dudaklarında hafif bir tebessüm oluştu. Çocukluk yıllarına gitti birden; hepsi bu kadar da değildi. Mihail sinsi şüphecilği nedeniyle pek sevilmezdi arkadaşları arasında. Her şeye rağmen ikisi iyi anlaşır, hiç ayrılmazlardı. O yüzden onlara Kapka'nın Köpekleri adını takmışlardı. Boris şimdi bu adın nereden geldiğini dahi hatırlamıyordu ama öyle derlerdi.

Odioryuma doğru ilerlerken ikinci gonk çalmıştı. Kalabalık hareketlenmiş, herkes bir an önce yerine oturmak için hızlanmıştı. Boris Tretyakov hâlâ meraklı gözlerle arkadaşını arıyordu. Birkaç saniye daha salonun büyük tonozlu giriş kapısının önünde oyalandı ama Mihail ortalarda görünmüyordu.

Gün boyu aklından atamadığı soru yeniden beynini kemirmeye başladı. Mihail'in sorunu neydi acaba? Gerçekten bir ihanetin içinde miydi? Şayet böyle bir yola sapmışsa kendisinden ne isteyebilirdi ki? Eski geçmişlerine sığınarak bir yardım talebinde mi bulunacaktı? Bu oldukça uzak bir ihtimal gibi göründü gözüne. Mihail Kuznetsov böyle bir yanılığa düşmeyecek kadar akıllı bir insandı. Her ne kadar eski dost iseler de, Boris'in inançlarından ve vatanına sadakatten vazgeçmeyecek kadar ilkelerine bağlı biri olduğunu idrak ederdi. Suçluysa bunu yapmazdı. Öyleyse FSB neden ondan şüpheleniyordu ve neyin peşine düşmüştü? Neden Mihail'i Moskova'ya çağırıp takibata girişmemişti? Ayrıca zihnini kemiren başka bir nokta daha vardı tabii; dünyaca ünlü FSB, kendi ajanının Moskova'ya gelişinden haberdar değil miydi? Haberdar ise tutuklanmaması, en azından sorguya çekilmemesi için çok önemli nedenler olmalıydı.

Üçüncü gongun çalmasına çok az zaman kalmıştı.

Boris yerine doğru ilerledi. Teşrifatçı onu koltuğuna oturttu. Merakı had safhadaydı. Yoksa Mihail bir şeylerden şüphelenip son anda kendisiyle temastan vaz mı geçmişti? Bu da mümkündü. Sıkıştığını hisseden ajanlar her çareye başvurabilirlerdi. Belki de güvenliğinden emin olmak için temsilin sonunda yanına yaklaşacaktı. Hatta belki bu gece temsilden sonra evine gelirdi. Ama Boris birden bir şeyi hatırladı; Mihail onun ev adresini bilmiyordu, bilmesine de olanak yoktu. Zira altı ay evvel Moskova'da son karşılaşmalarında, Boris Petersburg'dan yeni dönmüştü ve o sıralar Teşkilat'ın lojmanlarından birinde kalıyordu. Kendisine henüz burada daire tahsis edilmemişti. O halde nasıl olur da Mihail İstanbul'da yaşamasına rağmen kendisinin Moskova'daki yeni dairesinin adresini öğrenip mektup yazabilirdi? Şu âna kadar bunu düşünemediği için kendine kızdı. Çok daha evvel akıl etmeliydi bunu. Ama daha sonra pek de önemli olmadığını düşündü. Ne de olsa Teşkilat içinde müşterek tanıdıkları olabilir, uydurma bir gerekçeyle onlardan adresini öğrenmelerini rica etmiş olması mümkündü. ''.

Son bir kere daha etrafına bakındı. Hemen hemen bütün koltuklar dolmuştu ama Boris sol yanındaki koltuğun hâlâ boş olduğunu gördü. O koltuğa ait biletin satılmamış olması mümkün değildi. Soluğu hızlandı.

O koltuk Mihail Kuznetsov'un olmalıydı. Işıklar yavaş yavaş karamaya başlamıştı. Boris artık yanındaki koltuğun boş kalacağını sanmaya başlamıştı ki sıranın başında beliren bir gölgenin hızla boş koltuğa doğru ilerlediğini fark etti.

Gözlerini kısıp yaklaşan gölgeye baktı. İyi seçemedi, zira tam o sırada salonun bütün ışıkları sönmüş, ramp ışıkları yanıncaya kadar kısa bir süre etraf kapkaranlık olmuştu. Aynı anda karanlıkta el yordamıyla ilerleyen kişi, yanındaki dik duran boş koltuğu indirirken hafifçe

Boris'e çarpmıştı. Fakat Boris'i asıl şaşırtan şey, burnuna çarpan hafif bir parfüm kokusuydu. Ramp ışıkları yanmış, orkestra müziğe başlamış ve ünlü Kuğu Gölü bale süitinin ilk nağmeleri salona yayılırken Boris heyecanla yanına oturan kişiye baktı.

İrkildi ve gözleri hayretle açıldı.

Zira yanında hiç ummadığı biri oturuyordu.

Tamara Kuznetsov'du bu... Mihail'in karısı...

Genç kadın nefes nefeseydi. Bir süre hiç sesini çıkarmadan donuk bakışlı iri mavi gözlerini Boris'e çevirmiş endişe, korku ve sanki panik içinde bakmıştı ona. Boris, kadının bir şeyden çok korktuğunu sezinlemişti.

Ajan kadının sakinleşmesini, ilk buluşma anının heyecanını üzerinden atmasını bekledi bir müddet. Mihail kendisi gelmeyip karısını gönderdiğine göre, çekindiği bir şeyler var demekti. Tamara'nın paniği bu yüzden olmalıydı. Nihayet dayanamayıp omzunu genç kadına yaklaştırarak, "Mihail nerede? O gelmeyecek mi?" diye sordu.

Sanki çok garip bir sual sormuş gibi, Boris'e bakan genç kadının yüzünde garip ve ürkek bir ifade oluşmuştu birden. Birkaç saniye ajanı süzdü ve çekinerek sordu:

"Mihail'in mektubunu almadın mı?"

Başka bir karşılık veremezdi Boris; içi burkularak yalan söylemek zorunda kaldı.

"Aldım."

Tamara, o halde bu sorunun anlamı ne, dercesine bir daha baktı ajanın yüzüne.

Boris, Müdür Feodor Petrovski'nin olayların tamamını anlatmadığını anladı acı acı. Bu durumda ne olup bittiğini hiç anlayamayacaktı. Amirleri ona bir oyun oynamış, yeteri kadar aydınlatmadan Kuznetsov çiftinin karşısına çıkmak zorunda bırakmışlardı kendisini. Mihail Rusya'da

değildi ve burada olmadığını çünkü toplantıda olanlar da pekâlâ biliyordu. Tamara'nın fotoğrafını gösterip soru sormaları da bu oyunun bir parçasıydı. Şimdi kadının şaşkınlığını ve kendisine neden öyle tuhaf baktığını daha iyi kavramıştı. Puşkin Güzel Sanatlar Müzesi'nin bodrumunda görüştüğü üstleri bu geceki temsile Tamara'nın geleceğini biliyor olmalıydılar.

İçinden bir küfür savurdu Boris. Neler döndüğü hakkında hâlâ bir fikri yoktu; kendisini bir emirle hiç hoşlanmadığı, sonu karanlık görünen bir oyunun tam ortasına atıklarını hissetti.

Tamara hâlâ kuşkuyla kendisine bakıyordu.

"Aldınsa o kısa notu okumadın mı?" diye fısıldadı yeniden.

Ne olursa olsun, dürüst davranmaya karar vermişti ajan.

"Ben o notu görmedim," dedi sonunda.

Artık genç kadının yüzüne bakmıyor, sahnedeki temsille ilgileniyormuş gibi davranıyordu ama göz ucuyla kadının kucagındaki mantosunun üzerinde duran zarif parmaklarının endişeyle kasıldığını gördü.

Tamara'dan ses çıkmıyordu. Boris tekrar kadının kulağına eğilerek, "Neler oluyor Tamara? Anlat bana. Mihail gerçekten İstanbul'da mı?" diye fısıldadı.

Genç kadın mavi gözlerini ona çevirerek hüznle baktı.

"Yazık!" diye mırıldandı. "Kocam sana güvenmekle büyük hata yapmış. Mihail'i sattın, değil mi?"

Trctyakov kıpkırmızı kesilmişti.

"Neler saçmıyorsun Tamara, ne satması? Benim bir şeyden haberim yok."

"Yok mu? Öyleyse oturduğun koltuğun biletini nasıl bulup da geldin buraya?"

Boris meseleyi öğrenmeden rahatlayamayacaktı. Olanları iki kelimeyle özetleyiverdi:

"Miha 'in bana gönderdiği mektubu FSB ele geçirmiş, dedi.

Tamara iŐittiĐine inanmazmış gibi durakladı. KuŐkuyula s z d  Boris'i.

"Doğru mu söylüyorsun?"

"Seni temin ederim ki  yle."

"Peki senden ne istediler?"

"Bu temsile gelmemi."

"Hepsi o kadar mı?"

Ajan omuz silkti.

"Evet."

"Burada Mihail'le karŐılaŐacaĐını mı sanıyordun?"

Tretyakov aynı içtenlikle karşılık verdi:

" yle sanmıştım. Teşkilat da öyle düşünmüştü."

Tamara yine sustu. Sonra güçlükle fısıldadı:

"Şu an FSB buradadır, değil mi? Herhalde bizi gözetliyor-lardır."

"Muhtemelen  yledir."

"Onlara ne diyeceksin?"

"Ne diyebilirim ki, Mihail'in yerine senin geldiğini... Yani gerçeği."

Tamara hıŐkırır gibi söylendi:

"Mihail'e inanmıyorsun. Bunu anladım."

Boris neredeyse isyan edecekti. Elinden gelse baĐırırđı o an:

"YaŐadıklarım beni çıldırtacak. Kimse bana bir Şey söylemiyor yahu! Tek anladığım Mihail'in başının dertte olduğu. FSB onu bilmediğim bir nedenle suçluyor. Kendisi Moskova'da mı?"

"Hayır Boris, saklanıyor. Ama başı ciddi dertte."

"Nerede saklanıyor?"

"Sanırım İstanbul'da. Ama FSB onu bulduğu yerde öldürecek."

"Teşkilat'a ihanet mi etti?"

"Yapma Boris! Onu tanıyor olman lazım. O her zaman memleketine ve görevine sadıktır. Asla öyle bir şey yapmaz."

Tamara'nın söylediğine ajan da inanıyordu.

"O halde neden saklanıyor?"

"Burada konuşamayız. Hele FSB peşimdeyse..."

"Seni takip ediyorlar mı?"

"Emin değilim ama şüpheleniyorum. Bunu asıl senin bilmen lazım."

"Tamam, tamam," diye mırıldandı ajan. "Güvenli bir yerde konuşalım."

22

"Nerede?"

Boris bir an düşündü. Tanımadığı FSB ajanları tarafından şu an bile izlendiğinden hiç kuşkusu yoktu. Peşindkileri atlatacak bir formül bulması, en azından konuşmalarının dinlenmeyeceği bir yere gitmeleri mümkündü. Bu esrarengiz olay hakkında Tamara ne anlatacaksa bu gece öğrenmeliydi, zira yarın Müdür Feodor Petrovski'ye rapor vermek zorundaydı.

Genç kadının kulağına, "Antraktta tiyatrodan çıkalım," diye fısıldadı.

Tamara, kabul anlamında başını sallamakla yetindi.

Dışarısı buz gibiydi, ikisi de yakalarını kaldırdılar. Bol-şoy Tiyatrosu, Moskova'daki sanatsal faaliyetlerin yer aldığı, ünlü Tverskaya semtindeydi. Hiç konuşmadan yürüyorlardı. Adımlarını sıklaştırdılar. Boris mesleki alışkanlıkla, takip edilip edilmediklerini anlamak için ara sıra çevreyi kontrole çalışıyordu. Ne de olsa Tamamda bir ajan karısıydı ve durumdan huylanmıştı.

"İzleniyor muyuz?" diye sordu.

"Bilmiyorum ama mümkündür."

"Nereye gidiyoruz?"

"Az ilerde çoğunlukla sanatçıların gittiği bir kafe var. Oraya gidelim."

Genç kadın sesini çıkarmadı.

Bryusov Pereulok'un tarihi granit kemerini geçerek sokağa girdiler. Buradaki blok apartmanların daireleri, 1920'ler-den beri tiyatro sanatçılarına tahsis edilmişti. Daha ziyade, kirli işlerden uzak kalan, aydın ve elit zümrenin yaşadığı bir yerdi. Kafe o saatte fazla kalabalık değildi ama tiyatroların bitim saatinden sonra birden müşterileri akınına uğradı.

Tenha bir masa bulup oturdular.

İkisi de içki yerine çayı tercih etmişlerdi. Çaylar masaya geldikten sonra Boris en içten ve inandırıcı ifadesiyle, "Anlat bakalım," dedi. "En başından ve bütün ayrıntısıyla her şeyi bilmek istiyorum. Neler dönüyor?"

23

Tamara'nın mavi gözleri çıkmak çıkmaktı.

"Ne anlatabilirim ki? Ben hiçbir şey bilmiyorum sayılır. Asıl senin konuşmanı bekliyorum, bana açıklama yapacak olan sensin," diye mırıldandı.

Tretyakov hayretle kadına bakakalmıştı.

"Ben miyim? Dalga mı geçiyorsun? Daha düne kadar hiçbir şeyden haberim yoktu. Dün Müdür Petrovski'den aldığım ani bir emirle Puşkin Müzesi'nin ünlü bodrumuna çağırıldım. Oranın ne amaçla kullanıldığını kocandan duydun mu hiç?"

Tamara başını salladı.

"Duydum... Demek tahmin ettiğim gibi mesele çok büyük."

"Hangi mesele?"

"Mihaıl'ın bulaştığı iş."

"Bu iş hakkında bir bildiğin var mı?"

"Dedim ya ben hiçbir şey bilmiyorum. Tek bildiğim şu an kocamın çok zor durumda olduğu. İstanbul'da izini

kaybettirip saklanmış. Bana söylediği tek şey hayatının tehlikede olduğu. Öldürüleceğini söylüyor."

Genç kadın hıçkırıklara boğulmamak için kendini zor tutuyordu.

"Onu kim öldürmek istiyormuş? FSB mi?"

"Evet."

"Neden ama? Mihail yasalara aykırı bir işe mi bulaştı? Hangi teşkilat durup dururken kendi elemanını öldürmeye kalkışır ki?"

"Kocamın böyle işlere kalkışmayacağını en iyi sen bilirsin. Unutma ki onu çocukluğundan beri tanıyorsun. O sana güveniyor ve yalnız senden yardım talebinde bulundu."

Boris, "İyi de, nasıl bir yardım talebi? Ne yapmamı istiyor?" diye homurdandı.

"Bunu yazmış sana. Bana açıklama yapmadı. 'Onunla görüş, Boris mutlaka gerekeni yapar,' dedi."

"Telefonla mı görüştünüz Mihail'le?"

"Evet."

"Öyleyse o numarayı bana ver de arayayım kendisini."

24

"Artık sana verebileceğim bir numara da yok. İstanbul'da bir yerde gizleniyor. Beni tekrar aramadıkça onu bulmam imkânsız."

"Yani ona ulaşabilme şansın yok mu?"

"Üzgünüm Boris ama yok."

"Peki bu durumda ben ne yapabilirim ki? Benden ne istediğini dahi bilmiyorum."

"Sorun da bu ya... Mihail benden bu gece için Bolşoy balesine iki bilet alıp birini İstanbul'daki Rus Konsolosluğu'na göndermemi istedi."

Ajan Tretyakov hemen sordu.

"Ne zaman?"

"Bir ay önce."

"Yani Mihail böylece bu buluşmamızı çok önceden tasarlamış oluyor, öyle mi?"

"Evet. Ayrıca bir süre kendisini aramamamı sıkı sıkıya tembih etti."

"Neden?"

^

"Telefonda açıklayamayacağını, saklanmak zorunda olduğunu, Konsolosluk veya FSB ile kesinlikle temasa geçmememi söyledi. İcap ederse senin bana bilgi vereceğini de ekledi."

"Benim mi? Ama nasıl olur Tamara, ben kendisini uzun zamandan beri görmüyorum, hatta İstanbul'da görevli olduğundan bile haberim yoktu. Sana nasıl yardımcı olabilirim, nasıl bilgi verebilirim ki?"

Genç kadın çayından bir yudum aldıktan sonra mavi gözlerini yeniden ajana çevirdi.

"Aklıma kötü şeyler geliyor Boris. Aslında bunları seninle bile konuşmamam lazım ama şu an bana yardım edecek başka kimse yok."

"Ne gibi Tamara?"

"Sanırım kocam FSB'yi çok rahatsız edecek bazı bilgilere ulaştı ve en üst düzeydeki bazı kodamanlar bundan çok tedirgin olarak onun hayatını karartmaya karar verdiler. Aklıma gelen tek olasılık bu."

25

Tretyakov içini çekti.

Ne yazık ki üç aşağı beş yukarı o da aynı şeyleri düşünmüştü. Pek çok memleketin istihbarat örgütlerinde buna benzer şeyler olurdu ve bazen hangi tarafın haklı olduğu asla ortaya çıkmazdı. Bazen ulusal menfaatlerle, örgütün tepesindeki yöneticilerin çıkarlarının çakıştığı da bilinen gerçeklerdendi. Bu gibi durumlarda, daima, öğrenmemesi gereken hayati bilgileri ele geçirenler harcanırdı.

Tretyakov bir süre başını önüne eğip düşündü.

Artık kabullenmesi gereken bir gerçeğe karşı karşıyaydı; hiç kuşkusu kalmamıştı. Boğazına kadar bu belanın içine çekilmişti, hem de hiç ilgisi olmadığı halde. Müdür Feodor Petrovski ve onun yanındaki iki adam Mihail'in gönderdiği mektuptaki bilgileri ele geçirmişler ve şu anda onu da ne olduğunu bilmediği girişimin bir parçası olarak değerlendirmişlerdi. Artık kendisi de tehlikedeydi ve gerekirse rahatlıkla onu da harcayabilirlerdi. Bir an sinirden çıldıracak gibi oldu. Bu konularda FSB'nin ne kadar acımasız olduğunu çok iyi bilirdi.

Sonra biraz sakinleşmeye çalıştı. Basit bir muhakeme yürüttü; bir ataşenin elde edebileceği, koca FSB kodamanlarını paniğe düşüren hayati sır ne olabilirdi? Üstelik Mihail elçilikte bile değildi, konsoloslukta görevliydi. Bu noktaya parmak basmak gerekiyordu.

"Kocanın bundan önceki vazifesi neydi?" diye sordu.

Tamara, Boris'in aklından geçenleri anlamadan onun yüzüne baktı.

"Önceki görevi mi?" diye soruyu tekrarladı.

"Evet."

"Daha önce burada merkezdeydi ama İstanbul'a tayini çıkmadan önce onu üç aylığına özel bir görevle Londra'ya göndermişlerdi."

"Burada merkezde ne iş yapıyordu?"

"Bilmiyorum. Mihail'i tanırısın, fazla konuşkan değildir. Bana işinden pek bahsetmezdi."

"Sana da mı?"

26

"Özellikle bana. Ne zaman sorsam, hep geçiştirirdi. 'Bilmesen daha iyi olur,' derdi."

Boris bekârdı ama istemese de Mihail'in davranışına hak verdi. Öyle bir meslek seçmişlerdi ki, ağzı sıkı tutmak asıldı insanın güvenip karısına bile açılması sakıncalı olabilirdi. Aklının takıldığı bir nokta olmuştu

tabii; Mihail'in SFB'nin merkezindeki görevinden bir konsolosluk ataşeliğine tayini, sadece sürgünle açıklanabilirdi. Gerçi merkezdeki görevinin ne olduğunu bilmiyordu ama merkez bürolarına kadar yükselen bir ajanın konsolosluk ataşeliğine tayininin başka izahı olamazdı.

"Seni Londra'ya götürdü mü?"

"Hayır."

"Neden?"

"Çünkü geçici bir işti. Daha doğrusu bana öyle söylemişti. On beş gün kadar kalıp dönecekti ama sonra iş uzadı, üç ayı buldu."

"Döndüğünde onda bir gariplik hissettin mi?"

Tamara yine aynı şaşkınlıkla,- "Nasıl yani?" dedi.

"Ne bileyim? Gerginlik, sinirlilik, korku filan gibi..."

Genç kadın bir süre düşündü, sonra olumsuzca başını salladı.

"Hayır, hiç öyle bir şey fark* etmedim."

Boris bu defa aklına takılan başka bir soruyu sordu.

"Niye eşinle İstanbul'a gitmedin?"

"Üniversiteden gerekli izni alamadım henüz."

Boris Tretyakov o zaman hatırladı; Tamara Moskova Üniversitesi'nde öğretim üyesiydi. Felsefe bölümünde doçentti.

"Neden?" diye sordu.

"Bilmiyorum, zorluk çıkardılar, işte. 'Sosyal hakların yanar' dediler."

'Acaba bu da FSB'nin marifeti mi,' diye düşündü Boris ama genç kadına aklına gelen ihtimalden bahsetmedi. Eski Sovyet döneminde olsa en ufak bir şüphe veya sicildeki ufaklık bir terslik izin verilmemesi için yeterli olurdu ama şimdi

27

durum oldukça farklıydı. Ağlamak üzere olan Tamara'nın dokunaklı hali Boris'i de etkilemişti.

"Üzülme," diye mırıldandı. "Eminim, her şey düzelecektir. Ben, ortada bir yanlışlık olduğuna inanıyorum. Mihail asla düşündüğün gibi bir ihanete kalkışmaz."

Tamara'nın buz gibi bakan iri mavi gözleri daha da söğüdü.

"Ben onun ihanet ettiğini asla düşünmüyorum zaten," dedi iğneleyici bir ses tonuyla.

Ajan yeniden o gözlere baktı.

"Ama az önce bana Mihail'in FSB ileri gelenlerinin hoşlanmayacağı bazı bilgilere ulaşmış olabileceği ihtimalinden bahsettin."

"Doğru. Ancak bu kocamın ihanet ettiği anlamına gelmez ki."

Boris Tretyakov sustu yine. Mihail'in kendisinden, Bolşoy Tiyatrosu'nda Tamara ile buluşmasını istemesinin nedeni ne olabilirdi? Gönderdiği o mektupta mutlaka ne istediğini açıklamış olmalıydı. Mektup şimdi FSB'nin elindeydi ve Boris, FSB'nin neden hemen tutuklamaya geçmediğini anlayamıyordu. Eğer ortada bir ihanet varsa, teşkilat şu âna kadar kendisini de Tamara'yı da çoktan tevkif etmiş olmalıydı. Oysa bunu yapmamışlar, bu buluşmanın gerçekleşmesini istemişlerdi.

Neden?

Daha ne bekliyorlardı? Neyin peşinde olabilirlerdi? Boris yine basit bir mantık yürütmeye çalıştı. Belki de Tamara'da önemini kavrayamadığı gizli bir şey vardı ve Mihail, onun bunu kendisine teslim etmesini istemişti. Tabii bu sadece bir varsayımdı ve Boris bu düşünceden çabucak vazgeçti. Öyle olsa, FSB, kadının evine baskın yapar her yeri didik didik arar ve o nesne her neyse bulurdu. Genç adam zihnine birbiri ardına hücum eden düşüncelerle boğuşurken birden kafenin kapısı açıldı ve içeriye üniformalı polisler doldu.

İkisi de tedirgin bir şekilde irkildiler. Göz göze geldiler. Acaba onları tutuklamaya mı gelmişlerdi? Üniformaların
28

başında üç de sivil vardı. Birinin, baskını yapan ekibin şefi olduğu muhakkaktı ama diğer ikisi FSB elemanları olabiliyorlardı.

Gerçi bu, Rusya'da polisin sık sık yaptığı rutin kontrollerden biri de olabiliyordu. Kimliksiz göçmenden, uyuşturucu satanlara kadar her şey aranırdı.

Ajan Tretyakov hiç kınıldamadan olabilecekleri bekledi. Kafe zaten pek kalabalık değildi, polisler kapıyı tutmuş, sayıca fazla olduklarından hemen masalara dağılmışlardı. FSB ajanı olduklarından şüphelendiği o iki sivilin tüm dikkatinin kendi masalarına yönelmiş olduğu Boris'in gözünden kaçmadı. Sıra onlara geldiğinde o sivillerden biri masaya iyice yaklaşmıştı. Üniformalı polislerden biri sertçe, "Kimlikleriniz," dedi.

Tamara titreyerek çantasından kimliğini çıkarmıştı. Boris de cüzdanından FSB mensubu olduğunu gösteren hüviyetini çıkardı. Sıradan bir kontrol olsa hüviyeti gören polis hemen pas geçerdi. Ama memur hiç aldırmadan üstlerini aramaya başladı. İkisi de itinayla arandı. Özellikle Tamara'nın çantasını didik didik aramışlardı. Sonunda polislerden biri, sanki bir şey bulamadıklarını ihsas edencesine hemen yanı başlarında duran sivile kaçamak bir bakış attı. Bu Boris'in gözünden kaçmamıştı. Polisler geldikleri gibi sessizce kafeyi terk ettiler.

Etraf yeniden sessizliğe bürününce Boris, "Sanırım bu arama bizim için ayarlanmıştı," diye fısıldadı.

Genç kadın içtenlikle sordu.

"Ne bulacaklarını umuyorlardı ki?"

"Benim de çözemediğim bu henüz."

"Çok garip..."

Boris düşüncelere dalmış gibi mırıldandı.

"Tamara, acaba bu görüşmemizde Mihail bana bir şey teslim etmeni ummuş olabilir mi?"

Genç kadının gözlerine yeniden o garip donuk bakış yerleşmişti.

"Nasıl bir şey?" diye sordu.

"Hiçbir fikrim yok. Ama aksi halde Mihail'in -ikimizi tiyatrodan buluşturmasının hiçbir anlamı kalmıyor."

29

Felsefe doçentinin sesi çıkmamıştı bu defa. Kuşkuyla ajana bakıyordu.

Ajan Tretyakov küçük bekâr dairesine döndüğünde hâlâ beynindeki sorulara bir yanıt bulamamanın çaresizliği içindeydi. Kafedeki polis baskını ve üstlerinin aranmasından sonra Tamara iyice gerilmiş ve kalkmak istemişti. Boris onun adresini ve telefon numarasını almış, en yakın metro istasyonuna kadar da ona refakat etmek istemişti, ama Tamara bu teklifi kabul etmemiş, karanlık sokakta hızlı adımlarla uzaklaşmıştı.

Yarın erkenden yine Puşkin Güzel Sanatlar Müzesi'nin bodrum katına gidecek ve Müdür Feodor Petrovski'ye bu gece öğrendiklerinin raporunu verecekti. Erken yatıp uyumaya çalıştı ama tüm gayretlerine rağmen gözü uyku tutmuyordu. Dakikalarca çocukluk arkadaşı Mihail Kuznetsov'u düşündü. Onun Teşkilat'a ve vatanına ihanet edecek biri olduğuna hiç ihtimal veremiyordu. Evet, araya giren yıllar ve farklı yerlerdeki görevleri uzun süredir görüşmelerini aksatmıştı ama insan karakterinin ana vasıfları değişmezdi. Gözkapakları yavaş yavaş ağırlaşırken bir süre de Tamara'yı düşündü. Onu yeterince tanımıyordu, topu topu üç-dört kere görmüştü. En uzun görüşmeleri Yalta'da, Kuznetsov ailesiyle otelde geçirdiği o tek gündü. Sarı saçlı, mavi gözlü oldukça güzel bir kadın olan Tamara, o gün çok daha neşeli, canlı ve hareketliydi. Her halinden kocasını çok sevdiği

anlaşılyordu. Oysa bu akşam karşılaştığı kadın yıkılmış ve perişandı. Boris uykuya dalarken hâlâ onun mavi gözlerindeki donukluğu anımsıyordu. En kötüsü de, Tamara'nın, kendisine inanmadığını hissetmesiy di...

30

3

Müdür Feodor Petrovski, "Oturun Ajan Tretyakov," demişti soğuk, ir'sanı ürperten sesiyle. O boş iskemle yine müdürün masasının tam karcısında duruyordu. Ama müdürün ses yalıtımı mükemmel yapılmış odasında, bu defa ilk görüşmede karşılaştığı diğer iki kişi yoktular. Boris isteksizce iskemleye çöktü.

Petrovski'nin yüzünde buz. gibi bir ifade vardı. Delici ve insanı donduran bakışları gönç ajanın üstüne yönelmişti. Gözlerini hiç kırpmadan bakıyordu.

"Evet," dedi nihayet. "Dün akşam Mihail Kuznetsov'la görüştünüz mü?"

Bu soru bir tuzaktı.

Daha soru kendisine yönelir yönelmez Boris uyanmıştı. Dün gece olanları müdürün bilmemesi adeta imkânsızdı. Daha ilk soruda, henüz mahiyetini bilmediği bu muammanın masum tarafının, mensubu bulunduğu Teşkilat olmadığı hükmüne varmıştı Boris. FSB'nin kendisini de adım adım takip ettiğinden hiç kuşkusu yoktu; bu işler böyle yürürdü. Tiyatroda Mihail yerine Tamara ile karşılaştığını, ilk antrakta salonu terk ettiklerini ve kafeye gittiklerini bal gibi biliyordu müdür. Kafeye yapılan baskını, üzerlerinin aranmasını ve hiçbir şey bulunmadığının raporu da daha dün gece Feodor Petrovski'ye ulaştırılmış olmalıydı.

Öyleyse bu çok aptalca, anlamsız bir soruydu. Ayrıca kendisi gibi deneyimli bir ajana sorulmayacak kadar da densizce

31

sorulmuştı. Nedendir bilinmez ama Ajan Tretyakov içinde rahatlamış gibi bir hafiflik hissetti. Belki de çocukluk arkadaşının masumiyetine ilk defa kesinlikle inanmış olmasından kaynaklanıyordu bu rahatlık. Bu aptalca sorgulamaya ben de aynı şekilde karşılık vermeliyim, diye düşündü.

"Dün geceki temsile ajan Kuznetsov değil, karısı Tamara geldi, efendim," dedi.

Müdür şaşırmış gibi, "Karısı mı?" diye mırıldandı.

"Evet, efendim."

"Hayret! Şaşırdım bu işe. Neden böyle davrandıkları konusunda bir fikrin var mı?"

"Nasıl yani, efendim?"

"Şayet temsile karısı gelecekse, günlerce evvel alınmış bir biletin sana İstanbul'dan gönderilmesi tuhaf değil mi? Tamara buluşma isteğini sana telefonla da bildirebilirdi."

"Haklısınız Müdür Bey."

"Eee, eski arkadaşının neden böyle bir yola tevessül ettiğini karısına sormadın mı?"

"Sordum tabii."

"Peki, Tamara Kuznetsov ne cevap verdi?"

"O da pek şaşırdı. Bana biletin kocası tarafından gönderildiğini bilmiyormuş."

Fedor Petrovski'nin yüzündeki o soğuk ifade daha da yoğunlaştı. Bakışları buz gibiydi.

"Kadının bu ifadesine inandın mı?" diye sordu.

"İnanđımı söyleyemem, efendim."

"Yani kadın da bu ihanetin içinde mi, öyle mi düşünüyorsun?"

Boris şaşkınlık içinde, "Hangi ihanetin, efendim?" dedi.

Fedor durakladı bir an. Sonra gök gürültüsü gibi gürledi.

"Dikkatli konuş Ajan Tretyakov. Sana Mihail'in ortadan kaybolduğunu söyledik. Bunun ne anlama geldiğini bilecek kadar tecrübeli bir elemansın. Bir ajanın izini

kaybettirerek ortadan çekilmesi muhtemel bir iltica, başka bir ülkenin teşkilatına sığınma anlamına gelir. Şu anda Mihail Kuznetsov

32

sahip olduğu çok değerli bilgileri Rusya aleyhine satıyor olabilir."

Boris istifini bozmadı. Soğukkanlılıkla mırıldandı:

"Mümkündür, efendim."

"Yani bunu yaptığına sen de inanıyor musun?"

Boris cesaretle cevap verdi:

"Şahsi kanaatimi soruyorsanız, hayır efendim, ihtimal vermiyorum."

Fedor Petrovski döner koltuğuna yaslandı, yüzünde pek nadir ortaya çıkan gülümseme belirdi. Bir müddet tebessüm ederek ajana baktı.

"Demek ihtimal vermiyorsun. Neden?"

"Sizin de bildiğiniz gibi, Mihail'i çok eskiden beri tanırım. Son derece güvenilir, dürüst ve vatanına sadık biridir. Böyle bir soysuzluğa asla kalkışmaz."

"Demek inanmadın?"

"Hayır, efendim."

"Ya, elimizde onun ihanetini ispat edecek belgeler var dersem, o zaman ne düşünürsün?"*-

"Çok üzülürüm, efendim. Bu ondan hiç beklemediğim bir davranış olur."

Feodor sessizce koltuğunda yan döndü. Birkaç saniye konuşmadan öylece kaldı.

"Çocukluk yıllarınız Poddupye'de geçti, değil mi?"

"Evet, Müdür Bey."

"Nasıl bir kenttir orası?"

"Ufak bir yer sayılır. Birkaç önemli fabrikadan başka bir şey yoktur. Tam bir taşra kasabası yani."

"Orayı görmeyeli ne kadar zaman oldu Ajan Tretyakov?"

"Çok uzun zaman, efendim. Yıllardır doğduğum yere gitmedim."

Müdür önemsemezmiş gibi omuz silkti.

"Neden? Orada hiç akraban yok mu?"

"Yok sayılır, efendim. Olanlar da zaten büyük kentlere göç ettiler. Orada kimsem kalmadı, zaten ben bir yetimim. Anamı ve babamı çok küçükken kaybetmiştim. İlköğrenimi-mi de Sovyet rejimi sırasında yatılı olarak orada yapmıştım."

33

Başını sallayan Feodor Petrovski sanki ilgileniyormuş gibi sordu:

"Baban ne iş yapardı?"

"Fabrikada işçiydi."

"Ya annen?"

"O da aynı fabrikada çalışırdı, efendim."

Müdür sanki sicil dosyasını incelememiş gibi sordu yeniden.

"Peki annen baban nasıl öldüler?"

"Fabrikada bir kazada, efendim."

"Yaa... Demek öyle?"

"Tanrı devletimize zeval vermesin efendim. Beni devlet okuttu."

"Tanrıya inanır mısın Ajan Tretyakov?"

Boris bir an müdürün gözlerinin içine baktı.

"Evet, Müdür Bey," diye fısıldadı sonra.

Yine bir sessizlik oldu.

"Doğduğun yerleri hiç özlemedin mi?"

"Zaman zaman özlediğim oldu tabii."

"Ama hiç gitmedin..."

"İnkânım olmadı. Takdir edersiniz, iş tempomuz çok yüksektir."

Feodor tekrar başını sallamıştı.

"Doğru," diye mırıldandı. "Ama işittiğime göre Poddupye çok güzel bir yermiş, hele bahar aylarında. Öyle işitmiştim, doğru mudur?"

"Kır hayatını sevenler, sessizlik ve sükût arzulayanlar için öyledir efendim. Hele büyük şehrin kalabalığından kaçmak isteyenler için fevkalade bir yerdir. Ancak hatırladığım kadarıyla pek otel, motel gibi tesisler yoktur, en azından benim çocukluğumda yoktu."

Feodor Petrovski yapay bir tavırla sırttı.

"Anlaşılan, yine de başını dinlemek için gidilmeye değer bir yer olmalı."

Boris bu anlamsız konuşmanın daha ne kadar süreceğini merak etmeye başlamıştı; Müdür herhalde kendisini Poddup-

34

ye hakkında sohbete çağırmış olamazdı. Zihninden, nereye varmak istiyor bu adam, diye geçirirken son soruyla irkildi.

"Orada bir de Granit Kafa varmış, doğal bir kaya galiba, ilgimi çekti, turistik bir yer midir orası?"

Bu soru Boris Tretyakov'u aniden çocukluk günlerine götürdü. Granit Kafa deyimi puslu beyninde birden çağrışımlar yarattı. Poddupye'de ne öyle bir kaya vardı ne de turistik bir mahal. Ama bu deyim ona hiç de yabancı değildi. Gözlerini kısıp yeniden müdüre baktı, Feodor Petrovski de sorusuyla ilgilendiğini anlamıştı. Boris hiç bozuntuya vermeden sordu.

"Pardon, Granit Kafa mı dediniz?"

"Evet, sanırım öyle bir şey."

Boris dudaklarını bükmüş bilmediğini ihsas eden bir tavır takınmıştı.

"Bunu ilk defa sizden duyuyorum," dedi. "Hiç öyle bir yer duymadım Poddupye'de, emin misiniz?"

"Öyle bir şey duymuştum," diye mırıldandı Feodor.

"Hayret, hatırlamıyorum. Ama olabilir de, belki de çocukluk anılarımdan silinmiştir ya da Şak olduğum için hiç gitmediğim bir yerin ismi olması mümkündür."

Müdür meraklı bakışlarla Boris'e bakmayı sürdürüyordu. Sanki, ben orayı bildiğine eminim, der gibiydi. Aslında ajan için, konuşmanın bu ânı birden önem kazanmıştı. Zira Granit Kafa diye bir yer yoktu ama bu deyimın Mihail ile aralarındaki özel anlamını ancak iki çocuk bilirdi. Ve Boris, Mihail'in gönderdiği mektupta ikisinin anlayabileceği şifreli bir ifade kullandığını hemen kavramıştı. FSB ele geçirdiği bu mektuptaki muammayı çözmenin peşindeydi. Bundan böyle FSB'nin gölge gibi kendisini takip edeceğini ve o şifreli mektubun içeriği çözülünceye kadar da potansiyel suçlu sayılacağını anlamıştı.

Hâlâ Mihail'in neyin peşinde olduğu hakkında tam bir fikri yoktu, ama çocukluk arkadaşı büyük ihtimalle güvenebileceği tek kişi olduğu için, kendisini berbat bir işin tam kucağına atmış sayılırdı. Zira Granit Kafa kasabadaki bir yerin adı değildi, ama aynı sınıfta okuyan bir arkadaşlarının lakabıydı ve Boris, Poddupye'den ayrıldığından beri onu hiç görmemişti.

35

Oturduğu yerde titredi.

Yıllar sonra Granit Kafa'dım bahsedilmesi inanılır gibi değildi.

Bu Boris için geçmişte kalmış bir isimdi. Onun hayatta olup olmadığını bile bilmiyordu.

Hem hayatta olsa ne fark ederdi, zira anımsadığı kadıyla Granit Kafa bütün sınıfın alay ettiği, zekâ özürü, hasta bir çocuktü.

Puşkin Güzel Sanatlar Müzesi'nden çıktığında Boris'in aklı karmakarışıkı. Feodor Petrovski ona hâlâ gözdağı vermemiş, tehdide kalkışmamıştı. Sadece kendince usta

manevralarla ağızını, aramaya kalkışmıştı ama Boris asla bununla yetinmeyeceklerinden ve ele geçirdikleri o şifreli mektubu çözemezlerse daha da ileri gideceklerinden adı gibi emindi. İşin bu faslı FSB'nin rutin tahkikatıydı sadece.

Gergin adımlarla caddede yürümeye başladı.

Arada sırada takip edilip edilmediğini anlamak için belli etmeden arkasını kolluyordu.

Başı kesinkes dertteydi artık.

36

ikinci bolum

1

İhtiyar adam Beyoğlu'nda Hasnun Galip Sokağı'na girdi. Burası İstiklal Caddesi'ne paralel sokaklardan biriydi ve ünü de Galatasaray Kulübü'nün genel idare binasının burada olmasından kaynaklanırdı. Zaten sokak, adını da kulübün ünlü kurucusundan almıştı.

Hava yağmurluydu ve yağış sert poyrazla hızını artırmıştı. Adam altmış yaşın üzerinde olmalıydı; en azından üç günlük sakal vardı yüzünde. Kılık kıyafeti oldukça bakımsızdı. İyice eskimiş blucini dizlerde bombelenmiş, sırtındaki anorak solmuştu. Ağarmış kısa saçları yağmurdan oluk oluk kafasına yapışmıştı ama adamın yağmura hiç aldırdığı yoktu. Bir ara sokağın tam ortasında durup etrafına bakınmaya başladı.

Vakit tam öğlendi.

Kimse onunla ilgilenmiyordu. Adamın çukura batmış gözleri birini arar gibi çevrede dolaşıp duruyordu. Pek az büyük kentte böylesine bir tezat bu kadar dıp dibe yaşanırdı; yirmi beş metre ilerdeki büyük cadde, bir zamanlar şehrin hatta memleketin kalbi sayılacak kadar mutena, itibar gören bir yerken, az arkası, izbe, ürkütücü bir dünyanın, suç, fuhuş, uyuşturucunun merkezi izlenimini verecek kadar karanlıktı. Yaşam seviyesi

birden düşüyordu. Bir zamanlar semtte çoğunluğu oluşturan azınlıkların boşalttığı mekânları şimdilerde

37

Anadolu'dan göç eden işsiz ve başıbozuklar işgal etmişti. Etraf üçüncü, dördüncü sınıf barlar, birahaneler, çevreye koku saçan hamburgerciler, ganyan bayileri, daha ziyade öğle yemeklerinin yendiği ucuz lokantalarla doluydu.

Yaşlı adam, çamurlu sokağın ortasında bir şey beklemiş gibi durmaya devam etti. Sonra birden gözleri ışıldadı. Bakışları caddeye dik inen sokağın Hasnun Galip'le kesiştiği noktada beliren adama takıldı. Uzun boylu, iri yapılı biriydi gördüğü. Sırtında deri bir kaban, başında da aynı deriden bir kasket vardı. Kasketin altından gözükten saçları altın sarıydı. Taş çatlasa otuz beş yaşlarında görünüyordu.

Yaşlı adamla bir an bakıştılar ama birbirlerini tanıdıklarını gösteren bir davranışta bulunmadılar. Yaşlı adam arkasını dönerek Hasnun Galip Sokağı'nın sonuna doğru yürüdü ve köşeyi kıvrılır kıvrılmaz, cebinden çıkardığı anahtarla sol taraftaki eski Rum evlerinden birinin demir kapısını açtı.

Daha içeriye girmeden deri kabanlı adam arkasından yetişmiş ve onunla birlikte içeriye girmişti.

Yaşlı adam fasih bir İngilizce ile, "Geç kaldınız, Miha-il Kuznetsov. Yoksa bizimkiler sizi buraya kadar yürüttüler mi?" diye homurdandı.

"Hayır, Bay Durmuş. Ne çare ki çok dikkatli olmam gerekiyor. Sizi beklettiğim için özür dilerim."

Yaşlı adam başka bir şey demeden yarı karanlık merdivenleri tırmanarak ilk katın antresine çıktı. Elindeki başka bir anahtarla kapıyı açarak arkasındaki adamın içeri girmesini bekledi. Burası oldukça ufak bir daireydi. İçerde havasızlıktan kaynaklanan ağır bir koku vardı. Ama ikisi de şartlara pek aldırmaz görünüyorlardı.

Rus ajan etrafa şöyle bir göz attı. Sonra çekinerek homurdandı. "Burası güvenli mi?"

"Kesinlikle."

"Gelen gideri olur mu?"

"Şimdilik sadece ben."

"Ya sonra?"

Yaşlı adam uzayan sakalını kaşıdı. Hafif müstehzi bir ifade ile mırıldandı.

38

"Beraber çalışacağınız ajanımız gelecek."

Mihail anladım dercesine başını sallamakla yetinmişti.

"Onu ne kadar süre beklemek zorundayım?"

"Ankara'dan yola çıktı. Saat altıya doğru burada olacaktır."

Mihail'in üzerinde silkinip atamadığı bir tedirginlik vardı.

"Size bir şey sorabilir miyim Bay Dursun?" dedi.

"Tabii. Ne isterseniz?"

"Sanırım burası MİT'in gizli yuvalarından biri, değil mi?"

Yaşlı adam dudaklarını büzerek, "Evet," dedi.

"Ama niye burası?"

"Neden? Nesi var buranın? Yoksa beğenmediniz mi?"

"Beğenip beğenmemem önemli değil. Ama burası vazife yaptığım konsolosluga çok yakın. Yabancı olmama rağmen bu yörenin şehrin en hareketli yerlerinden biri olduğunu biliyorum. İstiklal Caddesi günün her saati kalabalıktır. Beni niye buraya getirdiniz? Teşkilatınızın elinde daha uygun bir yer yok muydu? Burada konsoloslukta görev yapan birileri tarafından görülme ihtimalim çok yüksek."

Yaşlı adam gülümsedi.

"Endişelenmenize mahal yok. Zira burada çok az kalacaksınız. Gerekli evraklar tamamlanır tamamlanmaz da yola çıkacaksınız. En fazla iki gün. Sizi buradan özel

bir araba ile çıkaracağız. Bu süre zarfında umarım bir densizlik yapıp sokağa çıkmazsınız."

Mihail adama ters ters baktı ama bir şey demedi.

Ahmet Dursun kapıya doğru yönelirken, "Ha," diye mırıldandı, "söylemeyi unuttum. Evin mutfağında size bir hafta yetecek kadar erzak var. Taze sebze, meyve, konserveler vesaire. Gelecek olan ajanımız için sokağa çıkamamak gibi bir sıkıntı da yok. Canınız bir şey çekerse, o alabilir. Bu arada Teşkilatımız bir jest yapıp size özel Rus votkası bile tedarik etmiş. Mutfakta bulabilirsiniz."

Ajan Mihail Kuznetsov meslektaşının alay edip etmediği-

39

nî anlamak için bir an gözlerinin içine baktı, sonra doğruyu söylediğine inanmış gibi, "Amirlerinize lütfen teşekkürlerimi iletin," dedi.

Ajan Ahmet Dursun iki parmağını kaşına doğru kaldırarak asker selamı çakıp arkasını dönüp uzaklaştı. Mihail kapının kapandığını duydu.

Evde yalnız kalınca önce kasketini sonra da sırtındaki deri anorağı çıkardı. Dairenin içi yeterince sıcaktı. Sokağa bakan pencerenin yanına giderek kirden simsiyah kesilmiş tül perdeleri aralamadan dışarıya bir göz attı.

Bu buluşma hücrelerinden hiç hoşlanmamıştı. Kendisini bundan önce misafir ettikleri MİT lojmanı burasıyla mukayese edilmeyecek kadar bakımlı ve konforluydu. Acaba niye buraya getirildim, diye düşünmeye başladı. Ayrıca son kaldığı yerde bir sürü memur vardı, burada ise beklenen MİT ajanı gelinceye kadar yalnız kalacaktı. İlk aklına gelen ihtimal, Türk İstihbaratı tarafından son bir kontrolden geçirildiği oldu. Belki de kendisine hâlâ inanmıyorlardı. Bu FSB'nin de yabancı sığınmacılara zaman zaman uyguladığı bir testti. Son anda korkan veya fikir değiştiren ya da tehlikeyi göze alamayan

sığınmacıların, bunalıma kapılarak kaçıp kaçmayacaklarını görmek için uygulanan nihai bir test.

Mihail camın önünden ayrılarak evi incelemeye başladı. Ufak bir salon, yine ufak iki yatak odası ve arkada eski ama temiz bir mutfak vardı. Banyoda sadece bir duş mevcuttu. Fayansların çoğu kırık ya da çatlıktı. Yataklar temiz görünmekle beraber seçilen eşya son derece zevksiz ve basitti ama Mihail bunu hiç umursamadı.

Şu an yapabileceği hiçbir şey yoktu. Elinden gelen tek şey beklemektir. Ufak salona dönüp yüzü aşınmış koltuklardan birine oturdu. Hayatında en sevmediği şey hayal kumaktı. Lakin tam bir teslimiyet içinde sevgili karısı Tamarayı düşünmeye başladı. Onu çok özlemişti.

40

Kapının kilidi döndüğünde saat 17:36'dı. Mihail Kuznetsov boş evde, sokaktan akseden gürültülere rağmen kilidin çıkardığı hafif metalik sesi duymuştu. Gözlerini dar koridora açılan kapıya çevirdi ve kapının gürültüyle kapandığını duydu.

Az sonra eşikte biri belirmişti.

Bir süre merakla bakiştılar. Sanki ikisi de kader bağlantıları olacağını hissettikleri insanı tanımak istercesine karşısındakini süzüyordu. Kapıda beliren adam olsa olsa Mihail ile aynı yaşıydı. O da uzun boylu, iriyan, sert bakışlı biriydi. Mevsim kış olmasına rağmen yüzü güneş yanığı gibi görünüyordu. Sessizlik uzayınca ayağa kalkan Mihail, "Hello," diye fısıldadı.

"Zdraustvuyte,"* demişti adam.

Mihail iliklerine kadar titredi bir an.

Adamın aksanı mükemmeldi. O bir Rus'tu ve bir yabancıнын aksanı ne kadar mükemmel olursa olsun, onun gerçek vatandaşı olup olmadığını anlamdı. Damarlarındaki kanın çekildiğini duyumsadı bir an. Yoksa MİT kendisini FSB'ye mi satmıştı? Espiyonaj

dünyasında sık sık rastlanan bir olaydı bu. İşe yaramayacağına inanılan bir sığınmacı, yeterince incelendikten sonra, sırf karşı tarafa jest olsun diye, teslim edilirdi.

Mihail birden neden bu berbat eve getirildiğini anlar gibi oldu. MİT onu satmış, FSB'nin öldürme iznli ajanlarından biriyle baş başa bırakmıştı. Karşısındaki kesin bir Rus ajanıydı. Bütün kasları gerildi Mihail'in. Silahsızdı ama çok iyi eğitimden geçmiş bir ajandı o da. Gerekirse boğaz boğaza mücadele edebilirdi. Gergin ama korkusunu belli etmeyen bakışlarla yabancıyı süzmeye devam etti. Kendisi de aynı yerde çalıştığı için, İstanbul Konsoloslğu bünyesindeki bütün FSB ajanlarını tanırdı, bu adam oradan değildi. MİT ajanı Ahmet Dursun'un söylediklerini anımsadı birden, birlikte çalışacağınız kişi Ankara'dan gelecek demişti. Acaba bu adam Ankara'daki Elçilik nezdinde görev yapan biri miydi?

*Rusça merhaba karşılığında bir kelime.

41

Yabancıdan gelebilecek saldırıya hazırlıklı olarak bekledi.

Adam da garipseyen bir edayla kendisine bakıyordu. Neden sonra, "Benim adım Serkan Başar," dedi ve elini uzattı.

Mihail ise hâlâ hareketsizdi.

Eli havada kalan yabancı elini indirirken gülümsedi.

"Çok gergin görünüyorsunuz. Şaşırmış bir haliniz var. Yoksa bizimkiler geleceğimi size bildirmediiler mi?" diye mırıldandı.

Mihail'de hâlâ ses yoktu. Az evvel tek bir kelime duymuştu ama şimdi birbiri ardına birkaç cümle sıralamıştı adam ve kullandığı Rusça mutlak kusursuz ve harika aksanlıydı. Gerçi Rusya'da da ajanlar Yabancı Diller Enstitüsü'nde gönderilecekleri memleketlerin

dillerini öğrenirlerdi, ama bu seviyede, bu kadar kusursuz bir aksanla konuşmaları pek mümkün olmazdı. Neden sonra Mihail fısıldadı:

"Evet, Bay Dursun söylemişti geleceğinizi..."

"Öyleyse neden bu kadar şaşırıdınız?"

"Rusçanız yüzünden."

"Ha," diye homurdandı Serkan Başar. "Evet, Rusçam iyidir."

"İyinin de ötesinde. Sizi Rus sandım."

Yeniden gülümsedi MİT ajanı.

"Hiç şaşmam. Vatandaşlarınızın da çoğu beni Rus sanmıştır. Üç yıl Rusya'da görev yapmışım."

"Üç yıl bu aksanı kazanmak için yetmez."

"Haklısınız. Galiba biraz da yetenekliyim. Ayrıca bunda Nadya'nın rolü olabilir."

"Nadya mı? O da kim?"

"Bir zamanlar Moskova'da birlikte yaşadığım bir kadın. Dilini eğitmekte bana çok yardımcı olmuştu."

Rus ajan hâlâ tam rahatlamamıştı. Ama başka şansı olmadığı için elini uzattı.

"Kuznetsov. Mihail Kuznetsov."

"Serkan Başar."

Nihayet el sıkıştılar.

42

Huzursuz bir bekleyiş oldu. İki genç erkek yine birbirlerini tartar gibi bakiştılar. Kısa süren sessizliği bu defa Mihail

bozdu.

"Burada ne kadar kalacağız?"

"Kesin bir bilgim yok. Bazı formalitelerin ve evrakların tamamlanıp Teşkilat merkezimiz tarafından gönderilmesini bekleyeceğiz. Sanırım bir-iki günü bulurmuş."

"Fazla uzun değil mi?"

Serkan omuz silkti.

"İşin o kısmını ben bilemem. Bunlar bürokratik sorunlar. Hem bana söylendiğine göre bu sizin fikrinizmiş."

Mihail sesini çıkarmadı.

Adam, "Artık tanıştığımıza göre şu evi bir göreyim, yatacağım yeri inceleyim," dedi.

MİT ajanı evin diğer odalarına bakmaya giderken Mihail arkasından onu süzüyordu.

"Hayır," dedi Serkan. "Benim alkolle başım pek hoş değildir. İçmem."

Mihail mutfakta bulduğu votka şişesinden bardağına az miktarda içki koyarken hafif iğneleyici bir ifadeyle sordu.

"Dini inancınız nedeniyle mi? Müslümanların içki kullanmadıklarını işitmiştim."

"Ben tutucu bir Müslüman değilim, zararlı olduğu için içmem sadece."

"Anlıyorum."

İki ajan Hasnun Galip Sokağı'nın köşesindeki eski evin mutfağında karınlarını doyurduktan sonra yıpranmış eşyaların yer aldığı ufak salonda oturuyorlardı. Salondaki küçük ekranlı televizyonu açmamışlardı. Asıl açıp konuşmadıkları ise birlikte çıkacakları operasyonun detaylarıydı.

Mihail sabırla Serkan'ın konuşmasını, kendisine sorular sormasını beklemişti, ama MİT ajanı hiçbir soru sormamakta kararlı gibiydi. Rus ajan yine de ihtiyatlı yaklaştı.

43

"Çıkacağımız yolculuk hakkında ne biliyorsunuz?" diye sordu.

"Pek fazla bir şey değil. Amirlerim sadece bilmem gereken kadarını söylediler."

"Şu halde hedefimizin Moskova olduğundan haberdarsınız."

"Evet."

"Benim emrime verildiğinizi de biliyor musunuz?"

Serkan gülümsedi.

"Yalnızca inisiyatifin sizde olacağını söylediler."

Mihail bir an sinsî gözlerle Türk ajanı süzdü, sonra parmaklarıyla uzun sarı saçlarını düzeltirken gülümsedi.

"Kelime oyunları yapmanıza gerek yok. MİT'le anlaşmam sarih; teşkilatınız ileri sürdüğüm şartları kabul etti. Bir anlaşma yapılmışsa şartlara aynen uyulmasını isterim."

"Birbirimizi aldatmaya kalkışmanın anlamı yok. İkimiz de temsil ettiğimiz tarafların çıkarlarının ön planda tutulması gerektiğini bilecek kadar tecrübeli elemanlarız. Bir yanlışınızı görmediğim sürece elimden geleni yapacağımı bilmeniz gerekir."

"Tamam, öyleyse anlaştık sayılır."

Mihail Kuznetsov votkadan iki parmak daha koydu bardağına.

"İçkinin zararını bir an için unutup çıkacağımız uzun yolculuğun başarısına benimle bir kadeh votka içmek istemediğinizden emin misiniz?"

Serkan bir daha gülümsedi.

"Evet, eminim. Ama görevi başarıyla tamamladıktan sonra şerefe bir kadeh içebilirim."

Mihail, karşısındaki ajanın yanık yüzüne bakarak mırıldandı.

"Asker kökenli misiniz?"

"Hayır, sivilim. Neden sordunuz?"

"Yüzünüzün güneş yanığı yüzünden. Pek masa başı işi yapan birine benzemiyorsunuz."

"Doğru," diye mırıldandı Serkan. "Yurtdışında görevliy-

dim- Çok sıcak bir ülkede. Güneş yanığı ondandır. Sonra bu operasyon için ani bir emirle Ankara'ya çağıldım."

Mihail başını salladı. Sonra birden sordu:

"Evli misiniz?"

"Hayır. Ya siz?"

"Evliyim."

"Eşiniz nerede?"

Kuznetsov tekrar dikkatle meslektaşına baktı.

"Moskova'da. Üniversitede öğretim üyesidir."

Serkan dudaklarını büzmüştü.

"Zor olmalı."

"Nedir zor olan."

"Bizim meslekte evlilik. Özellikle evde kocalarını bekleyen kadınlar için."

Kısa bir durgunluk geçiren Mihail fısıldar gibi konuştu.

"Sanırım haklısınız. Muntazam bir evlilik hayatı sürdürmemiz bir hayli zor."

"Kaç yıllık evlisiniz?"

Mihail Kuznetsov'un İni defa yüzü asıldı. Şikâyet eder gibi homurdandı.

"Bay Başar, şimdi de beni hafif hafif sorguya mı çekiyorsunuz? Merak etmeyin, sizden öncekiler defaatle yaptılar bunu. Aklınızca farklı bir şey mi yakalamaya gayret ediyorsunuz?"

Serkan sinirleneceğine güldü yalnızca.

"Hayır, sizi sorguya filan çektiğim yok. Sadece biraz konuşmak ve sizi tanımak istedim. Ne de olsa uzun bir süre birlikte yaşayacağız."

"Hiç lafı değiştirmeye kalkışmayın. Bütün bu usulleri ben de bilirim. Teşkilatınız sizi benim karşıma gönderirken, yeterince bilgi ile donatmıştır. Eminim ki MİT'in yetkililerine söylediğim her şeyi siz de biliyorsunuzdur."

MİT ajanı hiç alınmadı.

"Evet, usul budur. Ama size söyledim, ben başka bir ülkeden apar topar geldim ve uçaktan iner inmez de beni buraya getirdiler."

45

"Boşuna uğraşmayın. Amirleriniz uçakta bile elinize benimle ilgili dosyayı sıkıştırmışlardır; bundan eminim."

"Nasıl isterseniz," diye mırıldandı Serkan. "Niyetim sadece biraz sohbet etmektir. Ayrıca bu olayda ikimizin de en azından müşterek bir menfaat konusunda mutabık olduğumuzu düşünmüştüm."

Biraz hırçın davrandığını düşünen Mihail alttan almaya başladı.

"Bu doğru fakat şahsi sorunlarımızdan ziyade yapacağımız operasyonun teferruatı hakkında konuşmayı tercih ederim."

MİT ajanı birden ayağa kalktı.

"Belki de haklısınız. Plan kesinleşip merkezden onay çıkıncaya kadar teferruat dediğiniz konularda konuşmamız bana göre şimdilik zaman kaybı olur sadece. O zaman bekleyelim. Nasıl olsa bol bol vaktimiz olacak. Ben yatmaya gidiyorum. Tercih ettiğiniz bir oda var mı?"

"Yok," diye homurdandı Mihail Kuznetsov kabaca..

46

2

Tamara Kuznetsov, Moskova Devlet Üniversitesi'nden çıktığında hava çoktan karamıştı. Uzun samur kürkünün içinde büzülerek hızlı adımlarla metro istasyonuna doğru yürümeye başladığında, gün boyu sık aralıklarla yağın kar tekrar başlamıştı.

İki gün evvel Bolşoy Tiyatrosu'nda Boris TretyakovTa bulunduğu andan beri tedirginliği artmış, içini derin kuşkuyla sarmıştı. Tamara korkuyordu. FSB tarafından gözetlendiğine emindi. Sokakta, vasıtalarda hatta üniversitenin içinde bile izlendiği şüphesine kapılmıştı

artık. Herhangi birinin bakışları biraz üzerin,de odaklandığında o kişinin FSB'nin elemanı olduğunu sanıyordu.

Kocasının, Ajan Tretyakov'a güvendiğini biliyordu; bu gerçeği bizzat Mihail'in ağzından işitmişti. Ama ne yazık ki, o kocası kadar emin değildi. Çok eski yıllarda kalmış çocukluk arkadaşlığına bu denli güvenmek doğru değildi. Kaldı ki araya giren yıllar içinde iki arkadaş birbirlerinden kopmuş ve yıllarca görüşmemişlerdi. Zamanın ve değişen şartların insanları ne büyük ölçüde değiştirdiğini kocasının kabullenememesini anlayamıyordu bir türlü. Boris, ev adresini ve telefonunu almıştı ama aramamıştı henüz. Aslına bakılırsa aramasından huylanıyordu da. Sezgileri onu yanıltmıyorsa, Ajan Tretyakov kocasına yardımcı olmayacaktı.

Metro girişindeki merdivenlere yaklaştı. Kendini bir an evvel evine atmak istiyordu. Bütün gün üniversitede çok yo-

47

rulmuştu, ayrıca günlerdir kocasından haber alamaması ve hayatı hakkında duyduğu endişe genç kadını ruhen çok yıpratıyordu. Birden metro girişindeki adam dikkatini çekti. Yine ısrarla kendisine bakan birine rastlamıştı.

O korku yüreğine oturdu yeniden. Güzel bir kadın olduğu için erkeklerin kendisine nasıl arzu ile baktıklarını bilirdi, ama kısa süren göz göze gelişlerde adamın beğeniyle değil, sanki öfke ile baktığını sezinlemişti. Şüphesi kalmamıştı artık, bu FSB'nin adamıydı.

Hızla merdivenleri indi. Arkasına dönüp bakmaya çekiniyordu.

Moskova geniş bir bölgeye yayılmış hareketli bir şehirdir. En büyük zenginliklerinden biri hiç kuşkusuz şehir merkezinden pek çok banliyöye ulaşan geniş,

mükemmel metro ağıdır. Özellikle en yoğun saatlerde, trafik sıkışırken bile metro diğer toplu taşıma araçlarından kat kat hızlıdır. Uzun yıllar boyunca Sovyetler Birliği'nde ulaşım ücretleri çok ucuzdu, metro biletleri hâlâ çok ucuzdur. Bu nedenle metro Moskova'daki ulaşımın kalbi sayılır ve günün her saatinde kalabalıktır.

Tamara manyetik kartını turnikedeki yuvaya sokarak istasyon platformuna girerken, kendini tutamayarak arkasına dönüp baktı. Merdivenlerde kendisine bakan adam birkaç adım gerisindeydi.

Genç kadının yüreği daha hızlı çarpmaya başladı. Son iki gündür peşinde olduğunu sandığı yığınla insandan şüphelenmeye başlamıştı. Bu da onlardan biriydi. Platform o sırada çok kalabalıktı. Tamara yolcuların arasına karıştı. Aslında her an tutuklanmaktan korkuyordu. Kocasını Mihail Kuznetsov kayıptı ve onun esrarengiz bir şekilde ortadan yok oluşu, belli ki FSB'yi telaşlandırıyordu. Ama kendisine sık sık sorduğu sorulardan biri, kocasının mensup olduğu örgütün, bu konuda bilgi sahibi olup olmadığını öğrenmek için neden normal yollardan kendisine müracaat etmediği idi. İlk etapta yapmaları gereken şey bu değil miydi?

Genç kadın gözücuyla, belli etmemeye çalışarak tekrar
48

arkasına baktı. Kendisini takip eden adam birkaç adım arkasında duruyordu. Bineceği vagon dizisi platforma girmişti. Kalabalık arasında bir kaynaşma oldu ve yolcular açılan kapılara doğru hücum ettiler.

Tamara bir an metroya binmemeyi aklından geçirdi; peşindeki o adamdan kurtulmak istiyordu. Yanılmış olabilirdi tabii, ruh hali onu herkesten şüphelenir hale getirmişti. Adam aldırmadan vagona binerse, rahatlayacaktı. Ama son anda bunun çok anlamsız olduğunu kavradı; şayet FSB tarafından takip ediliyorsa,

onların kontrolünden kurtulmak imkânsız gibi bir şeydi. Ne var ki o an aklının köşesinden bile geçmeyen bir şey oldu. Arkasında bir itişme kakışma ve sesler duyunca, merakla başını çevirip bir daha baktı ve hayretle gözleri büyüdü. Kendisini takip eden adam boylu boyunca yerde yatıyordu. İşçi tulumu giymiş, iriyarı bir adam ise üzerine çullanmış, yerdeki adamın yakasına yapışmış küfürler savuruyordu.

Tamara bir an ne olduğunu anlayamadı. Bunu fırsat bilerek hemen vagona binnrek istedi. Hiç kuşkusuz yanındaki patırdı devam edip gidecekti, böylece en azından şimdilik takipten kurtulacaktı. Tam vagona adımını atmak üzereyken birinin kolundan tuttuğunu hissetti. Başını çevirip kendisini kimin çektiğini anlamak istedi. Orta yaşlı, şişman bir kadıncağızdı. Yumuşak bir sesle, "Beni izleyin," demişti kadın. Tamara birden uyandı; az önce arkasında patlak veren itişme kakışmanın bir tesadüf olmadığını, sırf kendisini takipten kurtarmak için tertiplenmiş bir düzen olduğunu kavradı. Hızla kadınla birlikte onun işaret ettiği yönde ilerledi. Kadın onu iki vagon kadar ileriye götürmüş, "Buna binin," demiş ve yine aynı hızla yanından uzaklaşmıştı.

Tamara neler olup bittiğini anlamamıştı; fazla düşünmeden vagona atladı. Arkasına dönüp bakmadı bir daha. Heyecandan soluk soluğaydı. O biner binmez kapılar kapanmış ve katar hareket etmişti zaten. Genç kadın derin bir soluk verip platformdan ayrılan vagonun camından hâlâ istasyondaki kavgayı izlemeye çalışırken hemen kulağının dibinde tanıdık bir ses işitti. Hızla dönüp baktı.

49

Boris Tretyakov karşısındaydı.

Bir an şaşkınlıktan ağzı açık kaldı, sonra, "İstasyondaki patırtıyı sen mi yarattın?" diye sordu. Ajan soruya cevap

vermedi; koluna girerek onu vagonun nispeten تنها arka kısmına doğru sürükledi.

Tamara tekrar sordu. "O peşimdeki adam FSB'dendi, değil mi?"

Boris kısaca, "Evet," diye geçiştirdi.

"Ya o iriyarı adamla, beni çekıştiren kadın? Onlar kimdi?"

"Boş ver şimdi onları."

"Bilmek istiyor am Boris."

"Önemli değil, bana minnet borcu olan bir karıkocaydı."

Tamara birkaç saniye kuşkuyla baktı ajana.

"FSB'den olmadıklarına inanayım mı?" diye homurdandı.

Ajan Tretyakov yüzünü buruşturarak söyledi:

"Yeter artık, Tamara. Bana güvenmediğini hissediyorum. Ama bilmeni isterim ki ben de sana inanmıyorum. Tamam, kocan eski arkadaşındır, onu severim ama unutma ki bütün kariyerimi çok densiz bir davranışla tehlikeye attı. FSB tarafından takip edilen yalnız sen değilsin; kendi teşkilatım artık beni de izliyor. Bunu hak etmedim ve neler döndüğünü merak ediyorum ve sanırım bilmek de hakkım."

Genç kadın kuşkuyla dudaklarını ısırdı.

Bu arada bir sonraki istasyona yaklaşıyorlardı.

"Burada ineceğiz," diye mırıldandı Boris.

"Nereye gidiyoruz?"

"Güvenli bir yere konuşmaya."

Tamara sesini çıkarmadı.

Metrodan çıkmış, nehir boyunca yürüyorlardı. Ayaz müthişti ve yağın kar, rüzgârın da etkisiyle kırbaç gibi yüzlerine çarpyordu. Yol boyunca konuşmadılar. Bir-iki dakika içinde kardan adama dönüşmüşlerdi. Neyse ki fazla yürümeden eski işçi bloklarından yüksek bir apartmana girmişlerdi. Tamara tedirginliğini muhafaza

ediyordu. Boris cebinden çıkardığı bir anahtarla üçüncü kattaki bir dairenin kapısı açarak genç kadını içeri soktu, ışıkları yaktı.

İki odalı ufacık bir daireydi. Basit eşyalarla döşenmişti. Tamara ilgiyle etrafına bakındı. Eşyaların sıradan olmasına rağmen buranın FSB'nin hücre evlerinden biri olmadığını kavramıştı. Etrafa serpiştirilmiş ufak tefek aksesuarlar, buranın, daire sakinlerinin fakirliğine rağmen bir kadın eliyle yaratılmış sıcak bir yuva olduğu izlenimi veriyordu.

Boris sırtındaki paltoyu aceleyle çıkarırken Tamara sordu:

"Kimin evi burası?"

"Kimin olduğu önemli mi? Rahat konuşacağımız bir yer işte. En azından ikimizin de peşinde FSB ajanlarının olmadığı bir yer."

"Teşkilata ait olmadığını Jiereden bileyim?"

"Saçmalıyorsun, Tamara. Kuşku ve korku senin içini kemiriyor. Burası, az evvel istasyonda olay çıkaran kankocanın dairesi. Onlar mutlak güvendiğim insanlar, iki saat burada rahat rahat konuşabiliriz. Bana tüm bildiklerini anlatmanı istiyorum. İyi düşün ve artık bir karar ver. Hepimiz bir batağa saplanmış durumdayız ve en kötüsü de ben henüz ne olup bittiği hakkında en ufak bilgi sahibi bile değilim."

Genç kadın sırtından kürkünü çıkarıp bir iskemlenin üzerine bırakarak yüzleri aşınmış koltuklardan birine oturdu. Ağlayacak gibiydi. İçinde gittikçe şiddetlenen bir isyan duygusu vardı. Bir yandan da durumun son bir muhakemesini yapmaya çalışıyordu zihninde. Şayet Ajan Tretyakov masumsa ve tercihini FSB'den yana yapmamışsa, son derece haklıydı. Zira kocası, birden, Türkiye'de kayıplara karışmakla hepsinin başını yakmış ve üçünü de ateşin içine atmıştı. Üniversitedeki kendi geleceği de tehlikedeydi artık.

Güçlükle, "Bilmiyorum," diye fısıldadı. "Neyi bilmiyorsun?"

51

"MihaiPin neyin peşinde olduğunu. Bana hiçbir şey söylemedi."

Boris sinirden alı al, moru mordu.

"Sana inanmıyorum," derken sesini yükseltmişti. "O iki tiyatro biletini alıp biri İstanbul'a kocanın çalıştığı konsolosluk adresine gönderen sensin, değil mi?"

"Evet."

"Nedenini sormadın mı? Bu sana tuhaf gelmedi mi?"

"Geldi tabii. Son telefon konuşmamızda sordum da."

"Ne dedi?"

"Telefonda açıklayamayacağını söyledi."

"Hepsi bu kadar mı?"

Genç kadın ürkerek ajanın gözlerinin içine baktı.

"Hayır, değil."

"Anlat öyleyse."

Tamara bir an kekeledi:

"Tiyatroya senin geleceğini ve benden bir emanet isteyeceğini söyledi."

"Emanet mi? Ne emaneti?"

"Bunu senin bilmen gerekiyordu Boris."

"Hiçbir fikrim yok."

"Bunu o gece ben de anladım. Samimiyetinden şüphe ettim. İki olasılık vardı ama benim aklım böyle alengirli işlere ermediğinden karar veremedim. Ya gerçekten biliyordun ya da arkadaşına ihanet etmek  zereydin."

"Daha açık konuş Tamara."

Bu defa genç kadın da hırlar gibi cevap verdi:

"Mesele çok basit. Kocam sana tiyatro biletini gönderirken bir de mektup yazacaktı. Bana yeterince açıklama yapmadığından, o her şeyi anlayacaktır, demekle yetindi. Temsil esnasında emaneti usulca ona teslim edersin, diye tembih etti. Ama sen beni yanında

görünce çok şaşırdın. Anladığım kadarıyla orada Mihail'i bulacağını sanmıştın ve bana emanetle ilgili tek bir şey sormadın. O zaman senden kuşkulandırmaya başladım. Mihail'in gizli birtakım dolaplar çevirmeye kalkıştığını anlamıştım, fakat ona her zaman güvenirim, vatani

52

aleyhine asla entrikalara girişmez. O zaman geriye tek bir ihtimal kalıyordu, sen arkadaşına ihanete hazırlanıyor olmalıydın. Kusura bakma ama Boris sana güvenemezdim, zira seni yeterince tanıımıyordum. Malta'da geçirdiğimiz o bir gün haricinde seni hiç görmemiştım. Emaneti sana verirsem hata edeceğimi düşündüm, ne yapacağımı şaşırdım. Gerçi kocam sana müthiş güveniyordu ama sen olayı bildiğini ifade eden en ufak bir yaklaşımda bulunmadın."

Tamara soluklanırken, Boris düşüncelere daldı.

Hiç kuşkusu yoktu artık, çocukluk arkadaşı Mihail ona şifreli bir mektup yazmış olmalıydı. Şu veya bu nedenle ondan kuşkulanan FSB mektubu ele geçirmiş ama çocukluk yıllarına ait bazı özel deyimlerin ne anlama geldiğini çözememişti. Kapha 'n\ n Köpekleri ve Granit Kafa sözleri FSB için hiçbir anlam ifade etmiyordu. İşin aslına bakılırsa Boris için de geçerliydi bu. Her ne kadar o, bu sözlerin anlamını bilse de, Mihail'in peşinde olduğu dava ile bunlar arasında bir bağlantı kuramıyordu. Fakat e bağlantı her ne ise, FSB'nin tüm kodamanlarını büyük telaşa düşürmüştü ve korkutmuştu.

Düşüncelerinden sıyrılan Trctyakov mırıldandı:

"Bahsettiğin o emanet neydi?"

Tamara bu defa hiç tereddüt etmeden cevap verdi:

"Bir anahtar."

"Anahtar mı? Nerenin anahtarı?"

"Hiçbir fikrim yok. Bunu senin bileceğini düşünüyordu Mihail."

Ajan bön bön genç kadını süzdü yeniden.

"Anahtar ha? Bir banka kasasının filan olabilir mi?"

Tamara dudaklarını büzdü.

"Sanmıyorum."

"Neden?"

"Bir banka kasasının filan olamaz. Büyük ve eski bir anahtar. Hafif paslı..."

Boris heyecanla sordu:

"Yanında mı şimdi?"

"Hayır, evde. Ama o gece sana getirmiştim."

"Evde güvenli bir yerde mi?"

1 "Öyle sayılır."

j Boris kendi kendine söylenir gibi mırıldandı: "Demek Mihail benim o anahtarı tanıdığını düşünüyor... Garip..."

Tamara sesini çıkarmadan ajana baktı. Deminden beri ayakta dikilip duran Tretyakov kendini eski iskemlelerden j birinin üzerine attı. Kafası karmakarışık. Mihail eski çocuk- \ luk anılarını kendisine şifreli bir şekilde hatırlatarak ne anlat- j maya çalışmış olabiliyordu ki?

Bu yaşta, artık hafızalarından silinmeye yüz tutmuş o anıların ne önemi olabiliyordu? Düşündükçe sıkılıyordu. FSB'nin el koyduğu o mektubu okumuş olsa, belki daha iyi bir değerlendirme yapabiliyordu ama ne yazık ki böyle bir şansı yoktu. Sonra akli anahtara takıldı. Mihail, şayet gönderdiği mektupta özel bir imada bulunmamışsa, o anahtarın görevinin ne olduğunu kendisinin çözeceğini düşünmüş olmalıydı.

Zihnini patlatırcasına çalıştırmaya gayret etti ama nafileydi. Belki de o anahtarın eski çocukluk yıllarıyla hiçbir ilgisi yoktu; yanlış bir düşünceye saplanmış da olabiliyordu. Kapka 'nın Köpekleri, Granit Kafa ve bir de paslı anahtar. Belki de bilmecenin çözümüne yarayacak üç sihirli cümle bunlardı.

Bezgin bir şekilde mırıldandı: "Çay ister misin, Tamara?" "Olabilir," diye fısıldadı genç kadın. Ama Boris yerinden kılmılamamıştı. Dalgın bir yüz ifadesiyle homurdanmaya devam etti:

"Belki de çok önemli bir şey sakladı kocan. Anahtar o sakladığı şeyi yerinden almamı sağlayacak." "Ne olabilir ki?"

"Henüz fikrim yok ama FSB'nin de o sakladığı şeyin peşinde olduğu muhakkak." "İyi de, nerede?"

"Sanırım çocukluğumuzun geçtiği Poddupye'de." "Ama orası ufak bir kasaba, değil mi?"

54

"Evet, öyle."

"Ve oldukça uzak."

"Doğru."

Tamara olumsuzca başını salladı.

"Mihail orada bir şey saklamış olamaz."

"Neden?"

"Çünkü oraya gittiğini hiç sanmıyorum."

"Bundan nasıl emin olabilirsin?"

"Unuttun galiba Boris, ben onun karışım. Gitse haberim

olmaz mı?"

"Olmaz tabii. Kocanın, işlerini sana anlatacağını mı düşünüyorsun? Hele başını bu kadar ağrıtabilecek tehlikeli bir işe bulaştıysa..."

"Fakat, Boris..."

"Hiç aksini savunma Tamara. Mihail'i tanırım. Ayrıca bizim gibi insanlar işlerini asla karılarına açıklamazlar, açıklamamak zorundadırlar."

Genç kadın sinirlenmişti. 1

"Ama şimdi benden de, senden de yardım istiyor."

Tretyakov iç çekti.

"Bu da onun ne denli sıkıntıda olduğunun işareti değil mi?" Sonra söylediğine pişman olmuş gibi yerinden kalkıp çay yapmak üzere mutfığa yürüdü. Tamarayı daha da fazla üzmemek istemiyordu. Çaydanlığa su doldurup ocağın üzerine yerleştirdi. Genç kadın ufak salonda oturduğu koltukta hiç kımıldamadan onu seyrediyordu. Ajanın durgunluğu ve üzüntüsü onun da dikkatini çekmişti. Ağır ağır yerinden kalktı, mutfığa Boris'in yanına gitti.

"Kocam, bana, çocukluk yıllarımdan hiç bahsetmezdi," diye mırıldandı kapının eşliğinde durup sırtını duvara dayarken.

Tezgâhta fincan arayan Tretyakov kapakları açıp kaparken cevap verdi:

"Buna hiç şaşmam. Zira anlatılacak güzel bir yanı yoktu."

"Neden?"

55

"Çünkü ikimiz de aynı kaderi paylaştık." "Nasıl yani?"

"Yetimdik. Sana anlatmadı mı?"

"Galiba annesi ile babası doğduğu yerdeki fabrikada bir patlama sırasında ölmüşler."

"Doğru. Benimkiler de aynı kazada öldü." "O yüzden mi aranızda bir yakınlık oldu?" "Kaza, aramızdaki samimiyeti pekiştirdi diyebiliriz. Ondan önce de iyi arkadaştık ama birden yapayalnız kalışımız bizi daha da yakınlaştırdı."

"Aynı yaşta mıydınız?"

"Öyle sayılır. Mihail benden bir yaş büyüktü ama aynı sınıftaydık."

"Nasıl bir kazaydı bu?"

Boris geçmişe dönmek, o günleri hatırlamak istemezmiş gibi söylendi:

"Boş ver, bunlar geride kaldı. Çoktan unutuldu."

"Ama korkarım Poddupye günlerini şimdi ikiniz de hatırlamak zorundasınız."

Ajan içinde hafif bir titreme hissetti. Tamara haklıydı galiba. Bir şekilde o günlerin anılan beynini zorluyordu. Boris'in cevap vermediğini görünce genç kadın üzüntüyle fısıldadı tekrar:

"Mihaail için çok endişe ediyorum Boris. Başına bir hal gelmiş olabilir mi? Hayatı tehlikede olmasa mutlaka bana bir haber uçururdu."

"En son, seni, ne zaman aradı?"

"Tam yirmi dört gün önce."

"Yani o son telefon görüşmesinden sonra ondan bir daha haber alamadın mı?"

"Hayır, alamadım."

"Seni İstanbul'dan aradığına emin misin?"

"Bilmiyorum. Bana öyle demişti. Neden böyle bir sual sordun? Başka bir yere gitmiş olabileceğini mi düşünüyorsun?"

"Şimdilik hiçbir tahmin yürütemiyorum ama olamaz mı?"

56

Tamara biraz şaşırarak ajana baktı.

"Nereye mesela?"

Omuzlarını silken Tretyakov sustu. Genç kadın sorusunu tekrarladı.

"Nereye gitmiş olabilir?"

Bu defa Boris fincanları önündeki ufak masanın üzerine yerleştirirken fısıldadı:

"Mesela, Rusya'ya dönmüş olabilir."

"Rusya'ya mı?"

"Evet, vatanına."

"Ama bu biraz anlamsız değil mi? Buraya dönse, niye işini kendisi halletmeyip bizlerden yardım istesin ki?"

"Henüz bilmiyoruz. Belki ortaya çıkamıyor. Saklanmak zorunda olabilir."

Bu iddia Tamara'yı pek tatmin etmemişti.

"Bu fikrin bana biraz anlamsız geldi."

"Mümkündür fakat yine de yabana atılamaz."

"Nasıl yani?" ;

Boris Tretyakov çayı demlerken gayet sakın bir tavırla fısıldadı:

"Şayet meselenin sırrı Puddupye'de gizliyse..."

"Evet?"

"Oraya gitmekten çekinmiş olabilir. Zira orası çok küçük bir kasabadır. Seneler sonra birden orada ortaya çıkarsa, mutlaka kendisini tanıyanlar olacaktır. Olayın mahiyetini bilmiyorum ama FSB çoktan oraya bir sürü elemanını sevk etmiştir. Görüldüğü anda da tutuklanır."

"Saçma!" dedi Tamara.

"Neden?"

"Aynı şartlar senin için de geçerli, oraya gidersen sen de tutuklanırsın. Kasaba halkı seni de tanır. Mihail, bunu bile bile seni asla ateşe atmaz."

"Arada önemli bir fark var."

"Ne demek istiyorsun?"

"Sanırım bana gönderdiği mektubu FSB'nin -ele geçirdiğinden Mihail'in haberi yok. Ona göre, ben tamamen her

57

şeyden habersiz, orada ;tibar gören bir kişiydim. FSB benimle hiç ilgilenmeyecekti. Hatta oraya adamlarını da göndermeyecekti. O mektupta her ne yazıyorsa, eski bir Puddupye'U olarak kasabaya gidip, istediğı şeyi kolayca alabileceğimi düşünmüş olmalı kocan. Böyle baktığında, son derece basit ve makul görünüyor."

Tamara gözlerini kırıştırarak sordu:

"Boris, lütfen söyler misin, o küçük kasabada saklı olan ve bütün FSB'yi ayağı kaldıran şey ne olabilir?"

Ajan karşılık vermeden önce uzun uzun düşündü.

"Bilmiyorum," diye fısıldadı sonra, "ama çok önemli bir şey olduğu kesin."

Genç kadın hafifçe ürpermişti. Kollarını göğsünde kavuşturup dalgın bakışlarla çay fincanlarına bakmaya başlamıştı.

"Şu bendeki anahtar..." diye fısıldadı. "Mihail'in sana teslim etmemi istediği anahtar."

"Evet?"

"Onu hâlâ almak istiyor musun?"

Tamara alacağı cevabı merak ederek Tretyakov'u süzmeye başlamıştı. Boris bu suali hemen cevaplandırmadı; yüzünde düşünceli bir ifadeyle demlediği çayı fincanlara boşalttı. Kadının sorusu sanki askıda kalmıştı. Ama mütecessis nazarları hâlâ ajanın üzerindeydi.

"Onu da bilmiyorum Tamara," diye mırıldandı çay fincanını kadına uzatırken. Sonra titrek bir ses tonuyla devam etti. "Bu, benim de sonum olabilir."

"Yani korkuyorsun..."

"Sana yalan söyleyecek değilim, evet korkuyorum."

"FSB'den mi?"

Başını olumsuzca iki yana salladı Boris.

"Hayır. Karşılaşacağım gerçekten korkuyorum."

"Ne demek bu? Hangi gerçek?"

"Bütün meslek yaşamımca hep ilkelerime sadık kalarak çalıştım Tamara. Ama burnum çok pis kokular alıyor. Büyük bir ihanetin kuşkularını yaşıyorum şimdi. Sanırım bu gerçekle yüzleşmek beni ürkütüyor."

58

Genç kadın, ajanın uzattığı fincanı masanın üzerine bıraktı.

"Yani kocamın vatanını sattığını mı imaya çalışıyorsun bana?"

Boris Tretyakov soğuk bir şekilde gülümsedi.

"Hayır Tamara, hayır. Tam tersi; FSB'nin kodamanlarının büyük bir ihanet planı içinde'olduklarını düşünüyorum."

Genç kadın ilk defa rahat bir nefes aldı. Ümide kapıldı ama Boris'in bir sonraki cümlesi, içindeki ümit kıvılcıklarını yeniden söndürdü. Boris çaresiz bir şekilde, "Tek başıma FSB ile başa çıkamam," demişti.

A.

59

3

Serkan Başar kendine bir bardak daha çay koydu. Masadaki sarışın Rus ile anlaşabildikleri tek şey çay sevgisiydi galiba; Mihail Kuznetsov da bardak bardak çay içiyordu. Kahvaltı masasından kalkan MİT ajanı ağır ağır mutfaktan çıkarak Beyoğlu'nun arka sokağına bakan küçük salonun penceresine doğru yürüdü. Kirli perdeleri hafifçe aralayarak sokağa baktı. Saat dokuz buçuktu ve sokaktaki esnaf çoktan dükkânlarının günlük temizliğine başlamıştı. Yine yağışlı bir gündü ve ana caddenin çok yakınındaki çamurlu sokak şimdi de dükkânlardan sokağa akıtılan sabunlu sularla yer yer be-yazlaşmıştı.

Serkan günün bu saatinde bile Beyoğlu'nda volta atan bunca işsiz erkeğe hep hayret etmişti. "Gayesiz, amaçsız bir erkek güruhu," diye homurdandı içinden. Ama çayından bir yudum alırken Hasnun Galip Sokağı'nın görüntüsü yavaş yavaş beyninden silinip yerini bambaşka bir dünyanın karlarla kaplı sokakları aldı. Dört sene evveline, Moskova'ya döndü. Yeniden Moskova'ya görevle gideceği kendisine beyan edildiğinden beri sık sık o günleri, daha doğrusu o günlerde yaşadığı ve bir türlü unutamadığı kadını anımsamaya, hayalinde canlandırmaya başlamıştı. Bir türlü aklından çıkmayan Nadya Ukrayna asıllıydı, ama çoğu Ukraynalı gibi sarışın değil, duru beyaz tenli fakat siyah saçlıydı hatta saçları kömür karasıydı. Çayından bir yudum daha alırken

elinde olmadan gülümsedi Serkan; ilk karşılaşmalarında saçlarının boyalı ol-

60

duğunu sanmıştı. Nadya öğretmendi, Türkiye'deki ortaöğretim kurumlarına muadil bir mektepte çocuklara Rus dili ve edebiyatı dersleri veriyordu. Aldığı ücret çok yetersizdi ve boşandığı kocasından olan dört yaşındaki oğluna bakmakta zorlandığı için başka işler yapmak zorunda kalıyordu. Bunlar arasında Rusya'da resmi izinle çalışan yabancılara özel dil dersi vermek de vardı. Zaten SerkanTa da öyle tanışmışlardı. Sovyet rejiminden kurtulmuş, yeniden yapılanmaya çalışan bugünkü Bağımsız Devletler Topluluğu'nda yaşamın hâlâ çok zor olduğunu biliyordu Serkan. Moskova'dan döndükten sonra onunla hiç mektuplaşmamıştı, birbirlerini unutmaya müştereken karar vermişlerdi.

Kabul etmeliydi ki Nadya'nın, ruhunda yarattığı izlerden kolay kurtulamamıştı. Genç kadın onun Türk istihbaratına mensup bir memur olduğunu hiç öğrenmemişti. MİT mensuplarının yabancılarla evlenmesi kanunen yasaktı. (Böyle bir yasak olmasa, onunla çoktan evlenmişti.) Serkan mesleğine âşık ve işinde çok başarılı bir ajan olmasına rağmen, bir ara uzun uzun istifa etmeyi; mesleğini terk etmeyi düşünmüş ama bunu uygulayamamıştı. Moskova'dan döndükten sonra elinden geldiğince onu unutmaya gayret etmiş ve kısmen başarmıştı da, ama şimdi kendisine yeniden Rusya'da görev verilince, dört yıl öncesinin bütün anıları taptaze bir yara gibi ruhuna acı vermeye başlamıştı.

Dört yıl az bir zaman değildi. Nadya acaba hâlâ eski işinde midir, diye düşündü. Hayatına başka birinin girmiş olması çok doğaldı. O kadar genç ve güzel bir kadının rahibe hayatı süreceği düşünülemezdi. Belki evlenmiş de olabilirdi. Belki onu hiç aramaması daha iyi

olurdu. Hem bu sefer Rusya'daki görev uzun süreli değildi.

Bunları aklından geçirirken Mihail'in salona girdiğini duydu. Pencerenin önünden ayrılıp FSB ajanına döndü.

"Karnını doyurdun mu?" diye gülümsedi beynindeki Nadya'nın hayalinden kurtulmaya çalışarak. Kırk sekiz saat içinde biraz daha senlibenli olmuşlardı.

Mihail Kuznetsov'un suratı asıktı.

61

"Gecikiyoruz," diye homurdandı. "Sizinkiler hâlâ daha ne bekliyorlar, anlamıyorum."

Serkan kayıtsız görünmeye çalışarak mırıldandı.

"Bürokrasi. Bizde işler biraz ağır yürür. Ancak bundan şikâyetçi olmamalısın, sizde de ağır yürüdüğüne ben şahidim."

"Bırak şimdi bu ağızları, Bay Başar. İsteseniz teşkilatınızdan talep ettiklerimi iki saat içinde hazırladınız. Neden oyalanıyoruz anlamış değilim. Zaman benim için çok önemli. Yoksa benden şüpheleniyor musunuz hâlâ?"

Serkan sırttı. "Şüphelenmemiz mi gerekiyor?"

Mihail ters ters MİT ajanına bakarak boş koltuklardan birine oturdu. Münakaşa etmek niyetinde değildi hiç. Serkan Başar'dan da hoşlanmıyordu ayrıca. Cevap vermeden koltuğa yerleşip bacak bacak üstüne attı. Serkan da konuyu uzatmak istemedi. Aslında o da bir hayli tedirgindi. Teşkilat evindeki beklemenin biraz fazla uzadığını biliyordu. Hareket emri neden gelmiyordu, hiçbir fikri yoktu.

Öğleden sonra ikide kapı çalındı. Kırk sekiz saatten beri ilk defa bir ziyaretçi geliyordu. Serkan hemen kapıya seğırtti.

Kırk beş yaşlarında şık giyimli, siyah kruvaze paltolu bir adam duruyordu eşikte. Elinde deri bir çanta vardı.

Sarı metal çerçeveli gözlüğü ve kapıyı açan ajana hafif kibirli bakışı, Teşkilat'ın üst düzey memurlarından biri olduğu intibasını veriyordu.

Tek kelime etmeden içeriye girdi. Gideceği yeri çok iyi biliyormuş gibi hemen Beyoğlu'ndaki köhne dairenin ufak salonuna doğru yürüdü. Serkan da peşindeydi.

Mihail Kuznetsov daha kapı çalınır çalınmaz yerinden fırlamıştı. İçeriye giren adamı süzmeye başladı. Ama daha ilk bakışta onun Operasyon Başkanlığı'nın önemli bir elemanı olduğunu sezinlemişti. Yüzü gülmeyen, soğuk çehreli, katı

62

biri olduğu, yapısının aynası gibi çehresine yansımıştı. Adam oturmadı, ortadaki masaya yaklaşıp elindeki deri çantayı masanın üzerine koydu. Odadaki iki ajanla da ilgilenmiyormuş gibi bir havası vardı. Çantasının içinden bazı belgeleri çıkardıktan sonra soğuk bakışlarını ilk defa ajanlara çevirdi.

Serkan da gelen adamı yadırgamıştı.

En azından bir operasyon emrini vermenin mutlak seyri değildi bu. Gözlüklü adam muhtemelen İstanbul bölgesinin bir elemanı olmalıydı, onu tanıımıyordu. Adam fasih bir İngilizce ile konuşmaya başladı.

Şimdi Mihail tüm dikkatini adama vermişti.

"Yarın saat onda Türk Hava Yolları'nın bir uçağıyla Paris'e, oradan da Air France'a Moskova'ya uçacaksınız. Şeremetova Havaalanı'na ineceksiniz."

Adam daha cümlesini tamamlamadan Mihail ok gibi yerinden fırladı.

"Olmaz!" diye bağırdı. "Bu imkânsız. O havaalanına iner inmez, beni yakalarlar. Sizin teşkilatınıza Moskova'ya nasıl gidebileceğimi söylemiştin?.. Önce Kırım'a vapurla, oradan Yalta'ya, daha sonra da karayoluyla Moskova'ya. Benim için tek güvenli yol

budur. Bu güzergâhı takip etmek için gerekli önlemleri almıştım ve sizler de kabul etmişsiniz."

Gözlüklü MİT mensubu sözünün kesilmesine sinirlenmiş gibi Mihail'e baktı ve sonra sertçe homurdandı:

"Ne yazık ki bu mümkün değil."

"Ama neden? Beni Rusya'ya söylediğim yoldan sokmayı kabul etmişsiniz."

"Nedenini bilemem. Benim iletmem istenilen emir bu şekilde. Ve ben aldığım emirleri tartışmaya mezun değilim."

Mihail, Rusça ağır bir küfür savurdu. Serkan kızarmıştı ama gelen gözlüklü yetkili herhalde Rusça bilmiyordu ki sadece garip garip bakmıştı FSB ajanına. Birkaç saniye ufak odanın içinde sinirli adımlar atan Kuznetsov ısrar etti.

"Dediğim gibi, bu imkânsız. Şeremetova'dan giriş yapamam." Mihail Kuznetsov yine İngilizce konuşmaya başlamıştı.

63

Evrakları getiren üst düzey yetkilisi gayet sakin bir sesle mırıldandı:

"Siz bilirsiniz, tercih sizin. Ne var ki teklifimizi reddediyorsanız, bu andan itibaren MİT sizi himaye etmeyecektir. Koruma şu andan itibaren bitmiştir. Dilediğiniz yere gidebilirsiniz. Sorumluluk kabul etmiyoruz. Konsolosluğunuzdan gelen resmi arama müracaatına da uygun bir dille cevap verilecektir. Tabii verilecek cevapta sizinle en küçük bir temasımızın olmadığına ifade edileceğini söylememe gerek yok."

"Lanet olsun!" diye bağırdı Mihail. "Siz neyin peşindesiniz? Beni FSB'ye satmak mı niyetiniz? Neden teklif ettiğim planı son anda değiştirmeye kalktınız?"

Gözlüklü ajan, "Herhalde Operasyon Başkanlığı böylesi-ni daha uygun görmüştür," diye mırıldandı soğuk

bir sesle. Sonra yüzünde alaycı bir ifadeyle devam etti. "Zira şu anda tüm Kafkas cephesindeki ajanlarımız bölgede çok yoğun bir faaliyet olduğunu bildiriyorlar. Kontroller inanılmaz ölçüde sıkılaştırılmış; bu da kuzey komşumuzun özellikle bu cepheden bir giriş beklentisi olduğunu gösteriyor."

Kuznetsov bu defa sakın nazarlarla ajana baktı. Az önceki o hiddetli hali birden silinivermişti. Kollarını göğsünde kavuşturup düşünmeye başladı. Sonra bezgin ve sıkıntılı bir sesle homurdandı:

"Yoksa Şeremetova'dan problemsiz bir şekilde beni içeriye sokmak gibi dâhiyane bir fikriniz mi var?"

"Biz sadece kötünün iyisini tercih ettik Ajan Kuznetsov."

FSB ajanının önünde sonunda tercihlerini kabul edeceğini sanıyordu metal çerçeveli MİT ajanı. Ama Mihail kesin kararlı bir şekilde homurdandı:

"Siz bilirsiniz. Ama ben o güzergâhı tercih etmeyeceğim."

"Bu işbirliğimizi reddettiğiniz anlamına gelir."

"Hiç umrumda değil. Nasıl olsa beni istediğim yerden Rusya'ya sokacak başka ülke bulurum. Hem ben sizi tanımıyorum, neden benimle görüşmeleri yürüten amiriniz değil de siz geldiniz buraya? O nerede? Ben onunla konuşmak isterim."

64

Serkan Başar konuşmaları dinliyordu sadece. Teşkilatının son anda neden böyle bir değişikliğe kalktığı hakkında onun da bir fikri yoktu. Ama hiç şüphesiz Teşkilat, operasyonun güvenliği hakkında bazı duyumlar almış olmalıydı. Buna rağmen Rus'un takındığı tavır hoşuna gitmemişti. Kendi planında ısrar ettiği gibi, şimdi de gerekirse kendisini Rusya'ya sokacak başka ülke bulabileceğini ileri sürerek meydan okumaya kalkışmıştı. Kırk sekiz saate yakın bir süredir Mihail'le aynı evi

paylaşmışlardı. Olumsuz ve antipatik bir adam intibai vermişti Serkan'a. Ayrıca müthiş tedirgindi. Henüz mevkiini bilmediği gözlüklü MİT ajanının da kararlı biri olduğunu sezinlemişti. İşler sarp sarıyordu. Belli ki MİT Karkaslar üzerinden girişi kabul etmeyecekti.

"İnatçı birisiniz, Ajan Kuznetsov," dedi gözlüklü ajan. "Ama istediğiniz güzergâhtan giderseniz sizleri koruma şansımız olmayacak."

Mihail soğuk soğuk sırttı.

"Moskova'ya uçakla gidersek bizi koruyabileceğinizi mi sanıyorsunuz? Daha havaalamna indiğimiz anda tutuklanırsınız."

"Bundan o kadar emin olmayın. Biz de bazı tedbirler aldık."

"Saçmalamayın ahbab! Orası benim ülkem ve nasıl bir kontrol olduğunu çok iyi bilirim. FSB isterse uçan kuşu bile yakalar kendi ülkesinde. Ben, bana vaat ettiklerinizi yerine getirmenizi istiyorum sadece."

Serkan tartışmanın sonunun nereye varacağını merak etmeye başlamıştı. Bakışları bir Rus ajana, bir de gözlüklü MİT ajanına kayıyordu. MİT ajanının İngilizcesi ve özellikle de aksanı mükemmeldi. Birden ajanın sinirlendiğini hissetti Serkan.

Adam, "İstanbul'daki nihai yetkili benim. Dolayısıyla benim emirlerim uygulanır, anladınız mı?" dedi.

"İnanamıyorum," diye başını salladı Mihail. "Öyleyse bunca zamandır bütün müzakereleri boşuna mı yaptık adamlarınızla? Herhalde onlar her gün durumu size rapor ediyorlardı, neden o zaman itiraz etmediniz?"

65

"Bu büyük bir operasyon, anlattıklarınız gerçekse her zaman karşılaşacağımız sıradan bir vaka değil. Karar mevkiindeki adam benim."

"Öyleyse durumu daha üst makamlara, Ankara'ya danışın."

Gözlüklü MİT ajanı soğuk bir nazar fırlattı Mihail'e.

"Bunu yapmadığımı mı sanıyorsunuz? Bu istek Merkez'den geldi."

Mihail Kuznetsov bunu işitince birden çöker gibi oldu.

Söyleyecek başka bir şey bulamadı. Ortalığı bir sessizlik kapladı. Son darbeyi indirdiğini hisseden MİT ajanı mağrur bir şekilde gülümsedi.

"Karanız olumlu ise hazırlanın; bir saat sonra sizi başka bir yere nakledeceğiz."

Buna en fazla şaşırın Serkan olmuştu. İngilizceyi bırakıp Türkçe sordu.

"Ama bu ne gerek var? Burası da bizim yerimiz."

Gözlüklü ajan amir olmanın verdiği avantajla Serkan'a ters ters bakarken homurdandı.

"İngilizce, lütfen İngilizce konuş.. Görmüyor musun, Ajan Kuznetsov zaten son derece tedirgin. Kendisinden bir şey gizlediğimizi sanmasın."

Mihail, Serkan'a bakıp homurdandı Rusça.

"Ne dedin ona?"

Serkan omuzlarını silkti. "Önemli bir şey değil. Yeniden yer değiştirmemizin anlamsız olduğunu, zaten buranın da teşkilatımıza ait olduğunu söylemiştim."

"Boşuna zahmet etmişsin dostum. Bu iş yatar, dilediğiniz an desteğinizi çekebilirsiniz, hatta beni ortadan kaldırabilirsiniz, ama Rusya'ya havayoluyla gitmem. Bu son sözümdür."

Odada yeniden soğuk bir hava esti.

Gözlüklü MİT mensubu elindeki evrakları çantasına yerleştirdi. Daha fazla ısrardan vazgeçerek çantayı eline alıp kapıya doğru yürüdü.

"Ne yazık ki sizin için daha fazla bir şey yapamayız Ajan Kuznetsov," dedi. "Bu olay kapanmıştır."

66

Mihail hırladı. "Büyük hata yapıyorsunuz. Elinize geçen tarihi fırsatı anlamsız bir şekilde geri tepiyorsunuz."

Gözlüklü ajan sadece, "Do svidaniya,"* diye mırıldandı. İşin tuhaf yanı ajanın Rusçası da, İngilizcesi kadar mükemmeldi.

Serkan arkasından hayretle bakakalmıştı. Daire kapısının kapanmasıyla irkildi. Ne yapacağını şaşmıştı. Çaresizlik içinde Mihail Kuznetsov'a baktı..

Serkan'la Mihail on beş dakika hiç konuşmadılar. Sarı saçlı, iri yapılı Rus birbiri ardına sigara yakıp duruyordu. Çökmüş ve bitkin bir hali vardı. Sinirli olduğu şakaklarındaki damarların belirginleşmesinden belliydi.

Serkan adama acır gibi oldu. Zira böyle vakalarda bir başka memleketin istihbaratına sığınan ajanın kabul ve destek görmemesi halinde, ne hale düşeceğini ve ne korkunç bir yalnızlığa itileceğini tahmin etilecek hiç de zor değildi. Espiyo-naj tarihinde bu duruma düşüp intihar etmiş çok insan vardı. Mihail'e pek ısınamamıştı ama şu an çektiği acıyı anlıyordu. Diğer yandan Ankara, daha işin başında adamın teklifini şu veya bu nedenle geri çevirdiyse, mutlaka MİT'in bir bildiği vardı ve doğal olarak Teşkilat da kendi çıkarlarını düşünmek zorundaydı.

Serkan da bir sigara yaktı. Ufak salondaki sessizlik devam ediyordu. Buraya Suudi Arabistan'daki görevindeyken aldığı acele kayıtlı bir emirle çağırılmıştı. Aldığı emrin mahiyeti hakkında hiçbir bilgisi yoktu. Nitekim Esenboğa Havaalanı'nda onu karşılayan bir MİT görevlisi eline bir dosya ve uçak bileti sıkıştırarak doğrudan İstanbul'a intikalini sağlamıştı. Serkan dosya muhtevasını dahi ancak uçakta inceleme imkânını bulmuş ama aldığı talimatın yetersizliğini o anda kavramıştı. Dosyada Yalta üzerinden bir FSB sığınmacısıyla Rusya'ya

* Hoşça kalın.

girmesi gerektiği belirtiliyordu. Emir çok kısa ve netti. Çoğu zaman operasyonların ilk emirleri böyle yetersiz olurdu; ancak Case Officer'lar* daha sonra gerekli bilgileri kendilerine ulaştırırlardı, ama ne yazık ki Serkan henüz bu bilgilere erişememişti. Ancak ilk defa gördüğü metal gözlüklü MİT elemanı, merkezin Yalta yolundan vazgeçtiğini beyan ettiğine göre, Ankara bu formülde mutlaka bir terslik sezinlemiş olmalıydı.

Şayet Mihail gitmeye kalkışırsa, onu ikna etmeye çalışmanın ya da alıkoymanın hiçbir pratik faydası olamazdı, zira az önceki konuşma MİT'in bu konudaki tutumunu açıkça ortaya koymuştu. On beş dakika sonra kapı yeniden çalındığında Serkan'ın aklından bunlar geçiyordu.

Kapının çalınması üzerine Ajan Kuznetsov birden yerinden sıçradı. Gözleri iri iri açılmıştı. Adamın korktuğu çok açıktı. Serkan onu sakinleştirmek için, endişelenme, demek istercesine bir el işareti yaptı. MİT plandan vazgeçse bile Rus'dan özeljevi bu kadar çabuk terk etmesini istemezdi. En azından artık bir yararı kalmamışsa bile sığınmacıya uygulanan teamüller bu denli sıkı olmazdı. Kapıyı açmaya giderken, karşısında hâlâ, evi az önce terk eden gözlüklü MİT ajanını bulacağını sanıyordu. Adam ya yeniden müzakere için dönmüştü veya başka bir teklif sunacaktı.

Ama Serkan yanıldığını hemen anladı. Bu kez karşısında tanıdığı iki sima vardı.

Gelenlerden biri Cumhur Torkal'dı. Çok sevip saydığı, eski amirlerinden biriydi. O zamanlar Ankara'da görevliydi ve yaklaşık altı yıl kadar önce Cumhur Torkal terfi ederek İstanbul'a tayin edilmişti. Şimdi Operasyon Başkanlığı, İstanbul Bölge Müdürlüğü'nde çalıştığını biliyordu. Serkan da sık sık yurt dışında görev aldığından pek görüşememişlerdi. Yanındaki eleman ise, mesleğe ilk girdiği yıllarda Erzurum'da

* İngilizceden Türkçeye girmiş bir deyim. (Herhangi bir operasyonu yöneten, maiyetindeki çeşitli elemanları sevk ve idare eden görevli anlamında.)

68

daha tanıdığı Zekai Ateş'ti. Cesur, gözü pek, yetenekli bir elemandı.

Serkan birden karşısında tanıdığı iki eski dostu görünce keyiflenerek onlara sarıldı. Uzun süren hasret yıllarını gidermek istercesine sarmaş dolaş oldular. "Oh be!" diye homurdandı. "Nihayet karşıma tanıdık simalar çıktı yahu. Kırk sekiz saattir burada patladım."

"Ne yapalım oğlum, işleri ancak toparlayabildik ve hemen geldik."

"Geldiniz ama iş de yattı, değil mi?" diye fısıldadı Serkan. Sonra başını çevirip arkasında ürkererek onları seyrettiğini sandığı Rus ajana baktı. Bir an durumu algılayamayarak yüzünde bir rahatlama ifadesi beliren Rus'u şaşkın şaşkın süzdü. Bu arada Cumhur Torkal da dostça Mihail Kuznetsov'a el sallıyordu. "Merhaba Ajan Kuznetsov," demişti eski şefi.

Serkan hemen sordu. "Yoksa karar değişti mi?"

Şaşırma sırası Şef Torkal'a gelmişti.

"Ne değişmesi?" diye homurdandı.

Aralarında Türkçe konuştuklarından Mihail pek bir şey anlamadan onlara bakıyordu ama karşısında bundan önceki müzakereleri yürüten MİT şefini görmekten memnun olduğu yüzündeki ifadeden belli oluyordu. Serkan kekeleydi:

"Yani her şey yolunda mı? Kuznetsov'un istediği güzergâhtan mı gideceğiz?"

"Gayet tabii. Niye böyle bir soru soruyorsun ki? Hem, karar değişti mi, demekle neyi kastediyorsun?"

"Amirim, az önce gelen yetkili bizi alıp hava yoluyla Moskova'ya gideceğimizi söylemişti de."

Şef Torkal'ın yüzü birden sapsarı kesildi.

"Az önce gelen yetkili mi, dedin?"

"Evet..."

"Neler diyorsun Serkan? Kim geldi buraya?"

"MİT'ten biri. Tanımıyorum. İlk defa gördüm. Ama oturaklı, sert, kararlı biri gibi görünüyordu. 'Bölgenin en büyük amiri benim,' dedi."

Cumhur Torkal paniğe kapılmış gibiydi.

69

"Saçmalama evlat. Biz buraya kimseyi yollamadık."

"Nasıl olur amirim? Az önce..."

"Lanet olsun!" diye köpürdü şef kükreyerek. "Adamı tarif etsene biraz. Uzun boylu, gözlüklü, biri değil mi?"

"Evet, aynen öyle."

"Tahmin etmeliydim. Allah kahretsin!"

"Kimdi o adam?"

"Edward Black. Yani CIA... İstanbul sorumlusu."

O âna kadar konuşmaları arkadan sadece dinleyen Miha-il Kuznetsov lafa karıştı. Edward Black ve CIA kelimelerini duymuştu tabii. O iki kelime bile meseleyi anlamasına yetmişti. Hızla yanlarına yaklaştı, Serkan'la şefin aralarına karıştı.

"CIA'e siz mi haber verdiniz?" dedi.

Cumhur TorkaPın cevabı kesin oldu.

"Hayır."

Serkan bu cevabın Rus'u tatmin etmeyeceğini sanmıştı. Oysa adam pek oralı olmadı, sadece Şef Torkal'a bir kere daha sordu:

"Eski plan uygulanacak mı?"

"Evet. Ama artık burada kalmanız sakıncalı, sizi hemen başka bir yere nakletmekte yarar var. Hazırlanın, hemen burayı terk ediyoruz."

Mihail Kuznetsov hiçbir tepki vermeden hemen eşyalarını toplamak üzere yattığı odaya koştu. Oldukça

şaşıran Serkan ise eski amirinin koluna yapışarak heyecanla söylendi.

"Amirim, artık birisi bana şu operasyonun mahiyetini bir anlatsa çok iyi olacak. Neler dönüyor kuzum? Bu Rus neyin peşinde?"

Cumhur Torkal hırsla söylendi:

"Ajan Kuznetsov'un iddiası çok ilginç. Zaten CIA buraya gelmeseydi ben de oturup sana açıklama yapacaktım. Şimdilik şu kadarını bil, FSB bir suikast planı peşindeymiş."

"Hedefleri kimmiş?"

"Başkan Putin."

70

4

Soğuk, insanın iliklerine işliyordu. İriyarı adamın her adım atışında kalın botlarının altındaki ince buz satıhta hafif çatlaklar oluşuyordu. Burnundaki kıllar soğüğün etkisinden donmuştu. Saat gecenin iki buçuğuydu ve ısı -20 civarındaydı. Adamın başındaki kulaklarını örten içi kürklü deri başlığın gizlediği, sol kulağına takılmış cihazdan önce hafif metalik tıkırdılar, ardından da kalın, sert bir ses geldi:

"İvan!"

i.

"Evet, efendim."

"Hazır ol. Hedef bulunduğun noktaya doğru hareket etti."

İri cüsseli adam boyun atkısının içindeki ufacık hoparlöre fısıldadı:

"Anlaşıldı, efendim."

Kulağındaki tıkırdı kesilmişti. İvan ne yapacağını bilinci içinde hızla, yarım saattir beklediği yerden Çerkaskaya Sokağı'na doğru koşmaya başladı. Koşarken dudaklarının arasından çıkan ılık nefesi açık havada kristalleşiyordu. İşçi bloklarının bulunduğu sokağa girer girmez, kaldırım kenarında park etmiş eski model siyah

bir Lada'ya doğru yürüdü. Arabanın bütün ışıkları kapalıydı ama İvan arabanın içinde uzun zamandır bekleyen iki arkadaşı olduğunu biliyordu. Ön kapıyı açıp arabaya binerken homurdandı. "Hazır olun, geliyor."

Arabanın içinde kesif bir sigara kokusu vardı. Arkada oturan FSB ajanı söylendi:

71

"Donduk yahu! Saat üçe geliyor. Namussuz herifin artık hiç gelemeyeceğini sanıyordum."

İvan sertçe homurdandı:

"Kes sesini Popov!"

Arkadaki adam hemen sustu. Direksiyon başındaki ise dibine yaklaştığı sigaradan bir nefes daha çekip izmariti araladığı pencereden kaldırırma fırlattı. İvan onları son bir kere daha uyardı. "Dikkatli olun. Herifin bizi görmemesi lâzım."

Yaklaşık üç dakika pür dikkat sokağın girişine baktılar. Sokakta uğuldayan rüzgârdan başka dikkat çekecek bir şey yoktu. Moskova'nın ayazı her yeri dondurmuştu. Sokak girişi birden bir farın ışığıyla aydınlandı ve ağır ağır ilerleyen bir otomobil sokağa saptı. Popov arkadan fısıldadı.

"Bu onun arabası mı?"

"Evet."

"Emin misin İvan?"

"Kes artık konuşmayı. Hepiniz ne yapacağınızı biliyorsunuz. Emin olmak için bekleyeceğiz."

Gecenin bu saatinde sokaktaki apartmanların hemen tamamının ışıkları sönmüktü, istisnai olarak yanan birkaçının da, çok yakınında bekledikleri Tamara Kuznetsov'un oturduğu blokla hiç ilgisi yoktu.

Çaika yaklaşıyordu.

Şimdi iyice yavaşlamıştı. Arabanın farları bir an da olsa FSB ajanlarının bulunduğu Lada'yı aydınlattı. İçindekiler o kısa süre içinde iyice aşağıya doğru kayarak yerlerine

gömülmeye çalıştılar. Çaika'nın yavaşlayıp duracağını sanmışlardı.

Ama Çaika durmadan yoluna devam etti.

Lada'nın içinde bir hareketlenme oldu. Ajanlar homurdandılar. Direksiyon başındaki Timoşenko kısık sesle mırıldandı.

"Niye durmadı?"

"Aptallık etme," diye homurdandı İvan. "Adam güvende olup olmadığını kontrol ediyor, bir tehlike sezinlerse durmayacaktır tabii ki."

Nitekim Çaika aynı sabit hızla sokağın sonuna doğru kayıyordu. Bu kez arkadan Popov fısıldadı.

72

"Dönmezse ne yapacağız?"

"Patlamayın, sabredin biraz.. Dönecektir."

Başlarını arkaya çevirmişler, uzaklaşan Çaika'nın stop lambalarının ışıklarına bakıyorlardı. Az sonra araba köşeyi dönüp gözden kayboldu.

Lada'nın içindeki gergin bekleyiş daha da arttı. Hesaba göre bulundukları yere paralel arka sokağa sapan Çaika'nın az sonra bir tur atıp dönmesini bekliyorlardı. Ancak aradan beş dakika geçmesine rağmen Çaika hâlâ ortalarda yoktu. Üçlü ekibin şefi İvan gerilmeye başlamıştı. Tam kulağına taktığı cihazı çalıştırıp amirine durumu açıklamak üzereyken, Popov'un sesini duydu.

"Galiba dönüyor. Bu o."

Bakışlar yeniden sokağın girişindeki farlara takıldı.

O gece Boris Tretyakovi 22:30'da dairesinin ışıklarını söndürerek, sokağında evini' gözetleyen FSB ajanlarına yattığı izlenimi vermek istemişti. Metro istasyonunda Tamara ile görüşmek için oynadığı oyundan sonra çok daha sıkı gözetlendiğinin farkındaydı. Bir ajan olarak, kendi teşkilatının memurları tarafından izlenmek son derece ağırlıya gidiyordu. Ancak ne yazık ki sadece

Mihail Kuznetsov'un çocukluk arkadaşı olduğu için potansiyel suçlu addediliyordu. Feodor Petrovski ile Puşkin Güzel Sanatlar Müzesi'nin bodrum katında yaptığı o tarihi görüşmeden bu yana, tüm aktivitesini bu meseleye odaklamış ama hiçbir müspet sonuca varamamıştı. Elindeki verilerin yetersizliği bir neticeye ulaşmasını engelliyordu. Kafa yorarak bir sonuca varması mümkün görünmüyordu.

Ajan Tretyakov kendini fazla duygusal bir insan addetmezdi ama Tamara'nın çaresizliği ve üzüntüsünden bir hayli etkilenmişti. Evinde giyimli olarak ışıkları söndürüp koltuğa oturduğunda, genç kadının ağlamaklı hali yeniden gözlerinin önünde canlandı. Onun için cidden üzülmüyordu. Tamara'nın

73

Mihail'e âşık olduğu her halinden belliydi. Karşılıklı çay içtikleri bir saat boyunca epey sohbet etmişlerdi.

Boris'in zihni yine çocukluğuna kaydı.

Yavaş yavaş solup unutulmaya yüz tutmuş anılar birer birer canlanıyordu yeniden. Evet, Mihail'le iyi arkadaşlıklar, içtikleri su ayrı gitmezdi; ancak Mihail o zaman da bencil, sorumsuz ve duygusuzdu. Hep çıkarlarını kollardı. Saç saça, baş başa kavga ettikleri de olurdu. Bazen birkaç gün dargın da kalırlardı ama sonra barışma teşebbüsü hep Mihail'den gelir, her şey unutulur, günler sonra yeni bir kavgaya kadar barışık yaşarlardı.

Mihail'in bencilliği, acaba sonunda onu vatan hainliğine kadar sürüklemiş olabilir miydi? Şu son bir haftadır Boris kendine hep bu suali sorup duruyordu. Henüz bir karara varamamıştı; aslına bakılırsa, varmak da istemiyordu.

Karanlık salonda iç çekti. Böyle bir hüküm vermek çok zordu. Yıllar sonra Petersburg'taki rastlantıyla karşılaşmalarını hatırladı birden. İkisinin de aynı camianın birer memuru olarak yüz yüze gelmesi çok

şaşırtıcı olmuştu. Uzun zaman evveldi bu karşılaşma, Mihail o zaman bekârdı. İşleri bitince ufak bir barda sabaha kadar içmişler, birlikte Poddupye ile ilgili anılarını hatırlamışlardı. O kadar çok saf çocukça anı vardı ki, biri susuyor, diğeri hemen başka bir olayı anımsayıp anlatmaya başlıyordu.

Hayır, Mihail bir hain olamazdı. Poddupye'deki çocukluk günlerini hâlâ bu şekilde hatırlayan geçmişine bağlı bir insanın, haline ve geleceğine de bağlı, vatanını, topraklarını seven, yaşadığı ülkeye ihanet edemeyecek bir yaradılıştan olması gerekirdi. O bencillik muhtemelen sadece çocuklukta kalmıştı, ne de olsa ana baba şefkatinden mahrum büyümüşlerdi. Hem Tamara kocasını bu denli sevdiğine göre demek, bir insan ve koca olarak karısına da yoğun bir sevgi verebilmişti.

Peki, Teşkilat neden onun peşindeydi?

Birilerinin nasırına bastığı çok açıktı, aksi halde bütün FSB şimdi onu arıyor olmazdı. Çok önemli bir şey olmalıydı. Teşkilat'ın bünyesinde otuz-kırk yılda bir rastlanan cinsten

74

büyük bir ayıp veya mutlak gizli kalması gereken bir sırrı, aksi bir tesadüf neticesi öğrenmesi gibi bir şeydi mutlaka. Aklına başka olasılık gelmiyordu.

Dairenin bütün ışıkları kapalı olduğu için salon eni konu karanlıktı. Boris'in dairesi altıncı kattaydı; perdelerini kasten kapatmamış ve dairesinin tüm ışıklarını gecenin on buçuğuna kadar yanık bırakmıştı. Sokakta evini gözetleyen FSB ajanlarına mesajdı bu. Işıklar sönünce takip memurlarının ilk aklına gelen, ajanın dışarıya çıkma ihtimali olurdu; bu nedenle de ilk bir saat pür dikkat kesilirlerdi. Onu takip eden saatte ümitler azalır, üçüncü saatte ise artık dışarı çıkmayacağı ve çoktan uyuduğu fikri galip gelirdi. Bu deneyimlerin hepsini o da zamanında yaşamıştı. Evini terke

hazırlanacağı gecenin iki buçuğunda, şayet hâlâ gözetleyenler varsa, hepsi umutsuz ve uykulu olurlar, kendi aralarında bu bekleyişin anlamsızlığını tartışır, içlerinden emri veren amirlerine sövüp sayarlardı. Yine de Ajan Tretyakov o gece çok dikkatli olması gerektiğini biliyordu, zira istemedeki buluştuğu bu mesele tahmininden çok daha önemliydi; FSB'nin İç Güvenlik Amiri'nin peşine acemi takip memurlarını değil, meslekte uzmanlaşmış elemanları takacağından emindi. Özellikle metroda yaşanan olaydan sonra, pek çok memurun canı yanmış, esaslı zılgıt yemiş olmaları gerekirdi. Ne de olsa karşılarında FSB'nin en deneyimli elemanlarından biri vardı, her şeyi önceden hesaplayacağını onlar da biliyordu.

Karanlıkta beklemek çok sıkıcıydı ama başka çaresi yoktu. Kendi evinde olmasına rağmen, dört uzun saati çok zor geçirdi. Mihail'in kendisine teslim edilmesini istediği anahtarı, Tamara'dan almak için genç kadını ikna etmekte çok zorlanmıştı. Önceleri Tamara bir türlü yanaşmamıştı anahtarı vermeye. Ne çare ki, o da çaresizdi ve aklına başka bir alternatif gelmiyordu, zira kocasıyla haberleşme olasılığı yoktu.

Kadının hüznün dolu, muhteşem mavi gözleri yeniden zihninde canlandı. Herhalde Mihail de karısına sınılsıklam âşık olmalıydı. Erkekler bazı kadınlara ilk görüşte âşık olurlardı; kusursuz fiziki yapı, çekicilik, çarpıcılık yeterliydi. Tamara

75

belki bu yeteneklerin hepsine sahip değildi ama insan onu tanıdıkça ısınıyordu. Isındıkça da etkisinde kalmaya başlıyordu. Boris bir an aklından geçenlerden utanır gibi oldu. Utanmasa, içinde ona karşı adlandıramadığı bir duygunun filizlendiğini rahatlıkla söyleyebilirdi.

Fosforlu saatine bir göz attı.

İkiyi çeyrek geçiyordu; evden çıkma saati gelmiş sayılırdı. Daha evvel hazırladığı balıkçı yaka kazağını giydi, silah askısının lastiğini omzundan geçirdi, sonra hiç telaş etmeden pencerenin kenarına giderek perdeleri hiç kımlıdatmadan aşağıya sokağa baktı. Hafifçe gülümsedi. Kum grisi, eski model Amerikan yapısı Pathfinder hâlâ kaldırımın yanında duruyordu. Eski günlerde olsa böyle bir araba çok göze batardı, ama şimdi Moskova sokaklarında yeni türemiş kapitalistlerin ciplerinden geçilmiyordu ve kimse merak edip onlarla ilgilenmiyordu. Belki de FSB'nin tek hatası Teşkilat'a daha yeni model arabalar almamasıydı, ne çare ki ödenek kısıntısı resmi dairelerde had safhadaydı; ama Boris onun hizmet arabası olduğunu çok iyi biliyordu.

Yakası kürklü deri montunu sırtına geçirdi, daireden çıkıp kapısını usulca kapattı. FSB'nin henüz kendisini tutuklamaya niyetli olmadığından emindi; isteseler bunu şimdiye kadar çoktan yaparlardı. Niyetleri onu uzaktan takip etmek ve Mihail'le temasını beklemektir. Mihail'in kendisine gönderdiği mektuptaki şifreyi çözememişlerdi, tek gayeleri o temas anını saptamak ve esrarengiz bir şekilde Türkiye'de kaybolan ajanlarını suçüstü yakalamaktı. Teşkilat kendisine güvenmiyordu. Bu duyguya kapılmak önceleri Boris'i çok rahatsız etmişti ve haliyle beyninde birtakım sorular şekillenmeye başlamıştı.

Asansörü kullanmadı, binanın eski taş merdivenlerini tercih etti. Dışarıdakilerin dikkatini çekmemek için otomatığı de yakmadı. İnişi biraz zaman aldı. Eski beton blokların bodrumları her zaman geniş ve büyük olurdu. Hızlı adımlarla yürüyüp arka sokağa açılan bodrum kapısına geldi. Bu yoldan çıkmayı çok önceden tasarlamıştı ama arka sokakta da bir

FSB görevlisinin olması mümkündü tabii. Demir sürgüsünü çekip bodrum kapısını usulca araladı. Kendi özel arabasını binanın ön yüzündeki caddeye park etmişti. Bu gece onu kullanması söz konusu değildi. FSB'de ajan olarak çalışmasının bazı avantajları vardı hiç kuşkusuz. İnsanlar bunca yıldır eski Sovyet rejiminin ürkütücü kuruluşu KGB'nin etkisinden tam olarak kurtulmuş değildiler. Onun yerine geçen FSB'den de korkuyorlardı. Kimse bu kuruluşun bir mensubuyla gerçek ve samimi bir ilişkiye girmek istemezdi. Yakın arkadaşlar bile buna dahildi. Ajan Tretyakov yaklaşık yedi yıldır samimi olduğu Dr. Levin'den bir istekte bulunmuş, bir gece için arabasını istemişti. Gerekçe olarak da kendi arabasındaki ufak bir arızayı öne sürmüştü. Dr. Levin hiç tereddütsüz kabul etmiş, Çaika'sının, yanında taşıdığı yedek anahtarını hemen Boris'e teslim etmiş ve ajanın isteği üzerine, arabayı akşam saatlerinde evinin arka sokağına bırakacağını söylemişti. O akşam işten çıkıp kendi özel arabasıyla evine dönerken Boris arka sokaktan sapmış ve istediği Çaika'nın sokağına park edilmiş olduğunu görmüştü.

Tretyakov kapıyı açıp hemen sokağı fırlamadı. Zifiri karanlıkta önce başını çıkarıp sokağı gözleriyle taradı. Tabii bir gözcü olup olmadığına emin olamazdı, bu kadarcık riski göze almak zorundaydı. Çaika oldukça yakında sayılırdı. Karlar altındaki bahçeyi geçip hızla Dr. Levin'in arabasına yaklaştı, elindeki anahtarla kapıyı açıp içine atladı.

Derin bir soluk aldı ama arabayı hemen çalıştırmadı. Şayet etrafta FSB elemanları varsa, her şeye rağmen evin bodrumundan birinin çıktığını görmüş olmalıydılar. Bu kadarı bile insanların uyanmasına yeterdi.

İki-üç dakika kadar bekledi.

Sokakta en ufak bir kımıldanma yoktu. Boris motoru çalıştırdı nihayet.

Her şey yolunda görünüyordu.

Arka sokağı aşır ana caddeye çıktığında yan aynadan peşinde birinin olup olmadığını anlamak için telaşla, baktı. Hiç far ışığı görmemişti. Rahat bir nefes aldı, takip edilmiyordu.

77

Arabaya biraz daha gaz verdi.

İlk raundu başarıyla tamamlamış sayılırdı..

Çöp konteynırının arkasında beklerken Boris Tretyakov'un bodrum kapısından çıktığını gören FSB ajanı, soğuktan titreyen parmaklarıyla elindeki ufak telsizin düğmesine basır ilk raporunu veriyordu.

"P-24, A-1'i anıyor."

Telsizden cızırtılı bir ses yükseldi.

"Ben A-1. Seni dinliyorum, Voronin."

"Hedef az evvel arka sokağı bakan kapıdan evi terk etti. Plaka numarasını tespit edemediğim gri bir Çalka'ya binip nehir istikametinde uzaklaştı."

"Anlaşıldı Voronin. Görev mahallini terk edebilirsin artık."

"Sağ olun, efendim."

Konuşma bu kadar kısa sürmüştü. Gece saat tam 12:00'de nöbete başlayan Ajan Voronin, soğuktan katılaştıran adalelerini açmak için gerinmeye başladı. Yine de vazifesini yaptığı için mutluydu. Kalın paltosunun yan cebinden yassı bir konyak şişesi çıkarır büyük bir yudum aldı. Şimdi tek isteğı bir an önce evine gitmek ve sıcak yatağına girerek deliksiz bir uyku çekmekti.

Ajan Kariagin telsizi açtı. Bütün koordinasyondan o sorumluydu.

"P-12?"

"Buyrun efendim."

"Güzergâhta hareket var mı?"

"Yok efendim. Cadde şu an bomboş." -

"Tamam. Az sonra önünden bir Çaiika geçecek. Gördüğün an bize bildireceksin."

78

"Plaka numarası nedir?" "Bilinmiyor."

Ajan bir an duraksadı. Çaiika Moskova sokaklarında çok sık rastlanan Rus yapımı bir araba markasıydı. "Fakat efendim..." diye itiraz edecek oldu. Ajan Kariagin hemen itirazı ağzına tıkmıştı. "Dikkat edeceğin tek husus arabanın gri olması. Anlaşıldı

mır

"Evet efendim, anlaşıldı."

Konuşmanın bitmesinin üzerinden daha iki dakika geçmeden gözetlemedeki memurun önünden gri bir Çaiika yıldırım hızıyla geçip uzaklaşmıştı. Memur içinde oturduğu arabada hemen dürbününü gözlerine götürüp ayarlamaya çalıştı. Geç kalmıştı ama arabanın içinde sadece bir kişi olduğunu gördü.

Telsizi hemen açıp Kariagin'c raporunu iletti.

Bu gece onun da işi bitmiş sayılırdı artık.

İ.

Boris Tretyakov'un gözü sık sık arkaya kayıyor, izlenip izlenmediğini merak ediyordu. Termometrelerin -22'yi gösterdiği sabahın üçünde, Moskova sokakları inanılmaz derecede tenhaydı. Hatta öyle ki bu aşırı tenhalık bir ara Tretyakov'un dikkatini çekti. Rusya'ya yabancı biri, bunun aşırı soğuk yüzünden olduğunu düşünebilirdi ama Moskova halkı bu ısıya alıştı. Ancak bu gece, gençler bile sabahlara kadar açık barlardan dışarı adınlarını atmamışlar gibiydi. Az da olsa gecenin bu saatinde sokaklarda görülmesi olağan, kusan, kendine sızmaya elverişli yer arayan sarhoşlar da yoktu.

Tretyakov biraz yavaşladı. Tamara'nın oturduğu bloklara yaklaşmıştı. Takip edilmemişti ama içinde yine

de bir huzursuzluk vardı. Zaten işin asıl zor yanı şimdi başlayacaktı. Hiç kuşkusuz, FSB, genç kadının da peşine, onu yirmi dört saat gözaltında tutacak elemanlar takmış olmalıydı. Nefes alışını bile izlediklerinden emindi. Boris, Tamara'ya bu gece ne yapması, nasıl davranması ve şüpheyi çekmeden ne şekilde

79

buluşmaları gerektiğini uzun uzun anlatmıştı son görüşmelerinde. Tamara zeki bir kadındı ve Boris onun hata yapacağına hiç ihtimal vermiyordu.

Yavaş yavaş Çaika'yı sokağa soktu. Bakışları radar gibi etrafı ve özellikle de kaldırımın kenarında bekleyen arabaları tarıyordu. Kuşkusunu çekecek bir şey bulamadı önce ama bu onu rahatlatacağına büsbütün tedirgin etti. FSB'nin Tamara'yı bu kadar başboş bırakacağına ihtimal vermiyordu. Etrafta gizlenmiş ajanlar olmalıydı, tıpkı kendi evinin önünde bulunanlar gibi.

Durmadı, arabayı ağır ağır sürmeye devam etti. Tüm dikkatini sokağa vermişti. Şüphesini çekecek bir şey görse daha rahatlayacaktı. Ama gecenin üçünde sanki Çerkaskaya Sokağı'nda bütün hayat durmuştu.

Sokağın öbür başına vardı ve paralel sokağa saptı. Ayağı fren pedalına gitti ve arabayı bir an durdurdu. Gözünden kaçmış bir şey varsa, arkasından birilerinin fırlayacağını tahmin etmişti. Gözleri arabanın aynalarına takıldı ve bekledi. Arkasını kontrol etti.

En ufak bir hareket yoktu.

Yeniden sokağa girdiği noktaya döndü. Bir tur daha atmaya kararlıydı; kendini izleyen birileri varsa harekete geçmeye hazırlanmış olmalıydılar, yoksa sorun yok sayılırdı. Gecenin bu saatinde sabaha kadar turlasa kim fark ederdi ki?

Ama Ajan Tretyakov'un tecrübeli gözleri sokağa ikinci girişinde aradığını buldu. Tamara'nın oturduğu bloğun

hafif çaprazında duran siyah Lada'nın içinde birileri vardı. aika'nın farları sokağı aydınlatınca arabanın içinde gizlenmeye çalışmışlarsa da, tam başarılı olamamışlardı; özellikle biri oldukça iriydi. Sayılarını kestiremedi, ama ön tarafta iki kişi olduğı kesindi, belki arka koltukta biri daha vardı. Boris kendine kızdı, sokağı ilk girişinde onları fark edemediğı için dudaklarının arasından hafif bir küfür ıktı. Aslında bu kendisi için sürpriz sayılmazdı.

Durmada arabayı tekrar yolun sonuna doğı sürdü..

80

Lada'nın içindeki Popov arkadan homurdandı:

"Ne yapmaya çalışıyor bu hergele? Yine durmadı gidiyor, baksanıza..."

Direksiyon başındaki Timoşenko hırladı:

"Bence kendini güvende hissetmedi. Ondan durmuyor. İzlenip izlenmediğini anlamaya çalışıyordur."

Popov merakla sordu:

"Yoksa bizi gördü mü?"

Timoşenko homurdandı. "Hiç sanmam. Arabanın içine iyice gömüldük, baksana."

Ekip şefi dev cüsseli İvan söylendi:

"Kesin dırdırı... Adamı da yabana atmayın. O, FSB'nin en becerikli ajanlarından biridir. Onu tanırım. Susun ve bekleyin. Tekrar, dönecektir."

Dayanamayan Popov arka koltuktan mırıldandı:

"iyi de, bizi görmediyse, daha ne bekliyor? Neden durup kadının apartmanına girmede? Yoksa onun dışarıya çıkmasını mı bekliyor?"

Popov'un rasgele söylediğı-ou ihtimal birden İvan'ın dikkat kesilmesine sebep oldu. Hemen başını kaldırıp Tamara'nın dairesinin bulunduğı kata baktı. Işıklar söndü. Kadın uykuda olmalıydı ama akli karışır gibi oldu. Aldıkları talimatta Ajan Tretyakov'la Tamara'nın'bu gece buluşacaklarına dair bir açıklama yoktu. Zaten

hemen hemen bir haftadan beri bu rutin gözetleme işini sürdürüyorlardı. Sadece bu gece Ajan Tretyakov evinden çok geç saatte çıkmış ve kadının evi civarında dolaşmaya başlamıştı. Her ikisinin de telefonları Teşkilat tarafından devamlı dinleniyordu. FSB birbirlerini telefonla aramadıklarını biliyordu ama kurt kadar zeki olan Ajan Tretyakov belki de kadınla başka bir şekilde haberleşmeyi sağlamış olabilirdi. Ne de olsa o bu sahada uzmandı.

Boris tehlikeyi sezinlemişti. "Umarım Tamara kendisine yaptığım tembihleri hatırlar ve yanlış bir işe kalkışmaz," diye

81

geçirdi aklından. Damarlarındaki adrenalin yükseliyordu. Arabayı Çerkaskaya Sokağı'ndan çıkarıp yine ona paralel sokağa saptı. FSB'nin Tamara için çok daha fazla tedbir aldığına pek ihtimal vermiyordu, zira onların hedefi genç kadın değil bizzat kendisiydi. Saatine bir daha göz attı.

Tam üçe beş vardı.

Yani Tamara yaklaşık yarım saatten beri uyanık olmalıydı. Arabayı kadının oturduğu blokun arka cephesine yakın bir yerde durdurdu.

Kalbi güm güm atmaya başlamıştı. Arabadan dışarıya çıktı. Dondurucu soğuk kırbaç gibi yüzünü yaladı. Ayaz insanın nefesini kesiyordu. Tedbiri elden bırakmayan Boris yine endişeyle çevresine bakındı. Tarayıcı gözleri çevresinde hareket eden en ufak nesneleri dahi tespit edecek açıklıktaydı, hatta böyle bir kımıldamayı umuyordu, onu şaşırtan mutlak hareketsizlikti.

Fazla beklemedi. Çevik bir hareketle, mevsiminde bakımlı çimlerin fışkırdığı, şimdi ise yoğun karla kaplı çiçek tarhlarının üzerinden atlayarak genç kadının evinin arka tarafına doğru ilerledi. O an bir gerçeği daha

kavradı; insanoğlu nedense beklediği kişilerin hep direkt ve düz yoldan karşılarna çıkacaklarını sanıyorlardı. Oysa kendi evinden çıkarken de, Tamara'nın evine girerken de arka kapıları tercih etmişti ve gariptir ki burada tek bir görevli yoktu. İşçi bloklarının mimari özelliğiydi bu, bodrum kapılarına hiç önem verilmiyordu. Demir kapının yanına gelince üç kısa bir uzun darbeyle vurdu.

Ses aslında fazla yüksek değildi ama o an bütün Moskova'nın bu sesi duyduğunu sandı Boris.

Nefesini tutarak bekledi.

Yaptıkları planın bir parçasıydı bu. Tamara demir kapının arkasında ise az sonra açacaktı kapıyı. Demir sürgünün çekildiğini duydu içten ve kapı aralığında genç kadının solgun yüzünü gördü. Bir an göz göze geldiler. Tamara sabahlığının üzerine kürkünü geçirmiş terlikleriyle bodruma inmişti. Sarı saçları dağınık olarak omuzlarına dökülmüştü ve mavi gözlerinde her zamanki gibi korku ve endişe vardı.

82

Ajan Tretyakov içeriye girmede.

"Anahtar getirdin mi?" diye fısıldadı sadece

Genç kadın hiç karşılık vermeden sabahlığının cebinden çıkardığı eski ve paslı anahtar ajana uzattı.

Boris bunca soruna yol açan anahtara şöyle bir baktı. İşte o zaman beyninde bir şimşek çaktı. Ne yazık ki bunu şimdiye kadar hiç akıl edememişti. En azından şimdilik, çocukluk arkadaşı Mihail Kuznetsov'un kendisini nereye yönlendirdiğini o anda anlamıştı.

I

A.

83

5

"Putin'e suikast mı?" diye mırıldandı Serkan afallayarak. Cumhur Torkal başını sallayarak tasdik etti:

"Evet... Bu adam öyle söylüyor."

"Amirim inandınız mı ona?"

"Tabii önce ihtiyatla yaklaştık. Bize biraz anlamsız geldi. Malum, siyasi iltica hakkı isteyen pek çok sığınmacı böyle sansasyonel iddialarda bulunur, işin kuralıdır bu. Ama Kuz-netsov bizden iltica talebinde bulunmuyor."

"Derdi ne peki?"

Cumhur Torkal yüzünü ekşitti. Cevap vermeden evvel bir-iki saniye düşündü.

"Mesele biraz karışık."

"Yani?"

"Adamın bize tam bir içtenlikle dürüst davranıp gerçeği söylemediğini düşünüyoruz. Dilinin altında bir bakla var. Ne var ki söylediği yüzde on doğru bile olsa, dünyanın tüm dengelerini bir anda sarsabilecek bir iddia bu."

"Henüz bir şey anlamış değilim, amirim."

"Haklısın. Kısaca hikâye şu. Bildiğin gibi bu adam Bağımsız Devletler Topluluğu'nun İstanbul Konsolosluğu'nda ataşe sıfatıyla görevli ama aslında FSB mensubu. Buraya yaklaşık altı ay evvel tayini çıktı. Tabii, rutin kontrollerimizi yaptık. Bu süreç içinde aleyhimize yürüttüğü hiçbir faaliyeti olmadı. Ama eskiden kalma alışkanlıkla kuzey komşumuzun ajanlarını uzun süre incelemeye devam ederiz. Kollandığını

84

hissediyordu, bir ay kadar önce birden peşindeki elemanımızla temas kurdu ve üst düzey bir MİT mensubuyla görüşmek istediğini söyledi. Önce biraz oyaladık, hakkında araştırma yaptık. Siyasi arenaya bomba gibi düşecek bazı bilgiler aktaracağını iddia ediyordu. Malum, bu tür çift taraflı çalışanlar her zaman verecekleri bilginin hep en üst mertebede malumat olduğunu iddia ederler; zira kendilerini güvenceye almaları asıldır."

Serkan, "Karşılığında para mı istiyordu?" diye mırıldandı.

"Hayır."

"Başka bir ülkeye iltica hakkı mı?"

"Hayır, o da değil."

Ajan, amirine, peki ne istiyordu, dercesine merakla baktı.

Cumhur Torkal sıkıntıyla söylendi:

"Kendi ülkesine güvenli bir şekilde dönebilmek için bizden yardım istiyordu."

"Şef, yanlış anlamadım, değil mi? Rusya'ya dönmek için MİT'ten yardım mı istedi?"

"Aynen öyle."

"Garip değil mi? Bu pek alışılmış bir istek değil."

"Haklısın, biz de yadırgadık."

"Neden peki?"

"Sanırım henüz tüm bildiklerini bütün çıplaklığıyla anlatmıyor bize. Söylediğine göre Rusya'dan uzaklaştırılmış. Yani bir tür rütbe tenziliyle sürülmüş altı ay önce. Ama o sıra yapabileceği fazla bir şey yokmuş."

"FSB'nin marifeti mi?"

"Öyle diyor. İleri sürdüğü iddiaya göre, tesadüfen olağanüstü önemli bir FSB planını öğrenmiş. Son derece hayatiymiş."

Serkan Başar dudak kıvrıdı.

"Anlıyorum... FSB'nin Putin aleyhine geliştirdiği suikast girişimi iddiası.. Yani tam bir palavra, ham bir hayal ürünü..."

Cumhur Torkal eski elemanının yüzüne biraz kuşkuyla baktı.

85

"Neden böyle düşünüyorsun?"

"Yapmayın amirim. Ben, Rusya masasında çok çalıştım. Bu konuda uzmanım. Siz de beni bu yüzden apar topar buraya çağırdınız, değil mi? Rusya'da işler

böyle gelişmez. FSB şayet böyle bir girişimi planlamış olsaydı, bilgi sızdığını hissettiği anda Mihail Kuznetsov'u ortadan kaldırırdı. Bunun başka yolu yoktur. Rusya'da sistem böyle çalışır."

"Ama Ruslar şimdi harıl harıl Kuznetsov'u arıyor. Elçiliklerinin bize resmi müracaatı var. Ataşemiz kayboldu diyorlar."

"İnandırıcı değil."

"Neden?"

"Bence basit. Az önce, gözden düşerek İstanbul'a sürüldüğünü söylediniz, değil mi?"

"Evet."

"Yani FSB onun bir şekilde suikast teşebbüsünü öğrendiğini sanıyor ki onu ayak altından uzaklaştırmaya kalkışmışlar. Bunu asla yapmazlar. Mihail plana muhalif idiyse veya FSB bu hükme vardıysa, yapacakları tek şey onu ortadan kaldırmaktı. FSB'nin kodamanları asla kendilerini ateşe atmazlar. Bunun aksini düşünmek komik olur."

"Yani sence, Mihail yalan mı söylüyor?"

"Evet, amirim."

İki MİT mensubu, Hasnun Galip Sokağı'ndaki evin yatak odasında sohbet ediyorlardı. Mihail ile Zekai Ateş hâlâ salonda onların görüşmelerinin bitmesini bekliyordu. Cumhur Torkal ellerini pantolonunun cebine sokarak sıkıntıyla homurdandı:

"Senin, bilgi, görüş, tecrübe ve analizlerine saygı duyarım Serkan ama yanılıyor olamaz mısın?"

Serkan isyan edercesine mırıldandı:

"Amirim görmüyor musunuz, bu işteki tutarsızlığı?"

"Nasıl yani?"

"İfadenizden anladığım kadarıyla, planın hazırlığı en azından altı ay evveline dayanıyor ki, Mihail Kuznetsov bunu öğrenmiş ve İstanbul'a sürülmüş."

"Eee?"

"Böyle müthiş bir plan asla altı ay ertelenmez. Tabii uygulama için müsait bir zaman ve yer ayarlanıp beklenebilir ama bu süre asla altı ay sürmez. Zira altı ay çok uzun bir zaman dilimi, o süreç içinde çok şey değişebilir. Planı yapanlar bu riske giremezler. Her zaman bir açık verilebilir veya Mihail gibi biri son anda fikir değiştirir."

Serkan'ın ileri sürdüğü itiraz gerekçeleri oldukça mantıklı idi. Ama Cumhur Torkal düşünceli bir şekilde sözü aldı.

"Önceleri biz de pek inanmadık. Rus ajanın başka bir niyeti olabileceğini de düşündük. Lakin iddia çok önemliydi ve uluslararası boyutu çok genişti. Bu sorumluluğu tek başımıza yüklenmek istemedik."

Serkan yine yüzünü ekşitti.

"Ve durumu CIA'e bildirdiniz, değil mi?"

"Ankara öyle uygun gördü."

"Başka istihbarat birimleri de öğrendi mi?"

"Şimdilik hayır. Sadece CIA biliyor."

"Anladım. Az önce buraya" gelen Edward Black'de CIA temsilcisi."

"Görüşmeleri onunla yürüttük. Ama işin ilginç yanı CIA bu plana inanmış görünüyor."

"Ve Rus ajanı kendi teknikleriyle sorgulamak için kaçırmaya kalkışıyorlar, değil mi? Az önce bunu yaşadık."

Cumhur Torkal kızardı.

"Şey... Bunu nasıl açıklamak gerekir bilemiyorum ama sanırım haklısın. Bize danışmadan, onayımızı almadan meseleye resen el koymak istediler. Açıkça belli oldu ki Rus'a inandılar ve bir şekilde onu kullanmak istiyorlar. Aksi halde buna kalkışmazlardı, zira bu olay iki istihbarat teşkilatının arasını fena halde açar."

Serkan gülümseyerek başını salladı.

"Bana da yuh olsun! Herifin bizden biri olduğuna çocuk gibi inandım. İtiraf edeyim ki, yabancı olduğu aklımın köşesinden bile geçmedi. Hatta Ajan Kuznetsov'un Moskova'ya gitmesi için ısrar edince, durumu yatıştırmak için Türkçe ko-

87

nuşmaya kalktığımda, herif soğukkanlılıkla, 'İngilizce konuşun lütfen, Rus'un huylanmasını istemiyorum,' dedi."

"Doğaldır, zira Türkçesi çok yetersizdir. Konuşsaydı hemen Türk olmadığını anlardın."

"Yaptığınız sorgulamaya o da iştirak etti mi?"

"Bazen. Ama Mihail Kuznetsov onu hiç görmedi. Aynalı camın arkasında oturdu."

Serkan Başar kafası meşgulken hep yaptığı gibi tik haline getirdiği hareketle, kısa saçlarını hızlı hızlı kaşıdı.

"Kabul edelim ki CIA bu konuda bizden çok daha deneyimlidir," diye mırıldandı. "Ancak anlamadığım husus, inandırıcı gelmeyen bu suikast fikrinin altında başka bir nedenin olup olmadığı. Amerikalılar başka bir şeyin kokusunu almış olmasınlar."

Cumhur Torkal homurdandı:

"Ne gibi?"

"Henüz hiçbir fikrim yok. Zaten siz de bana ajan Kuznetsov'un neden Rusya'ya dönmek istediğini, orada ne yapacağımızı açıklamadınız daha."

Şef iç çekti.

"Haklısın. Edward Black'in buraya gizlice gelişi bir an beni çok şaşırttı. Ne diyeceğimi unuttum."

"Amirim isterseniz önce şu iltica meselesinden başlayalım. Adam bizden sığınma talebinde bulunmadığına göre, neye güveniyor? Rusya'ya varır varmaz onu tutuklamazlar mı? Orada güvencesi ne olacak?"

Cumhur Torkal kayıtsızca omuzlarını silkti.

"Karadeniz üzerinden Yalta'ya varırsam güvende sayılırım,' diyor."

"Nasıl olacakmış bu?"

"Orada kendi taraftarı olan teşkilat adamları varmış."

"Peki, madem ki FSB'nin Putin'e bir suikast hazırladığını şu veya bu şekilde öğrenmiş, o halde bu bilgiyi neden bizzat kendisine iletmemiş?"

"Sorduk... Bu suali de sorduk ona."

"Cevabı ne oldu?"

88

"Putin'in karşısına çıkabilmek için iddiamı ispat edecek delillere sahip olmam gerekiyor,' dedi. O delilleri de ancak Yalta'da bulabilecekmiş."

"Neymiş bu delil?"

"Söylediğine göre bir disketmiş. Suikastın bütün bilgileri, tertipçiler, yer ve zaman hepsi içinde kayıtlıymış."

Serkan dudaklarını büzüp fısıldadı:

"Şahsi düşünceniz nedir amirim, ona inanıyor musunuz?"

"Emin değilim. Doğrusunu söylemem gerekirse, önceleri pek inanmak gelmedi içimden, ama Edward Black devreye girince bazı tereddütler yaşadım. CIA ajanı böyle bir olasılığın yüksek olduğunu söylüyor, zira onlar da bu tür bir duyum almışlar. Zaten hemen etekleri tutuştu ve birden ilgilenmeye başladılar."

Serkan bir süre hiç sesini çıkarmadan öğrendiklerini değerlendirmeye çalıştı.

"Ama belli ki CIA'in niyeti biraz farklı. Rus ajanı farklı şekilde kullanmak istiyorlar.?"

"Açık konuş Serkan. Ne düşünüyorsun?"

"Sorun şu amirim; acaba CIA'in menfaati neyi gerektiriyor, önce onu saptamalıyız. Yani Putin'in yaşaması mı işlerine geliyor, yoksa ölmesi mi?"

"Fikir yürütebilir, tahminlerde bulunabiliriz ama bu şekilde gerçeğe varamayız."

"Doğru amirim, haklısınız."

"Zaten Ankara da böyle düşündü ve Mihail Kuznetsov'un istediği belgeleri hazırlayarak yarın yola çıkmanıza karar verdik."

"CIA ne olacak?"

"Herhalde epey tatsızlık yaşayacağız. Aramızdaki ilişkiler gerilecek. Zaten bu sabahtan itibaren olanlar oldu."

"Çok ilginç," diye mırıldandı Serkan. "Mihail'i buraya naklettiğinizi CIA biliyor muydu?"

"Hayır, söylememiştik."

"Emin misiniz?"

"Kesinlikle."

89

"Mihail'i en son nerede saklıyordunuz?"

"İstinye sırtlarındaki büyük binada. Zaten bütün görüşmeleri orada yaptık."

"Edward Black oraya da gelmiş miydi?"

"Evet. Orası yarı meşru bir yerdir, bilirsin."

"Ama CIA, Rus'un buraya nakledildiğinden haberdardı. İçerden CIA'e bilgi sızdıran biri olabilir mi?"

Cumhur Torkal sinirli bir sesle homurdandı:

"Bu lanet meslekte her şey olabilir."

"Özellikle şüphelendiğiniz kimse var mı?"

"Yok."

Bölge Şefi sıkılmış gibi, "Hadi, yanlarına dönelim artık," diye homurdandı.

Serkan ise amirinin koluna yapışmıştı.

"Dur bir dakika Şef," diye mırıldandı. "Önemli bir şeyi söylemeyi unutmadın mı?"

"Neyi?"

"Ben bu herifin peşine takılıp ne yapacağım? Bu işte benim rolüm ne? Putin'i kurtaracak kahraman ben değilim herhalde?"

Yaptığını sandığı espiye Cumhur Torkal'in gülmesini bekliyordu, ama amirinin yüzünde en ufak bir gülümseme izi olmadığı gibi, endişeli bir ifade ile koluna girip çekti.

"Acele etme. Daha konuşacağımız çok şey var. Önce Rus'u ikna edelim."

90

UÇUNCU BOLUM 1

Yuri Homolko dolgun ve tıknaz bedenine göre aşırı kısa boyluydu. Özellikle makamında oturduğu zamanlar boyunun kısalığı karşındakilerin gülünç şekilde dikkatini çektiği için, bu zaafını bilir ve mecbun kalmadıkça oturmazdı. Ama bu boy fukaralığından dolayı Herhangi birinin gülümsemesi veya boyla ilgili imalı bir laf etmesi, bir anda soluğu Sibiry'a'da almasına yol açardı. Zira Yuri Homolko, Feodor Petrovski'den sonra FSB'nin en üst düzeydeki memuruydu.

Karşısında sakın sakın oturan Kariagin'e hırsla baktı. Elleri bir maymun eli kadar kılı olan Homolko gürlledi:

"Ne demek oluyor bu? Herifi gece gündüz takip ettiniz ama kadından ne aldığını görmediniz öyle mi? Bunu mu söylemek istiyorsun?"

Ekip şefi Kariagin kekeledi:

"Şey efendim. Ajan İvan ve Popov, kadının Boris Tretyakov'a kaşla göz arası bir şey teslim ettiğini sanıyorlar."

Homolko bir daha gürlledi:

"Sanıyorlar da ne demek? Göreviniz teslim edilen nesnenin ne olduğunu anlamaktı."

Kariagin, Homolko'nun gazabına uğramaktan çekinerek, "Efendim, herhangi bir teslimat olduğundan emin değiller

9\

zaten. Ben sadece bir ihtimali size yansıtmak istedim," diye fısıldadı.

Bu savunma Homolko'yu büsbütün kızdırmıştı.

"Yazıklar olsun, Kariagin," diye gürledi. "Sana en güçlü ve yetenekli adamlarını seç, çok kurnaz birinin takibine çıkıyorsunuz demiştim. Bana verdiğin şu rapora bak. Ne yani, gecenin üçünde Ajan Tretyakov o kadına sadece merhaba demeye mi gitti? Bu kadar aptalca bir şeyi bana nasıl söyleyebilirsin?"

Ekip şefi durumun kötüye gittiğini hissediyordu. Son bir gayretle kendini savunmaya kalktı. "Fakat efendim," diye fısıldadı, "şayet Ajan Tretyakov'u tutuklama emri verseydiniz, o an kendisini çevirir, üstünü de arardık. Kadından bir şey aldıysa elimize geçerdi o zaman. Ama tutuklanmayacağı hususundaki emriniz kesindi. Hatta adama çok yaklaşmamaya gayret ettik."

Homolko son anda kendini frenlemeyi becerdi.

Kariagin haklıydı; Ajan Tretyakov'un tutuklanmayacağı emrini aslında bizzat Feodor Petrovski vermişti. Ona kalsa ajanı tutuklatır ve bülbul gibi konuştururdu. Birkaç saniye sessiz kaldı.

"Ajan Tretyakov şu an nerede?"

"İki kat aşağıda, görevinin başında efendim," diye fısıldadı.

"Gözetlemeye devam ediyorsunuz, değil mi?"

"Binanın içinde bile."

"İyi. Öyleyse bir ekip hazırla. Hemen gidiyoruz."

Kariagin ürkererek sordu:

"Nereye efendim?"

"Ajan Tretyakov'un evini aramaya."

Homolko'nun başkanlığındaki ekip Boris Tretyakov'un dairesine vardığında saat sabahın on buçuğuydu. Altı

kişilik ekibin maymuncukla kapıyı açıp içeriye üşüşmesi iki dakikalarını aldı.

92

Daireye dalan Homolko sadece adamlara nezaret ediyor kendisi araştırmaya katılmıyordu. Kariagin ve beş adamı ise kısa sürede evin altını üstüne getirmişlerdi. Ne aradıkları hakkında hiçbir fikirleri olmayan memurlar kendilerince önemli addettikleri her şeyi Kariagin'e gösteriyorlardı. Ufak sayılacak bir kitaplığı vardı Boris'in; bütün kitaplar taranmış, sonra yerlere atılmıştı. Gardırobu didik didik aranmış, kayda değer bir şey bulunmamıştı. Çalışma masasının gözlerinde bir iki albüm bulunmuş, Homolko içindeki bütün fotoğraflara birer birer bakmıştı. Banyo, mutfak rafları, velhasıl akla gelebilecek her şey aranmıştı.

Homolko'yu en şaşırtan şey ise ufak salonda bulunduğu flüt oldu. Ajan Tretyakov'un flüt çaldığını hiç bilmiyordu. Sicil dosyasını anımsamaya çalıştı; yanılmıyorsa dosyada bu hususta bir bilgi yoktu. İlk defa hoşnutsuz bir şekilde homurdandı; demek FSB, ajanlarını bile yeterince dikkatli incelemiyor, diye düşündü.

Bulunan eşyalar arasında bir, torba dolusu kırık mermer parçası, plastik bir poşet içinde ne-olduğunu çıkaramadığı beş adet düz ve enli taş ile büyücek, eski, paslı bir anahtara rastlamışlardı. Ancak Homolko o paslı anahtarın peşinde koştuğu nesne olduğunu hiçbir zaman anlayamadı.

Saat on ikiye gelirken ekip daireyi darmadağınlık bırakarak yine sessizce çıkıp gitti.

Boris Tretyakov işindeki bütün gününü huzursuz geçirdi. Şu sıralar kendisine yeni bir görev verilmiyor, sanki gizli ve görünmeyen bir güç kendisini yedeğe çekmiş gibi rutin bir tempo içinde oyalıyordu. Boris bunu fırtınadan önceki sessizliğe bağlıyordu. Hiç kuşkusu

yoktu ki yakın bir gelecekte büyük bir gürültü kopacak, yer yerinden oynayacaktı. Bu arada kendi kellesinin kopması da ihtimal dahilindeydi.

Öğleden sonrasını odasında oldukça dalgın geçirdi, hatta bir ara çocukluk günlerinin derin hayallerine daldı. Arkadaşı

93

Mihail Kuznetsov'un, karısı vasıtasıyla kendisine ulaştırdığı eski anahtarın sırrını artık tahmin edebiliyordu. Mihail'in sırrına ancak bu anahtar vasıtasıyla ulaşabilecekti, ancak korkusu ulaştığı sırrın mahiyetinde odaklanıyordu. Hiç kuşku yoktu, Mihail, FSB'nin onun bulmasından hoşlanmadığı bir şeyi ele geçirmiş ve onu saklamıştı.

Rusya'nın genel menfaatlerinin ve izlediği politikanın aksine bir sırla karşılaşır mı ne yapacaktı? Bunun kendi sonu olacağını idrak edebiliyordu; eski bir çocukluk arkadaşına ne denli güvenebilirdi? Aradan o kadar uzun zaman geçmişti ki aynı mesleğe intisap ettikleri halde çok az karşılaşmışlar ve araya giren senelerin birbirlerinde nasıl değişiklikler yarattığını öğrenememişlerdi. Ama Mihail belli ki hâlâ ona güveniyordu, aksi halde bu ölümcül sır için onu aramaz, kendisinden yardım istemezdi.

Gayri ihtiyari dudaklarında bir tebessüm oluştu. Anıları, saf, masum ama sevgisiz geçen yoksulluk dolu çocukluk günlerine kaydı. Dün gece Tamara'dan o eski paslı anahtarı aldığından beri, Puddupye'deki çocukluk anılarından kendini kurtaramıyordu. Şimdi her şey beyninde biraz daha açıklığa kavuşmuştu. Mihail'in gizli ve sinsi planını ve kendisinden ne istediğini gayet net anlamıştı artık. Ancak asıl şaşırtıcı Granit Kafa idi. Onun hâlâ hayatta olması bile şaşırtıcıydı. Granit Kafa onlarla aynı sınıfı paylaşan, zekâ özürü bir çocuktur. Ailesi tarafından bile horlanan zavallının tekiydi. Ama altın gibi

bir kalbi vardı ve kaba saba görünümüne rağmen, yüreği merhamet dolu bir çocuktur. Arkadaşları tarafından tatsız şakalara ve alaya maruz kaldığından çoğu zaman insanlardan uzak durur ve yalnız olmayı tercih ederdi. Galiba o tarihlerde bile onu en iyi anlayan, sevgiyle yaklaşan Mihail'le kendisi olmuştu. Ancak Puddupye'den ayrıldığından beri onu bir daha hiç hatırlamadığını fark etmişti Boris. O sadece, çok gerilerde kalan çocukluk yıllarının hüznünlü bir anıydı.

Ajan Tretyakov'un dudaklarındaki tebessüm kayboldu.

Yaşadığı gerginlik yeniden beynini kapladı. Henüz makul bir izah getiremediği bin bir sual yeniden zihnine hücum

94

etmeye başladı. Bir an için Mihail'in çok önemli bir devlet sırrını öğrendiğini varsaysa bile, bu sırrı neden Puddupye'ye götürüp sakladığına bir anlam veremiyordu. Orası ufak, fakir bir kasabaydı. Gözlerden uzak, tren güzergâhı üzerinde, sadece iki küçük fabrikanın yer aldığı, bakımsız, unutulmuş, adeta mukadderatına terk edilmiş, sıradan bir kasaba. Mihail Kuznetsov gibi cin fikirli, yetenekli bir ajan, ele geçirdiği önemli sır her ne ise, bunu hangi nedenle Puddupye'de hele Granit Kafa gibi geri zekâlı bir adamın yanında saklamaya kalkıştı ki? Bunun mantıklı hiçbir açıklaması olamazdı. Bir büyük devlet sırrı ve Granit Kafa... Her şey, Boris'in hiçbir şeyle bağdaştıramadığı bu harekette düğümleniyordu. Aradan geçen yıllar, büyük bir olasılıkla özürülü arkadaşlarını daha da kötü bir hale getirmiş olmalıydı, o küçük kasabada onu tedavi edecek doğru dürüst bir doktor bile olmadığından emindi Boris. Mihail neye güvenerek o sırrı zekâ özürülü bir adama bırakabilirdi? Acaba yanlış mı düşünüyorum, diye kuşkulara kapıldı yeniden. Ama o paslı anahtarın ne işe yaradığını bilen sadece üç kişi vardı hayatta-ye onlardan

biri de kendisiydi. Mihail'in kendisinden yardım istemesinin tek nedeni de bu olmalıydı.

C

Normal mesai bitiminde işinden çıkan Boris hemen evine dönmedi. Kararsızlık içini kemiriyordu. Artık bir karara varmak zorundaydı. Tereddüdü içini karartıyor, onu canından bezdiriyordu. Hâlâ Mihail'in ne dolaplar çevirdiği hususunda en ufak bir fikri yoktu. Bunun için kendini ateşe atmaya değer miydi? İşte o anda, Boris birdenbire asıl sorunun Mihail değil, Tamara olduğunu anlar gibi oldu ve ürperdi. Genç kadının hüznü dolu mavi gözleri zihninde canlandı.

Onun çektiği sıkıntıyı kendi ruhunda duyumsuyordu. Zihni hep ona takılıyordu. Önce duygularını ciddiye almamıştı ama ondan hoşlanıyordu. Bunun çok saçma ve yersiz bir takıntı olduğunu biliyordu. Onun mesleğinde bu tür zaafırlara yer yoktu; yıllarca aldığı eğitim, taş kalpli, acımasız biri olma-

95

yi ve sadece aklın emrettiği yolda ilerlemeyi öğretmişti ona. Hele muhtemel bir zanlıya acımak, zaaf göstermek asla aldığı eğitimle bağdaştırılamazdı. Böyle bir şeyi ilk defa yaşıyordu. Silkindi, kendini analizden uzak tutmaya gayret etti. Evet, Tamara çok güzel bir kadındı ama arkadaşının karsıydı ve kocasını seviyordu. Aklından bunları geçimesi bile hataydı. Belki de aşırı gerginlikten ne hissettiğini bilmiyordu. O işçi evinde karşılıklı çay içtikleri saatleri hatırladı. Tamara'nın çaresizliğini, bütün ümidini kendisine bağlayarak, kocasına yardımcı olması için yakarışını anımsadı. Galiba içindeki fırtına ve dengesiz davranışlar da o zaman başlamıştı. Tamara'yı daha önce de görmüştü ama hiç böyle etkilenmemişti.

Teşkilatın otoparkına bıraktığı arabasına atlayıp evinin yolunu tuttu. Gözücüyla da arkasını kolluyordu. Az

sonra FSB'nin merkezinden siyah bir Lada'nın çıktığını fark etti. Arkasındaki araba mutlaka peşine takılacaktı. Hiç acele etmedi, hatta biraz ağırdan aldı, arabayı kullanan kişiyi görmek istiyordu. Az sonra peşindeki Lada'nın sürücü koltuğunda oturan adamı tanıdı. Bu Yuri Homolko'nun maiyetinde çalışan Ajan Timoşenko'ydu. Homolko FSB bünyesinde çok önemli bir isimdi ve bütün camia onun adını duyunca bile titrerdi. Boris, ister istemez çocukluk arkadaşının ne haltlar karıştığını bir kere daha düşünmek zorunda kaldı. Mihail Kuznetsov bütün Teşkilat'ı ayaklandırmıştı.

Kaç günden beri takip edildiğini biliyordu zaten, fazla umursamadı ve hızlandı. Artık her şey olacağına varacaktı. Ama Boris Tretyakov kendisini nasıl bir sürprizin beklediğini bilmiyordu henüz. Evine varıp blokun dış kapısından içeriye girerken birden hayretle durakladı. Camlı iç bölmenin arkasında Tamara kendisini bekliyordu.

Feodor Petrovski homurdandı:

"Neden herifin evini araştırdın Yuri? Bir çuval inciri berbat ettiğinin farkında mısın?"

96

Yuri Homolko doğacak neticeyi peşinen kabullenmiş gibi karşılık verdi:

"Başka çaremiz yoktu, efendim. Dün gece Ajan Tretyakov'un Mihail'in karısına yaptığı beklenmedik ziyaretten sonra ona bir şey teslim ettiğinden emindim."

"Ama Tretyakov'un evinde hiçbir şey bulamadınız, değil mi?"

Homolko sıkıntılı bir şekilde mırıldandı:

"Maalesef öyle efendim. Hiçbir şey bulamadık."

Feodor yumruğunu küt diye masanın üzerine indirdi.

"Şimdi ne halt edeceğiz. Adam artık bize güvenmeyecek."

Homolko bu saldırıya hazırlıklıydı.

"Fazla bir şey değişmeyecek efendim. Onun zaten bize güvendiğini sanmıyorum. Biz de ona güvenmiyoruz."

"Bundan o kadar emin olma," diye homurdandı Feodor. "Ajan Tretyakov'un sicili çok parlak. Şimdiye kadar kazandığı üç liyakat nişanı var. Onu bir kalemde hain diye silip atamayız." *!

"Bence hiç önemli değil, Sayın Petrovski. Her ajanın hata yaptığı veya doğruluk ilkesinden kaydığı anlar olmuştur."

"Ne demek istiyorsun? Açıkla."

"Sizce hain Mihail Kuznetsov'un arkadaşı olması yeterli değil mi?"

"Güldürme beni Yuri! Adamın Mihail'le senelerdir teması olmadığını biliyoruz."

"Bu pek bir şey ifade etmiyor efendim. Yalta'da görüştükleri delillerle sabit."

"Ne ifade eder ki? Bir rastlantı olamaz mı?"

"Belki de... Ama Mihail'in İstanbul'dan yolladığı ve elimize geçen şifreli mektuba ne diyeceksiniz? Sizce ihanetin müştereken tertiplendiğinin en bariz işareti değil mi?"

Feodor Petrovski yine kükredi.

"Bizimki sadece bir varsayım. O şifreli mektubu çözemedik."

"Yine de en azından kanıkoca ile Ajan Tretyakov arasında

97

organik bir bağ olduğunu biliyoruz. Bu kadarı da bize yeterli. Mektup ne kadar şifreli olursa olsun Mihail'in karısının ajana bir şey teslim edeceği kesin. Bolşoy'daki buluşma sırf bunun için tertiplendi."

Feodor sustu.

Homolko'nun haklı olduğunu biliyordu. Yine de içinden, pis çüce, diye geçirdi.

Tretyakov şaşkınlıkla sordu:

"Tamara! Burada ne işin var? İzlendiğimizi bilmiyor musun?"

Genç kadının harika güzellikteki mavi gözleri hüznle buğulandı.

. "Artık dayanamıyorum Boris," diye inledi. "Kocamdan en ufak bir haber yok. Hayatından endişeliyim. Mihail hayatta olsa mutlaka bir yolunu bulur, beni arardı. Çok korkuyorum."

Tabii,. Tretyakov da bu ihtimali düşünmüştü. Yabancı bir ülkede görevli olması, FSB'nin onu ortadan kaldırmasına kesinlikle engel değildi. İzini bulmuş olsalar onu yok edecekleri muhakkaktı. Ama Boris onun yok edildiğini sanmıyordu; tanıdığı Mihail şeytana külâhını ters giydirecek kadar zeki bir adamdı. FSB'nin eline geçen mektup metnini ne yazık ki görememişti ama o mektubun teknik anlamda bir şifre kullanılarak kaleme alınmamış olduğundan emindi. Mihail, sadece Boris'in bildiği bazı kavramları kullanarak üç aşağı beş yukarı ne istediğini anlatmış olmaydı ki, bu oldukça akıllı bir davranıştı. Boris, FSB'nin kendisine başvuruncaya kadar Teşkilat'ın en yetenekli şifre çözücülerinin o mektubu saatlerce incelemiş ama bir neticeye varamamış olduklarından da aynı derecede emindi.

"Endişelenme," diye fısıldadı Boris. "Ben kocanın kesinlikle hayatta olduğuna inanıyorum. O çok kurnaz biridir ve sonuçta bana istediği haberi uçurdu. Gönlünü ferah tut."

98

Tamara, "Emin misin?" diye kekeleydi.

"Kesinlikle. Ama buraya gelmen tedbirsizlikti Tamara. Bunu yapmamalıydın."

"Sana soracağım çok şey var."

"Neyi bilmek istiyorsun?"

"Önce şunu söyle bana. Ona yardım edecek misin?"

Boris'in bakışları yine güzel kadının gözlerine takıldı. Sonra, "Evet," diye fısıldadı.

Derin bir soluk verdi genç kadın. Bir anda yüzünde beklemediği bir sevince erişmenin mutluluğu okunuyordu.

"Teşekkür ederim, Boris," diye mırıldandı.

Boris o anda içinden geçen gerçek duygularını söylemeyi çok isterdi ama bu asla yapamayacağı bir şeydi. Mihail'e aldırdığı yoktu, işin aslına bakılırsa, sebep ne olursa olsun çocukluk arkadaşına kızgındı bile. Belki de başını asla kurtaramayacağı bir derdin içine sokmuştu. Ama Tamara'ya hiçbir şekilde hayır diyemeyeceğini hissediyordu.

Genç kadın soluk soluğa sordu:

"Sana vermemi istediği qianahtar nedir? Ne işe yarayacak?"

Boris gülümsedi.

"Bu çok eski bir hikâye. Tahmin edeceğin gibi çocukluk günlerimizden kalma ufak bjr sır. Yıllar sonra hayatımızda bu denli önemli olacağını sanırım ikimiz de tahmin edemezdik."

"Yani o anahtarın ne işe yarayacağını biliyorsun, değil mi?"

"Evet, Tamara. Tahminlerim beni aldatmıyorsa, biliyorum."

"Bana da anlatsana."

"Bence bilmemen daha hayırlı olur. İşin sonunun nereye varacağı hakkında hiçbir bilgim yok ama kanımca kocan çok önemli bir devlet sırrına ulaştı ve bu yüzden de gizlenmek zorunda kaldı."

"Ne yapacaksın şimdi?"

Boris cevap vermeden önce etrafına bakındı. Kapı aralığında bu denli tehlikeli konuları konuşmalarının anlamı yoktu.

99

"Hadi gel, daireme çıkalım," dedi.

Tamara hiç itiraz etmemişti. Kadıncağızın akli fikri biraz daha aydınlanmaktaydı. Boris de burada daha fazla durmanın bir yaran olmadığını kavramıştı. FSB mutlaka Tamara'yı buraya kadar izlemiş olmalıydı ve muhtemelen şu an buluştukları haberi, Yuri Homolko veya Feodor Petrovski'ye ulaşmıştı bile. Boris genç kadının koluna girdi ve onu asansöre doğru sürükledi.

Dairesinin kapısını açan Boris bir an gözlerine inanamadı. Evin içi darmadağınktı. Evi gizlenmeye bile gerek duyulmadan en kaba bir biçimde aranmıştı. Hiddetten köpürdü bir an ama hemen soğukkanlılığını toplayarak paslı anahtarın bulunduğu ufak yazı masasına doğru koştu. Anahtar alıp gö-türülmüşse, bu her şeyin bittiği anlamına gelirdi. Soluk soluğa masaya yaklaştı. Fakat daha çekmeceyi açmadan masanın üzerinde, düzgün taşları, topladığı mermer parçacıklarını ve onun yanında duran eski paslı anahtarı gördü.

Keyifle sırttı.

Evini arayanlar, belli ki neyi aradıklarını henüz bilmiyorlardı; onları istedikleri şeye götürecek olan nesne tam gözlerinin önünde durduğu halde hiç dikkatlerini çekmemişti.

Tamara da müthiş afallamıştı.

"Burada ne olmuş Boris?" diye kekeledi.

Anahtarın mevcudiyeti sınırlarının yatışmasına yetmişti Boris'in.

Eline aldığı anahtarı muzaffer bir edayla Tamara'ya gösterdi.

"FSB," dedi. "Teşkilatım evi araştırmış."

"AmanAllahım!"

"Önemli değil. Ne aradıklarını bilmiyorlarmış. Anahtar hâlâ bizde. Ama bu da gösteriyor ki dün gece seninle temas kurduğumun farkındaydılar."

"Nasıl bu hükme vardın?"

100

"Çok basit değil mi? Dün gece senden bir şey aldığımı düşünmüş olmalılar. Aksi halde evimi aramazlardı."

Tamara'yı ter basmıştı.

"Ne yapacaksın şimdi?" diye sordu yeniden.

Ajan Tretyakov birkaç saniye düşündü.

"Sanırım artık harekete geçmek zorundayım."

"Yani?"

"Poddupye'ye gideceğim."

"Öyleyse ben de seninle geleceğim."

Boris inanmazmış gibi şaşkın şaşkın genç kadına bakakalmıştı.

"Şaka mı yapıyorsun, Tamara?"

"Hayır, gayet ciddiylim."

"Bu imkânsız. Çok tehlikeli. Seni böyle bir tehlikenin içine atamam. Orada ne ile karşılaşacağım hakkında hiçbir fikrim yok; kendi geleceğimden bile endişe duyarken bir de senin sorumluluğunu nasıl yüklenebilirim?"

"Boşuna itiraz ediyorsun; Boris. Sen götürmesen de, ben yine gideceğim."

"Aklını mı oynattın Tamara? Bütün FSB'nin peşimizde olacağını tahmin edemiyor musun? Bu düpedüz çılgınlık olur."

"Haklısın ama başka çarem yok."

"Nedenmiş o?"

"Anlaşana, şayet kocam hayattaysa mutlaka o da orada olacaktır."

Boris hemen itiraz etti:

"Yanılıyorsun. Oraya kendi ulaşabilse, neden benden yardım istesin ki? Orayı ve anahtarın sırrını bilen tek kişi benim. Benden de o yüzden yardım istedi zaten. Oraya ne gizlediyse gidip alacağını biliyor. Mesele bu kadar basit. Mihail asla orada olmayacak."

Genç kadın anlamlı bir şekilde gülümsedi.

"Ama unuttuğun bir şey var."

"Neymiş?"

"Diyelim oraya gittin ve Mihail'in gizlediği şeyi aldın;

101

peki onu Mihail'e nasıl ulaştıracaksın? izini kaybettirmiş, ortadan kaybolmuş bir insana ulaşma şansın var mı?"

"Bu sonra düşünülecek bir etap. Mihail mutlaka bunun için de bir formül ayarlamıştır, öncelikle benim Poddupye'ye gidip istediğini FSB'den önce ele geçirmemi istiyor."

Tamara olumsuzca başını salladı.

"Yanılıyorsun Boris, kocamı yeterince tanırım. Hayattay-sa mutlaka onun da oraya erişmek için gayret sarf ettiğine eminim. Gelecektir."

Boris sesini yükseltti:

"Asıl yanılan sensin. Çok duygusal davranıyorsun. Heyecan ve merakını takdir ediyorum ama lütfen sağduyunu kullan. Oraya gitme şansı varsa, benden neden yardım istesin ki?"

Hafifçe titreyen Tamara, "Bilmiyorum," diye fısıldadı. "Fakat içimden fışkıran bir ses onun da oraya geleceğini söylüyor."

"Saçma, hem de çok saçma. Kendini ateşe atmanı istemiyorum."

Genç kadın ilk defa irkilerek Tretyakov'un gözlerinin ta içine baktı. Sanki o gözlerden Boris'in kendisine hissettiği duyguları sezinlemiş gibi utandı birden. Birkaç

saniye ne yapacağını bilemeden ajanı süzmeye devam etti.

Boris için de sıkıcı bir an olmuştu bu.

Gerçek hissiyatının Tamara tarafından anlaşılmasını istemiyordu. Genç kadının delici bakışlarından kurtulmak istedi.

"Bu isteğini gerçekleştirmem imkânsız Tamara," diye fısıldadı. "Seni oraya götüremem."

Ama Tamara hiç beklemediği bir şey yaptı. Hiç sesini çıkarmadan bakımlı uzun parmaklarını uzatıp genç ajanın yanağını hafifçe okşadı. Ten temasının adamı ne kadar sarstığını kadınlık önsezisiyle biliyordu. Ağzından tek kelime çıkmıştı.

"Lütfen..."

102

2

Karaköy rıhtımından hareket eden ufak Rus feribotu sert poyrazın estiği kuzeye doğru yollanırken, kasaranın parmaklıklarına dayanmış olan Serkan yolculuğun pek de rahat geçmeyeceğini hemen anlamıştı. Nitekim Boğaz'dan çıkar çıkmaz hava sertleşmiş, beyaz köpüklü kaba dalgalar vapuru sallamaya başlamıştı.

Genç MİT ajanı oldukça tedirgindi. İlk defa Rusya'ya sahte Rus pasaportu ile giriş yapacaktı. MİT'in Rus ajanı Mihail Kuznetsov'un isteği doğrultusunda hazırladığı plan bunu gerektiriyordu. Dün gece Cumhur Torkal'ın yaptığı açıklamalara, verdiği izahata rağmen, genç ajan tatmin olmamıştı. Hâlâ zihnine takılan bir yığın karanlık nokta vardı ama mesleki tecrübesiyle şu an bunların bir kısmının henüz kendisine bile açıklanmayacağını kavramış ve amirini sıkıştırmamışım Yalta'daki MİT elemanından kendisini aydınlatacak bazı bilgileri alacağını söylemişti Cumhur Torkal. Ancak Serkan, alacağı bilgilerin sadece güzergâh tayini, yol bilgileri ve vasıta tedarikinden ileri gitmeyeceğinden emindi.

Rüzgâr biraz daha sertleşince Mihail'le müşterek kullandıkları kamaraya döndü. Rus yatağa uzanmış, ellerini başının altında birleştirmiş, sinsî gözlerini tavandaki bir noktaya dikmiş öylece yatıyordu. Son haliyle onu bir hayli yadırgıyordu; zira dün gece isteği üzerine MİT'in temin ettiği boya ile saçlarını simsiyah boyamıştı Mihail. Adamın görünüşü "gerçekten de değişmişti. Uzun saçlarını kestirmiş, yakışıklı hali bir

103

hayli kaybolmuştu. Ama bu yola daha evvelde başvurduğu şüphesizdi, zira hazırlanan sahte pasaportta önceden çekilmiş böyle bir fotoğrafının kullanılmasını istemişti.

Mihail'in konuşkan biri olmadığı kesindi, Hasnun Galip Sokağı'ndaki evde de ancak mecbur kaldıklarında konuşmuşlardı. Birlikte acayip bir serüvene atıldıklarına göre, doğrusu Serkan biraz daha konuşkan biriyle seyahat etmeyi tercih ederdi. Rus'un yine konuşmayacağını sandı, hatta sıkılarak kendi yatağına ilişirken, Mihail'in birden sırtarak sorduğu soruyla irkildi.

"Ee, Sayın Piyotr, halinden memnun musun?"

Piyotr, Serkan'ın sahte pasaportuna işlenmiş adıyla.

MİT ajanı bozuntuya vermeden mırıldandı:

"Hava bozacağa benziyor."

"Bu daha hiçbir şey değil. Yalta'ya doğru daha da sertleşecektir. Karadeniz'in en kötü mevsiminde yolculuk ediyoruz. Deniz tutar mı seni?"

"Hayır," diye söylendi Serkan.

"Bunu işittiğime sevindim. Zira kamarada, devamlı kusan biriyle yolculuk etmek hiç hoş olmazdı."

'Kaba herif,' diye düşündü Serkan, ama karşılık vermedi.

"Artık baş başayız dostum. Sanırım biraz gerçeklerden konuşmanın zamanı geldi. Bana bazı açıklamalarda bulunsan hiç de fena olmayacak."

"Açıklama mı? Sanırım bunu yapmak zorunda olan asıl sensin? Ben hâlâ bu yolculuğa hangi amaçla çıktığımızı tam olarak bilmiyorum."

"Yapma dostum... Amirlerin sana bir suikast planından bahsetmediler mi yani?"

Serkan başını salladı.

"Evet, bahsettiler. Ama ben hâlâ detayları bilmiyorum."

"Merak etme, zamanı gelince her şeyi öğreneceksin."

"Umarım öyle olur."

"Biliyor musun, Türkiye'de senin kadar-mükemmel Rusça konuşan birini bulacağımı hiç tahmin etmezdim."

"Boş ver şimdi bunu. Sana açıklamıştım."

104

"Ama gemi personeli senin Rus olduğundan hiç şüphe etmedi."

"Farkındayım."

"Şimdi söyle bakalım bana. Bizi ziyarete gelen o adam Türk değildi, yanılıyor muyum?"

Serkan bir an anlamazlıktan gelerek sordu:

"Kimi kastediyorsun?"

"Bırak şimdi numarayı. O gözlüklü, şık giyimli adam... Onun MİT elemanı olmadığına kalıbımı basarım."

Serkan bir an durakladı. Gerçeği söylemesinin hiçbir zararı yoktu bu saatten sonra.

"Evet, değildi," dedi.

"CIA'dendi, değil mi?"

"Doğru."

"Sen biliyor muydun?"

Soruya içtenlikle cevap verdi Serkan:

"Hayır, bilmiyordum."

"Ama sonra öğrendin." 4

"Evet. Ya sen, anlamış mıydın bizden olmadığını?"

"Hemen hissettim. Niyeti beni Türkiye'den kaçırmaktı."

"Olabilir. Ama buna izin vermedik."

"Önemli olan nokta bana inanmamanız. Amerikalılar ne de olsa sizin dostlarınız. Size sığındığım andan itibaren durumu hemen CIA'e bildirdiniz, değil mi?"

"Sanırım öyle olmuş."

"Peki neden son anda onlarla çalışmaktan vazgeçtiniz?"

"Bunu bilemem. Ben Operasyon Başkanlığı'nın sıradan bir memuruyum ve sadece bana verilen emirleri uygulayım. Alınan kararları tartışma yetkim yoktur."

Mihail Kuznetsov sırtarak, "Anlıyorum," dedi ve konuşmayı birden kesti.

Ertesi sabah deniz daha da azgınlasmıştı. Ufak feribot iyice sallanıyordu. Yolcuların arasında Türkler de vardı. Serkan

105

her ihtimale karşı beklenmedik bir sürprizle karşılaşmamak, unmadığı anda karşısında kendisini tanıyacak birini görmemek için, pek kamaradan dışarıya çıkmıyordu. Feribot da lüks sayılmazdı ama konuştuğu birkaç kamarot kesinlikle ona bir Rus vatandaşı nazarıyla bakmışlardı. O sabah denizin aşırı çalkantısından olsa gerek kahvaltı yaptıkları salon adeta boştu. Kahvaltılarını yapıp kamaralarına döndüklerinde sıkıntıdan bunalan Serkan sırf laf olsun diye sordu:

"Bizimkilere Bristol Otel'i'ne gideceğimizi söylemişsin," dedi.

"Evet, öyle dedim. Ama oraya gitmeyeceğiz."

Serkan kaşlarını çatarak sordu:

"Neden?"

"Orası sakıncalı. Yalta'nın en lüks otelidir. Bizim öyle yerlerde işimiz yok."

"Fakat..."

Mihail lafı ağzına tıkadı MİT ajanının.

"Biliyorum, Ukrayna'daki elemanlarınızdan birinin seninle orada temas kuracağını bekliyordun. Ama olmaz."

"Neden? Bazı lojistik destek sağlayacaktık. Bana söylenen planın gereği idi."

"Saçmalama dostum. Artık benim topraklarımda sayılırsınız. Burada MİT'in desteğine hiç ihtiyacımız yok. Ben her şeyi çok evvelden ayarladım."

"Ama nasıl olur? Daha şimdiden plana aykırı davranmaya başla..."

"Uzatma Ajan Başar. Bu ekibin patronu benim ve benim söylediklerim olacak artık."

Serkan hiddetle Rus'a baktı. Adam onun hiddetini anlamış gibi sesinin tonunu biraz yumuşattı.

"Adamlarım beni Krymsky Otel'inde bekliyorlar. Zaten yalnız bir gece kalacağız ve sonra kuzeydoğuya hareket edeceğiz."

Serkan afallamıştı.

"Kuzeydoğuya mı? Moskova'ya gitmiyor muyuz?"

"O çok daha sonra."

106

"Peki nereye gidiyoruz?"

"Poddupye diye ufak bir kasabaya."

"Ne işimiz var orada?"

"Bunu şimdilik bilmek zorunda değilsin."

"Ajan Kuznetsov, sana bir kere daha hatırlatmak zorundayım. Bu davranışlarınla yaptığın anlaşmalara aykırı hareket ediyorsun. Bu durumdan hiç hoşlanmadım, keza bizimkiler de hoşlanmayacaktır."

Mihail gülümsedi.

"Şimdi de size kazık attığımı mı düşünüyorsun?"

"Evet, maalesef öyle düşünüyorum."

"Buna hiç şaşmadım, Ajan Başar," diye mırıldandı Mihail. Sonra alt dudaklarını sarkıtarak devam etti. "Nedense siz, milletçe bizlerden hoşlanmıyorsunuz."

İstanbul'da kaldığım altı ay sürece gözlemlediğim tek şey bu oldu. Tarihsel bir nefretle dolusunuz. Bize devamlı saldırgan bir komşu olarak bakıyorsunuz."

Serkan gizleyemediği bir hırslı homurdandı:

"Yalan değil. Biraz tarih bilgin varsa, gözleminde haklı olduğunu anlarsın. Çarlık Rusyası zamanında da, Sovyet rejimi sırasında da hep saldırgan ve toprak bütünlüğümüze göz diken siz oldunuz. Şimdi bizden sevgi ve anlayış mı bekliyorsunuz?"

"Milletlerin ne düşündüğü hiç umrumda değil. Bizler teknik insanlarız ve bizi aydınlatan tek bir düstur vardır: Menfaat... Gerisi palavradır, benim aklım ermez. Yine de endişelenmene hiç gerek yok. Zira bu olayda benimle, MİT'in menfaati aynı doğrultuda, bunu anlayacağını sanmışım. Ben verdiğim sözlere sadığım, MİT'e ne söz vermiş isem yerine getireceğim."

Serkan bir süre daha karşısındaki adamı süzdü.

"Ama Türkiye'yi terk ettiğimiz ilk gün anlaşma şartlarını bozmaya başladın. Bana anlatılan plan böyle uygulanmayacaktı."

Mihail tekrar sırttı.

"Kaç yıldan beri bu meslektesin, dostum?"

107

"Yeterince tecrübe kazanacak kadar. Niye sordun?"

"Yanlış anlama ve seni küçümseydiğimi sanma ama belli ki Yalta hakkında hiçbir fikrin yok."

"Ne demek istiyorsun?"

"Kalıbımı basarım ki bu akşam Yalta'ya vardığımızda bizi kalabalık bir casus ordusu karşılamaya hazırlanıyordun En başta Ukraynalıların desteğinde CIA ve tabii FSB."

Serkan irkildi birden.

"Hani bu yolun Moskova'ya uçakla gitmekten çok daha emin olduğunu söylüyordun?"

"Orası öyle. Yine de daha emin. Ayrıca rıhtıma iner inmez bizi koruyacak adamlarım olacak. Ama en önemlisi Poddupye'ye varmak için en kestirme yol burasıdır."

Olayların gidişatından Serkan hiç hoşlanmamıştı, ama onun da gerektiğinde kullanabileceği bazı alternatif çözümleri vardı, MİT de muhtelif ihtimalleri önceden düşünmüştü tabii. Şimdilik sadece bekleyecekti.

Feribot on beş dakika evvel limana bağlanmış ve yolcular yavaş yavaş vapuru terk etmeye başlamıştı. İki ajan da hazırda ama Mihail Kuznetsov ağırdan alıyordu. Ellerinde iki ufak valizden başka bir şey yoktu. Hava çoktan karamıştı; dışarıda Serkan'ın tahmininin aksine ılıman, rüzgârsız ve içinde bulundukları kış mevsimine göre ılık sayılacak bir hava vardı. İkisi de güvertenin parmaklıklarına dayanmış, birer sigara tellendirerek feribotu terk etmeye başlayan araçları seyrediyorlardı.

Serkan sordu: "Bahsettiğin Krymsky Oteli uzak mıdır?"

Mihail yine gülümseyerek yüzüne bakmıştı.

"Neden sordun?"

"Sadece merak ettim."

"Otel limana uzak değildir ama bb,.otele gidecek değiliz."

Serkan ters ters Rus ajana baktı.

108

"Ama bana bu sabah geceyi Krymsky Oteli'nde geçireceğimizi söylemiştin."

"Fikrimi değiştirdim. Artık zaman kaybetmek istemiyorum. Az sonra limanda iki adamımla buluşacağız. Onlar bize bir araba ayarlamış olacaklar, arabaya atlayıp hızla Yalta'dan uzaklaşacağız. Vakit benim için altın değerinde, burada daha fazla oyalanmamızın hiçbir anlamı yok."

Serkan hafifçe başını sallamakla yetindi ama artık Mihail'e olan güvenini tamamıyla yitirmişti. Adam

devamlı yalan söylüyordu. MİT'te yaklaşık bir aydır onu sorgulayan elemanların ona nasıl inandıklarına şaşıyordu artık. İlk defa geleceğinden endişe duymaya başlamıştı. Bu herif Rusya'ya adım atıp kendisini güvende hissettiği anda, yapacağı ilk işlerden biri de mutlaka yanındaki MİT ajanından kurtulmaya çalışmak olacaktı.

Saat yedi buçukta feribotu terk ettiler. Gümrükten hiçbir müşkülâtla karşılaşmadan çıkmışlardı. Mihail'in Yalta'yi iyi bildiği belli oluyordu. İskeleye paralel uzanan, küçük bir caddeye saptılar. Yaz aylarında turistlerle dolan sokaklar hemen hemen bomboştu. Kısa bir yürüyüşten sonra cadde üzerindeki ufak bir tütüncü dükkânına daldı Ajan Kuznetsov. İçerde kırk yaşlarında ufak tefek bir adam vardı. Mihail'i görünce gözleri ışıldadı birden ama yanındaki Serkan'a garipseyerek baktı.

"Buyrun. Ne arzu etmiştiniz?" diye sordu.

Mihail bir-iki adım atıp adama yaklaştı.

"Telaşlanma, Viktor. Yanımdaki yabancı sayılmaz. Zararsızdır."

Tütüncü rahatlamış gibi yanına yaklaştı, Mihail'le toka-laştı. Fakat Serkan'ı hâlâ kuşkulu nazarlarla süzüyordu.

"Seni yalnız bekliyorduk," diye mırıldandı sadece.

"Bu arkadaş yardımcımdır. Bana refakat edecek."

Sessizce konuşmaları dinleyen Serkan biraz rahatlar gibi olmuştu.

Mihail, "İstediklerimi temin ettiniz mi?" diye sordu.

"İki aydan beri hazır. Ama gelmen gecikti."

109

"Biliyorum. Ancak imkân bulabildim."

"Yavaş yavaş ümidi kesmeye başlamıştık."

"Aleksandr nerede?"

"İstediklerinle beraber arabanın içinde. Feribotun her gelişinde biz de hazır bekliyoruz."

"Burada durum nedir Viktor? Şüpheli bir şeyler oluyor mu?"

"Henüz etraf sakin. Kayda değer bir şey yok."

"FSB'den yeni simalar var mı?"

"Hayır. Fakat dün iskelede iki şüpheli Amerikalı gördük."

"Tahmin etmiştim. Lanet olsun."

"Senin için mi buradalar."

"Evet, olabilir. Onları izliyor musunuz?"

"Gayet tabii."

"Peşlerinde kim var?"

"Sergei Smirnov. Onu tanımazsın ama çok yetenekli bir arkadaş."

"Amerikalılar nerede kalıyor?"

"Bristol Oteli'nde."

"Tamam, anlaşıldı. Şimdi Aleksandr'ı ara, buraya gelsin ve bizi alsın. Hemen yola çıkmak istiyorum."

"Nasıl istersen, Mihail."

Tütüncü tam telefona doğru yürüyordu ki dükkânın kapısı hızla açılıp içeriye Serkan'ın tanımadığı iki adam girdi. Son derece telaşlı görünüyorlardı. Uzun boylu, bir dağ adamı kadar cüsseli olanı hızla bağırırdı.

"Acele et, Mihail. Hemen kentten çıkmak zorundasın. Düşmanlarımız uyandı. Birer birer otelleri arıyorlar."

FSB ajanı, "Aleksandr," diye mırıldandı konuşan adama.

İriyarı adam Kuznetsov'un yanındaki Serkan'a şöyle bir göz attı.

"Yanındaki bir Türk ajanı, değil mi?"

110

Serkan hafifçe sararırken, Mihail, "Evet," dedi.

"Sizi gümrük çıkışında tespit etmişler."

Serkan düzgün Rusça'sıyla ilk defa konuştu:

"O halde neden tutuklamadılar?"

Üç yabancı Rus dikkatle Serkan'ı süzdüler. Akıcı usça'sına hayret ettikleri belli oluyordu. Ama Serkan'ın

sorusuna cevap vermediler. Havada kalan soruya Mihail karşılık verdi. "Sebeup basit. Niyetleri hedefime varıncaya kadar beni izlemek."

Aleksandr homurdandı tekrar:

"Hemen hareket etmeliyiz Mihail. Az sonra sizi otellerde bulamayınca şehrin çıkışlarını kontrol altına alacaklardır. Bu da bizi zor durumda bırakır."

"Tamam. Hemen çıkalım," dedi Mihail Kuznetsov.

Araç ufak Rus yapısı bir kamyonetti. Direksiyona iriyarı vücuduyla Aleksandr geçti. Direksiyon simidi iri parmakları arasında ufacık kalıyordu. MihaTİ ile Serkan da şoför mahalline atladılar. Kamyonet tütüncü dükkânının önünden hemen hareket etti. Sürücünün gözü sık sık dikiz aynasına kayıyordu.

Yola koyulur koyulmaz Aleksandr sordu:

"Gaspra'ya gidiyoruz, değil mi?"

Mihail kararlı bir şekilde homurdandı:

"Hayır. Danilovka köyü üzerinden Gorneye köyüne doğru sür."

Sürücü şaşırmış gibi gözünü yoldan ayırıp Mihail'e baktı.

"Ne işimiz var orada? Orası Moskova yolunun tam ters istikameti."

"Moskova'ya gitmiyoruz dostum."

"Nereye gidiyorsunuz peki? Hedef Moskova değil mi?"

"Sen bizi doğruca Gorneye tren istasyonuna ulaştır. Fazla da bir şey sorma."

Serkan içinden, bu adam yalnız bana değil, ideal arkadaşlarına da kaba davranıyor, diye geçirdi, herhalde yapısı böy-

111

leydi. Zaten daha önce Rusya'da çalıştığı zamandan kalma bir teşhisiydi bu; Ruslar ya çok kaba olurdu ya da aşırı duygusal. Tabii bu arada bir şey daha fark etti;

galiba ajan Mihail Kuznetsov birlikte çalıştığı arkadaşlarından bile Poddupye'ye gittiğini saklıyordu.

Mihail bir kere daha söylendi.

"İstediklerim yanında mı?"

"Evet. Oturduğum koltuğun altındaki torbada."

"Ver onu bana."

"Şimdi mi?"

"Şimdi."

Aleksandr ayağını hafifçe gazdan çekerek iri bedenini güçlükle eğip sürücü koltuğunun altından yeşil renkli, branda bezinden ufak bir torba çıkardı. "Al bakalım," diye Mihail'e uzattı. Ajan torbayı açarken Serkan da yan gözle içinden ne çıkacak diye bakıyordu. İlk gördüğü bir yığın Rus rublesi oldu. Mihail paranın büyük bir kısmını deri ceketinin ceplerine indirirken, bir miktarını da Serkan'a uzattı.

Serkan biraz huylanarak mırıldandı:

"Biliyorsun, vapura binerken bizimkiler yanımıza para vermişlerdi," dedi.

"Boş ver, paranın fazlasından zarar gelmez. Ayrıca buna ihtiyacın da olacak."

Serkan itiraz etmedi, uzatılan desteyi saymadan cebine attı. Torbanın içinden iki ufak evrak daha çıkmıştı. Mihail onlara bakmadan cebine yerleştirdikten sonra bu defa, torbanın dibinden iki tabanca çıkardı.

Serkan irkilmişti.

Bildiği kadarıyla Rusya'da silah taşımak özel ruhsata ta-biydi; bir arama sırasında ruhsatsız silah ele geçerse, cezası çok ağırdı. Yine yan gözle silahlara baktı. Bunları daha evvel de görmüştü, Rus yapısı, kısa namlulu, rahat taşınabilen iki adet Makarov'du. Mihail sırtarak birini Serkan'a uzattı.

"Al, yanında bulunsun."

Serkan silahı almak istemedi.

"Buna ihtiyacım olacağını hiç sanmıyorum," dedi.

"Dalga mı geçiyorsun? Sizin Edward Black sayesinde bütün FSB peşimizde artık. Bizi ilk gördükleri yerde vurmaya kalkışacaklarından şüphelen olmasın. O CIA ajanına planımı açıklamakla her şeyi berbat ettiniz. Bütün sular birden bulandı."

"Yine de istemiyorum," diye diretti Serkan.

"Sen bilirsin. Zaten bu iki silah da benim içindi."

Mihail tabancalardan birini kemerine sıkıstırdı, diğerini de cebine tıktı.

Bir süre sessizce yol aldılar. Çoktan kentin dışına çıkmışlardı. Şimdi yüksek çam ve sedir ağaçlarının kapladığı ormanlık bir arazide yol alıyorlardı.

Serkan'da hafif yorgunluk emareleri başlamıştı. Başını cama dayayıp biraz kestirmeye çalıştı. Kamyonetin farlarının karanlığı deldiği bomboş köy Yollarında, derin bir sessizlik hâkimdi. Ajan uykuya dalmadan önce trafiğin inanılmaz derecede seyrek olduğunu fark etti. Yol boyunca sadece eski bir otobüsle karşılaşmışlardı. Gözkapakları ağırlaştı ve içi geçti. Daha sonra da ne kadar uyukladığını hesaplayamadı.

Serkan kamyonetin sarsıntısının kesilmesiyle uyandı. Gözlerini kırıştırarak etrafa bakındı. Ufak bir tren istasyonunun yakınındaydılar. Mihail gülerek kendisine bakıyordu.

"İyi uyudun, dostum. Araba yolculuğumuz burada bitti. İniyoruz."

Serkan hiç sesini çıkarmadan kapıyı açıp aşağıya atladı. Mihail'de çıkmıştı arabadan.

Aleksandr denen adam, sadece "Size iyi şanslar," deyip arabanın burnunu geldikleri yöne çevirerek gazlamıştı. Serkan üşüdüğünü hissetti. Bulundukları yerde hava birden soğumuştı. Burası Gorneye köyünün tren istasyonu olmalıydı. Ajan taş istasyon binasının

üstündeki levhaya baktı ve ya-nılmadığını anladı. İstasyon binasında ışıklar yanıyordu ama çevrede tek bir canlı görünmüyordu.

113

"Hadi, beni takip et," dedi Mihail.

Binaya doğru yürüdüler. Taş binanın içi de soğuktu. Mihail tren tarifesinin asılı olduğu panoya doğru ilerleyerek trenin varış saatine bir göz attı. Sonra asık bir suratla geri döndü.

"Bir aksilik mi var?" diye sordu Serkan.

"Aksilik sayılmaz ama Poddupye'ye gidecek tren tam dört saat sonra gelecek."

"Bekleriz."

"Evet, mecburuz," diye homurdandı Kuznetsov.

114

3

Ajan Boris Tretyakov inler gibi, "Bu isteğini nasıl kabul ettiğimi hâlâ anlayamıyorum, Tamara," dedi. "Asla yapılmaması gereken bir hata bu, olacak şey değil."

Genç kadının hüznü gözleri birden neşe ve umutla dolmuştu. Ajanın ellerini kavrayıp avuçlarının içine aldı. "Sen gerçekten Mihail'in dediği gibi mükemmel bir insansın Boris. Kocam haklıymış." i

Tretyakov ellerini sıcak avuçların içinden çekmeden fısıldadı:

"Mihail sana hakkımda ne demişti?"

"Dürüst, güvenilir ve sadık bir insan olduğunu."

"Yaa... Demek öyle..."

"Evet. Görüyorum ki yanılmamış."

Boris iç çekti.

"Bundan pek emin olma."

Hafifçe kaşları çatılan Tamara mırıldandı:

"Ne demek istiyorsun?"

"Kocanla arkadaşlığımız çok eski yıllara dayanıyor ama biraz gerçekçi ol Tamara. Çok uzun zaman oldu... İkimiz de çocuktuk. Şimdi ağır sorumluluklar taşıyan iki devlet memuruyuz. Yıllar ikimizi de çok değiştirmiş olabilir."

Boris'in ellerini bırakan genç kadın gözlerini ajana dikerek merakla fısıldadı:

"Bana bir şey mi anlatmaya çalışıyorsun?"

"Sanırım öyle. Bazı ciddi kuşkularım var."

115

"Nasıl yani?"

"Yapma Tamara, anlamazlıktan gelme. Bütün FSB, hem de en üst düzeyde elemanlarıyla kocanın peşinde. Bunun ilk akla getirdiği şey, kocanın Teşkilat'a ihanet etmiş olduğu. Mihail çift taraflı çalışıyor olabilir ya da doğrudan doğruya Batılı ülkelerden birine sığınmaya kalkmış olabilir."

Genç kadın yine sapsarı kesilmişti.

"Bunu nasıl söylersin Boris? Ona güvendiğini ifade etmiştin bana."

"Evet, güvenmek istiyorum. Lakin olayların seyri böyle bir olasılığı güçlendiriyor."

"Yanılıyorsun. Mihail asla ülkesine ihanet etmez. Kocamı tanırım."

Trctyakov bir an durakladı. Sonra tane tane, kelimelerin üzerine basa basa konuştu:

"Hakkında Merkez'de kısa bir soruşturma yaptım. Kimseyi ürkütmeden."

"Eee? Ne öğrendin?"

"Geçen seneye kadar Counterintelligence Service'te müdür muaviniymiş."

"Doğru."

"Ama dokuz ay önce açığa alınmış, sonra da İstanbul'daki konsolosluga ataşe olarak tayini çıkmış. Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?"

Tamara olumsuzca başını salladı.

"Hayır."

"Biz buna rütbe tenzili deriz. Yani bir tür kızağa alınma ve pasif göreve sürülme. Böyle bir muameleye maruz kalması için önemli bir neden olmalı."

"İhanet mi demek istiyorsun?"

"Bilemiyorum. Ama çok önemli bir görevden alındığı ortada. Tabii kesin olarak ihanet diyemem. Öyle olsa hemen mahkemeye verilir ve cezalandırılırdı."

"Şu halde?"

"Anlamaya çalış Tamara. Belli ki FSB onun hakkında birtakım şüphelere kapılmış. Bunun en bariz kanıtı da hakkında

116

oruşturma yürütülmesi ve gözlem altında tutulması. Aksi halde gönderdiği mektupların FSB tarafından açılmasının ne gibi bir izahı olabilir? Hem neden İstanbul'da birdenbire ortadan kayboldu? Bu eylemi bizzat FSB yapmış olsa, böyle telaşlanmalarına ne gerek vardı? Belli ki FSB bir şeylerden korkuyor."

Tamara'nın o güzel gözleri yeniden ağlamaklı oldu.

"Yani Mihail'in iltica ettiğinden mi şüpheleniyorsun?"

Boris bu soruya hemen cevap vermedi.

"Bilmiyorum. Zaten emin olsam asla yardıma kalkışmazdım."

"Peki, neler oluyor? Hiçbir fikrin yok mu? Bir tahminde bulunamıyor musun?"

Boris genç kadının omuzlarından tutarak onu teskin etmeye çalıştı.

"Tabii, aklıma bazı şeyler geliyor ama emin olamıyorum."

"Ne gibi şeyler?"

"Teşkilat'ın üst kademelerinde bir bölünme, birtakım ciddi çatlaklar olabilir. Genellikle bu durumda güçlü olan diğer tarafı halletmeye, ortadan kaldırmaya, kısacası yok

etmeye çalışır. İşinden uzaklaştırılarak İstanbul'a sürülmesinin sebebi de bu olabilir. Kimin haklı, kimin haksız olduğunu bilemem. Bana kalırsa Poddupye'de bulacağımız nesne Mihail'in kullanmak zorunda kaldığı sırdır."

Tamara düşüncelere daldı. Sırtından kürkünü başından kalpağını çıkardı. Sessizce koltuklardan birine çöktü.

"Belki de haklısın," diye fısıldadı sonunda.

Boris ağır ağır konuşmaya devam etti.

"Sen de bana yardımcı olmuyorsun."

Genç kadın dalgın gözlerini ajana çevirmişti.

"Ne tür bir yardım bekliyorsun ki benden?"

Tretyakov iç çekti.

"Ne kadar ketum olursa olsun bir ajanın açık vereceği tek kişi karışdır."

"Anlayamadım?"

117

"Mihail sana işleri hakkında hiç açıklama yapmaz mıydı?"

Tamara'nın dudakları gerildi, sonra başını iki yana salladı.

"Hayır. Sana söylemiştim, işinden bana hiç bahsetmezdi."

"Hiç mi?"

"Şey... belki çok ufak tefek şeyler... Ama itiraf edeyim ki ben de onun işlerine pek ilgi duymazdım."

"Neden? Senin gibi kocasını seven ve ona bağlı olan bir kadının daha ilgili olmasını beklerdim doğrusu."

"Lütfen beni suçlama. Bunun sevgiyle bir ilgisi yok. Ben hayatım boyunca espiyonajdan nefret ettim. Ama kader karşıma bir ajan çıkardı ve ona âşık oldum."

"Anlıyorum," diye fısıldadı Boris. "Talihin kötü bir oyunu:"

"Öyle de denebilir."

"Bir şey daha sorabilir miyim?"

"Sor, tabii. Ne istersen sorabilirsin."

"Mihail'i seviyorsun, değil mi?"

"Tabii ki seviyorum, Boris. Kuşkun mu var?"

"Ya o seni? O da seni gerçekten seviyor mu?"

Genç kadın o müstesna güzellikteki gözlerini kırıştırdı yeniden.

"Ne biçim soru bu? Ne demek istiyorsun?" diye mırıldandı.

"Hiç. Sadece bilmek istedim."

"Ama bana biraz manidar geldi. Sanki bir şeyler ima etmeye çalışıyor gibisin."

Tretyakov bakışlarını kaçırdı.

"Hayır, bir imada filan bulduğum yok."

"Çekinme Boris, söyle. Niye böyle bir soru sordun?"

"Şey... demek istediğim şu..."

"Ne?"

"Senin gibi bir kadına âşık olan erkek, sonu böylesine karanlık, hayati tehlikesi olan bir işe kalkışmamalıydı. Mihail'i hiç anlamıyorum; kendini düşünmese -bile sana olan sorumluluğunu göz ardı etmemeliydi."

Tamara saf saf ajana baktı.

118

"Senin gibi bir kadın demekle neyi kastediyorsun?"

Boris köşeye sıkışmış gibi kızardı, birkaç saniye tereddüt etti. Hâlâ duygularının genç kadın tarafından anlaşılmasını arzu etmiyordu.

"Tamara," diye fısıldadı. "Aslında sen Mihail'e Tanrı'nın bir lütfusun. Çok güzel bir kadınsın. Ayrıca şehirli ve kültürlü bir insansın. Felsefe eğitimi almışsın. Yalta'daki o bir günlük sohbetimizi anımsıyorum; seni çok zeki, espritüel, hayata bakış açısı kusursuz bir insan olarak tanımıştım. Ben de, Mihail de Rus köylüsü sayılırız. Gerçi bizler de iyi eğitim aldık ama sosyal seviyemiz itibarıyla senin yanına bile yaklaşamayız. Bu gerçeği kabul etmek lazım."

Genç kadın içtenlikle gülümsedi.

"Bu söylediklerini kompliman kabul ediyorum."

"Hayır, sana iltifat etmiyorum. Gerçek düşüncem bu."

Tamara gülümsemeye devam etti.

"Keşke bu söylediklerini Mihail de duysaydı."

"Neden?"

"Kocam mükemmel bir 'insandır ve beni çok sever ama itiraf edeyim ki duygularını hiçbir zaman senin gibi rahat ve romantik bir şekilde ifade etmesini beceremez. Biraz kaba saba olduğu doğrudur, ne var ki yaşadığı hayat şartları ve işi onu katılaştırmıştır."

Boris yutkundu.

"Ben de aynı işte çalışıyorum Tamara," diyebildi.
"Sorun bizim değil."

"Ya nedir?"

"Sevgi... ben Mihail'in seni yeterince sevdiğini sanmıyorum."

İrkilen genç kadın bu defa yüzünde garip bir ifadeyle baktı genç adama. İleri gittiğini sezinleyen Boris hemen çark etti.

"Her neyse, işin bu yanı beni ilgilendirmez. Ayrıca bu konuyu konuşmanın hiç de zamanı değil şimdi. Halli gereken bir yığın mesele var önümüzde."

Tamara da duraklamıştı.

Neden sonra, "Haklısın," diye fısıldadı.

Toparlanan Boris, "Acıkmış olmalısın," diye mırıldandı.

119

"Evet, acıktım. Ama evin şu haline bak, sizinkiler burayı adeta talan etmişler."

Tretyakov tasdik etti başıyla.

"Doğru ama ne aradıklarını bilmediklerinden burunlarının ucunda duran anahtarları görmemişler."

"Sahi, onu nerede saklıyordun?"

"Şu köşedeki ufak çalışma masasının çekmecesinde."

Tamara dudak büktü.

"Sizlerin işlerinize akıl sır ermez ama bu kadar önemli bir şeyi bu kadar ortada bırakmak akıl kâr mı?"

"Anahtarın sihirli kelimelerle bağlantısını çözmeleri mümkün değildi. Anahtarı özel bir yere saklasam daha fazla şüphelenirlerdi."

"Belki de haklısın," dedi Tamara. Sonra konuyu değiştirdi. "Hadi dışarı çıkıp karnımızı doyuralım," diye mırıldandı.

"Dışarıda olmaz."

"Neden? Yine birlikte görünme korkusu mu?"

"Tabii, o da var. Ama asıl önemlisi kalabalık bir lokantaya kıyasla burada daha rahat konuşma şansımızın olması."

"Nasıl istersen, yalnız burayı savaş alanına çevirmişler de... Ayrıca yemeğin var mı?"

"İdare edecek bir şeyler buluruz."

"Mutfağa gidip bakayım mı?"

"Harika olur."

Genç kadın yerinden kalkıp mutfağa yürürken Boris içinde kaynayan heyecanla onu arkasından seyrediyordu. Mihail gerçekten de turnayı gözünden vurmuş, diye düşündü. Bu düşünce her geçen dakika ruhunda yeni fırtınalar yaratıyordu.

Aslında mutfağa birlikte geçtiler. Tamara da, Boris'e belli etmeden onu inceliyordu yan gözle. Kocasına kıyasla biraz daha kısa boyluydu ama erkeksi ve orantılı güzel bir vücudu, geniş omuzları vardı. Boris'in özel hayatından hiç bahsetmediğini anımsadı birden. Acaba ciddi bir ilişkisi var mıydı? Âşık olduğu bir kadını rahatlıkla mutlu edeceğini hissetti. Az evvel kendisi hakkında söylediklerini hatırladı. Başka şartlar altında olsa ilam aşk ettiğini düşünebilirdi.

Evi araştıranlar mutfağı bile altüst etmişlerdi. Ufak raf ka-

nıları açtı; temiz kap kaçak bile yerlere fırlatılmıştı. Mutfak yeterince temiz görünüyordu, ama eviyeğin içi ağzına kadar bulaşık doluydu.

Boris işe önce dağınıklığı toplamakla başladı.

Hemen her Rus'un evinde biraz havyar bulunur. Tabii ikra denen mersinbalığı yumurtasından yapılan siyah havyar en makbulüdür. Boris'in mutfağında ise keta denen ve so-nionbalığından yapılan kırmızı havyar vardı. Bayatlamış ekmeğin üzerine havyarı sürerek ekşi sosla mideye indirdiler. Açlıklarını bastırıp çaylarını yudumlarken Boris sordu:

"Poddupye hakkında ne biliyorsun?"

"Hiçbir şey bilmiyorum sayılır. Tek bildiğim kocamın orada doğduğu ve çocukluğunu orada geçirdiği. Hepsi bundan ibaret."

"Tamara, bütün tehlikesine rağmen benimle oraya gelmekte kararlı mısın?" 1

"Kesinlikle Boris."

Ajan bir kere daha hüznle, ısrar ifade eden mavi gözlere baktı.

"Yakalanırsak, neyle suçlanacağımız hakkında bir fikrin var mı?"

"Sana kalırsa, suçlamalar vatana ihanete kadar gidecek, değil mi?"

"Aynen öyle. Bunun geleceğinin, kariyerinin, hatta hayatının kararacağı anlamına geldiğinin de farkında mısın?"

Tamara sesini kısarak, "Evet Boris, farkındayım," diye fısıldadı. "Bunu Mihail için yapmak zorundayım. Çünkü kocamı seviyorum. Onu bu zor zamanında yalnız bırakamam."

"Tamam, anlaşıldı. Gördüğüm kadarıyla seni caydırma şansım yok. Şimdi beni çok iyi dinle. Zira çok zor bir yolculuğa çıkacağız. Poddupye'ye ulaşmak için elimden

gelen her türlü imkânı kullanmaya çalışacağım ama şansımızın yüzde ondan fazla olduğunu sanmıyorum."

Genç kadının yüzü kül gibi oldu ama sakın bir sesle, "Anlat Boris, seni dinliyorum," dedi.

121

4

Moskova'nın şehirlerarası ulaşımı sağlayan üç tren istasyonu, Üç istasyon Meydanı da denen Komsomolska-ya Ploşcad'dadır. Bunlardan Kurski, Güney Rusya ve Ukrayna'dan gelip giden trenlerin merkezidir.

Saat akşam yirmiye yaklaşırken Tamara, tarihi Kurski İstasyonu'na ürkek adımlarla girdi. Heyecandan kalbi duracak gibiydi. Boris Tretyakov'un tüm tembihlerine uymasına rağmen, yine de bir hata yapmaktan ödün patlıyor, ajanın uyarılarını hatırlamaya çalışıyordu.

Koyu güneş gözlüklerini gecenin bu saatinde bile çıkarmamıştı. Başındaki saçlarıyla omuzlarını örten uzun yün şalı, soğuktan korunmaktan ziyade biraz olsun gizlenmek için kullanıyordu. Uzun vizon kürkünü giymemişti. Üzerinde köylü işi kaba bir palto vardı. Elinde ise her zaman kullandığı deri çanta yerine bez bir çikin taşıyordu.

İstasyona yalnız gelmişti.

Trenin hareketine yalnızca on beş dakika kalmıştı. Poddupye'ye bir passajirskie' ile gideceklerdi ve hareket saati yaklaştıkça Tamara'nın titremesi artıyordu. Boris her an izlendiklerine emin olduğu için, son anda FSB'nin müdahale etmesinden ve kendilerini tutuklamaya kalkışmalarından korktuğunu söylemişti.

* Uzun mesafeler arasında çalışan, neredeyse bütün istasyonlarda duran yolcu treni.

122

Tamara tarihi istasyonun bekleme salonuna girdi. İçerisi kesif sigara dumanıyla kaplıydı. Genç kadın bir an

boğulacak gibi hissetti kendini. Geniş ve yüksek tavanlı salon fazla kalabalık sayılmazdı. Gözleriyle etrafı taradı. Boris'le burada buluşacaklardı ama ne yazık ki genç adam ortalarda görünmüyordu.

Birden paniğe kapılır gibi oldu.

Yoksa son anda Boris fikrinden caymış ve onu bırakarak yalnız mı gitmeye karar vermişti? Hayır, bunu bana yapamaz, diye geçirdi içinden. Boris'in şimdiye kadar çoktan burada olması gerekirdi, biletleri o alacak ve kendisini bekleyecekti. Acaba beklenmedik bir aksilik mi olmuştu? Yoksa Boris'i tutuklamışlar mıydı?

Bir an kanı çekilir gibi ürperdi. Bu ihtimali aklına bile getirmek istemiyordu, ama korkusu gerçekleşirse yapacağı bir şey kalmıyordu, üstelik anahtar da Boris'teydi. Yoğun sigara dumanıyla kaplı bekleme salonunda iki dakika daha geçti. Uzun tahta sıralardan birine oturan Tamara gözünü bekleme salonunun cam kapılarına erikmiş, nefesini tutarak Ajan Tretyakov'u beklemeye başlamıştı.

Zaman gittikçe kısalıyordu.

Trenin hareketine sadece on bir dakika kalmıştı. Genç kadın içinden lanet okumaya başlamıştı. Boris gelmeyecekti. Ajanın planı daha başlamadan bitmişti. Tam o sırada bekleme salonunun kapısı hızla açıldı ve içeriye iki adam daldı. Tamara onları görür görmez kalbi duracak gibi oldu. Giyimlerinden onların posta treninin yolcuları olmadığını anlamıştı. Bu ikisi kesinlikle FSB elemanlarıydı. Nitekim bekleme salonuna girer girmez zaten pek kalabalık olmayan yolcuları gözleriyle taradılar. Herhalde kendisini de tutuklayacaklardı.

Oturduğu yerde büzüldü, onlara bakmamaya çalıştı. Göz göze gelmeye korkuyordu. Zaten posta treninin yolcuları çoktan trendeki yerlerini almış olmalıydılar. Harekete çok kısa bir zaman kalmıştı, salonda

bekleyenler belki de başka bir trenin yolcularıydı. İki memur ona bir an bakıp Tamara'nın yanından geçtiler.

123

Genç kadın soluğunu bıraktı. Onunla pek ilgilenmemişlerdi. Ya başka birinin peşindeydiler ya da köylü kılığında-ki Moskova Üniversitesi Felsefe Bölümü Doçenti Tamara Kuznetsov'u tanımamışlardı. İkinci olasılık ona daha güçlü geldi. Başındaki şaldan parlak sarı saçları, koyu renk gözlüğünden de derin mavi gözleri görünmüyordu. Sırtındaki eski palto ise en azından on beş yıllıktı. Ayağını vuran, derisi çatlamış çizmeleri sırtındaki paltodan da eskiydi. Elindeki çikin ise onu tam bir Güney köylüsü gibi gösteriyordu.

FSB elemanları olduğunu sandığı adamlar aynı hızla bekleme salonundan çıktılar. Tamara derin bir nefes aldı ve kolundaki saate bir daha baktı. Zaman hızla akıyordu. Harekete dokuz dakika kalmıştı. Genç kadın mihlanmış gibi oturuyordu. Ne yapacağını düşünmeye çalıştı. Bilet gişelerine gidip kendine bir bilet alabilecek kadar zamanı vardı hâlâ ama bunun ne yararı olabilirdi ki; Boris olmadıkça o trene binmenin hiçbir anlamı yoktu. Poddupye'ye gitse bile o tanımadığı küçük kasabada ne yapacaktı?

Aradıklarını bulamayıp dışarıya fırlayan muhtemel iki FSB ajanını camdan hâlâ görebiliyordu. Adamlar hızlı adımlarla peronda koşuşturuyorlardı. İçindeki karamsarlığa şimdi bir de üzüntü eklenmişti. Artık hiç kuşkusu kalmamıştı, FSB Boris'i tutuklamış olmalıydı. Yoksa o kendisini böyle son dakikada yüzüstü bırakmazdı. Sonuçta Tretyakov haklı çıkmıştı, Mihail'in sorunu ile hiçbir alakası olmadığı halde o da okkanın altına gitmişti. Bu işten yakasını kurtaramazdı artık. Vicdanı sızıyordu. Henüz tam olarak emin değildi, ama Boris galiba bu işe çocukluk arkadaşından çok kendisi için bulaşmıştı. İki-üç saat evvel Boris'in dairesinde

yaşadıkları anlar bir film şeridi gibi gözlerinin önünden geçti. Kabul etmek istemiyordu ama galiba Boris kendisine âşık olmuştu.

Aklından bunlar geçerken bekleme salonunun kapısında beliren adamla pek ilgilenmedi. Aksak biriydi, yürürken topallıyordu ve Boris'e uzaktan yakından benzemiyordu. Sirtında gocuk, başında eski ve yağlı bir kasket vardı. Yaşı elli civarında olmalıydı. Adam kendisine doğru yaklaşınca Ta-

124

mara gayri ihtiyari irkildi. Oysa ziyaretçisi, bir aksanla, "Ba-n jCuznetsov, ben Ajan Tretyakov'un arkadaşıyım. Lütfen sakın olun, hiç heyecana kapılmadan yanımda yürüyün. Sizi ona götüreceğim," diye fısıldadı.

Heyecanlanan Tamara hemen sordu:

"O nerede?"

"Trende sizi bekliyor."

"Neden beni almaya kendisi gelmedi?"

"Lütfen bunları kendisine sorun. Yalnız biraz acele edin."

Genç kadın fazla düşünmeye gerek duymadan ok gibi yerinden fırladı, adamın peşine takıldı. Bekleme odasından çıktılar ve peronun kalabalığına daldılar. Topal adam, Tamara'nın kulağına eğilerek fısıldadı.

"Şu an kalabalık arasında bizi izleyenler olabilir. Yakınlığımızı göstermek için lütfen bir dost gibi koluma girmenizi tavsiye ederim. Böylece daha az dikkat çekeriz."

Tamara hiç tereddüt etmeden topal adamın koluna girdi. Böyle maceralara alışık olmadığı için zangır zangır titriyordu. Trene doğru yürürlerken adamın, eline bir şey sıkıştırdığını hissetti. İrkilerek baktı. Ne olduğunu anlamamıştı.

"Nedir bu, bilet mi?"

"Evet, biletiniz. Ben sizinle trene binmeyeceğim. Trene binince kondüktör biletinizi sorabilir."

"Peki Tretyakov'u nasıl bulacağım?"

"Kompartmentinizin bulun yeter. O da orada olacak."

"Anladım," diye fısıldadı Tamara.

Vagonlardan birine bindiler. Trenin hareketine sadece iki dakika kalmıştı. Topal adamın kendisiyle birlikte trene bindiğini görünce genç kadın yine irkilir gibi oldu, zira adam trene binmeyeceğini söylemişti. Sanki adam aklından geçenleri anlamış gibi ona gülümsedi ve, "Şansınız bol olsun," dedi. Sonra birden seri hareketlerle vagonun giriş kapısının tam karşısına isabet eden ama perona açılmayan öteki kapıya hamle yaparak rayların üzerine atladı. Tamara donakalmıştı, zira bekleme salonuna girdiği andan beri topallayarak yürüyen adam değme sağlam insanlara taş çıkaracak bir zindelik-

125

le ve aksamadan gözden uzaklaşmıştı. Genç kadın elindeki biletin kompartıman ve yer numarasına baktı, hesaba göre koridorun sonuna yakın olmalıydı. Trenin tiz düdüğü ve tekerleklerin dönmesinden kaynaklanan ilk hareketle Tamara sarsıldı, sendelemek için perona bakan cama elini yasladı. Henüz Boris'i göremediği için heyecanı tam olarak geçmemişti. Bir an önce kompartımanına kavuşmak istiyordu. Gözü son bir defa perona kaydı, yolcu bekleme odasına gelen ve FSB ajanları olduklarını sandığı adamlar hâlâ telaş içinde koşuşturuyorlardı.

Tren perondan çıkmıştı. Tamara koridorda yer alan yolcuların arasından sıyrılarak kompartımana doğru ilerlerken birden açılan bir kapıdan çıkan Boris'i gördü. Hayatında hiç bu kadar sevindiğini hatırlamıyordu. Boris bir kurtarıcıydı; o olmasa hiçbir şey yapamayacağını bir kere daha acı acı anladı. Mihail de kendisi de ona çok borçlanmışlardı..

Genç kadın elinde olmadan çocuksu bir sevinçle ajana sarıldı. Gün boyu yaşadığı gerginliği, korku dolu bekleyişi, özellikle de hareketten evvelki son on beş dakikanın yıpratıcı gerilimini daha fazla kaldıramamış, ağlamaya başlamıştı. Önce hareketsiz kalan Tretyakov da kısa bir tereddüitten sonra kadını kucaklamış ve kollarının arasına almıştı. Tamara neden sonra onun kulağına fısıldadıklarını idrak edebiliyordu.

"Korkma artık, işin en zor yanını atlattık," diyordu. "Bundan sonrası daha kolay geçecek, inan bana."

"İstasyonda seni göremeyince çok korktum Boris. Hatta bir an beni atlattığını sanıp yalnız gittiğini düşündüm."

"Öyle yapmayı çok isterdim, ama sana söz vermiştim Tamara."

Genç kadın hâlâ hıçkırıklarla sarsılıyordu. Aklına takılan soruyu hemen sordu:

"O topal taklidi yapan adam kimdi?"

"Sadece bir dost. Düşünme şimdi bunları. Hadi kompartımanımıza girelim."

126

"Senin için çok endişe ettim. Seni tutukladıkları bile aklıma geldi"

Kompartımana girmeden önce Boris genç kadını durdurdu.

"Sadece bir şeyi iyi bilmeni istiyorum."

"Söyle, Boris."

"Seni korkutmak istemem ama hoşuma gitmeyen bir şeyler olduğunu düşünüyorum."

"Ne gibi?"

"Trene gizlenerek girmeyi becerdik ama FSB'nin bu numaramızı yuttuğunu hiç sanmam."

"Anlamadım, ne demek bu? Yani hâlâ peşimizdeler mi?"

"Öyle olması gerekir."

"Neden ama? O halde neden bizi tutuklamadılar?"

"Tamara anlaşılan, sen zeki bir kadınsın. Ne planladıklarını tahmin edemiyor musun? Onları istedikleri şeye götürecek tek kişi benim. Kocanın şifreli mektubunu ele geçirip benimle görüşünce, FSB'yi neticeye götürecek adamın ben olduğu ortaya çıktı. Beni işkence uygulayıp konuşturmaya çalışmak-tansa, peşime takılıp sonuca varmayı tercih ettiler."

Genç kadın bir an şaşkın bir yüz ifadesiyle ajana bakakal-dı.

"Yani hâlâ tehlikeyeyiz öyle mi?"

"Sanırım öyle."

"Acaba bu trenin içinde de FSB elemanları var mıdır?"

"Hiç kuşkun olmasın."

"Ne yapacağız şimdi Boris."

"Sakin olmaya çalış. Artık dönüşü olmayan bir yola girdik. Dua et de Mihail haklı bir davanın peşinde olsun, aksi halde hepimizin sonu karanlık olur."

İkisinin de gözlerinde bir an ümitsiz gölgeler oluştu. Ajan yeniden Tamara'ya sarılıp kendine doğru çekti. Sonra kulağına, "Unutma," diye fısıldadı. "Yolculuk boyunca benim karım gibi davranacaksın. Güneye giden bir çiftiz biz. Yolculuk boyunca nereye gittiğimizi soran olursa, asla Poddupye'den laf açma."

127

"Tamam, anladım," diyen Tamara kendini toparlamaya çalıştı. Boris ise onun yanağına dostça bir öpücük kondurmuştu. Bu genç kadını ilk öpüşüydü, ama ihtiras ve arzudan uzak, sadece ona moral ve güvence vermek isteyen bir kocanın içten desteği gibiydi. Sonra elinden tutup kompartımana doğru yürüttü.

Tamara kalp çarpıntısıyla içeriye girdi.

Altı kişilik kompartımanda kendilerinden başka iki kişi daha vardı. Yaşlı bir kadın ve yirmi beş yaşlarında bir

delikanlı. İkisi de Rusya'nın güney eyaletlerinden zararsız köylüler gibi görünüyordu. Yaşlı kadın güler yüzlü, sevecen birine benziyordu. Tamara'yı görünce ilgiyle ona baktı.

"Az kaldı treni kaçıyordunuz galiba," dedi.

Tamara öyle heyecanlıydı ki ağzını açıp bir şey söyleyemedi. Neyse ki Boris yine her zamanki gibi imdadına yetişmişti. Cevap ondan geldi:

"Küçük oğlumuz," dedi. "Annesinden ayrılmakta zorlanmış. Anlarsınız işte, bu ondan ilk ayrılışımız."

Kadın anlayışla başını sallamıştı.

"Anlarım tabii... Küçük bebeklerden ayrılmak zordur. Bebeğe de anaya da zor gelir. Kaç yaşında oğlunuz?"

Tamara hâlâ konuşamıyordu. Bir yandan da kendi kendine kızıyordu, daha karşılarna çıkan ilk müşkülatta kontrolünü kaybetmiş, basit sorulara cevap veremeyecek kadar panikle-mişti. Oysa kadın sıradan bir yolcuydu ve yaşadığı dramla hiçbir ilgisi yoktu. Yalnızca iyi niyetle yöneltilmiş sorulardı.

Tamara'nın cevap vermekte zorlandığını gören Boris, onu cam kenarına oturturken suale karşılık verdi:

"Dört yaşında."

"Daha pek de küçükmüş."

"Evet, öyle."

Aslında Boris de pek konuşmaktan yana değildi. Ama dikkat çekmemeliydiler.

Boris, oturan Tamara'ya fısıldadı. .

"Sevgilim, istersen şalını çıkar. Burası çok sıcak."

"Evet, galiba sıcak," diyen Tamara bir robot gibi şalı ba-

128

ndan çekti, koyu renkli güneş gözlüklerini de gözünden çıkardı.

Yaşlı yolcu kadın Tamara'nın güzelliğinden etkilenmiş gibi büyük bir beğeniyle onu süzüyordu. Boris'e dönüp, "Karıınız çok güzelmış," dedi.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı ajan.

Bu arada hemen kapı kenarında oturan delikanlı da birkaç saniye kaçamak gözlemlerle genç felsefe doçentini süzmüştü. Sonra da köylülere has utançla hemen bakışlarını başka yöne çevirdi.

Yaşlı kadının gözleri Tamara'nın üzerinden hiç ayrılmıyordu. Felsefe doçenti yavaş yavaş bu bakışlardan sıkılmaya başlamıştı. Gerçi kadının yüzünde daima sıcak ve sempatik bir ifade vardı ama Tamara rahatsızdı. Zaten artık her şeyden şüphelenmeye başlamıştı, hele Boris'in trende de FSB ajanları olabileceğini söylediği andan'sonra... Yanında kocası gibi oturan Ajan Tretyakov'un kulağına uzanıp fısıldadı nihayet:

"Bu kadın niye bana bakıyor devamlı? Yoksa..."

Boris cümlelerin devamını tahmin etmişti. Hemen o da genç kadının kulağına kısık sesle mısırdı:

"Büyütme o kadar. Görmüyor musun, seni çok güzel buldu. Haklı da..."

Tamara ne diyeceğini bilemeden yanında oturan genç adamın yüzüne baktı.

"Yine kompliman mı yapıyorsun bana?"

"Hayır, gerçeği söylüyorum."

"İlahi Boris! Çok iyi ve mükemmel bir insansın."

Aralarındaki fısıldaşmayı duyamayan yaşlı kadın sanki işitmek ister gibi kulaklarını dikmişti. Boris ise durumlarına daha doğal bir hava vermek için uzanıp Tamara'nın elini tuttu ve hafifçe sıktı. Anla, bu sadece yapay bir yaklaşım demek istercesine. Fakat o zamana kadar kocasından başka kimseden böyle bir davranışa alışık olmayan genç kadın biraz sıkılır

129

gibi olmuştu. Ayrıca Boris'in ne ölçüde rol yaptığı hususunda da kararsızdı. Elini çekmedi tabii ama bu

yakınlık gösterisi rol icabı dahi olsa Tamara'yı irkiltmişti. Bu arada bakışları gayri ihtiyari yaşlı kadına kaydı. Kadın gülümsüyordu...

Boris'in eli sıcaktı.

Hiç beklemediği bir alev Tamara'nın benliğini kaplamaya başladı. Az önce ne demek istemişti Boris acaba diye, düşündü bir an. Sahiden de kendisini mükemmel mi buluyordu üstü kapalı ifadesinde gerçekçi miydi yoksa? Yeni yeni filizlenmeye başlayan bir aşkın, kelimelere dökülmüş belirtisi olabilir miydi Boris'in sözleri? Buna kesinlikle izin veremezdi; o kocasına âşık, mazbut ve dürüst bir kadındı. Yedi yıllık evliliği süresince ne kocasını aldatmış, ne de en ufak bir flörte yönelmişti. Dosdoğru bir insandı Tamara. Gerçi pek çok erkek tarafından bu tür iltifatlara maruz kalmış, teklifler almıştı. Hele Mihail'in görevle yanından uzaklaştığı zamanlarda böyle şeylerle çok karşılaşmış ama aklının köşesinden bile kocasına ihaneti geçirmemişti. Şimdi de aynı duygular içindeydi, Boris'i insan olarak takdir ediyordu ama o sadece kocasının arkadaşısıydı ve rol yapıyordu.

Öyle olması gerekirdi.

Ama benim içimdeki bu alevlenme de neyin nesi diye, düşündü. Hatta ani bir kararla elini ajanın avcundan çekmek istedi ama Boris bırakmadı. Tamara da içindeki izahsız fırtınaya rağmen yeni bir girişimde bulunmadı; bulunamadı daha doğrusu...

O sıralarda FSB'nin Moskova'daki Merkez Binası'nda hummalı bir faaliyet vardı. Yuri Homolko gelen raporlar üzerine odasından fırlayarak doğru Feodor Petrovski'nin yanına koştu. Baş direktör hâlâ çalışmaya devam ediyordu. Karşısında kısacık boyuyla yardımcısını görünce, "Durum nedir Yuri? Beklediğimiz gerçekleşti mi?" dedi.

"Evet, efendim. On dakika önce Poddupye'ye giden trene bindiler."

130

Feodor Petrovski keyifle sırttı.

"Güzel. Artık kapana sıkıştılar demektir."

"Aynen öyle, efendim. Trene ayrı ayrı bindiler. Ama aynı kompartımanda buluştular. Kadın köylü kılığına bürünmüş ania adamlarımız onu kolaylıkla teşhis ettiler. Zaten evinden çıktığından beri takip ediyorduk."

"Trende kaç adamımız var?"

"Dört kişi efendim. Hepsi de seçilmiş ve yeteneklidir."

"Her saat başı senden rapor istiyorum Homolko. Önümüzde kırk sekiz saat var. Bu iş mutlaka sonuçlandırılmalı. Beni anlıyorsun, değil mi?"

"Kesinlikle, efendim."

İ.

131

1

5

Gorneye tren istasyonunun taş binası buz gibi soğuktı. Bilet satan istasyon görevlisi sanki bu adamlar da nereden çıktı, der gibi, Mihail ile Serkan'ı bir hayli süzdü.

Adamın bakışlarına bozulan Mihail, "Ne bakıyorsun, birine mi benzettin?" diye homurdandı.

Adam başını iki yana salladı.

"Hayır. Sadece hayret ettim."

"Hayret mi? Niye hayret ediyorsun? Tuhaf olan nedir?"

Adam zoraki gülümsedi.

"Siz yabancısınız, değil mi? Yani Gorneye'den değilsiniz."

"Değiliz. Ne olmuş?"

"Bir yıldır bu istasyonda çalışıyorum. Ama ilk defa bu trene bu köyden olmayan yabancılar binecek. Beni şaşırttınız."

Mihail afallamıştı biraz.

"Dalga mı geçiyorsun sen?" diye homurdandı. "Nasıl olur? Burası bir istasyon, yalnız bu köyün insanlarına has değil ya, yerlisi de gelir yabancıları da."

"Orası öyle ama Gorneye köylüsü hep sabah trenine biner. Gece seferine itibar eden hiç köylümüz yoktur neredeyse. Zaten günde sadece iki yolcu treni geçer buradan. Her neyse nereye gidecektiniz?"

"Gransk'a," diye söylendi Mihail.-

Az arkasında konuşmaları dinleyen Serkan, Mihail'in neden Poddupye demediğine şaşırılmıştı ama hiç sesini çıkarma-

132

. Herhalde Rus ajanının yine bir bildiği vardır, diye düşünmüştü-

Biletleri aldıktan sonra istasyon binasından çıkmışlardı.

Ağaçlarla kaplı toprak bir yolda yürümeye başladılar. Etrafta müthiş bir sessizlik vardı. Serkan sordu:

"Gransk neresi? Öyle bir yer bilmiyorum."

"Nereden bileceksin ki? Herhalde bu yöreleri hiç görme-mişsindir."

"Doğru, görmedim."

"Gransk, Poddupye'den daha ilerde, ufak bir sanayi şehridir."

"Oraya mı gideceğiz?"

"Hayır. Biz Poddupye'de ineceğiz. Ama istasyon memurunun iki yabancıya Poddupye'ye bilet kestğini bilmesini istemedim."

Serkan başını salladı.

"Anlıyorum. Arkanda iz bırakmak istemiyorsun."

"Öyle ama yine de beni anladığını pek sanmıyorum."

"Neden?" Â-

"Bak dostum, şunu iyi bilmelisin. FSB dünyanın en güçlü istihbarat örgütüdür. O sizin dostunuz CIA'den de çok daha güçlüdür. Eminim ki, bir aydan beri, yani MİT'e

sığındığım andan itibaren FSB dünyanın dört bir yanında ölü veya diri beni ele geçirmek için uğraşıp duruyor. Kendi teşkilatımı çok iyi tanırım. Er veya geç bunu başaracaklar da. Bu nedenle çok dikkatli davranmak zorundayım. En ufak bir açık vermeye gelmez. Sonuca varana kadar hayatta kalmak zorundayım."

"Ama şu anda seni başka yerlerde arıyorlardır sanırım."

"Ben de planımı buna göre kurmuştum ama sizinkiler durumu CIA'e bildirmekle her şeyi mahvettiler. Artık CIA, Rusya'ya Yalta'dan giriş yaptığımı biliyor."

"CIA'in bunu öğrenmesi önemli mi? Daha doğrusu CIA'in menfaati neyi gerektiriyor bunu kesin bilmiyoruz. Belki de Başkan Putin'e yapılacak bir suikast onların da işine gelmeyecektir. O zaman telaşlanmaya hiç gerek yok. Senin istediğin de bu değil mi?.. Başkanınıza yapılacak suikastı önlemek."

133

Belki de onları da bu eyleme katmak bizim yararımıza bile olabilirdi."

"Yanıyorsun dostum. İlk bakışta söylediklerin mantıklı gibi geliyor ama bu suikastın arkasında FSB olunca her şey değişir. FSB devlet içinde devlettir. Bu suikastı önleyebilmek için, teşkilatın üst kademelerindeki bazı yetkililerin giriştikleri bu alçakça teşebbüsü tüm delilleriyle Başkan Putin'e kanıtlamamız gerekiyor. Ancak ondan sonra Başkan gereken tasfiyelere girişebilir."

Serkan içtenlikle sordu:

"Kim bu planı organize edenler?"

"Dedim ya FSB'nin üst kademesindeki bazı bürokratlar. Aralarında bazı siyasilere de var. Şimdilik sana adlarını söyleyemem."

Serkan hafifçe gülümsedi.

"İnanılması oldukça zor bir hikâye," diye mırıldandı.

"Ne yani? Bana inanmıyor musun?"

"Samimi kanaatimi söyleyeyim mi?"

"Söyle tabii."

"Anlattıkların bana hiç de inandırıcı gelmiyor."

"Ama senin teşkilatın bana inandı. Aksi halde beni tutuklayıp bizimkilere teslim ederlerdi. Fakat yapmadılar, neden?"

"Bizimkilerin değerlendirmesini bilemem. Kim bilir onlara belki başka hikâyeler de anlatmışsındır."

"Hayret!" diye söylendi Mihail. "Nasıl olurda MİT yanıma senin gibi bana inanmayan birini verebilir, şaşılacak şey."

"Ne yazık ki bu göreve pek apar topar çağrıldım ve olayı yeterince inceleme fırsatım olmadı. Detayları, sorgulanmanı takip şansım olsa, görevi kabul etmezdim."

"Cidden garip bir insansın dostum. Ama açık sözlü olman hoşuma gitti. Çok da pervasızsın. Niyetim kötü olsa seni şu an temizlerdim. Senin silahın yok ama benim üstümde iki tabanca var. Dilesem seni inin cinin top oynadığı şu ıssız yerde tek bir kurşunla öldürebilirim. Ama telaşlanmana gerek yok çünkü böyle bir niyet taşımıyorum. Ben vefalı bir insanımda", ülkeme ancak sizin MİT'in imkânlarıyla dönüş yapabildim.

134

gaşkan Putin'in hayatını kurtardığımda Rusya bu yardımlarınız içi" minnet duyacak ve teşkilatlarımız arasındaki bağ daha da güçlenecektir."

"Dokunaklı bir açıklama," diye mırıldandı Serkan.

"Yoksa bana hâlâ inanmıyor musun?"

"Aklımı karıştıran bir yığın soru var."

"Hepsini açıklayacak ve seni tereddütlerinden kurtaracak zamanım yok ama beynini kemiren en önemli sorun neyse onu sor, açıklayayım."

"Tamam, anlaştık sayılır."

"Sor öyleyse, hadi."

"Bu suikast planı ne zaman kararlaştırıldı?"

"Yaklaşık bir yıl önce."

"Bir yıl önce mi?"

"Evet."

"Dalga mı geçiyorsun? Unutma ben de istihbaratçıyım, böyle kritik bir plan hiç bir yıl ertelenir mi? İmkânsız bu."

"Hayır, değil. Karar bir yıl önce alındı ama bazı şartların tahakkuku için zamana ihtiyaç vardı. Özellikle yeri, zamanı ve Başkan Putin'in yerine geçecek kişinin belirlenmesi gibi bazı problemlerin halli gerekiyordu."

Serkan yine olumsuzca başını salladı.

"Olmaz öyle şey. Bu anlattıklarının hepsi zaten o kararın alınmasından önce kararlaştırılıp gerçekleşir ve geriye sadece tetik çekme işi kalır. Yer ve zaman o kadar önemli değildir."

"Ama en önemlisini unutuyorsun?"

"Neyi?"

"Beni..."

"Seni mi?"

"Evet. Ben Counterintelligence Service'in muavinlerinden biriydim. Tüm gizliliğine rağmen bu planla ilgili bir disketi ele geçirdim ve sakladım."

"Kimden sakladın?"

"Saçma sorular sorma gecenin bu saatinde. Tabii ki bu hain planı organize edenlerden."

"Neden hemen Başkan Putin'e bildirmedin?"

135

"Sen hiyerarşi denen şeyi bilir misin? Benim üstlerim varken Başkan'la görüşme şansım asla yoktur."

"Üstlerin bu işin organizatörleri olsa da mı?"

"Evet, aynen öyle."

"Peki o zaman nasıl bir plan yaptın Başkanınızı kurtarmak için?"

Mihail küçümseyen bir eda ile sırttı.

"Bazı şeyler kendiliğinden gelişti."

"Nasıl yani?"

"Başkan Putin'e ihanete kalkışanlar tüm planları açıklayan bir disketin mevcudiyetini öğrendiler. Aralarındaki muhbiri araştırmaya başladılar. Planı ertelemeye kalkıştılar, zira plan Başkan Putin'e ulaşırsa bu hepsinin sonu olurdu. Kuşkulandıkları üç kişi vardı. Şubenin üç muavini yani... Bunlardan biri de bendim."

"Devam et."

Mihail ters ters Serkan'a baktı.

"Bana inanıp inanmaman hiç umrumda değil. Sana yine de gerçekleri anlatacağım. Bizden şüpheleniyorlardı ama ihaneti açığa çıkaracak olan kişinin hangimiz olduğu hususunda bir türlü karara varamıyorlar di. Bir bakıma şanslı sayılırdım, zira diğer iki muavin benden kıdemliydi ve organizasyon benden saklanmıştı. Yine de bizi tasfiyeye tabi tuttular."

"Ne yaptılar?"

"Baş Muavin Sergei Ushakov bir trafik kazasında öldü. Tabii bu gerçek bir kaza değildi. Senin anlayacağın öldürüldü."

"Ya diğeri?"

"Vladimir Pronichev... İntihar etti."

"Yani o da bir cinayet miydi?"

"Bunu hiçbir zaman öğrenemeyeceğim. Belki haince tertiplenen suikast teşebbüsünden onun da haberi yoktu. Ama sanırım onu sıkıştırdılar. Böyle bir zan altında kalan Vladimir gerçekten de intihar etmiş olabilir. Bilmiyorum. O çok dürüst ve namuslu bir insandı. Böyle bir plana iştirak edeceğini sanmam."

136

"O zaman bütün şüpheler senin üzerinde toplanmıştı herhalde."

"Yine yanıldın. Onlara göre iki hain adayı vardı. Birini öldürmüşlerdi, diğeri ise zan altında kalınca intihar etmişti. Daha çok Vladimir Pronichev'den kuşkulandılar. Ben en kıdemsizleriydim ve organizasyonun hiçbir

toplantısına iştirak etmediğim için yakayı sıyırmıştım. Yine de bir tedbir olarak beni görevden alıp sürdürdüler."

"İstanbul'a değil mi?"

"Aynen öyle. Kıdemim göz ardı edilmiş, işe yeni başlayanlar gibi bir konsolosluğa ataşe olarak sürülmüştüm."

"Sonra ne oldu?"

"FSB içindeki kaynaşma durulmadı çünkü tüm gayretlerine rağmen kayıp disket bulunamıyordu. Yapacakları iki şey vardı; ya dediğin gibi suikastı bir an önce gerçekleştirecekler ya da aralarındaki haini ortaya çıkaracaklardı. Zira suikast yapılmış olsa bile, bu korku Demokles'in kılıcı gibi onların geleceği üzerinde sallanacaktı. Bu durum da Rusya'da yeni ihtilallere olanak verecekti. Bu-yüzden önce o disketi bulmaya ve gerçek haini tespiti karar verdiler. Moskova'dan ayrılışımın üzerinden yaklaşık beş ay geçmişti. Karımı İstanbul'a yanıma almak istiyordum ama FSB çeşitli idari engeller çıkararak karımın yurtdışına çıkışını engelledi. Gerektiğinde onu bana karşı bir koz olarak kullanmaktı niyetleri. Bu arada çok üst düzeydeki, organizasyona iştirak etmiş tüm şahıslar hakkında gizli araştırmalar yürütüldü ve hepsi temiz çıktı. Aralarında böyle bir muhbir olmadığı anlaşıncı, şüpheler benim üstümde yoğunlaştı ve geçen ay ani bir emirle Moskova'ya çağırıldım."

"Ve tabii gitmedin?"

"Doğru, gitmedim. Yapabileceğim tek bir şey kalmıştı, o da bulunduğum ülkenin istihbarat servisine sığınmaktı."

"Sen de MIT'e başvurdun."

"Aynen öyle."

"Bizden iltica talebinde bulunmamışsın."

"Bu da doğru. Zira niyetim iltica etmek değil, asıl görevimi yerine getirmektir."

!

"Neden Amerikan, İngiliz veya Fransız misyonlarına değil de MİT'e gittin?"

"Bak, bu ilginç bir soru. Aslına bakılırsa bunu düşünmedim değil. Birkaç gün kararsız kaldım, ama onlara güvenemedim."

"Güvenemedin mi? Bu hiç de ikna edici bir sebep değil."

"Bunu anlamakta zorlanacağını tahmin etmiştim zaten. Aslında tam bir Rus gibi düşündüm."

"Ne anlama geliyor bu?"

"Biraz anlamaya çalış dostum. Ben bir Rus'um. O saydığın devletlerle İkinci Dünya Savaşı'ndan sonra uzun yıllar soğuk savaş sürdürdük. Neredeyse yarım asır. Değişen dünya karşısında beynimizdeki bu şartlanmanın silinip yok olduğunu mu sanıyorsun? Eski dengelerin değiştiğini ben de biliyorum, ama bana samimi bir itirafta bulun, bir istihbarat elemanı olarak sen, bu soğuk savaşın kesinlikle bittiğine inanıyor musun?"

Serkan birkaç saniye sessiz kaldı. Cevap vermeden önce iyice düşünmüştü. "Hayır, inanmıyorum," diye fısıldadı.

"O halde bana hak verirsin. Size başvurmam kanımca en akıllı yoldu ve ben de onu yaptım."

"Peki bizim bu işten ne menfaatimiz olacak?"

Mihail yeniden gülümsedi.

"Bunu kavrayamıyor musun? Sizin yardımlarınızla başkanımızın hayatı kurtulacak. Bu da FSB ile MİT arasında daha köklü ve komşuluk hukukumuzla uygun yeni bir ilişkinin başlangıcı olacak tabii ki. Devrin değiştiğini az önce sen söyledin, artık siyasetle istihbarat iç içe yürüyor, bunu inkâr edebilir misin?"

Serkan pek tatmin olmamıştı ama tartışmayı daha da fazla uzatmak istemedi. Çünkü amiri Cumhur Torkal'ın, onun kulağına fısıldadığı bazı şeyler vardı ve onun simdilik bunları açıklamaya hiç niyeti yoktu.

*** Gecenin karanlığında istasyonun yakınındaki ufacak parka

138

benzer yerde, tahta banklardan birine oturmuşlardı. İkisi de üşüyordu.

Konuşmayı kesince sanki titremeleri daha da artmıştı. Neden sonra Serkan sordu:

"Bu sakladığın disket Poddupye'de mi?"

Mihail cevap vermeden Serkan'a bakıp sırtıttı.

"Evet, dostum."

"Bari güvenli bir yerde mi?"

"Bundan kesinlikle emin olabilirsiniz."

"Hâlâ anlamadığım noktalar var."

"Hadi sor bakalım,, belki onları da cevaplandırırım."

"Disketi sakladığın yerden alsan bile, onu nasıl Başkan'a götüreceksin? Bu şartlar altında Moskova'ya bile ulaşman imkânsız. Söylediklerine bakılırsa her tarafta seni arıyorlar."

"Sen endişelenme, ona da bir çözüm buldum. Sadece biraz sabırlı ol."

Bu kez gülümseme sırası Serkan'a gelmişti.

"Endişelendiğim yok, ayrıca sabırlıyım da. Hayatı tehlikede olan benim değil, senin başkanın."

Yine sustular.

Dağlardan kopup gelen soğuk rüzgâr ikisini de titretiyordu. Mihail konuyu değiştirdi.

"Buraların havası sert olur. Üşüyor musun?"

"Evet," diye homurdandı Serkan. "Buralarda sığınacağımız kapalı bir yer yok mu?"

"İstasyon binasından başka yer yok. Ne bekliyorsun ki, burası dağ başındaki bir köy."

"Trene binmek için niye burayı seçtin? Tenhaliğından mı?"

"Dostum, bazen çok abes sualler soruyorsun," diye homurdandı Mihail...

139

6

"Yemek vagonuna geçelim mi? Aç mısın?" diye sordu Boris.

Tamara başını iki yana salladı. "Hayır, hiç aç değilim."

"Çay ya da kahve içmek ister misin?"

Genç kadının cevabı yine menfi olacaktı ama kompartımanın sıkıcı havası, karşılarındaki yaşlı kadının üzerlerinden hiç ayrılmayan bakışları ve nihayet rahat konuşamamanın verdiği daralma ile Tamara bu teklifi bir kurtuluş gibi gördü.

"Fena olmaz," dedi.

Yerlerinden kalktılar. Genç kadını hafifçe dirseğinden tutan Boris kompartıman kapısını açarak ona yol verdi. Katarın sonuna doğru yürümeye başladılar. Boris'in yemekli vagona gitme teklifi sadece çay veya kahve içmek isteğine dayanmıyordu. Ajanın asıl niyeti etrafı araştırarak peşlerindeki muhtemel FSB ajanlarını tespite çalışmaktı. Ama şimdilik bunu genç kadına söylemekten kaçınmıştı. Vagonların koridorlarını geçerlerken sık sık kompartımanlara bakıyordu. Ne yazık ki çoğunun kapılan ve perdeleri kapalıydı. Koridorda ayakta durmuş sigara içerek karanlık manzarayı seyreden veya gevezelik eden yolcular arasında da şimdilik şüpheli birine rastlamamıştı, ama bu fikrini değiştirmeyecekti, mutlaka bu trende FSB ajanları olmalıydı. Tek isteği Merkez'den yüzüne aşına olduğu veya çağrışım yapabileceği birilerine rastlamaktı.

Restorana vardıklarında, masaların çoğunun dolu olduğunu gördüler. Güçlükle boş bir masa bulup oturdular. Kom-

140

artımanın sıkıcı atmosferinden kurtulan Tamara biraz nefes alrflış gibiydi. Yüzü hafifçe pembeleşmiş, rahatlamıştı. Tret-yakov ise yanındaki kadını unutmuş gibi bakışlarıyla vagonu tarıyordu. Birden giriş kapısının yanında tek başına oturan bir adam dikkatini çekti. Yüzü sanki aşına gibi gelmişti. Aralarında epeyce mesafe vardı, gözlerini kısarak adama bir daha baktı. Emin olamıyordu ama göz hafızası çok g cl yd  ve sanki onu daha evvel görmüş gibi bir hisse kapılmıştı. Üstelik çok kısa bir zaman içinde de olsa adamla göz göze gelmişler ve Boris'in kendisine baktığını gören adam hemen bakışlarını kaçırmıştı.

Boris Tretyakov çok deneyimli bir ajandı. Ancak tanınmaktan korkan biri böyle davranırdı. Bu adam kesinlikle FSB'den, diye, düşündü. Tabii başkaları da olabilirdi.

Yanlarına gelen garsona kahve sipariş ettiler. Vagon-res-torana devamlı yeni yolcular geliyordu. Yolcuların çoğunu teşkil eden fakir Güneyli köylüler, yemek yerine çay ve kahve içmekle yetiniyorlardı. Yine de etrafta boş masa kalmamıştı.

Çaktırmadan kapının dibinde oturan adama bir daha baktığında, adamın yerinden kalktığını ve vagondan çıktığını gördü. Bir an acaba yanıldım mı, diye düşündü Boris, ama önsezileri yanılmadığını, daha dikkatli olması gerektiğini söylüyordu. Adamın boşalttığı masa hemen yeni yolcular tarafından doldurulmuştı.

Boris ise h l  tetikteydi.

Yine de Poddupye'ye kadar bir şey olmayacağından emindi. Erken bir müdahalenin FSB'ye hiçbir yarar sağlamayacağını çok iyi biliyordu. Bu arada enikonu

rahatlatan Tamara ona bin bir sual soruyordu. Genç kadını yeniden endişeye düşürmek istemeyen ajan da elinden geldiğince ona cevap vermeye gayret ediyordu.

Tamara'nın, "Beni dinliyor musun Boris?" demesiyle toparlandı birden.

"Pardon," diye fısıldadı genç adam. "Son sorunu duyamadım. Ne demiştin?"

141

Genç kadının ışıldayan gözleri sitem eder gibiydi.

"Beni dinler görünüyorsun ama sanırım aklın başka yerde Mihail'le paylaştığın okul yıllarını sormuştum. Yanılmıyorsam, onunla taban tabana zıt karakterdesin; nasıl anlaşıyor, nız?"

Boris gülümseyerek, "Doğru," diye mırıldandı. "Yapılarımız, düşüncelerimiz hiç birbirine uymazdı. Sık sık tartışır hatta kavga ederdik. Fakat bizi birbirimize çeken de buydu sanırım. Hani zıt elektrik yüklü bulutların birbirini çekmesi gibi. Ama zaman geçtikçe birbirimizden ayrılamaz olduk. Ta ki mektep bitip Poddupye'den ayrılincaya kadar."

"Neden, sonra birbirinizi hiç aramadınız?"

Ajan dudak büküp homurdandı:

"Hayat şartları işte. Biliyorsun, ikimiz de yetimdik. Koptuk."

"Mektuplaşmadınız mı hiç?"

"Ne yazık ki bu şansımız da olmadı. Beni Kiev'e yolladılar."

Tamara bir şey söylemişti fakat Boris kadının ne dediğini duyamadı, zira gözleri tam o sırada yemek vagonundan içeriye giren adama takılmıştı. Bu yeni gelen yolcuyu tanımiyordu ama o pek güvendiği sağduyusu çoktan sinyaller vermeye başlamıştı. Çünkü bu adam kesinlikle güney köylülerinden birine benzemiyordu. Sırtında gri renkte takım bir elbise, yelek, beyaz gömlek ve bordo bir kravat vardı. Kısacası bu

posta treninin içinde görüntüsü yadırganıyordu. Boris adama bir kere daha dikkatle baktı. Kapı dibinde oturan, şüphelendiği o adamın çıkmasının hemen ardından bunun içeriye girmesi oldukça manidardı, muhtemelen gözetleme nöbetini devir alıyordu bu yeni gelen.

Adam boş masa arayışı içindeydi ve onların bulunduğu yana hiç başını çevirip bakmamıştı henüz. Yer kıtlığından masalarda hiç birbirini tanımayan insanlar birlikte oturuyordu. Posta treninde bu yadırganacak bir durum değildi.

Şık giyimli adam şimdi onların oturduğu masaya doğru yaklaşıyordu. Hâlâ masadaki iki boş iskemleyi görmemiş ha-valarındaydı.

142

Boris, Tamara'ya, "Dikkatli ol," diye fısıldadı. "Sanırım bir konuğumuz var."

Sorularına cevap bekleyen genç kadın irkildi birden. Ajanın uyarısını anlamakta gecikmemişti ama elinde olmadan yanakları kızardı. Hemen sustu. Başını arkaya çevirip meçhul ziyaretçiyi görmeyi çok istiyordu fakat iradesini zorlayarak sön anda bakmaktan vazgeçti.

Koyu gri elbiseli adam tam önlerine gelince sanki boş yeri yeni görmüş gibi, "iyi akşamlar," dedi. "Acaba masanıza oturmamda mahzur var mı? Ne yazık ki vagon-restoranda başka boş masa yok."

Boris adamın makbul kuzey aksanıyla konuştuğunu hemen anlamıştı; bu yöre insanların aksanını iyi bilirdi. İlgisizce omuz silkti.

"Tabii, oturabilirsiniz. Biz de zaten az sonra kalkacaktık."

Adam, başıyla kibar bir şekilde Tamara'yı da selamlarken, "Umarım sizleri rahatsız etmedim," diye fısıldadı.

Genç kadından ses çıkmazken, Boris, "Hayır, rahatsız etmediniz," dedi.

Adam çoktan oturmuştu bile. Onlarla ilgilenmez görünmeye çalışarak servis yapan garsonlardan birine işaret etti ve alelacele koşan garsona yemek siparişi verdi.

Evlü çift rolündeki Boris ile Tamara konuşmayı kesmişlerdi. Genç kadının yanakları gittikçe kızarıyordu, masalarına oturan adamın FSB ajanı olduğunu anlamış, en azından Boris'in öyle düşündüğünü sezinlemişti.

Garson yemekleri masaya bırakıp uzaklaşınca adam aynı güler yüzle mırıldandı.

"Adım Andrey Soldatov. Ticaretle meşgulüm. Volgograd'a gidiyorum. Yolum bir hayli uzak. Yolculuk biraz sıkıcı geçeceğ'e benziyor. Tren de oldukça kalabalık."

Arkasına yaslanan Boris adamı süzdü önce. Sonra kelimelerin üzerine basa basa konuştu. "Pek kalabalık sayılmaz. Yoksa Volgograd'a ilk tren yolculuğunuz mu?"

Kendini Andrey Soldatov diye tanıtan adam bir gaf yapmış olmamak için hemen cevap verdi.

143

"Evet, trenle ilk gidişim. Daha önceleri uçağı tercih etmiştim."

"Ne ticareti yapıyorsunuz Bay Soldatov?"

"Alıyorum satıyorum. Bir tür aracılık da diyebilirsiniz Rusya artık hür teşebbüs için bir cennet sayılır. Tabii kendi adıma ufak tefek işler de yapıyorum. Liberal ekonominin nimetlerine erişmek biraz zor oluyor, zira hâlâ yeterli tecrübemiz yok, ama keyif verici olduğunu da inkâr edemeyiz."

"Ne alıp satıyorsunuz?"

"Çeşitli şeyler. Kâr getireceğine inandığım her şeyi."

"Mesela?"

Adam bir an durakladı. Sonra aceleyle mırıldandı.

"Mesela şimdi kırk balya yapağı almaya gidiyorum Volgograd'a."

"Bu mevsimde yapağı almaya ha? Hem de Volgograd'a? Benim bildiğim yapağı koyun ve kuzuların ilkbaharda kırılan tüyleridir, değil mi? Kışın tam ortasındayız, mevsim müsait mi bu işe?"

Soldatov hiç bozuntuya vermedi.

"Ticaretin en güzel yanı da bu işte. Bir tüccarın elinde kelepir mal buldum. Hemen ucuz bir fiyata bağladım. Alıp Moskova'ya döneceğim."

Boris inanmış gibi başını salladı.

"Evet, haklı olabilirsiniz," dedi.

"Siz ne işle meşgulsünüz Bay...?"

Soldatov herhalde uydurma bir ad vereceğini düşünüyordu Boris'in. Ama ajan hiç oralı olmadan fısıldadı.

"Boris Tretyakov adım. Eşim de ben de öğretmeniz."

"Öyle mi? Ne kadar güzel. Hangi şehirde çalışıyorsunuz?"

"Gransk'ta."

"Ehh, sizin yolunuz kısa sayılır. Yarın öğleden sonra varacağız oraya."

"Evet. Bir aksilik olmazsa."

"Bay Tretyakov, yolumuz uzun sayılır, izin verirseniz size ve eşinize bir votka ikram edebilir miyim? Böylece bi-

144

raz sohbet eder, vakit öldürürüz. Bu yolculuk hiç bitmeyecek gibi geliyor insana."

"Çok nazıksınız Bay Soldatov ama karımla ben çok yorgunuz. Kompartımanımıza çekilmek üzereydik."

Adam ısrar edemedi, nasıl isterseniz, dercesine başını sallamakla yetindi.

Tamara ile Boris adama veda edip yerlerinden kalkılar. Kapıya doğru ilerlerken genç kadın, "Bu yaptığına hiçbir anlam veremedim," diye fısıldadı

"Ne yaptığıma?"

"Hem mesleğini gizleyip öğretmeniz dedin, hem de gerçek adını söyledin. Tutarsız bir davranış değil miydi bu?"

"Kasten öyle yaptım."

"Neden?"

"Çok basit değil mi Tamara? Hiçbir ajan mesleğini açığa vurmaz ama ona gerçek adını söylemekle kendisinden şüphelenmediğimi gösterdim. Sanki tesadüfen trende yüz yüze geldiğimiz ama bir daha asla karşılaşmayacağımız bir insan gibi davrandım. Daha inandırıcı değil mi? Kendisinden şüphelenmediğimi sanacaktır."

"O adamın gerçekten FSB'ye mensup olduğuna emin misin?"

"Adım kadar, Tamara. Sanırım trendeki ajanların başı o."

Yemekli vagonlardan çıktılar. Kompartımanlarına doğru ilerlerken ikinci vagonun koridorunda Boris, restoranda ilk karşılaştığı ajani gördü. Adam ayakta dikilmiş sigara içiyordu. Yaklaşan çifti görünce hiç ilgilenmiyormuş gibi davrandı. Ajanın yanından geçip yollarına devam ettiler. Adam arkalarından gelmemişti.

Kompartımanlarına yaklaştıkları sırada genç kadın fısıldadı:

"Boris acaba bu trende kaç FSB ajani vardır?"

"Sayılarını kesin bilemem ama en azından ikisini tespit ettim."

Tamara şaşımış gibi başını çevirip yanında yürüyen Tretyakov'a baktı.

145

"ikisini mi? Yani o Soldatov denen adamdan başka biri daha mı var?"

"Evet, Tamara."

"Yoksa bizim kompartımandaki o yaşı kadını mı? Çok meraklı görünüyordu."

Ajan içtenlikle güldü.

"Hiç sanmam. O sadece senin güzelliğine hayran yaşı bir bayan."

Tamara isyan etti.

"Şakanın sırası değil, Boris. Ben çok tedirginim."

"Ama doğruyu söylüyorum. Kadıncağz senden çok hoşlandı."

"Yapma lütfen. Bu halimle mi?"

"Ne varmış halinde?"

"Baksana, sırtımdaki kılık kıyafet dökülüyor."

"Giysilerinin eskiliği güzelliğini engellemiyor ki."

"Herhalde bunları beni rahatlatmak için söylüyorsun."

"Hayır," değil demeyi, Boris çok isterdi. Ama biraz ileri gittiğini hissederek gülümsemekle yetindi. Zaten o sırada da kompartımanlarına gelmişleri. Ajan kapıyı açıp Tamara'ya girmesi için yol verdi. Delikanlı oturduğu yerde uyukluyordu. Yaşı kadını ise elindeki ufak bir elmayı soymakla meşguldü. Onların dönüşünü görünce gözleri ışıldayarak mırıldandı:

"Çabuk döndünüz, gençler."

"Yemekli vagon çok kalabalıktı, sıkıldık," dedi Tamara.

Yerlerine oturunca Tamara, yaşı kadının yine dikkatle kendilerini süzdüğünü gördü. Az evvelki kuşku yine zihnine takılmıştı. Boris reddediyordu ama bu kadın da FSB'den olamaz mıydı? Yaşını saptamaya çalıştı. Sonra yanıldığını kabullendi, altmışından bile fazla gösteriyordu. İçi rahatlayınca kadına sempati duymaya başladı.

Sadece bir evhamdı bu; huylanmanın yarattığı bir korku. Nitekim yaşı kadın soyduğu elmadan bir dilimi ona uzatınca hiç duraksamadan teşekkür ederek aldı. Keyifle ısırarak ağzına attı. Bir yandan da yaşı kadına

gülümsüyordu. Çok garip ama gerçekti; ya lı köylü kadının kendisini be enmesinden

146

tuhaf bir haz duymuştu, iki kadın sohbete ba lamı lardı. Cahil de olsa akıllı bir kadına benzeyen ya lı köylü birden sordu:

"Kocana   ık mısın?"

Böyle bir soru beklemeyen Tamara birden gözlerini iri iri açtı.  nce gülmemek için kendini zor tuttu, sonra yan gözle yanında oturan Boris'e baktı. Ne diyece ini kestiremedi bir an. Ajanın da gülümseyerek kendisine baktığını görünce, "Evet," diye fısıldadı. "Onu seviyorum."

Aynı anda Boris'in uzanarak elini avuçları içine almasına bir anlam verememi ti. Elini Boris'in elinden kurtarmasının pek doğru bir davranış olmayacağını düşünerek hareketsiz kaldı. O sırada Boris de dudaklarını iyice Tamara'nın kulağına yapı tırarak, "Ne dersin, yoksa bu ya lı kadın da FSB ajanı olabilir mi?" diye fısıldamasında hafif bir ironi havası yakalamı tı ama karşılık verme  ansı yoktu.

Tamara'nın yapamadı ını ya lı kadın yaptı.

"Ne fısıldıyor kulağına? ^ Seni sevdiğini mi?"

Kızaran genç kadın, "Evet," dedi. "Beni çok sevdiğini söylüyor."

Ya lı kadın gevrek bir kahkaha attı.

147

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

1

"Ben Poddupye'de do dum," dedi Mihaii Kuznetsov sakın ve dal ın bir sesle.

"ilginç," diye mırıldandı Serkan. "Sıla hasretinden mi Rusya'ya döner dönmez do du un yeri ziyaret isteği?"

H l  ufak parkımsı yerdeki tahta bankta oturuyorlardı. Gecenin ayazı  iddetlenmi ti. Soğuk r zg r her ikisinin

de iliklerine kadar işliyordu. Mihaii hafif alay kokan soruyu anlamazlığa geldi.

"Hayır," diye fısıldadı Serkan'a bakmadan. "Poddupye ufak bir taşra kasabasıdır, hatta büyükçe bir köy diyebiliriz. Hiç özlediğimi söyleyemem. Hatta orası hakkında birtakım olumsuz anılarım vardır. Çocukluğum orada geçti ve yine orada yetim kaldım."

Bu garip girizgâh Serkan'ın dikkatini çekmişti. Az konuşan Mihaii'nin özel hayatı hakkında açıklamalar yapması manidardı. Bu kez dikkatle onu dinlemeye başladı. Bakalım bu konuşmanın sonu neye varacak, diye düşündü. Mihaii ise aynı kısık ve monoton ses tonuyla devam etti:

"Biliyor musun, annemle babamı oradaki bir kazada kay-bctmeseydim, muhtemelen ben de şimdi oradaki fabrikalardan birinde çalışan bir işçi olacaktım. Belki bir ustabaşı veya kısım şefi filan. Poddupye'liler kolay kolay çevrelerindeki ağı

148

yırtıp dışarı çıkamazlar. Kasaba halkından eğitim için veya başka alanlarda çalışmak üzere giden çok az insan olmuştur, /mnemle babamı kazada kaybetmem, geleceğimin tayininde belki de benim için ilahi bir lütuf olmuştur. Devlet kimsesiz kaldığım için beni himayesine aldı. Okuttu, meslek sahibi yaptı. Hırslı bir gençtim, hayatla mücadele ettim ve sıvırdım, ama doğduğum yeri hep nefretle hatırladım."

Serkan oturdukları ufak parkın karanlıkta kalan ağaçlarını dalgın bakışlarla süzen FSB ajanını ilgiyle süzdü. Hâlâ neden kendi geçmişinden bahsettiğini anlamamıştı. Dayanamayıp sordu.

"Oraya hiç döndün mü?"

"Üç kere," dedi Mihaii. "İkisi uzun yıllar evveldi, ama son ziyaretim Türkiye'ye tayininim çıkmasından az sonraydı."

"Anladım. Şu mahut disketi saklamak içindi, değil mi?"

"Doğru."

"Biraz garip geldi bana."

"Neden?" ^

"Ufacık ve son derece hayati bir disket parçasını saklayacak başka yer mi bulamadın?"

"Beğenemedin mi?"

"Ne bileyim, büyük bir şehirde o kadarcık bir şeyi saklayacak bunca yer olabileceksen', senin onu çok uzakta, Allah'ın dağındaki bir yere getirmen garibime gitti."

"Herkesin senin gibi düşüneceğini tahmin ettim. Görüyorsun yanlışlamışım da."

"Poddupye'de aileden kalma bir evin mi var?"

"Hayır, yok öyle bir şey."

"Uzak akrabaların filan."

"Hiç kimsem yok."

"O halde bir banka kasasına mı sakladın."

"Saçmalama dostum. Bunu nasıl yapabilirim."

"Peki ne yaptın disketi?"

Mihail hafifçe gülümsedi.

"Geri zekâlı eski bir çocukluk arkadaşına teslim ettim."

Duyduğuna inanamayan Serkan az kalsın yerinden sıçrayacaktı.

149

"Ne dedin? Geri zekâlı bir arkadaşına mı?"

"Evet."

"İnanamıyorum..."

"Bence bir banka kasasından çok daha güvenlidir o."

"Şaka yapıyorsun herhalde. Geri zekâlı birine nasıl güvenirsin?"

Mihail soğuktan kollarını göğsünde kavuşturarak gülümsedi.

"Granit Kafa'yı tanışan böyle konuşmazdın."

"O da kim? Geri zekâlı arkadaşın mı?"

"Hı hıh..."

Serkan hışımla homurdandı:

"Aman Allahım. Ben de seni zeki biri sanmıştım."

"Heyecanlanma, öyleyim zaten."

"Artık bundan kuşku duyuyorum."

Mihail bir kahkaha attı.

"Yakında yanıldığını anlayacaksın."

Serkan hâlâ homurdanıyordu:

"Rüyamda görsem inanmazdım. Başkan Putin'e yapılacak bir suikast girişimini önlemek için, bunca zor şartlar altında Rusya'ya giriyoruz ve ben son anda, komplo tertipçilerinin adlarını taşıyan kasetin bir geri zekâlıya teslim edildiğini duyuyorum. Olacak şey değil."

"İnan bana, planım mükemmel. Tereyağından kıl çeker gibi halledeceğiz. Sadece ufak bir zamanlama hatası olabilir, o kadar."

"Zamanlama hatası mı? Ne gibi?"

Mihail birden ciddileşti. Yüzünün hatları gerilmişti. Birkaç saniye düşündü.

"Her şeyi en ince detaylarına kadar düşünmek zorundaydım. Unutma, Rusya'dan sürülmüş bir görevliydim ben. Teşkilatım geriye kalan son şüpheli şahıs olarak beni değerlendirmeye almıştı. Diğer iki muavin öldüğü halde, FSB hâlâ diskete ulaşamadı ve bu durum onları çok korkutuyor. Beni İstanbul'dan Moskova'ya çağırdıklarında niyetlerinin beni de ortadan kaldırmak olduğunu anladım. Teşkilat içinde bana inanan insanlar da vardı ama çoğu taşrada görevliydi. Yalta'daki desteği öyle sağlamıştım ama mutlaka bir yolunu bulup Poddupye'ye gelmeliydim. Yine de bunun son derece tehlikeli olduğunu biliyordum. FSB'yi hafife alamazdım. Önünde sonunda her ihtimali araştıracaklar ve sonunda Pod-dupye bağlantımı düşüneceklerdi."

"Eee?" diye homurdandı Serkan.

"O zaman devreye eski bir çocukluk arkadaşımı soktum."

"Yani şu geri zekâlıyı, öyle mi?"

"Hayır, dostum. O kurt gibi zeki ve işinin ehli biridir."

"O da Poddupye'li bir köy çocuğu mu?"

"Bir bakıma öyle. Benimle Granit Kafa gibi. Zaten üçümüz birlikte büyüdük. Adı Boris Tretyakov'dur. Aslına bakılırsa onu bu işe karıştırmak istemezdim ama başka çarem kalmamıştı. Yine garipseyeceksin ama Boris de bir FSB ajanıdır."

"Ne?" diye hırladı Serkan. "FSB ajanı mı?"

"Dur, telaşlanma hemen. İBoris çok dürüst ve namuslu bir dosttur. Bütün bu olup bitenlerden kesinlikle haberi yok. Makam ve rütbesi benim akımdadır. Eskiden birbirimizi çok severdik. Benim için yapmayacağı yoktur."

"Peki ondan ne istedin?"

"Poddupye'ye gelip disketi alarak saklamasını."

"Onunla nasıl iletişim kurdun?"

"Mektupla. Türkiye'den yazdım."

Serkan başını iki yana salladı.

"Sen cidden çılgın bir adamsın. Ya FSB o mektubu ele geçirdiyse?"

"Tabii bunu da düşündüm. Benim herkesle irtibatımı inceleyeceklerdi. Ama o mektupta ancak Boris'in anlayacağı bazı kelimeler kullandım, bir tür şifre gibi. Boris okur okumaz anlayacaktı. Kuşkusuz bazı riskli yanları da vardı planımın; zira Boris hemen yardıma koşsa bile bir anahtara ihtiyacı olacaktı."

"Ne anahtar?"

"Disketi sakladığım yerin anahtarı?"

151

"O anahtar geri zekâlı arkadaşında yok muydu?"

"Anahtarı ondan almıştım."

"Peki nerede şimdi o anahtar?"

"Moskova'da karıma bırakmıştım. O da Boris'e teslim edecekti."

"Birbirlerini tanıyorlar mı?"

"iki kere karşılaştılar."

"Ya karın anahtarı teslim edemediyse ya da arkadaşın sana ihanete kalkışırsa, o zaman ne olacak?"

"Sen bunları dert etme. Ben Boris'i de tanırım, karım Tamara'yı da. Boris sadık ve gerçek bir dosttur; gerçi nasıl bir sıkıntıya düştüğümü bilmiyor ama bana yardım için elinden geleni yapacaktır. Kanma gelince o dünyanın en zeki kadınlarından biridir ve şu an benim için üzüntüden kahrolduğundan eminim. Elinden gelen her şeyi yapacaktır."

Serkan olumsuzca söylendi:

"Yani bu bineceğimiz trende Boris dediğin arkadaşın da mı olacak?"

"İşte az evvel sana söylediğim zamanlama hatasından kastım buydu. Hesabıma göre Tretyakov çoktan Poddupye'ye gidip Granit Kafa'yı bulmuştur ve beni orada beklemektedir."

Serkan'ın cümlesi ağzında kaldı. Zira gecenin karanlığında tiz bir tren düdüğü yankılanıyordu. İkisi de yerlerinden kalkıp ufak valizlerini alarak sessizce istasyona doğru yürümeye başladılar.

Tren yaklaşıyordu.

İstasyon binasında onlardan başka kimse yoktu. Tren homurtularla gelip durdu. Bilet satan memur aynı zamanda bu ufak köy istasyonunun hareket şefiydi. Garipsediği iki adamın trene bindiklerini görünce, elindeki yeşil işaret lambasını makiniste doğru kaldırdı. Posta treni az sonra hareket etti.

Tren her zamanki gibi kalabalıktı ama saat ilerlemişti ve yolcuların çoğu kompartımanlarında uykuya dalmışlardı. Bu

trenin yolcuları her zaman fakir köylü ve işçiler olurdu. Serkan, Moskova'da görevli olduğu yıllarda hiç tren yolculuğu yapmadığını anımsadı. Güneye doğru indikçe halkın ekonomik seviyesinin düştüğünü biliyordu ama bu kadarını tahmin etmemişti. Yerlerini bulup oturdular. Altı kişilik kompartımandaki iki boş yer yolcuları rahatlatmıştı. Bazıları ayaklarını uzatmışlar, bazıları da sere serpe uyuya kalmışlardı. Gecenin o saatinde iki yolcunun gelişi rahatlarını kaçırmıştı. Hoşnutsuz bir şekilde toparlandılar hatta biri, yanlış yere gelmiş olmayasınız, filan gibi bir şeyler geveledi. Ancak Mihail'in yüzündeki sert ifadeyi görünce hemen sustu. İki ajanı en sevindiren şey aşırı sofajın yarattığı sıcaklıktı. Dört saat ayazda kalan iki ajan sıcak karşısında gevşediler.

Mihail, "Hadi şimdi biraz uyumaya çalış, yarın güçlü olmalısın," diye mırıldandı.

Serkan sesini çıkarmadı. Gözlerini yumarak uyumaya çalıştı.

1

Boris ile Tamara'nın yola çıktığı akşam, FSB'nin Moskova'daki merkez binasında hummalı bir faaliyet vardı. Güneye doğru giden posta treninden gelen raporlar hemen Yuri Homolko'ya iletiliyordu. Kısa boylu ikinci müdür de her aldığı raporu vakit geçirmeden Feodor Petrovski'ye götürüyordu.

Şimdiye kadar üç rapor gelmişti. Trendeki FSB ajanları şimdilik işlerini mükemmel yürütüyorlardı. Homolko dördüncü raporu amirinin masasına bıraktığında Feodor Petrovski'nin suratının asık olduğunu fark etti. Sinsi bir tavırla mırıldandı:

"Sayın Petrovski, sizi biraz durgun ve yorgun görüyorum. Ben sabaha kadar buradayım, arzu ederseniz biraz dinlenin."

Feodor yakın gözlüğünü takarak önce son rapora bir göz attı. Sonra gözlüğünü çıkarıp masanın üzerine bırakırken ikinci müdüre baktı.

"Bu iş gittikçe tatsızlaşıyor Yuri," diye söylendi.

153

"Endişe etmeyin, efendim. Bence meselenin en zor yanını hallettik. Ajan Tretyakov ve Mihail'in karısı bizi istediğimiz yere götürmek üzereler."

"Ama sorun, yalnız o değil."

Homolko dikkatle amirini süzdü.

"Benim bilmediğim bir şey mi oldu, efendim."

"Az önce Dışişleri Bakanı Voronin beni telefonla aradı. Amerikan Büyükelçisi bugün kendisinden bir randevu talebinde bulunmuş."

Homolko'nun kaşları çatıldı birden.

"Hangi konuda görüşmüşler?"

"Tahmin edemiyor musun?"

"Başkan Putin'e suikast teşebbüsü mü?"

"Evet."

"Demek CIA durumdan haberdar."

"Ne yazık ki öyle. Sayın Voronin yarın beni bakanlığa çağırdı. Saat onda. Durumun çok acil ve önemli olduğunu söyledi."

Homolko sapsarı kesilmişti.

"Başkan Putin durumdan haberdar mıymış?"

"Bunu telefonda sormadım. Bakan Voronin çok tedbirli bir insandır bildiğim kadarıyla, bizi dinlemeden ortalığı bulandırmak istemez. Yarın çok zor geçeceğe benziyor, Tanrı yardımcımız olsun."

Yuri Homolko masaya bir adım daha yaklaştı. Ürkek bakışlarını Birinci Müdür'e çevirerek endişeyle sordu:

"Sayın Bakan'a ne diyeceksiniz?"

"Gerçekleri anlatmak zorundayız Yuri. Başka çaremiz yok."

"Emin misiniz, efendim? Bu büyük bir fiyasko olabilir."

"Aklına başka çare geliyor mu?"

"Bakan Voronin'i kırk sekiz saat daha oyalamanın yolu yok mu? Belki bu müddet zarfında Poddupye'de neticeye ulaşırsınız."

Feodor Petrovski başını olumsuz anlamda iki yana salladı.

154

"Geç kaldık Yuri. Kabul et, bu mesele tam bir başarısızlık- sonuçlandı. Bu pisliği temizleyemeyiz artık." "Fakat... fakat efendim, bu ikimizin de sonu olabilir." FSB'nin Birinci Müdür'ü hiç sesini çıkarmamıştı.

i

i

2

Dışişleri Bakan'ı Sergei Voronin, Counterintelligence Service Birinci Müdürü Feodor Petrovski'yi makamında oldukça soğuk bir çehreyle karşıladı. Bakan Voronin elli beş yaşında, orta boylu, zarif görünümlü bir adamdı. Uzun yıllar bakanlığın çeşitli kademelerinde görev yaparak mesleğinde temayüz etmiş ve iki yıl önce de bakan olmuştu. Kabinede sevilen, Başkan Putin tarafından özellikle desteklenen biriydi.

Sergei Voronin, Petrovski'yi ayakta karşıladı, elini sıkı ve masasının tam karşısındaki geniş koltuklardan birinde yer gösterdi. Yüzündeki soğuk ifadeye rağmen, uzun yıllar diplomat olarak çalışmanın verdiği alışkanlıkla, konuşacağı konu ne kadar nazik olursa olsun, nezaket ölçüleri içinde davranıyor ve kibarlığını bozmuyordu. Ayrıca makamına davet ettiği kişinin önemini ve gücünün farkındaydı. FSB'nin Genel Direktörü Oleg Lovyrey'in gölge bir kişi olduğunu ve FSB'de mutlak otoritenin Feodor Petrovski'de olduğunu çok iyi biliyordu.

Başlangıçta teati edilen birkaç nezaket cümlesi, Feodor'un gerginliğini atmasına yetmemişti. FSB'nin

Birinci Müdür'ü sanki diken üzerinde oturuyordu. Bakanın bu boş lafları bırakarak bir an evvel asıl konuya girmesini ister gibiydi.

Nihayet Bakan Voronin koltuğunda geriye yaslanarak ağır ağır fakat kahredici bir edayla konuşmaya başladı:

"Dün telefonda da size bahsettiğim gibi Amerikan Büyükelçisi Morgan Feldman bana sürpriz bir ziyaret yaptı. Tamamen

156

dostça ve iyi niyet dolu bir görüşme geçti aramızda. Ne var jci söyledikleri tüylerimi diken diken etti ve beni dehşete düşürdü. Konu geçen ay İstanbul'da kaybolan ve sırra kadem basan konsolosluk ataşesi Mihail Kuznetsov'du."

Feodor Petrovski buz gibi nazarlarla Bakan'a bakmaya devam etti. Henüz ağzını açıp tek kelime etmemişti. Bakan Voronin devam etti:

"Bildığınız gibi Mihail Kuznetsov, Dışişleri Bakanlığı'nın memuru değildir ve FSB'nin tavsiye ve tensibi ile İstanbul'a gönderilmiş elemanlarınızdan biridir."

"Evet efendim, öyledir," dedi Feodor soğuk bir sesle.

"Bu elemanınızın akıbeti hakkında bir bilginiz var mı?"

"Maalesef yok Sayın Bakan. FSB'nin yetkili iki müfettişini durumu araştırmaları için İstanbul'a gönderdik, Ankara Büyükelçiliğimiz'de çalışan başka bir FSB görevlisi de onlara İstanbul'da yardımcı oluyor. Acaba sizin bakanlığınıza ulaşan herhangi bir bilgi var mı?"

Voronin'in soğuk bakışları birkaç saniye Feodor'un yüzünde dolaştı.

*

"Düne kadar yoktu. Bu eleman size ait olduğu için asıl araştırmayı sizden bekliyorduk ama dün randevu talebinde bulunan Amerikan Büyükelçisi beni dehşete düşüren bir haber iletti. Adaminız Türk İstihbarat Teşkilatı'na sığınmış."

"İltica talebiyle mi?"

"Sanırım işin o yanı pek önemli değil." Bakan yüzünü ekşiterek yine ağır ağır konuşmasına devam etti. İstihbarat örgütlerinde dönen dolaplardan şiddetli bir yakınması varmış gibi aşağılayıcı bir ses tonuyla konuşuyordu. "Önemli olan CIA ajanlarının İstanbul'da edindiği bilgiler. Edward Black adlı Amerikalı bir ajan Mihail Kuznetsov ile görüşmeyi başarmış."

Feodor'un yüzü sarardı. Hiç sesini çıkarmadı.

Bakan Voronin kelimelere basa basa devam etti:

"Adamınızın iddiası tüyler ürpertici. Mihail Kuznetsov, FSB'nin Sayın Başkanımız Putin'e bir suikast hazırlığında olduğunu iddia etmiş. Buna ne diyeceksiniz? Neler oluyor

157

Feodor Petrovski? Sizden bir açıklama bekliyorum. FSB'nin en yetkili kişisi olarak böyle bir teşebbüsten nasıl haberiniz olmaz? Neden böyle bir rivayet -gerçek olmasa bile- yetkili makamlara iletilmedi? İçişleri Bakanlığı'nın, GRU'nun* ve bizzat Sayın Başkan'ın neden haberi yok? Ve tabii en önemlisi böyle bir teşebbüsü neden biz, Amerikalılardan öğreniyoruz? Lütfen beni aydınlatın."

Bakan Voronin hiddetli görünmese bile ses tonunun ifadesi bu konuda ne denli kızgın olduğunu göstermeye yeterliydi.

Feodor Petrovski hafifçe yutkundu. Elmacikkemiği oynadı. Dün gece sabaha kadar uyumamış, düşeceği zor durumu hesaplayarak özel bir savunma hazırlamaya gayret etmişti. Çok kritik dakikalar yaşadığının da farkındaydı. Elinden geldiğince sakin davranmaya çalıştı.

"Sayın Bakanım," dedi. "FSB bir yıldan beri bu haince plandan haberdar. Gerçek komplo hazırlayıcılarını ortaya çıkarmak için de didinip duruyoruz. Maalesef bugüne kadar kesin ve yeterli bilgi elde edemedik."

Bakan'ın gözleri irileşti birden.

"Ne dediniz? Bir yıldan beri haberdar mısınız?"

"Evet, efendim."

"İnanamıyorum... O halde neden devletin diğer kademeleri ve bizzat Sayın Başkan bu teşebbüsten haberdar edilmedi?"

Petrovski güçlkle yüzüne eğreti bir tebessüm kondurmayı başardı.

"Bunu deneyimli bir siyasetçi olarak öncelikle sizin takdir edeceğinizi umarım. Haberin şüyu bulması, öncelikle siyasi bir skandala yol açabilir ve devletin en güçlü organlarından biri olan FSB'nin çökmesine sebebiyet verirdi. Saniyen orduda da bazı kaynaşmalar olabilir, mevcut iktidardan memnun olmayan bazı çevreler hükümetin yetersizliği konusunda ayaklanabilirdi. Rusya'da hâlâ eski rejimi özleyen geniş bir kitlenin varlığını da inkâr edemeyiz. Bütün bu nedenleri göz

* Askeri Haber Alma Örgütü. 158

Önüne alarak bu komploju FSB kendi içinde hal etmeyi daha uygun buldu."

Bakan bir an durakladı ve Petrovski'nin söylediklerini beyninde hızla muhakeme etmeye çalıştı. Birinci Müdür'ün haklı olabileceği yanlar da vardı. İyi bir politikacı olduğu için adamın konuşmasına devam etmesini bekledi.

"Ne yazık ki iddiada gerçek payının olduğunu kabul etmek zorundayım. Öncelikle şunu söyleyebilirim; bu rivayetin şüyu bulmasından sonra tedbir olarak Sayın Başkanınız'ın korunma tedbirleri maksimum düzeye çıkarılmıştır. Bizden habersiz uçan bir kuş bile Başkan'ın yanına yaklaşamaz. Bu arada kendi iç bünyemizde çok sıkı bir tahkikata giriştik."

Feodor derin bir nefes alınca fırsattan istifade eden Bakan sordu:

"Netice?"

"Şunu üzülerək söyleyeyim ki şüphelendiğimiz kişiler oldukça üst düzeyde çıktı."

"Bana isim verebilir misiniz?"

"Artık açıklamakta sakınca%ok sanırım. Bunlar bana bağlı üç muavindi."

Voronin'in kaşları çatılmıştı.

"Sizin üç muavininiz mi?"

"Ne yazık ki kuşkuvarım onların üzerinde toplandı. Özellikle ikisinden huylandım."

"Kimden?"

Feodor üzgün bir şekilde mırıldandı:

"Önce Baş Muavin Sergei Ushakov'dan. Ama tam hakkındaki araştırmaları derinleştirirken Ushakov hiç beklenmedik bir şekilde trafik kazası sonunda öldü. Meseleye kapanmış gözüyle bakmadım. Zira ikinci yardımcım Vladimir Pronichev'le çok iyi anlaşırlardı. Bu kez onun bilgisine başvurdum. Sorguya çektim. Bu işe ne denli bulaştığını anlayamadım ama sanırım asıl sorumlu oydu, zira aynı günün akşamı evinde intihar etti."

Bakan Voronin aylar önce olan olayı anımsamıştı. Gazeteler Pronichev'in intiharından bahsetmişler fakat bunu aile içindeki bazı ihtilaflara bağlamışlardı. Bakan mırıldandı.

159

"Evet, bu olayı hatırladım."

"Yinede meseleyi çözdüğümü sanmıştım. Zira Pronichev'in intiharı olayı kabullendiğinin kanıtıydı. Geriye bir tek Mihail Kuznetsov kalıyordu. O, muavinlerimin arasında üçüncü sıradaydı ve asla böyle bir komplonun başını çekecek nitelikte biri değildi. Ayrıca ötekilerine kıyasla daha pasif işlere bakardı. Yine de tedbir olarak görevinden alarak Merkez'den uzaklaştırdım ve Rusya dışına atışe olarak tayinini

çıkardım, tabii bu şekilde rütbesi ve makamı da tenzil edilmişti. Fakat bir zaman sonra yanıldığımı ve Mihail'in Pronichev'le bağıntısı olduğunu düşünmeye başladım, sonra da kendisini acele olarak Moskova'ya çağırdım."

"Ne zaman?"

"Yaklaşık kırk gün önce."

"Ama Mihail Kuznetsov gelmedi ve MİT'e sığındı, değil mi?"

"Sanırım öyle, Sayın Bakanım."

Bakan Voronin bir süre dikkatle FSB'nin Birinci Müdürünü süzdü. Trafik kazası olayına ve diğer muavinin intiharına biraz kuşkuyla baktı. Gerek eski KGB'nin, gerekse onun yerine kaim olan FSB'nin çalışma yöntemleri hakkında az buçuk bilgisi vardı tabii ki. Bu örgütler kendi bünyeleri içindeki açmazların kesinlikle dışarıya aksetmesini istemezlerdi. Eminim ki, Feodor Petrovski dahili temizliğe kalkışmış ve iki muavinini öldürmüştür, diye düşündü. Bu Rus Gizli Servisleri için pek şaşılacak bir olay sayılmazdı. Tek beceriksizliği Mihail Kuznetsov'u elinden kaçırmış olmasıydı. Ama ısrar etti.

"Amerikalı dostlarımızdan elde ettiğimiz bilgilere göre ajan Mihail Kuznetsov farklı bir iddiada bulunuyormuş. Başkan Putin'e suikast teşebbüsünde bulunacak insanların hâlâ FSB bünyesinde olduğunu söylüyormuş."

Feodor renk vermemeye çalıştı. Soğukkanlı yapısı işini kolaylaştırıyordu. Bilgiç bir eda ile gülümsedi.

"Bir hain canını kurtarmak için başka nasıl bir iddia ortaya atabilir ki? Suçu kabullenecek değil ya?"

160

Voronin de tecrübeli bir siyasi idi.

Birinci Müdür'ü soğuk nazarlarla süzmeye devam etti.

"Bu durum teşkilatınız için oldukça utanç verici bir durum."

"Ne yazık ki bunu kabul etmek zorundayım, Sayın Bakanım- Şayet Başkan Putin gerek görüyorsa istifa etmeye de hazırım."

Voronin başını iki yana salladı.

"Sizinle görüşmeden Başkan'a durumu intikal ettirmedim. Önce bu konuda sizin fikrinizi almak istedim."

Feodor biraz rahatlamıştı. Bakan dürüst bir insandı. Kendisine yalan söyleyeceğine ihtimal vermiyordu.

"Bence çok doğru davranmışsınız Sayın Bakan. Meseleyi daha fazla büyütmenin anlamı yoktu. Suikast teşebbüsü bastırılmamış olsa çoktan gerçekleşirdi, zira ben bu istihbarata bir yıl evvel muttali oldum."

Feodor dikkatle Voronin'in gözlerinin içine baktı ve cümlesini tamamladı:

"Aldığımız istihbarat ciddi-ve tutarlı olsa, Başkan şimdi hayatta olmazdı."

Bakan gözlerini kırptırdı.

"Sizi anlıyorum ama siyasi kadroların bunu CIA'den öğrenmesinin bizim için yüz kızartıcı bir durum olduğunu kabul edersiniz sanırım."

"Öyle değerlendirmeyin lütfen. FSB suikast girişimi sayiasını bir yıl önce öğrendi -yani CIA'den aylarca önce- ve gereken girişimlerde bulundu. Bu işin içinde olabileceği düşünülen tüm kişiler de şu veya bu şekilde bertaraf edildi. Şu anda yakalanmayan tek zanlı Mihail Kuznetsov'dur. Onu da er geç ele geçireceğimize inanıyorum."

Bakan Voronin sallanan koltuğunda yan döndü, bacak bacak üstüne attı, endişeli bir sesle mırıldandı:

"Ajan Mihail Kuznetsov'un şu an nerede olduğu hakkında bir bilginiz var mı?"

Birinci Müdür irkildi. Bu soruda bir tuzak havası sezini-lemişti. Dışişleri Bakanı az önce ajanın MİT'le temasından

bahsettiğine göre, adamın mantıken Türkiye'de olması gerekirdi, öyleyse bu soruyu neden sormuştu acaba?

Dürüst davranmayı tercih etti.

"Hayır efendim, henüz izine rastlayamadık."

"Dün Amerikan Büyükelçisi'yle yaptığım temasta, sözünü ettiğim CIA ajanı Edward Black'in ifadesine dayanarak Mihail Kuznetsov'un Yalta üzerinden Rusya'ya girdiğini öğrendim. Buna ne dersiniz?"

Feodor'un rengi sarardı tekrar fakat yüzü yine de ifadesizdi. Kısa bir muhakeme yürüttü; pek tabiidir ki Boris Tret-yakov ve Mihail'in karısı Tamara'nın Poddupye'ye gittikleri konusunda Bakan'ın hiçbir bilgisi yoktu. Ancak FSB de, o ikilinin Mihaü'le orada buluşacaklarını tahmin ediyordu. Birinci Müdür'ün en fazla merak ettiği husus Mihail'in ne zaman ve nerede ortaya çıkacağı idi ve şimdi bunu CIA vasıtasıyla öğrenmiş bulunuyordu.

"Sayın Bakanım doğrusu fazla şaşıtıldığını söyleyemem. Bunu az buçuk tahmin ediyorduk. İsterseniz Mihail'in şu an nereye gittiğini bile söyleyebilirim."

Voronin inanmazmış gibi Feodor'a baktı.

"Bana açıklamanızda bir sakınca var mı?"

"Kesinlikle yok, efendim. Ajan Kuznetsov doğduğu kente dönmeye çalışıyor, yani Poddupye'ye. Şayet bana kırk sekiz saat süre tanırsanız onu ölü veya diri size getiririm. Zaten biz de bundan sonra resmi bir açıklama yapmayı düşünüyorduk."

Bakan Voronin birkaç saniye sessiz kaldı.

"Tamam, anlaştık," diye mırıldandı sonra. "Size istediğiniz bu süreyi tanıyacağım. Ama kırk sekiz saatin hitamında durumu Başkan Putin'e rapor etmeliyim."

Feodor Petrovski görüşmenin bittiğini anlamıştı. Saygıyla ayağa kalktı ve Bakanın elini sıkarken,

"Gösterdiğiniz anlayış için teşekkür ederim, Sayın Bakan," dedi. "FSB gerekeni yapacaktır."

Bakanın odasından çıktığında sınırlılam terlemişti. Önündeki kırk sekiz saatin nelere gebe olduğunu hâlâ bilmiyordu.

162

3

Tren, gecenin karanlığında hızla yol alıyordu. Tamara gözlerini pencereye çevirmiş, güneyin kesif ormanlarla kaplı dağlık manzarasına bakıyordu. Ama o an aklı fikri kocasının -daydı. Acaba Mihail şu anda nerelerdeydi? Kocasının boyunu aşan bir maceraya kalkıştığına inanmıştı artık, aksi halde bütün FSB peşine takılmazdı. Daha da önemlisi şimdi içine bir kurt düşmüştü; acaba dadasında gerçekten haklı mıydı Mihail? Boris'in hiçbir şeyden haberi yoktu; o sadece eski bir arkadaşlığın hatırı için ya da kendisine duyduğu zaaf nedeniyle yardıma kalkmıştı. Ondan hoşlanıyordu ve kesinlikle başının derde girmesini istemiyordu.

Yan gözle Boris'e baktı, gözlerini kapatmıştı ama uykuya dalıp dalmadığını kestiremedi. Karşısındaki yaşlı kadın ise derin bir uykudaydı ve horluyordu. Öteki yolcu olan genç delikanlı ise, zaten başka bir âlemdeymiş gibi devamlı uyukluyordu. Konuşmak, içini dökmek ihtiyacında olan Tamara usulca fısıldadı:

"Boris, uyuyor musun?"

Genç adam gözlerini açmadan cevap verdi:

"Hayır."

"Biraz konuşmak ister misin?"

"Bence uyumaya çalış Tamara. Yarın uzun ve yorucu bir gün olacak."

"Ama benim hiç uykum yok."

"Yine de uyumaya çalış."

163

"Çok endişeliyim Boris. Korkuyorum."

"Haklısın."

Tamara gücenmiş gibi homurdandı:

"Sen de insanı çok iyi teselli ediyorsun yani."

Boris tek gözünü açarak genç kadına gülümsedi. "Gecenin bu saatinde ne konuşmak istiyorsun?" "Mihail'i." "Nesinden bahsedeceksin onun?"

"Benden bir şeyler sakladığını sezinler gibiyim Boris. Sen de bir FSB ajanısın; doğru söyle bana, Mihail'in nerede olduğunu biliyor musun?" Boris çıktı:

"Lütfen kısık sesle konuş Tamara. Yerin kulağı vardır derler, hangi şartlar altında yolculuk yaptığımızı biliyorsun." Sesini biraz daha kısın Tamara homurdandı: "Tamam, tamam. Ama bu, sorunun cevabı değil." "Kaç defa söyleyeceğim Tamara, hiçbir bilgim yok. Senden daha fazlasını bilmiyorum."

"Poddupye'de karşımıza çıkabilir mi?" Boris dudaklarını büktü. "Bu da bir ihtimal. Zayıf da olsa mümkün." "Bana orada olacakmış gibi geliyor." "Bunun cevabını yarın öğleden sonra alırız." "Umarım gelir. Onu çok özledim." Tamara ağzından çıkan son kelimelerden pişman oldu. Mihail'i özlediği bir gerçektir ama duygusunu yanındaki genç adama açıkça ifade etmemesi gerektiğini, o kelimelerin ağzından kaçtığını idrak etti. Boris'in kendisine olan hislerinden tam anlamıyla emin olmamakla beraber, kadınsı sezgileri, onun kendisine âşık olduğunu söylüyordu. Her şey çok kısa bir sürede olup bitmişti. Tamara olanlara inanamıyordu. Boris ne zaman yüzüne baksa, o sert hatlı çehre gevşiyor, gözleri tam bir teslimiyetle ısılıyor, kelimelere dökme de mimikleri ile her şeyi açıklamış oluyordu. Önceleri

kondurmak istememiş, bunu anlamakta geç bile kalmıştı. Oysa karşıdaki uyuklayan yaşlı yolcu kadın bile daha ilk bakışta

164

onların birbirine âşık bir çift olduğunu sanmıştı. Tamara bir an, içinde bir rahatsızlık hissetti. Daha da kötüsü, duygularını tam analiz edememenin sıkıntısını duyumsadı. Kocasını sevdiği muhakkaktı, ama oynadıkları oyun gereği, trende ka-nkoca gibi davranmışlar, el ele tutuşmuşlar, dostça da olsa birbirlerini yanaklarından öpmüşlerdi. O anları bir daha yaşar gibi oldu. İtirafıta zorlanıyordu, ama her seferinde içinde çekinmeyle karışık birtakım titreşimler hissetmiş, yüreğinin bir yerinde son zamanlarda algılamadığı, hatta unuttuğu bazı heyecanların yeniden yeşerdiğini duyumsar gibi olmuştu.

Genç kadın aklından geçenlerin utangaçlığı içinde tekrar Boris'e baktı. Ajan yine gözlerini kapatmış, uyur taklidi yapıyordu, ama onun uyumadığından emindi. Yüreği tekrar güm güm atmaya başladı. Yoksa ondan hoşlanıyor muydu? Boris'in gözleri kapalı olduğu için rahat rahat onu seyretmeye başladı. Doğrusu oldukça yakışıklı bir adamdı; profilden bakıldığında Mihail'den de çekiciydi. Düzgün burnu, kalınca dudakları ile tam bir erkek güzeliydi. Acaba şimdiye kadar neden hiç evlenmemişti? Pel: çok kadının ona rahatça âşık olabileceğini tahmin ediyordu. Ayrıca çok kibar ve anlayışlı bir erkekti, hatta diyebilirdi ki o mesleği icra eden insanlara kıyasla alışık olunmayan bir inceliği vardı. Tamara böyle bir mukayese şansına sahipti, en azından onu kocasıyla karşılaştırabilirdi. Mihail hiçbir zaman onun kadar anlayışlı ve ince olmamıştı.

Hâlâ Boris'e bakıyordu.

Gözleri yeniden hafif kalınca dudaklarında odaklandı. Acaba yatakta nasıldı? O dudakların vücudunun her

noktasında dolaştığını, kendisini ateşli öpücüklerle boğduğunu hayal etti. Sonra isyan eder gibi toparlandı, saçmalıyordu galiba. Ne de olsa genç bir kadındı ve altı aydır Mihail'den uzaktı. Utanarak hızla bakışlarını başka yana çevirdi.

Ama aynı anda Boris'in fısıltısını işitti:

"Bitti mi?"

Boş bulunmuştu Tamara.

"Ne bitti mi?" diye sordu paniğe kapılmışçasına.

165

i

"Beni incelemen."

Hemen yalana başvurdu genç kadın utanarak:

"Seni incelemiyordum ki."

"İnceliyordun."

"Hayır. Hem senin gözlerin kapalıydı."

"Ben yine de görürüm. Sonuç nedir?"

"Ne sonucu?"

"Ne hükme vardın?"

Boris'in gözleri hâlâ kapalıydı ve sesi mırıltı halinde çıkıyordu.

"Boris!!"

"Pekâlâ, sevgili karıcığım. Şayet tetkikin bittiyse, tavsiyeme uy ve biraz uyumaya çalış. Dediğim gibi yarın uzun ve yorucu bir gün olacak."

Tamara bir suçlu gibi yakalandığını hissediyordu. Homurdanmayı kesip sessizce yerine büzüldü. Boris'in ettiği sevgili karıcığım lafına takıldı aklı, sanki aklından geçenleri okur gibi konuşmuştu; belki de biraz alay vardı o iki kelimede. Evet, biraz uyuması gerekiyordu, yarın dinç ve dinlenmiş olması şarttı. Eski çizimleri ayağını vuruyordu, eğilip çizimlerini ayağından çıkardı, sonra bacaklarını altına alıp, gözlerini yumdu ve o zaman yorgunluğunu hissetti. Trenin tekerleklerinin çıkardığı monoton mekanik ses adeta ninni gibi gelmeye

başlamıştı. Beyni bin bir düşünce ile uğraşırken uyuyabileceğini hiç sanmıyordu ama az sonra yorgun düşen vücudu derin bir uykuya daldı.

Tamara önce metalik bir sesle derin uykusundan uyanıp gözlerini aralamaya çalıştı. Tam beceremedi, zira hâlâ gözlerinden uyku akıyordu ve bütün kasları kasılmış gibiydi. Rahat yatağında uyandığında fazla oyalanmaz hemen yatağından fırlardı. Önce nerede olduğunu toparlayamadı, sonra alışık olmadığı tren sesiyle gözkapaklarını bir daha araladı.

Yadırgayarak durumu kontrole çalıştı. Gözüne çarpan ilk şey karşısındaki yaşlı kadının ona bakan mütebessim yüzü

166

oldu. Uykuya daldığında trenin kanepesinde oturduğunu hatırlıyordu, oysa şimdi kanepeye boylu boyunca uzanmış yatıyordu. Sağ omzunu kavramış olan güçlü bir erkek elinin varlığını duyumsadı. Ayrıca başka bir el de uzun sarı saçlarını okşuyordu. Tamara şaşkın şaşkın bakındı. Tam o sırada da Boris'in sesini duydu:

"Uyandın mı sevgilim?"

Boris'in kucağından silkinerek kalktı. Kıpırmızı kesilmişti. Şaşkınlığını üzerinden atamadı bir an.

"Saat kaç?" diye sordu.

Yaşlı köyü kadın o tatlı sesiyle karşılık vermişti:

"Aceleyle fırlama güzel kızım. Rahat rahat uyuyordun. Saati ne yapacaksın? Daha hayli yolunuz var. Sabah oldu işte..."

Tamara utanarak ajanın yüzüne baktı. Gece, nasıl olmuştaki Boris'in kucacağına uzanmıştı, hiç hatırlamıyordu. Hemen toparlanıp çizmelerini ayağına geçirdi. Böyle bir sahneyi yaşamış ve bütün bir geceyi Boris'in kucığında geçirmiş olmak rahatsız etmişti genç kadını. Ne

diyeceğini bilemedi, inşallah Boris bunu başka şekilde yorumlamaz, diye düşündü. Gerçekten de uykuya daldıktan sonra ne yaptığını hiç hatırlamıyordu. Belki de başı ajanın omzuna düşmüş, o da rahat etmesi için biraz yana kayarak, kucağına yatmasını sağlamıştı. Ama omzunu kavrayan kol, saçlarını hafif hafif okşayan el de ka-rıkoca mizanseninin bir parçası mıydı, yoksa Boris bunu bilinçli mi yapmıştı?

Ayağa fırlayan Tamara kompartıman kapısına doğru yöneldi.

Tretyakov hemen sordu:

"Nereye?"

Usulca fısıldadı Tamara:

"Tuvalete."

"Bekle, ben de geleyim."

Tamara, ne gerek var, diyecekti ama son anda kendini tuttu, ses çıkmadı.

Koridora çıktıklarında, kesif bir sigara dumanı ve kalaba-

167

hla karşılaştılar. Yolcuların çoğu fakir güney köylüsü veya işçiydi. En ucuz tütünü kullandıklarından tüm koridor bayat ve pis bir sigara kokusuyla kaplıydı. Koridorda bekleyenlerin hepsi erkekti ve nedense Tamara'ya aç kurt gibi bakıyorlardı. Genç kadın bu bakışlardan rahatsız olduğu gibi, içinden iyi ki Boris'le dışarı çıkmışım, diye geçirdi. Yalnız olsa mutlaka laf atacaklar, taciz edecekler, hatta belki de elle sarkıntılığa dahi kalkışacaklardı. Tretyakov güçlü fiziği ile kolundan tutmuş onu vagonun sonundaki tuvalete doğru yürütüyordu. Birkaç serseri Boris'in varlığına rağmen ona sırtarak bakmaya kalkıştı ama genç ajanın yüzündeki aşırı sert ifadeyi görünce hemen bakışlarını başka yöne çevirdiler.

Tuvalet doluydu, içerden-kilitlenmişti. Mecburen içerdeki yolcunun çıkmasını beklediler. Bu arada fırsattan istifade eden Tamara mahcup bir ifade ile mırıldandı:

"Uykumda seni rahatsız ettiğim için özür dilerim Boris."

"Rahatsız mı? Ne rahatsızlığı?"

"Uykuya dalınca kucağına uzanmışım, inan hiç farkına varmadım."

"Yok canım, özür dilenecek bir şey değil bu. Sızınca önce başını omzuma yasladın, yorgunluktan derin bir uykuya dalmıştın. Ben de biraz daha-rahat edip uzanman için hafifçe yana kaydım. Sen de farkında olmadan başını dizlerime dayadın. Hepsi bu."

Hepsi bu değildi.

Tamara uyandığında genç adamın kaymaması için sıkı sıkıya omuzlarından kavradığını ve bir sevgili gibi muhabbetle saçlarını oksadığını biliyordu. Ama sesini çıkarmadı, konuyu daha fazla uzatıp ikisini de zor durumda bırakmaktan kaçındı. Susup beklediler. Bir şeye daha dikkat etmişti Tamara. Uyandığı andan itibaren Boris değışmiş, yine araya belirgin bir mesafe koymaya çalışarak resmileşmişti. şimdi sanki sadece kocasının eski arkadaşı gibi davranıyordu kendisine. Elinde olmadan, uyandığı o ilk nı içi titreyerek anımsadı. Omuzlarında dolaşıp sırtına ve beline doğru kayan eli, saçlarındaki avcunun sıcaklığını hissetti yeniden. Utanmalıym, diye d-

168

sunuyordu. Bu duygulara kapılması tek kelime ile ayıp ve çirkindi, kocasını seven bir kadına hiç yakışmıyordu. Sebep belki uzun zamandan beri devam eden cinsel alığım, diye geçirdi içinden. Yine de duygularını frenlemeli, bunalım diye nitelediğı bu zaafı gstermemeliydi. Hislerinin yüzünden anlaşılağı

korkusuyla tuvaletin önünde beklerken kesinlikle Boris'e bakmıyordu.

Az sonra kapı açılıp dışarıya bir adam çıktı. Adam çıkar çıkmaz Tamara içeriye daldı. Trenin tuvaleti inanılmaz derecede pisti. Keskin dışkı ve idrar kokusundan burnunun direği kılacak gibi oldu. Güçlükle ihtiyacını giderip, yüzünü yıkadı ve kendini koridora zor attı. "Bu posta trenleri çok pis," diye homurdandı. İlk defa Boris'e bakmı tı.

Ama genç ajanın kendisiyle ilgilenmedi ini, bakışlarını sırtı dönük, koridorda yürüyen adamlardan birine takıldı ını fark etti.

Hemen sordu:

"Kim o? FSB'den mi?" ^

"Sanırım  yle? Bütün gede koridorda nöbet tuttu."

"Emin misin? Aynı vagonun yolcusu olamaz mıyız?"

"Yapma Tamara. Bırak da onu ben takdir edeyim."

Tretyakov haklıydı, genç kadın sesini çıkarmadan sustu ve uzaklaşan adamın arkasından uzun süre baktı. Uzun boylu, sırm gibi biriydi. Nitekim vagonu terk etmemiş, onların kompartımanını geçtikten sonra durmuş, koridorda beklemeye ba lamı tı. Ama onlara hiç bakmıyordu artık.

"Hadi yemekli vagona gidip kahvaltı edelim," dedi Boris.

Tamara aslında acıkmı tı, hiç itiraz etmeden, "Nasıl istersen," diye genç adamın peşine takıldı. Vagon-restorana girdiklerinde anda, gece masalarına oturan Andrey Soldatov'un hemen kapıya yakın bir masada tek başına kahvaltı ettiğini gördü. Pek belli etmiyordu ama sanki onları beklemiş gibiydi. Nitekim hemen ayağa kalkmış, kibar bir tavırla, "Günaydın," demişti. "Dün gece beni masanıza misafir ettiniz, bu sabah da siz benim masama  eref verirseniz çok memnun olurum."

Tamara, bu nazikâne davetin altında, ağızlarından bir şeyler kapma isteği olduğunu, bu nedenle de Boris'in adamı atlatacağını düşündü. Ancak Ajan Tretyakov hiç itiraz etmeden teklifi kabul etmiş ve adamın tam karşısındaki iskemleyi çekerek genç kadının oturmasına yardım etmişti. Tamara biraz şaşırarak, biraz da istemeyerek oturmak zorunda kaldı. Bunu yapmak istemediğini o anda Boris'e ifade etme şansı yoktu, ne var ki her geçen dakika ajana olan güveni daha da artıyordu. Boris bunu uygun görmüşse mutlaka bir bildiği vardı.

"Hayırlı sabahlar Bayan Tretyakov," dedi Andrey Soldatov. "Dün gece rahat uyuyabildiniz mi?"

Bayan Tretyakov sözlerini yadırgayan Tamara oynadığı rolü unutmuş gibi bir an şaşkın nazarlarla, gülümseyen Boris'e baktı. Sonra o da gülümseyerek, "Evet," diye mırıldandı. "Uyudum sayılır."

"Buna sevindim. Zira bu posta katanı bir hayli iptidai. Her şey berbat. Ben rahat uyuduğumu söyleyemem. Kompartımandaki diğer yolcular müthiş horluyordu."

Genç kadın dikkatle adamın yüzüne baktı. Doğru söylüyor olabilir, zira yüzünde uykusuzluktan kaynaklanan bariz bir yorgunluk ifadesi vardı. Gözleri kanlanmış, gözünün altında torbalanmalar peydah olmuştu sanki.

Soldatov unutmuş gibi sordu:

"Ne tarafa gidiyordunuz?"

Tamara bir an boş bulundu, tereddüte düşer gibi oldu. Boris'in adama başka bir kent ismi verdiğini ve orada öğretmenlik yaptıklarını söylediğini anımsıyordu ama onun beyrinde sadece Poddupye vardı ve başka bir şey hatırlamıyordu. Tretyakov her zamanki gibi imdadına yetişti ve onun yerine, "Gransk'a," dedi.

Soldatov'un gözlerinde kısa da sürse sinsî bir ışığın yanıp söndüğünü ikisi de fark etmişlerdi. Adam sanki bir

açıklarını yakalamış gibi sırtıyordu. Tamara kendine kızdı; çok basit bir soruyu cevaplandırmakta gecikmişti.

"Ah evet, söylemişsiniz ama unutmuşum," diye fışıldadı Soldatov fazla umursamamış gibi. Servis yapıncaya kadar

170

kısa bir sessizlik oldu. Yemekli vagonun garsonları koşuşturup duruyorlardı ama bütün gayretlerine rağmen servis çok ağır gidiyordu.

Soldatov yine birden sordu:

"Ne öğretmenisiniz Bay Tretyakov?"

Boris hiç duraklamamıştı:

"Tarih. Karım da fizik öğretmeni."

Şaşırın hep Tamara oluyordu. Bir ara paniğe kapılır gibi oldu. Nasıl olsa kendilerine inanmayan Soldatov'un sanki foyalarını ortaya çıkaracak bir soru soracağını hissetti. Uzun yıllardan beri fizikle hiç ilgilenmemişti. Neyse ki korktuğu başına gelmedi.

Servis yapıp çaylarını içmeye başarlarken trende yavaş yavaş Krasniy istasyonuna girmek üzereydi.

Tren istasyonda durdu. Her taraf karla kaplıydı. Birkaç köylü kılıklı adam trene binmek için koşuyordu. Güzergâhtaki bütün istasyonlar gibi bu da kasabanın oldukça dışındaydı ve istasyonu kasabaya bağlayan düz, ağaçlıklı geniş bir yol içeriye kadar uzanıyordu. Boris'in çocukluğu bu yörelerde geçtiği için, Krasniy'in Poddupye'den önceki son büyücek yerleşim merkezi olduğunu biliyordu. O sırada bakışları, hızla istasyona doğru yaklaşan siyahı bir arabaya takıldı. Oturduğu yerden arabanın resmi plakalı olup olmadığını seçemiyordu ama telaşla arabadan fırlayan uzun deri paltolu iki adamı görünce bunların FSB'den olduğunu anlamakta hiç güçlük çekmedi.

Endişeyle yerinde kıpırdandı.

Bu iki FSB görevlisinin Krasniy gibi bir kasabada trene acil olarak yetişmeye çalışmaları olağandışı bir durum yaşandığının işaretiydi, ilk aklına gelen tutuklama emriydi. Sebebinin bilmiyordu ama muhtemelen Moskova'daki Merkez tutuklanmalarını daha uygun bulmuş olabilirdi, isteseler bunu Moskova'da da yapabilirlerdi ama yapmamışlardı; acaba FSB' yi ani karar değişikliğine iten ne olabilirdi?

Adamlar trene doğru koşuyorlardı.

Aynı anda yaklaşan iki görevliyi Andrey Soldatov da fark

171

etmişti. Bir an iki ajan göz göze geldiler. Soldatov da huy. lanmıştı. Bu uzak kasaba istasyonuna FSB, baskın yapar gibi iki görevli göndermişse, çok önemli bir şey olmalıydı ve hiç kuşkusu yoktu ki FSB ulakları yeni bir emir tevdi edeceklerdi. Soldatov'un yapacağı başka bir şey kalmamıştı, ajanların trende kendisini arayacaklarını biliyordu. Adamlar, emri iletmeden trenin hareketine izin vermezlerdi. Usulca ayağa kalktı, "Sizi bir süre masada yalnız bırakacağım, üzgünüm," dedi.

"Rica ederim," diye mırıldandı Boris.

Gelişmelerin farkında olmayan Tamara, adam yemekli vagon dan çıkar çıkmaz Boris'e dönüp fısıldadı:

"Kuzum, hep bu adama katlanmak zorunda mıyız? Varlığından ve sahte nezaket gösterilerinden bunalıyorum. Ne oldu da, şimdi kalktı acaba?"

Ancak Tamara, Boris'in yüzüne baktığı anda ajanın çehre-sindeki gergin ve sinirli ifadeyi gördü.

"Bir şey mi var, Boris?" diye sordu ürkerek. "Tedirgin görünüyorsun."

"Sanırım var. Trene iki yeni FSB ajanı geldi."

"Ne zaman?"

"Şimdi, bu istasyonda. Zaten Soldatov da onlarla konuşmak için kalktı masadan."

"Kötü bir haber mi? Ne olabilir?"

Tretyakov, genç kadını üzmemek için aklına gelen ihtimali açıklamaktan kaçındı.

"Henüz bilmiyorum."

Tamara gözlen irileşerek mırıldandı:

"Yoksa bizi tutuklayacaklar mı?"

"Mümkündür," demek zorunda kaldı Boris. Sonra Tamara'nın elinden tuttuğu gibi yerinden fırladı. "Yürü, gidiyoruz," diye homurdandı.

"Nereye gidiyoruz?"

"Trenden ineceğiz."

Tamara şaşkınlıkla ajana baktı. Ama onun daima en isabetli kararları verdiği ve en doğruyu yaptığına inanıyordu.

172

Tek kelime etmeden peşine takıldı. Kendi kompartımanlarına gideceklerini sanmıştı ama Boris yemekli vagonun çıkar çıkmaz ilk vagonun tuvaletine koştu.

Şans eseri tuvalet boştu. İçeriye dalan Boris genç kadını da çekip hızla kapıyı kapattı. O anda trenin istasyonda duruyor olması pek çok yolcuyu cam kenarlarına çekmiş hatta kısa duraklamadan istifade eden bazı yolcular temiz hava almak için perona inmişlerdi. Kısacası trenin koridorları tenhalaşmıştı. Ne olduğunu anlayamayan Tamara, Boris'in kendisini apar topar tuvalete sokmasından şaşkıncı. Ajan hızla konuştu:

"Şimdi ben kompartımana gideceğim. Paltolarımızı alacağım. Sen burada kalacak ve kapıyı içerden kilitli tutacaksın, kimseye de açmayacaksın. Döndüğümde kapıyı üç kere tıklatacağım, ancak o zaman açarsın. Tamam mı?"

Genç kadın, anladım dercesine başını salladı.

Boris dışarıya fırlamıştı bile.

Uzun deri paltolu ajanlarından biri, şef Andrey Soldatov'u bulmak için trene atlamış, diğeri de istasyon hareket memurunu bularak kimliğini gösterip işlerini bitirinceye kadar trenin hareket etmeyeceğini sert bir dille bildirmişti. Bu adeta bir emirdi ve memur kesinlikle bir FSB görevlisinin verdiği emre itiraz edemezdi.

Diğeri ise vagonlara girip çıkarak Soldatov'u arıyordu. Soldatov onu daha önce buldu ve koridorda bir köşeye çekerek, "Beni mi arıyorsunuz?" dedi.

Gelen memur hemen esas duruşa geçerek, "Lütfen kimliğinizi görebilir miyim, efendim?" diye mırıldandı.

Soldatov cebinden üzerinde Federal 'naya Sluzhba Bezo-pasnoti yazılı rozetini çıkarıp gösterdi. Bu yeşil bir kılıç ve önünde kalkan amblemlı ünlü FSB rozetiydi. Üzerine ünlü çift başlı Rus kartalının motifleri işlenmişti. Kimliğe hızla bir göz atan memur selam vererek cebinden çıkardığı bir zarfı Soldatov'a uzattı.

"Efendim, az evvel Moskova'dan bu emri aldık. Acilen treni durdurarak size iletmem istendi."

173

1

Soldatov hemen zarfı açarak okudu.

Gözlerinde zafer parıltıları oluşmuştu. Yakın bir gelecekte Moskova'ya büyük işler başarmış biri gibi döneceğine inanıyordu artık..

İki FSB ulağı katardan inince Andrey Soldanov trenin içindeki diğerk adamlarını yanına çağırđı ve Moskova'dan aldığı son yazılı emri özetledi:

"Arkadaşlar, gördüğünüz gibi şu an Birinci Müdürümüz Feodor Petrovski'den yeni bir emir almış bulunuyorum. Trende izlediğimiz kişiler Poddupye'de vatan haini Mihail Kuznetsov'la buluşacaklarmış. Bildiğiniz gibi bu adam

şubemiz muavinlerinden biriydi ve Sayın Başkanımız Putin'e suikast girişimi ile suçlanıyor. Emrin özü şudur; buluşma gerçekleşir gerçekleşmez bu kişiler tarafımızdan yok edilecekler. Anlaşıldı mı?"

Andrey Soldanov'u dinleyen memurlar bir an bakiştılar. Önce hiçbirinden ses çıkmadı. Sonra içlerinden biri cesaretini toplayarak mırıldandı:

"Tutuklayacak mıyız yoksa vuracak mıyız, efendim?"

Soldanov'un kaşları çatıldı birden.

"Yeterince açık konuşmadım mı, Viktor?"

"Ama söz konusu kişilerin önce yargılanmaları gerekmez mi, efendim? Bu açıkça yargısız infaz olur."

"Elimde yazılı bir emir var. Sorumluluk Birinci Müdürümüze aittir."

Viktor kekeleydi:

"Fakat bu bizi sorumluluktan kurtarmaz."

"Emre itirazın varsa, hemen açıkla Viktor. Ben de durumu Sayın Petrovski'ye iletirim."

Bunun ne anlama geldiğini sezinleyen Viktor sustu. İşinden olabileceği gibi suçlulara yarıdakçılıktan bile tutuklanabilirdi. Homurdandı:

Sıkıntılı bir sesle, "İtirazım yok, efendim," dedi.

174

Tamara trenin sarsıntısından Krasniy istasyonundan hareket ettiklerini anlamıştı. Fakat Boris hâlâ dönmemişti. Kapı birkaç defa zorlanmış, sıkışan birkaç yolcu kapıyı vurarak söylenip homurdanmıştı, ama gelenler Boris değildi ve kapı üç kere tıkırdamamıştı.

Genç kadın yavaş yavaş evhamlanmaya başladı. Boris'in şimdiye kadar dönmüş olması gerekirdi, neredeyse beş dakikadan beri bu berbat tuvaletin içindeydi. Yoksa onu tutuklamışlar mıydı? Ama öyle olsa FSB elemanları fellik fellik kendisini arıyor olurlar, hatta gerekirse treni durdurup kondüktöre bütün kilitli

yerleri ve elbette tuvaletleri de açtırırlardı. Yine de içine amansız bir korku sinmişti. Kocas ı uğruna dehşetengiz bir serüvene atılmıştı ve bu maceradaki tek deste ğ i Ajan Tretyakov'du. Aman Tanrım, diye titredi; o olmazsa bu trenin içinde tek baş ına ne yapabilirdi?

Korkusu dalga dalga tüm bedenini sararken, kapının birbirini ardına üç defa vuruldu ğ unu duydu. Heyecanla kilidi çevirip kapıyı açtı. Boris elinde paltolarla duruyordu karş ısında. Nefes nefese söylendi:

"Nerede kaldın? Korkudan kalbim duracaktı."

"Sonra anlatırım. Hadi şimdi gidiyoruz."

"Nereye? İstasyondan yeni kalktık."

"Herhalde istasyonda inece ğ imizi düşünmüyordun, de ğ il mi?"

Tamara ş aşkın ş aşkın sordu:

"Ne yapaca ğ ız peki?"

"Trenden atlayaca ğ ız."

Genç kadının gözleri irileşti.

"Alay mı ediyorsun? Ben trenden nasıl atlarım? İmkansız bu?"

"Atlarsın, Tamara."

"Boris!.. Eğer bu bir ş aka ise zamanlaman çok kötü. Ş aka kaldıracak halde de ğ ilim."

"Ş aka yapmıyorum Tamara. Trenden atlayaca ğ ız, başka şansımız yok."

175

"Ama Boris... Ben bunu yapamam. Bir yerlerim kırılır hatta belki ölürüm."

"Hiçbir şey olmayacak. Ş imdi sus ve beni takip et. Yalnız biraz acele et. Çok az vaktimiz kaldı, tren az sonra düş ündüğ üm yerden geçecek."

Tamara, Boris'in peşinden gidiyordu ama bir yandan da baş ını iki yana sallayarak homurdanıyordu:

"Çıldır mış s ın sen, ben böyle iş lere alış ık bir insan de ğ ilim, hareket halindeki bir trenden nasıl atlarım?"

Trctyakov onu kapalı kapılardan birinin yanına kadar sürüklemişti. Tam kapının yanına gelince genç kadına moral verircesine konuştu:

"Dikkat et, trenin hızına dikkat et. Çok yavaş seyredivoruz değil mi? Önce dışarıya bir göz at. Fark ettin mi?"

Tamara kapının camından karlı boş alana bir göz attı. Gerçekten de posta treni çok zorlu bir rampayı oflaya puflaya tırmanıyordu ve lokomotifin hızı o an çok düşmüştü. Genç kadın yine de korkuyla baktı dışarıya.

"Ya başaramazsam?" diye inledi.

"İnan bana becerirsin. Ufak çocuk bile bu hızla giden bir trenden atlar. Önce ben atlayacağım. Yalnız şu söyleyeceğimi sakın unutma. Ayakların yere değer değmez kendini yüzükoyun karların üzerine at ve son vagon yanından geçinceye kadar da sakın ayağa kalkma."

"Neden?"

"Trenden atladığımızı kimsenin görmesini istemiyorum. Bizim düştüğümüzü sanıp imdat kolunu çekerek treni durdurmaya kalkabilirler. Yaklaşık iki yüz metre sonra tren bir tünele girecek ve çıkınca da rampa biteceği için yeniden hızlanacaktır. Kimseye görünmeden kaçabilmek için bu son şansımız."

Tamara'nın heyecandan kalbi duracak gibiydi. Başka şansı olmadığını da kabullenmenin çaresizliği içinde, "Tamam," diye fısıldadı.

Boris kapıyı açarak içeriye doğru çekti. Vagona buz gibi bir rüzgâr dolmuştu. Ajan hiç duraksamaksızın ayağını basa-

inaklardan birine attı ve önce elindeki ufak valizlerle paltoları karların üzerine attı, sonra da usulca kendini boşluğa bırak-ü, Tamara dehşete kapılmış gibi arkadan onu izliyordu. Bir an yüreği ürperdi; az önce kendisine

moral veren Boris artık trende değildi. Galiba onu en fazla korkutan da bu olmuştı. Artık trenden atlamaktan ziyade, bu lanet trende yalnız kalmaktan korkuyordu. Daha fazla düşünmeden o da ayağını basamağa attı ve tıpkı Boris gibi kendini bıraktı.

Ayağı karlı zemine değer değmez, ajanın söylediklerini hatırlayarak yüzükoyun karların üzerine uzandı. Sol bacağına hafif bir acı hissediyordu ama aldırmadı ve karların içine gömülüp hiç kımıldamadan öylece yattı. Raylara o kadar yakındı ki, koca çelik ejder yanından geçerken, dingilleri kulaklarını sağır edercesine gürültü çıkarıyordu. Sonra yavaş yavaş gürültü azaldı ve sağ yanında esen rüzgârın anafonunu hissetti. Hafifçe gömüldüğü karın içinden başını kaldırdığında, posta treninin son vagonunun da ağır ağır uzaklaştığını ve canavar ağzı gibi görünen bir tünele girmek üzere olduğunu gördü.

177

4

Andrey Soldatov trendeki adamlarıyla konuştuktan sonra, yarım bıraktığı kahvaltısını tamamlamak üzere yemekli vagona geldi. Şimdi keyfi biraz daha yerine gelmişti, en azından bu anlamsız takip nihayet bir amaca ulaşmış oluyordu. Aldığı önemli emri uygulamak Birinci Müdür nezdinde itibarını da pekiştirecekti. Ama masaya oturunca Ajan Tretyakov'la Mi-hail Kuznetsov'un karısının masadan kalkıp gitmiş olduklarını gördü. Doğrusu buna biraz hayıflandı, zira artık ne yapacağını bilen biri olarak, aldığı emrin keyfini çıkarmak istiyordu. İlk konuştuğu andan beri hoşlanmadığı Boris Tretyakov'u artık yavaş yavaş iğneleyebilir, kendisini hafife almasının acısını çıkarabilirdi.

Yine de önce sakin davranmaya çalıştı. Fakat gözü yarım kalmış kahvaltı tabaklarına takılınca kaşları çatıldı.

Acaba iki zanlı neden kahvaltılarını bitirmeden masayı terk etmişlerdi? Fincanlarındaki çay bile yarım kalmıştı.

Soldatov'un kaşları çatıldı.

İstasyona gelen iki FSB habercisini mutlaka Tretyakov da görmüş ve durumdan şüphelenmiş olmalıydı. Garsona işaret ederek masaya çağırdı ve sordu.

"Masamda oturan çift ne zaman kalkıp gittiler?"

Garson omuz silkti.

"Görmedim, efendim."

"Hesaplarını ödediler mi?"

Garson yine ilgisizce cevap verdi:

178

"Bu masaya ben bakmıyorum, efendim."

"O zaman çabuk git, kim bakıyorsa öğren."

Soldatov'un sesi o kadar sert çıkmıştı ki garson hemen soruşturmak için uzaklaştı. FSB görevlisinin içine kurt düşmüştü, yoksa o telaş içinde Krasniy istasyonunda inmiş olabilirler miydi? Bu ihtimali düşünmek bile istemiyordu. Aklına gelen ihtimal gerçekleşmiş ise, Birinci Müdür'e asla bunun hesabını veremezdi. Hemen cep telefonunu çıkarıp memurlarından Viktor'u aradı. Viktor hemen cevap vermişti.

"Hedefi şu an kim izliyor?"

"Yevgeny, efendim. Onların vagonunda koridorda nöbette."

"Hemen Yevgeny'nin yanına git ve onların kompartımanında olup olmadığını öğren."

"Anlaşıldı, efendim."

Soldatov telefonu kapatırken az evvelki garson yanına başka bir arkadaşını alarak masaya yaklaşmıştı. Garsonun elinde bir yığın fiş vardı. Masaya bakan, "Üzgünüm efendim ama ödeme yapmamışlar," diye fısıldadı. "Sizin misafirleriniz miydi?"

Soldatov sarardı ama bozuntuya vermeden, "Tamam," dedi. "Benim hesabıma yazarsınız."

İçinden de, lanet olsun, 'diye homurdanıyordu. İçini bir kurt kemirmeye başlamıştı. Ajan Tretyakov'u hafife almakla hata etmiş, kuşkulanan adamın trenden inebileceğini hiç hesaba katmamıştı. Gelen ajanlar onu korkutmuş olmalıydı. Ne de olsa Boris Tretyakov da teşkilat içinde sivrilmiş deneyimli bir ajandı, tehlikeyi sezmiş ve gafletinden istifade ederek, kadını yanına alıp istasyonda apar topar trenden inmiş olmalıydı.

Bir süre, masasında taş gibi hareketsiz kaldı.

Aynı anda Viktor pür telaş yemekli vagona giriyordu, doğruca masaya yaklaşp oturdu ve kısık bir sesle neticeyi bildirdi.

"Kompartımanda yoklar efendim. Treni terk etmişler."

"Nerden biliyorsun?"

179

"Kompartımandaki yaşlı bir kadın tren istasyonda dururken ajanın gelip palto ve valizlerini aldığını söyledi. Kadın merak edip sormuş, burada mı ineceksiniz, diye ama adam hayır başka bir kompartımana geçeceğiz, demiş ona. Şimdi birer birer vagonları arıyoruz ama şu âna kadar izlerine rast-layamadık."

Bir an öfkeden çılgına dönen Soldatov, "Allah kahretsin!" diye homurdandı. "Onları kaçırdık."

Doğrudan bağlı olduğu Yuri Homolko'ya şimdi durumu nasıl rapor edecekti. Yatışması biraz zaman aldı. Zihnini toplamaya gayret etti. Gece raporlarını Moskova'ya belli aralıklarla, takip edilen kişiler uykuda, diye göndermişti. İlk sabah raporu da, hadisesiz, olarak gönderilmiş, Krasniy İstasyonunda da yazılı emir alınmıştı. O âna kadar sorun yoktu. Moskova şimdilik her şeyin yolunda gittiğini düşünecekti. Olayların seyir değıştirmesi on beş-yirmi dakika önce başlamıştı.

Paniğe kapılmama gerek yok, diye düşündü. Nasıl olsa Ajan Tretyakov ve Tamara Poddupye'ye varmak zorundaydılar. Düşüm Poddupye'de çözülecekti. Ve

şimdilik zaman anlamında onlardan ilerideydi, Poddupye'ye onlardan önce varacaktı. Daha avantajlı sayılırdı. Yeniden sırtmaya başladı. Onları şimdilik elinden kaçırmıştı, ama yakın bir gelecekte yine karşılaşacaklardı..

Tren tünele girer girmez Boris yerinden fırlamış heyecanla karlara gömülü kalan Tamara'ya doğru koşmaya başlamıştı. Onu yapacağı işin çok basit olduğunu ikna etmeye çalışmıştı, ama ömrü felsefe kitapları içinde geçen ve bu tür aksiyonlara hiç alışık olmayan bir akademi mensubunun, hareket halindeki bir trenden atlamaşının ne denli zor olduğunu biliyordu. Bir yandan üstünde başında biriken karları siliyor bir yandan da, "Tamara, iyi misin?" diye sesleniyordu.

Genç kadının yattığı yerden doğrulduğunu gördü.

"İyi sayılırım," diye söylendi Tamara. "Sol ayağımın bileği acıyor biraz."

180

Umarım kırık filan yoktur, diye düşündü Boris. Atladıkları sırada tren pek hızlı gidiyor olmasa da, bu tür hareketlere alışık olmayan biri için, Tamara oldukça başarılı sayılırdı. Hemen genç kadının yanına yaklaşıp ayağa kalkmasına yardımcı oldu.

"Dur bileğine bir bakayım," dedi. Yere çömelip genç kadının sol ayağındaki çizmeyi çıkardı. Tek bacağına üzerinde kalan Tamara düşmemek için ajanın omuzlarına tutunmuştu. Boris bu işlerden anlayan biri gibi ayağını topuğundan tutup sağa sola, yukarıya aşağıya hareket ettirdi.

"Acıyor mu?"

"Biraz ama fazla değil."

"Kırık olmadığı kesin. Muhtemelen burkulmuş olmalı."

"Üşüyorum."

"Çok doğal. Hem canın yandı, hem de sırtında palton yok. Hemen paltonu giy." Boris önce çizmesini giydirdi genç kadının. Sonra bir koşu geri gidip paltolarını ve valizleri getirdi, paltosunu giymesine yardımjetti.

Hâlâ titremekte olan Tamara, ürkek bakışlarla etrafına baktı. Yokuş yukarı kıvrılarak giden tren yolunun her iki yanı çam ve sedir ağaçlarıyla kaplıydı. Uzaklaşan posta treninin sesi kaybolunca etrafı derin bir sessizlik kapladı. Genç kadın neden sonra endişesini açığavurdu.

"Şimdi ne yapacağız Boris?"

"Biraz yürümek zorundayız Tamara?"

"Ne kadar?"

"Meraklanma fazla uzun değıl. Birkaç kilometre kadar. Şimdi ormanın içine dalıp seni kestirme bir yoldan ana şoseye, karayoluna çıkaracağım. Nasıl olsa oradan geçen bir araç buluruz."

"Bu orman tehlikeli midir?"

"Ne tehlikesi?"

Tamara yine çekine çekine karla kaplı yola baktı.

"Kurt filan çıkar mı karşımıza?"

"Korkma, yanımda tabancam var. Ayrıca kurt filan çıkacağını da hiç sanmam."

181

Genç kadın birkaç adım attı. Bileğı zonklamaya başlamıştı

Aksadığını gören Boris hemen yanına yaklaşp, "Koluma gir ve bana yaslan," diye fısıldadı.

Bu arada ajan belinden kemerini çıkarıp iki valizin tutamaklarından geçirmiş ve ikisini birden omzuna asarak pratik bir taşıma yolu bulmuştu. Karlara bata çıka yürümeye başladılar. Tamara yürümekte gerçekten zorlanıyor, yüzünden acı çektiğı belli oluyordu. Ama elinden geldiğı kadar acısını belli etmemeye çalışıyordu.

"Anlaşılan yöreyi iyi biliyorsun."

Boris ona moral vermek ister gibi gülümsedi.

"Burası Poddupy'e'ye yakın sayılır. Çocukluğumuzda yaz aylarında buralara piknik yapmaya gelirdik arkadaşlarla. Az ilerde güzel pınarlar vardır. Birazdan görürsün."

Adım atarken zorlanmasına rağmen Tamara, "Mihail de aranızda olur muydu?" diye mırıldandı.

"Tabii, her zaman. Zaten başı hep o çekerdi."

Tamara gülümseyerek ona baktı.

"O günleri özleyiyor musun?"

"Bazen," dedi ajan. "Yine de fazla değil, ikimizin de çocukluğu buruk anılarla dolu. Aslına bakarsan fazla özlenecek bir yanı da yok. Yoksulluk, itilip kakılmalar ve mahrumiyet yıllarıydı onlar."

"Anlıyorum," diye fısıldadı genç kadın.

Tamara'nın bileği şişmeye başlamıştı. Bir türlü hızlı yol akıyorlardı, bu nedenle de sık sık durup dinlenmek zorunda kalıyorlardı. Bir ara Boris durup tereddütle etrafına bakındı. Ondaki kararsızlığı gören Tamara hemen sordu.

"Ne oldu? Yolu mu şaşırdın?"

"Tam tersi. Şoseye inen yolu çok iyi anımsıyorum ama burada ufak bir yol ayrımı vardır. Bir tercih yapmak zorundayız." Sonra eliyle ağaçlar arasında uzanıp giden patikayı işaret ederek mırıldandı. "Normal yol bu ama biraz daha uzundur. Şu taraftan gidersek daha kısa ama sarp bir yol daha var, hangisini tercih edeceğime karar veremedim."

Tamara biraz şaşkın yol arkadaşına baktı.

182

"Karar senin. Ben ne desem boş. Çünkü bilmiyorum." "Yürümekte zorlandığını görüyorum Tamara." "Aldırma. Bütün bu dertleri başına biz açtık. Ben katlanı-
rım-

Biraz daha düşünen Boris karar vermiş gibi homurdandı.

"Kısa yolu tercih edeceğim ama itiraz istemiyorum."

"Ne itirazı?"

"Bileğindeki acıyla o yolu tırmanamazsın."

"Peki, ne yapacağız?"

"Seni kucağımda taşıyacağım."

"Yo, olmaz," diye itiraz etti Tamara. "O kadar da fazla artık."

"Başka çaremiz yok."

Genç kadın direnmek istedi ama Boris onu ani bir hareketle kucakladığı gibi kollarının arasına alıp ayaklarını yerden kesti. Tamara'nın itiraz şansı kalmamıştı.

Tretyakov kesin bir sesle, "Hadi, bana yardımcı ol ve kollarını boynuma sar," diye homurdandı.

Başka şansı kalmayan genç kadın biraz da isteksizce Boris'e sarıldı. Çantaları boynundan çaprazlama sırtına aktaran genç adam, Tamara'yı kollarının arasında rahatlıkla taşıyordu. Ancak bu durum ikisini de rahatsız etmişti. Soğuk havada ağızlarından çıkan sıcak nefesler birbirlerinin yüzünü yalıyordu. Tamara bu halin devam etmesinin hiç de hoş olmadığını yüreğinin derinliklerinde hissediyordu. Boris'in aklından geçenleri anlamasına imkân yoktu ama elinden geldiği kadar onunla göz göze gelmemeye çalışıyordu. Kendinden utanmaya başlamıştı; böyle bir zaafa düştüğüne inanamıyor-du. Tanrım, neler düşünüyorum ben, diye geçirdi içinden. O anki tek isteği, yüzünü yalayan sıcak soluğun çıktığı dudakları iştiyakla öpmekti. Başka şartlar altında olsa bunu rahatlıkla, seve seve yapabilirdi, ama kocasını bulma ümidiyle kalkıştığı bu yolculukta, kafasına, Mihail'in arkadaşıyla öpüşmenin takılması ona utanç veriyordu.

"Yoruldunsa indir beni," diye fısıldadı.

Aslında titreyen yüreğinden çıkan bir utanç ifadesiydi bu

ve içindeki kargaşaya, unutulmaya yüz tutmuşken dirilmekte olan cinsel heyecana hiç uymuyordu.

"Hayır, hiç yorulmadım Tamara."

Bu vaziyetteyken ilk defa göz göze geldiler ve ne olduysa o anda oldu. Aynı ihtiras ateşiyle yanıp tutuşan Boris, kendine daha fazla hâkim olamadı; genç kadını dudaklarından öpmeye başladı. Tamara'nın nasıl bir tepki vereceğini kes-tiremiyordu ama o da aynı heyecan ve arzuyla öpücüklerine karşılık veriyordu. Boris durmuş, Tamara'dan aldığı cesaretle onu öpmeye devam ederken, ona daha fazla sarılabilmek için genç kadını yavaşça ayaklarının üzerine indirmiş, serbest kalan koluyla beline sarılırken diğer koluyla onu kavrayıp göğsüne bastırmıştı.

Tamara ürkmeye başlamıştı; içine düştükleri çılgınlık nöbetinin önüne geçmek imkânsızdı, az sonra karların içine yuvarlanıp kaçınılmaz sonuca varacaklarını anlamıştı. Son gücünü harcayarak genç adamın boynuna sardığı kollarını çözdü, onu hafifçe göğsünden itti.

"Dur, lütfen Boris. Daha ileri gitmeyelim. Lütfen... Kendimden utanıyorum. Bunu yapmamalıydık. Ben sebebiyet verdim."

Tretyakov her şeye rağmen anlayışlı davranmış, hemen kendini çekmişti.

"Hayır, Tamara," diye inledi. "Senin hiçbir hatan yok. Asıl suç bende. Zira seni ilk gördüğüm günden beri inana-madığım duyguların içine düştüm. Bu kadar zaman kendimi nasıl frenlediğime de şaşıyorum."

Tamara da nefes nefeseydi.

"Asıl hata bende. Buna izin vermemeliydim. Çünkü bir kadın olarak, neler hissettiğini çok iyi anlıyordum. Kaçınılmaz sonuçtu bu. Lütfen beni bağışla ama daha fazla ileriye gitmeyelim, yapamam."

Nefesini ayarlayan Boris inler gibi fısıldadı:

"Haklısın ama doğa kanunlarına karşı çıkamazdık. Ben de üzgünüm."

"Tamam, Boris. Her neyse, hadi yolumuza devam edelim."

184

Genç adam taşımak için Tamara'yı tekrar kucağına almak istedi ama bu sefer onu durduran Tamara, "Hayır," diye söylendi. "Yürümek istiyorum."

Ajan bu kez itiraz etmemişti.

Anayola çıktıklarında yan taraftaki bir kayanın üzerine çöküp soluklandılar. Taş kırıkları üzerine kum dökülerek yapılan karayolu, Tamara'nın tahmininden daha genişti. Yol açıldı, bazı bölümleri karla kaplı da olsa trafiğe engel olacak durumda değildi. .

On dakika kadar konuşmadan öylece oturdular. Sessizliği genç kadın bozdu:

"Şose, söylediğin kadar hareketli değilmiş."

"Takma kafanı, yine de bizi Poddupye'ye götürecek bir araç buluruz. Üşüyor musun?"

"Hayır," dedi Tamara.

"Ayak bileğin nasıl?" 4

"İdare ediyorum."

Yine susmuşlardı. O öpüşme anından beri zaten ikisi de pek az konuşuyordu. Kendi dünyalarına çekilmişlerdi.

Aradan yaklaşık on dakika daha geçti. Neden sonra eğimli yoldan homurdanarak yaklaşan bir kamyon görüldü. Tretyakov yerinden fırlayarak yaklaşan kamyona durması için el salladı. Şoför üç-beş metre kala frenlere asıldı. Şoförün yanına yaklaşan Boris, "Acaba bizi Poddupye'ye kadar götürebilir misin arkadaş?" diye sordu.

Adam Allah'ın dağında karşılaştığı çifte biraz yadırgayarak baktı.

"Ne işiniz var burada?" diye merakla sordu.

Boris yalanını çoktan hazırlamıştı:

"Arabamızla Danilovka köyüne gitmiştik. Kaza oldu araba devrildi. Karımın ayağı incindi. Poddupye'ye dönecek vasıta arıyoruz."

Şoför hiç tereddüt etmeden, "Atlayın," dedi.

Boris önce binmiş, şoförün yanına oturmuştu. Elini uzatıp

185

11

Tamara'yı yanına çekti. Ufak valizlerini de yanlarına almışlardı. Tamara heyecandan fazla konuşmuyordu. Şoför kamyonu hareket ettirdi.

Altmış yaşlarında kalender görünümlü bir adamdı. Tombul yanakları satha çıkmış kılcal damarlarla kıpkızıldı. Oldukça da gevezeydi. Boris'e geçirdikleri kaza hakkında bin bir soru sormaya başlamıştı. Ajan bu soruları kısa kısa cevaplarla geçiştiriyordu. Adam kamyonuna aldığı çiftin pek konuşkan insanlar olmadığını anlamış, ama bunu daha ziyade geçirdikleri kazanın şokuna bağlamıştı..

186

5

Kamyon şoförü, "Sizin kasabaya geldik sayılır," diye mırıldandı. Tamara, şoförün lafı üzerine hafifçe irkilerek ön camdan dışarı baktı. Kasaba dedikleri Poddupye'ye hâlâ epey mesafe vardı. Zaten uzaktan sadece iki büyük fabrika görünüyordu; kasaba adeta o iki fabrika ile lojmanlardan iba-retmiş gibiydi. Fabrikalardan birinin bacasından gökyüzüne doğru beyaz bir duman çıkıyordu; diğeri ya atıldı ya da kapatılmıştı. Tamara, Poddupye'yi tahmininden çok daha küçük bulmuştu. Yan gözle Boris'e baktı. Ajan hafızasına üşüşen anılar nedeniyle sessiz ve dalgındı. Kasabaya yaklaştıkça boş bakışlarla sağda solda beliren ufak çiftlik evlerini

süzüyordu. Beş dakikaya kalmaz kasabanın içine girerlerdi. Boris birden şoföre dönüp, "Biz burada ineceğiz," deyince genç kadın şaşırđı, ama her zaman olduğu gibi sesini çıkarmadı. Zaten şoför de bir şey sormadı. Şişman kamyon şoförüne teşekkür edip kamyonu atladılar. Adam koca kamyonuyla uzaklaşınca merakını yenemeyen Tamara sordu:

"Neden burada indik Boris? Kasabanın içine girmemiz sakıncalı mıydı? Trendeki FSB ajanlarından mı kaçıyoruz?"

Boris ilk defa Tamara'yı unutmuş gibi biraz ilerideki tek katlı ufak bir çiftlik evine bakıyordu. Sanki genç kadının sorusunu duymamıştı. Ağır ağır o çiftlik evine yönelen ajan neden sonra Tamara'ya cevap verdi:

"Evet, kasabanın içi bizim için tehlikeli artık. Orada beklendiğimizden emin olabilirsiniz. Bizi ilk gördükleri yerde tutuklayacaklardır."

187

"Peki burada ne yapacağız? Etrafta otel, motel, pansiyon gibi bir yer yok."

Boris eliyle uzaktaki çiftlik evini işaret etti.

"Şu gördüğün yerde kalacağız. Umarım kocan yanılmamıştır ya da ben akıl yürütürken bir hata yapmamışım da."

"Söylediklerinden bir şey anlamıyorum."

"Tamara, cebimdeki anahtarın sırrı orada yatıyor."

Heyecandan kızaran genç kadın fısıldadı:

"Nasıl yani?"

"O gördüğün küçük ev Granit Kafa'ya ait."

"Yani şu geri zekâli arkadaşınıza mı?"

"Evet."

"Yalnız mı oturuyor?"

"Hiçbir fikrim yok. Onu görmeyeli yıllar oluyor. Aslında burayı terk ettiğimden beri bir daha görüşmedik."

Tamara ısrarla sordu:

"Herhalde yanında birileri vardır. Geri zekâlı olduğuna göre bakıma muhtaçtır."

"Hiç sanmam."

"Ama onun zihnen geri olduğunu söylüyorsun."

"Doğru ama o kimseyle oturmaz."

"Anası babası yok mu?"

"Artık hayatta olduklarını hiç sanmam. Biz çocukken bile anasıyla babası bir hayli yaşlıydılar. Zaten onun zekâsındaki geriliğin anasının ileri yaşta doğum yapmasından kaynaklandığını söylerlerdi."

"Saldırgan bir tip midir?"

Boris bir kakhaha attı.

"Saldırgan mı? Yok canım, dünyanın en munis insanıdır. Tabii damarına basılmadığı sürece. Kızdırılırsa vahşi bir hayvan gibi pervasız ve yırtıcı olur. Merak etme, kocan ve ben onun en sevdiği iki arkadaşydık. Bize bir zararı dokunmaz. Ne var ki..."

"Evet?"

"Aradan çok zaman geçti. Durumunun daha kötüye gidip gitmediği hakkında bir fikrim yok. Yine de sanmıyorum. Aksi halde Mihail onunla temas kurmamı istemezdi."

188

Küçük çiftlik evine yaklaşıyorlardı. Şimdi yer yer karla kaph. çamur içindeki bir yolda yürüyorlardı.

Heyecandan nefesi kesilen Tamara birden sordu:

"Acaba Mihail de orada mıdır?"

"Bilemiyorum ama onu orada bulursak hiç şaşmayacağım. Belli ki kocanın bütün derdi, getirdiğimiz anahtara kavuşmak. O anahtarı ele geçirmek için dünyanın hangi köşesinde olursa olsun bir yolunu bulup buraya geleceğinden eminim."

Dudakları titreyen Tamara güçbela sordu:

"O neyin anahtarı Boris? Neyi açacak?"

Boris de bütün gerginliğine rağmen gülümsemeyi başardı.

"Bunu az sonra görürsün. Hatta belki de sana kocan anlatır, şayet bizden evvel gelmişse."

Aslında Tamara'nın anahtarla fazla ilgilendiği yoktu. Akli fikri kocasındaydı.

"Sen de geleceğine inanıyorsun, değil mi?" diye fısıldadı.

"Sanırım eli mahkûm. Ben anahtarı ona götüremeyeceği-me göre onun buraya gelmeli-kaçınılmaz değil mi?"

Genç kadından ses çıkmadı.

Ufak ahşap çitin kapısını açarak çiftlik evinin bahçesine girmişlerdi. Bakımsız bahçede, mevsim icabı yaprakları dökülmüş birkaç meyve ağacından başka bir şey yoktu. Boris tahta kapıyı eliyle yumrukladı. Kapı açılmamış içerden de hiç ses gelmemişti.

Tamara, "Acaba evde yok mu?" diye mırıldandı.

"Evdedir."

"O halde kapıyı neden açmıyor?"

"Her kim isek, gitmemizi bekliyordur."

"Anlayamadım, neden?"

"Granit Kafa insanlardan hoşlanmaz. Israr edip kapıyı daha fazla vurmamız lazım. Ta ki kafası kızıp bizi kovalamak için dışarıya fırlayınca kadar."

Genç kadın ürkmüştü. Ama Boris hiç aldırmadan kapıyı kıracak gibi güm güm vurmaya devam etti. Ve hakikaten kapı birden ardına kadar açılıverdi. Tamara az kaldı korkudan yere

189

yığılacaktı; çünkü bir anda kapının önünde boyu iki metreye varan insan azmanı biri boy göstermişti. Boyunun uzunluğundan hafif kamburumsu duruyor ve elinde iri bir kürek sallanıyordu. Gözleri kan çanağı

gibiydi ve ağzından çıkan kelimeler gök gürültüsü gibi ortalığı inletiyordu.

"Ulan kapıyı ne vuruyorsun be adam? Yıkıl git karşımdan."

Hiç orali olmayan Boris sırttı.

"Ne o Granit Kafa, beni tanımadın mı yoksa?"

Granit Kafa lafı koca devi şaşırtmıştı. İri kanlı gözlerini kısıp ajana tuhaf tuhaf baktı. İki adım geride duran Tamara ise hâlâ ürkeklikten kurtulamamıştı. Bu soğuk kış gününde, iki metrelik devin sırtında sadece kısa kollu, kirli bir fanila, bacağına ise abaya benzer kalın kumaştan yapılmış, kaba bir pantolon vardı. Ayaklarındaki partial botlar ise en az 48 numara olmalıydı.

Dev, gözlerini kırıpıştırarak duraksadı birkaç saniye. Yüzünü şaşkın bir ifade kapladı. Biraz daha eğilip sanki gördüğünden emin olmak istercesine Boris'e yaklaştı. O korkunç ifadeli yüzde ani bir değişiklik olmuştu. Adam utanmış gibi gözlerini kaçırdı, elindeki küreği evin içine doğru savurdu. İri pençeli ellerini önünde birleştirmiş hiddet ve öfke dolu yüz hatları birden on yaşındaki bir çocuğun utangaç ifadesine bürünmüştü.

"Boris," dedi. "Boris Tretyakov... Hiç sevgili arkadaşımı tanımaz olur muyum?"

"Benim ya... Eski arkadaşın Boris. Nasılsın bakalım Granit Kafa? E, bizi içeri almayacak mısın? Hep böyle kapının önünde dikilecek miyiz?"

Granit Kafa'nın şaşkınlığı geçer geçmez Boris'i omuzlarından tuttuğu gibi kendine doğru çekmiş, iri ve güçlü kollarıyla sarılmıştı çocukluk arkadaşına.

Tamara derin bir nefes aldı. Tanışma faslı bitince devin arkasından görünen evin içine bir göz attı. Şayet Mihail içerde ise konuşmaları duyup hemen yanlarına koşmuş olmalıydı ama hiç öyle bir hareket yoktu. Yüreğinde hafif bir eziklik

hissetti. Yoksa yanılmışlar mıydı; Mihail henüz gelmeyi başaramamış mıydı?

Boris adeta inledi:

"Tamam, Granit Kafa tamam. Kemiklerimi kıracaksın yahu. Bakıyorum eskisi kadar güçlüsün."

Sevinçten gücünü kontrol edemeyen dev utanarak arkadaşını bıraktı. Sonra, "Hadi gir içeri," diye mırıldandı. Boris arkasını dönerek genç kadını kolundan tutup içeriye çekti. Dev, Tamara'yı görünce çocuksu bir mahcubiyete kapılarak bakışlarını kaçırmıştı.

Boris, "Sizi tanıtırayım," dedi. "Bu koca adam sana sözünü ettiğim çocukluk arkadaşım İgor. Ama biz ona acı kuvvetinden dolayı hep Granit Kafa deriz. Bu genç hanımın adı da Tamara."

Tamara hafifçe gülümsemiş ama tokalaşmak için elini uzatamamıştı. Granit Kafa'dan ürttüğü belliydi. Dev ise utancından genç kadına pek bakamıyordu, ama yüzünde çocuksu bir gülümsemeyle sordu.

"Karın mı, Boris?" İ

Ajanla Tamara bir an göz göze geldiler. Tretyakov'un gözlerinin içinde, keşke öyle olsaydı, der gibi bir ifade yanıp söndü, fakat sonra, "Hayır. Tamara, Mihail'in karısı," diye mırıldandı.

İgor irkilmişti.

"Mihail'in mi? Ama o bana evlenmediğini söylemişti."

Genç kadın afallayarak deve bakarken, Boris hemen soruyu yapıştırdı.

"Mihail burada mı?"

"Yoo... O da gelecek miydi? Oh, ne güzel! Kapka 'nın Köpekleri yeniden buluşacak desene..."

Mihail'in burada olmadığını öğrenmek ajanı da genç kadını da hayal kırıklığına uğratmıştı. Boris, Tamara'nın yüzünün hüznüyle asıldığını gördü. Genç kadının tüm ümitleri bir anda yıkılmıştı sanki.

Kısa bir sessizlik oldu. Hâlâ açık kapının ağzında konuşuyorlardı. İgor neden sonra, "Hadi, içeriye geçin," diye mırıldandı. "Soğukta durmayın."

191

Granit Kafa'nın küçük evi, bakımsız, dağınık ve oldukça pisti. Etrafta Boris'in ne olduğunu anlamadığı ağır bir koku vardı. Ama şimdi bunu düşünecek zaman değildi. Mihail'i bulamamanın verdiği moral yıkıntı üstüne, bir de bileğindeki burkulmanın verdiği acı eklenince, Tamara durduğu yerde sallanıyordu. Boris son anda onu kavramış ve düşmesine engel olmuştu.

"İgor," dedi. "Tamara düştü ve ayağının bileğini incitti. Önce onu rahat bir yere oturtalım."

Fazla konuşmayı sevmeyen ev sahibi hemen koştu; içinde odun yanan büyük taş şöminenin karşısındaki eski püskü geniş koltuğun üstüne fırlattığı gömleği alıp genç kadına yer açtı. Boris, Tamara'nın koluna girerek onu eski, deforme olmuş koltuğa kadar götürüp oturtmasına yardım etti. Şömine odayı yeterince ısıtıyordu. İgor ne yapacağını bilememenin telaşı içinde, evin arka tarafına doğru koştu. Biraz sonra kucığında iri kütüklerle geri geldi. Odunları şömineye atıp, ateşi canlandırmak için kırmızı deri kaplı eski bir körükle hava vermeye başladı. Dizlerini yere dayayıp çömeldiği halde, ayakta duran, orta boylu bir adam cüssesindeydi. Bir yandan ateşi körüklerken, arada sırada da Boris'e dönüp sevincini belli etmek istercesine gülümsüyordu.

Genç kadının hemen yanında duran ajan eğilerek kulağına fısıldadı:

"Ondan çekinmene hiç gerek yok. Bizi çok sever. Ne yazık ki sevincini ancak böyle gösterir. Çocukken de böyleydi. Ölesiye sadıktır ama duygularını kelimelere dökemez."

Tamara ses çıkarmadı.

"Isındın mı biraz?"

"Evet, ben iyiyim."

"Ya bileğın?"

"Zonkluyor ama idare ederim."

"Çizmelerini çıkarayım. Kardan çok ıslanmış."

"Ben çıkarırım," dedi Tamara, fakat Boris onun kımıldamasına fırsat vermeden yere eğilip iki çizmeyi de ayaklarından çekip çıkardı. Genç kadının çorapları da ıslanmıştı. Boris,

192

İcadına sorma gereğini bile duymadan ayaklarını yerden kaldırıp ıslak ipek çoraplarını da çıkardı, sonra taş zemine çıplak ayak basmaması için bir iskemle alıp oturduğu koltuğunun Önüne getirdi ve bileklerinden kavrayıp usulca iskemlenin üzerine bıraktı. Bunu yaparken bakışları bir an genç kadının ufak, bakımlı ve güzel ayaklarına takılmıştı. Orman yolunda kapıldığı ihtiras dalgası bir kere daha tüm benliğini kapladı. Tamara'nın ayaklarını avuçlarının içine alıp ısıtmak, okşamak, öpmek isterdi; ancak bu sefer kabaran cinsel iştahını çabuk frenledi; sanki sadece bileğindeki şişle ilgileniyormuş gibi mırıldandı:

"Uzun yürüyüş yüzünden bileğın biraz daha şişmiş."

"Önemli değil, geçer."

Bu arada şöminedeki ateşi canlandıran Granit Kafa da yerinden kalkmıştı. Hiç sesini çıkarmadan onları seyrediyordu. Boris bu defa ona seslendi:

"İgor bu gece misafirin olacağız, ne dersin?"

Zekâ özürlü dev gök gürültüsü gibi bir kahkaha attı.

"Sevinirim."

.*-

"Sevinirsin, değil mi?"

"Tabii, niye sevinmeyim ki? Tıpkı eski günlerdeki gibi oluruz. Kapka 'nın Köpekleri yine bir arada..."

Tamara başını kaldırarak-yanı başında duran Boris'e sordu:

"Kuzum, bu Kapka 'nın Köpekleri ne anlama geliyor?"

"Önemli bir şey değil. Yıllar önce arkadaşlarımızın bize taktıkları bir ad."

"Kapka nedir?"

Boris de gülümsedi.

"İnan bana ne olduğunu bilmiyorum. Çocukken bize takılmış bir lakap işte. Aradan o kadar uzun zaman geçti ki, şimdi hatırlamıyorum bile." Sonra dev yapılı ev sahibine dönerek sordu. "Sen hatırlıyor musun İgor? Kapka neydi?"

İgor tuhaf tuhaf onlara baktı. Önce sesi soluğu çıkmadı. Alt dudaklarını sarkıtarak bir çocuk safiyeti içinde mırıldandı:

"Bilmem, neydi acaba?"

193

II

"Boş ver önemli de değil zaten. İgor, şimdi sana bir şey göstermek istiyorum."

"Ne?"

Boris elini cebine sokup Moskova'dan getirdikleri paslı anahtarı çıkardı.

"Bu anahtarı hatırlıyorsun, değil mi?"

Granit Kafa'nın kendine has çocuksu gülümsemesi bütün yüzünü kapladı.

"Tabii... O benim anahtarım."

"Tahmin etmiştim. Sanırım Mihail'e onu sen verdin?"

"Evet."

"Babanın meşhur kasasının anahtarı. Babandan az mı dayak yemiştin eskiden o kasayı kurcaladığın için. Hepsini hatırlıyorum."

İgor önüne bakıp gülümsedi.

"Doğru ama babam öldü artık."

"Nerede bu kasa şimdi?"

"Aşağıda, bodrumda."

"Hadi, beni oraya götür."

"Neden?"

"Kasayı açmak zorundayız. Mihail oraya sakladığı şeyi almak için beni gönderdi."

Koca devin yüzü gölgelendi birden.

"Olmaz, Boris."

"Ohnaz mı? Ne demek istiyorsun? O kasada saklı şeyi almak için ta Moskova'dan geldim buraya. Olmaz ne demek?"

İgor başını olumsuzca iki yana salladı.

"Mihail'e söz verdim."

"Ne sözü?"

"Mihail'den başka kimsenin kasayı açmasına izin vermeyeceğim."

Boris aldığı cevap karşısında irkildi. Bu saf adamın verdiği sözlerle ne kadar sadık kaldığını çok iyi bilirdi. Şaşırarak homurdandı:

"Yapma Igor. Karşındaki benim, Boris. Kapka'nın Köpekleri'nden. Bana güvenmiyor musun? Onu almamı Mihail istedi. İnanmıyorsan karısına sor."

194

Dev omuzlarını silkti.

"O bayanı tanımıyorum. Hem Mihail bana evlendiğini de söylemedi."

Birkaç saniye tereddüt geçiren Boris homurdandı:

"Kalbimi kırdın İgor. Senden böyle bir davranış beklemezdim. Demek bana inanmıyorsun?"

"İnanıyorum Boris. Seni hiç üzmemek ister miyim?"

"Ama kasayı açamam diyorsun."

"Mihail'e söz verdim."

İki eski arkadaşın arasındaki konuşmayı heyecanla dinliyordu Tamara. Bir an işin sarpı sardığını hissederek gibi oldu.

Duraklayan Boris kafasını çalıştırmaya, duruma pratik bir çözüm getirmeye gayret etti. İgor'u iyi tanırdı, bir kere

hayır demişse, onu kararından caydırmak çok zor olurdu, tıpkı çocukluk günlerindeki gibi.

"Peki şimdi Mihail'e ne diyeceğim ben? Poddupye'ye kadar gittim ama İgor kasadakini bana vermedi mi, diyeyim."

"Öyle söyle. Çünkü sana kızmayacaktır."

"Neden?"

"İgor sana söz vermiş, ancak kendisine teslim edeceğim dersin, o anlar. Hem Mihail de gelecek, sen öyle söyledin. Biraz bekleyelim."

"Pekâlâ, öyle olsun, bekleyelim bakalım. Peki, bana söyleyebilir misin, Mihail kasaya ne sakladı? Bir zarf, mektup filan gibi bir şey mi?..Sen gördün mü?"

İgor evet anlamında başını salladı. Aslında Mihail kadar sevdiği Boris'i de üzmemek istemiyordu. Bir süre yüzünde ağlamaklı bir ifadeyle kararsız kaldı. Mihail'e verdiği söz kasada saklanan şeyi kimseye teslim etmeyeceği yolundaydı, ama ne olduğunu Boris'e söyleyebilirdi.

"Zarf değil," dedi.

"Ne peki?"

"Bilmem, ben öyle bir şeyi hiç görmemiştim."

"Tarif etmeye çalış."

İgor düşündü. Kelime seçmekte zorlanıyordu. -

"Ufak bir şey. Kutu gibi. İncecik. Avuca sığacak kadar."

195

Tamara oturduğu yerden lafa karıştı.

"Bir disket olmalı."

Boris karşılık verdi: "Ben de öyle tahmin etmiştim."

İgor bön bön sordu: "O nedir?"

İçini çeken ajan homurdandı. "Boş ver, önemli bir şey sayılmaz."

"Hayır, önemliymiş. Hem de çok önemli. Mihail öyle dedi."

Tartışmayı şimdilik fazla uzatmak istemeyen Boris lafı değiştirdi. "Her ne ise İgor," diye söylendi. "Açlıktan ölüyoruz, bize yiyecek bir şeyler verebilir misin?"

Koca devin yüzü yine neşeyle aydınlandı. Konuklarına hizmet etmek ona zevk veriyordu. "Tabii," diye mırıldandı. "Biraz bekleyin, size yiyecek bir şeyler hazırlayım."

Rusya'nın güneyindeki ufak yoksul köy evlerinde mutfak ve oturma mekânları genellikle iç içedir. İgor çoğu zaman ocak olarak da kullanılan isli taş şöminenin arkasına geçince Tamara kısık sesle söylendi.

"Ne yapacağız şimdi? Arkadaşınız, Mihail'in sakladığı şeyi vermiyor. Aklına bir çare geliyor mu?"

"Acele etme," diye fısıldadı Boris. "Bir yolunu buluruz. O şimdi sadece kocana verdiği sözü tutmaya çalışıyor. Sadıktır ama unutma ki muhakeme gücü zayıftır."

"Yani?"

"Ben onu ikna ederim."

"Adamın kafası çalışmıyor Boris. Bunca yolu neden geldiğimizi bile anlamadı. Belli ki bazı saplantıları var."

"Telaş etme. Ayrıca kocanın sakladığı bir disketse, onu elde etsek bile Mihail ortaya çıkmadığı sürece onu ne yapacağımızı bilmiyoruz."

Boris haklıydı. Tamara düşüncelere daldı. Sonra kısık sesle fısıldadı.

"Şu Mihail'in sana yolladığı mektup var ya..."

"Evet?"

196

"Sen onu hiç görmedin, değil mi?"

"Doğru, görmedim."

"Acaba..." diye mırıldandı genç kadın. "O mektupta buradan alacağın kaseti Mihail'e nerede ve nasıl teslim edeceğine dair şifreli bir açıklama da olabilir mi?"

Boris bezgin bir şekilde homurdandı. "Bunu ben de düşündüm. Ama öyle olsa Kapka 'nın Köpekleri, Granit Kafa gibi, FSB'nin okuyup da anlamadığı kavramların yanında sadece ikimizin bildiği gizli bir ifade kullanırdı. Feodor Petrovski başka bir şey sormadı bana. Karımca kocan sadece buraya gelip İgor'dan onu istememi planlamış olmalı."

"Ama baksana, İgor onu sana vermiyor."

"Biliyorum. Belki bu ufak ayrıntıyı Mihail de düşünmemiştir."

Genç kadın olumsuzca başını salladı.

"Mihail bir plan yaptığı zaman en ufak ayrıntıları da hesaplar. Kocamı çok iyi tanırım. Sadece işinde değil, günlük yaşantısında da öyledir. Eve yeni bir eşya alırken dahi aklı gelmeyecek olasılıkları önceden düşünür. Bana kalırsa o da buraya gelmeye çalışıyor şu anda ama bunu becerebilecek mi bilmiyorum."

Az sonra İgor ortadaki kaba saba tahta masanın üzerine iki tabak yemek koymuştu.

"Hadi gelin, yemek yiyin," dedi. Tamara yerinden kalkmaya çalıştı, ama onu engelleyen Boris, "Sen kalkma, tabağını ben buraya getiririm," diye fısıldadı. Granit Kafa tabaklara omlet ve kartol* yahnisi koymuştu. Yanında da esmer undan yapılmış köy ekmeği vardı. Ajan, tabağı genç kadının kucağına bıraktıktan sonra masaya oturdu. İgor da tam karşısına geçmiş mutlu ve mütebessim bakışlarla onu süzüyordu. Yemeğini atıştıran Boris'i sessizce seyretti ve yemek bitene kadar da hiç konuşmadı.

Boris karını doyurup teşekkür ederken İgor sordu.

"Sen de devlet memuru musun?"

Ajan cevap vermeden önce düşündü; soruda ki sen de ke-

* Patates

limesi ilginçti, demek Mihail ona devlet memuru olduğunu söylemekten çekinmemişti.

"Evet," diye fısıldadı Boris. "Ben de memurum."

Saf saf gülüyordu Granit Kafa. "Demek okuyup, büyük adam oldunuz."

"Öyle sayılır İgor. Ya sen neler yapıyorsun?"

Dev adamın gözleri buğulanır gibi oldu.

"Burada değişen bir şey yok Boris. Tek başıma yaşıyorum."

"Annenle baban?"

"On sene evvel öldü. Önce babam, sonra annem."

Boris'in içi burkuldu. Onları pek hatırlamıyordu şimdi, sadece sert mizaçlı babasının asık suratı bir an gözünün önüne gelir gibi oldu.

"Nasıl geçiniyorsun İgor?"

Soruyu anlamamış gibi dudaklarını büktü dev adam.

"Her zamanki gibi işte."

"Para kazanıyor musun?"

İgor tekrar sırttı. "Kazanıyorum."

"Ne yapıyorsun peki? Nerede çalışıyorsun?"

"Rahip Gregor'u hatırlıyor musun?"

Ajan bir an düşündü. Söylediği kişiyi çıkaramamıştı. Başını salladı.

"Hatırlayamadım," dedi.

"Köyün çıkışında harap bazilika* var hani... Eskiden içine girerdik, oyun oynardık, saklanırdık bazen."

"Ha, orayı hatırlıyorum tabii."

"Rahip Gregor şimdi orada görevli. On sene önce tamir ettiler. Bana da görev verdiler. Şimdi orada çalışıyorum. Kış aylarında sadece. Haftada üç gün gidiyorum. Rahibe odun kırıyorum, bazen evinin temizliğine yardım ediyorum. Rahip Gregor babamı ç.ok severdi."

Boris meseleyi anlar gibi olmuştı. Aslında bu bir iş olmaktan ziyade, iyi niyetli rahibin İgor'u himaye etmeye çalışmasından başka bir şey değildi belli ki. Bozuntuya vermedi.

* Ufak Kilise.

198

"iyi, iyi... Çalışmana sevindim," dedi. "Rahip zaman zaman buraya gelir mi?"

"Bazen."

"Sık mı?"

"Sık gelmez. Neden? Tanışmak mı istiyorsun?"

"Yok canım. Benim kiliseyle aram pek iyi değildir."

Boris'in arkadaşının ağzını aramasındaki amaç buraya geldiklerinin kimse tarafından bilinmesini ve görülmeı istememesiydi.

"Anladım!" diye gürlledi İgor.

"Neyi anladın?"

"Devlet memuru olunca insanlar kiliseye gitmek istemiyorlar."

"Bunu da nereden çıkardın şimdi?"

"Mihaill'i de Rahip GregorTa tanıştırmak istedim, o da tanışmak istemedi."

Ajan oturduğu koltukta tabağındaki yemeğı bitirmeye çalışan Tamara'ya yan gözle baktı. Kocasının adının geçmesi üzerine genç kadın da konuşmaya kulak kabartmıştı.

"Neden?"

"Şimdi vaktim yok, dedi."

"Mihaıl ne kadar kaldı burada?"

İgor birkaç saniye düşündü.

"Bir gece geldi, sonraki gece gitti. Ne yazık... çok kalmadı. Oysa sizi ne kadar özlemiştim..."

"Biz de seni özledik İgor. Bak, seneler sonra kavuştuk yine. Sanırım Mihaıl de gelecek. Ama biz devlet

memuruyuz. Bu ziyaretimizi kimse bilmemeli, anlıyorsun değil mi?"

İgor yine saf saf sordu. "Rahip Gregor da bilmeyecek mi?"

"Tabii Granit Kafa. Kimse bilmemeli."

"Ama o çok iyi bir insan. Kimseye zararı dokunmaz ki."

"Olsun. Kimse ziyaretimizi duymamalı."

"Peki, tamam. Burada ne kadar kalacaksınız Boris?"

"Sen bizi kovuncaya kadar."

Önce yüzü üzüntüyle buruşan, sonra arkadaşının güldü-

199

günü görünce bunun şaka olduğunu anlayan zekâ özürlü dev gülümsedi.

"Ben sizi kovmam ki. Oh, ne güzel! Demek yine hep birlikte olacağız. Çok sevindim Boris. Keşke Mihail de bir an önce gelse."

Ona yalan söyleyen ajanın bir an içi sızladı. Çocukluk anıları bütün şiddetiyle zihnini doldurmuştu. İgor'un hastalığı, nın zaman içinde daha fazla ilerlediğini söyleyemezdi, fazla bir değişiklik yoktu. Granit Kafa sanki zamanı yenmiş, hep öyle kalmıştı.

Yerinden kalkıp ona sarıldı.

Bir an onu gerçekten özlemiş olduğunu hissetti. Tamara'nın kendisine hayretle bakmasını da önemsemedi...

6

Serkan uzayan sakallarını kaşırken cam kenarında kestiren Mihail'e baktı. Rus ajan tam kuş uykusunda; tren her durduğunda gözlerini açıyor, yeniden hareket edinceye kadar istasyonu gözlüyor, sonra gözlerini yumup uyumaya devam ediyordu. Oldukça rahat görünüyor ya da endişesini gizlemekte oldukça mahir, diye düşündü Serkan. Fakat tren Ponizovka

istasyonunda durumca, Mihail'in bakışları birden ciddileşti. Gözlerini kısıp peronda bekleyen iki adama dikkatle bakmaya başladı.

Serkan da durumu fark etmişti.

O iki yabancı trenden inen yolcuları dikkatle izliyorlardı. Hatta sarışın bir adamın yanına gidip onu çevirdiler. Trenden inen yolcu korkmuş gibi adamlarla tartışıyordu. İki ajan manidar bir şekilde bakiştılar. Serkan kısık sesle fısıldadı. "Sizinkiler mi?"

"Olabilir."

"Poddupye'ye yaklaşıyor muyuz?"

"İki durak sonra."

"Ne dersin, seninkiler kokuyu aldılar mı acaba?"

Mihail'in kaşları çatıldı.

"Aldılarsa bunu sizin Teşkilat'a borçlu sayılırız. Durumu CIA'e bildirmeleri büyük hataydı. Amerikalılar boş durmamışlardır."

"Ne yapacağız şimdi? Acaba Poddupye garında bize iyi bir karşılama yaparlar mı dersin?"

201

"Bilemiyorum. Ama bunu Gorneye'de anlarız."

"Neresi o?"

"Bundan sonraki durak. Bakalım orada da bizden birileri var mı?"

"Genellikle istasyonlarda adam bulundurur musunuz?"

"Hayır. Hele böyle dağ istasyonlarında kesinlikle hayır. Burada yetki mahalli polisindir, ancak bizi ilgilendiren önemli bir konu varsa eleman gönderilir."

"Belki o iki kişi de mahalli polistendir."

Mihail sırtı. "Değiller. Bizinkileri bir ordu içinde bile tanırım. Kıyafetlerinden, davranışlarından, otoriter tavırlarından anlarım. Bu iki adam FSB'den."

"Başka bir nedenle burada bulunamazlar mı?"

"Mümkün tabii ama artık uyanık olmalıyız."

Serkan da tedirgin olmuştı ama sesini çıkarmadı. O sırada posta treni de hareket etmişti zaten. Mihail tekrar gözlerini kapadı ama Serkan artık onun uyumadığını, düşündüğünü anlıyordu. On beş dakika kadar sonra tren yeni bir istasyona girdi. Burası Gorneye idi. Cama yaklaşan ajanlar tıpkı bir evvelki istasyonda olduğu gibi perondakileri incelemeye başladılar.

Bu kez Serkan şüphelenecek kimse görememişti.

"Burası temiz galiba," diye fısıldadı.

"Yanılıyorsun dostum. İstasyon kapısının önündeki bankta oturan iki kişiyi görüyor musun? iddiaya varım, o ikisi bizdendir. Bir de trenin baş tarafına doğru yürüyen şu siyah paltolu adama dikkat et."

"O, yolcu olamaz mı?"

"Eğer trene binerse yanıldığımı kabul ederim."

Siyah paltolu adamı gözleriyle izlediler. Adamın trene binecek gibi bir hali yoktu, sadece kompartımandan gara bakan insanları inceliyordu. Gorneye'de trenden sadece orta yaşta bir kadın inmişti ve Mihail'in ajan diye şüphelendiği adamlar da kadınla ilgilenmemişlerdi.

İstasyonda bir-iki dakika duran tren tekrar hareket etti. Kaşları çatık duran Mihail birden homurdandı. "Hazır ol, dostum. Bundan sonraki Krasniy durağında ineceğiz."

202

Serkan bir süre ajanı süzdü.

"Emin misin?"

"Kesinlikle."

"Ama duraklarda sizinkiler bekliyor. Tehlikeli değil mi bu? Ya yakalanırsak?"

"Anlaşana dostum, buralarda bile FSB ajanları cirit attığına göre, belli ki Poddupye'de bizi merasimle karşılayacaklardır."

"Peki, Poddupye'ye nasıl ulaşacağız?"

"Sen orasını bana bırak. Buraları avcumun içi gibi bilirim. Seni burnun bile kanamadan Granit Kafa'ya. ulaştıracağım."

"Şu geri zekâlı arkadaşına değil mi?"

"Evet."

"Ya öteki arkadaşın? Hani FSB görevlisi olanı? O seni ihbar etmiş olmasın?"

"Boris Tretyakov mu? Asla öyle bir şey yapmaz."

"İnanılmayacak kadar acaip bir plan yapmışsın Kuznetsov. Tanıdığın insanlara da çok fazla güveniyorsun. Senin yerinde olsam çok endişelenirdim."

"Ben adamlarıma güvenirim dostum."

"Acaba Tretyakov dediğin adam da sana güveniyor mu?"

"Güvenmemesi için bir sebep var mı?"

"Bunu bilemem. Ama olaya dışardan bakıldığı zaman sen potansiyel bir suçlusun. Vatanına ihanet etmiş bir adam du-rumundasın ve bütün FSB senin peşinde. Ayrıca şunu da düşünmek lazım."

"Neyi?"

"MİT'e verdiği ifadeye göre FSB'deki bazı kodamanlar Başkan Putin'e bir suikast teşebbüsünde bulunacaklardı, değil mi?"

"Aynen öyle?"

"CIA buna inandıysa, durumu engellemek için kime başvurur? Herhalde FSB'den yardım istemez."

"Gayet tabii. Artık bu siyasi bir sorun haline gelir ve büyükelçiler devreye girer. Kanımca büyük elçi ya Dışişleri Bakanı ile ya da bizzat Başkan Putin'le görüşüp aldıkları istihbarat bilgilerini onlara iletmıştır."

203

11

"Peki bu durumda yetkili kişiler FSB'le görüşür mü? Bu biraz mantıksız olmaz mı?"

"Bu artık Dışışleri Bakan'ının veya Başkan Putin'in haberi değerdendirmesine bağılı."

"Ama görüyoruz ki FSB durumdan haberdar. Buraya dağı köylerine kadar uzanmış seni yakalamak için bekliyorlar. Acaba şu senin güvendiğın arkadaşın Boris Tretyakov teşkilatına değıl de sana ihanet etmiş olmasın?"

Mihail'in ilk defa aklı karışır gibi oldu. Dik dik Serkan'a baktı.

"Boris bunu yapmaz," diye hırladı.

"Neden yapmasın? Çocukluğunuzdaki arkadaşlığınız hatırına mı? Komik... Siz Ruslar sert tabiatlısınız ama bazen aşırı duygusal oluyorsunuz. Sizleri anlamakta hep zorlanırım."

"Her neyse," diye homurdandı Mihail. "Boş ver şimdi bunları. Önce trenden inmemiz gerekiyor."

"Nasil istersen, patron sensin. Lakin anladığım kadarıyla Poddupye'ye yaklaştıkça istasyonlardaki adamlarınız da sıklaşıyor. Çemberi istasyonda yarabilecek miyiz? Pisi pisine yakalanmayalım."

Rus ajan ters ters söylendi:

"İstasyonda inmeyeceğiz."

"Ne yapacağız peki, trenden mi atlayacağız?"

"Evet, aynen öyle. Çocukken bunu sık sık yapardık. Trene kaçak biner, gezer dolaşır sonra da tren kalktıktan sonra Krasniy'de atlardık. Orada dik bir rampa vardır, trenden atlamak kolaydır."

Serkan itiraz etmedi...

Tren, Krasniy'den hareket eder etmez furgona doğıru ilerlediler. Posta treninin sonunda yolcu trenine eşya taşımak için eklenmiş üç kapalı vagon vardı. Furgona geçgen sahanlığa çıkan Mihail çocukluğunu hatırlamış gibi sırttı.

"Burası atlamak için ideal. Arkamızdan bizi gören de olmaz."

204

Serkan yola şöyle bir baktı. Gerçekten de büyük bir rampayı tırmanmaya başlamışlardı ve trenin hızı çok düşüktü. Rahatlıkla burada trenden atlayabileceklerini aklı kesti. Tek bilmediği rampanın ne kadar devam edeceğiydi. Çevre ormanlıktı; çam, ladin ve karaağaçlarla kaplıydı. "Hadi, ne bekliyoruz?" diye mırıldandı.

"Acele etme. İlerde bir tünel vardır. Ona yaklaşınca atlayacağız."

"Neden?"

"Çünkü hareketli karayoluna ulaşacağımız en yakın mevki orasıdır da ondan."

Serkan yine sesini çıkarmadı. Ne de olsa Mihail'in doğup büyüdüğü yerlerdeydiler ve adam şimdiye kadar hiç yanılmamıştı. İki yüz metre kadar daha beklediler. Sonra Mihail, "Hadi, şimdi," diye homurdandı.

İkisi birden kendilerini boşluğa bırakıp karın içine yuvarlandılar. Treni terk etmeleri çok kolay olmuştu. Posta katarı gözden kaybolunca karın içinde bata çıka ilerlemeye başlamışlardı. .*-

"Herhalde uzun bir yürüyüş yapacağız, değil mi?" diye sordu Serkan.

"Tahmininden daha kısa. Buraları avucumun içi gibi bilirim. Yarım saate varmaz ana şoseye varırız. Seni kestirme bir yoldan götüreceğim, biraz sarpıtır ama kestirmedir."

Garip bir tecelliydi, ama Mihail Kuznetsov o anda, çocukluk arkadaşı Boris Tretyakov ile karısı Tamara'nın da bir gün evvel aynı yolu takip ettiklerini bilemezdi tabii. Ne var ki ana yola vardıklarında onları bir sürpriz bekliyor olacaktı.

Feodor Petrovski yumruğunu masaya indirerek bağırdı.

"Bana bir açıklama yapmalısın Homolko," diye kükredi. İkinci Müdür bakışlarını kaçırdı.

"Gelen raporu size aynen ilettim, efendim. Ajan Tretyakov'la Mihail'in karısı trende kaybolmuşlar. Adamlarımız izlerini kaybetmiş."

205

1

"Bu bir açıklama mı Homolko? Buharlaşıp uçtular mı yani? O trende deneyimli olduğunu söylediğin dört adamımız vardı Yuri, nasıl olur da izlerini kaybederler. Ayrıca Poddupye civarına çevre alanlardan otuz elemanımızı sevk ettik. Yerel polisten yardım talep ettik. Bu pisliği temizlemeni istiyorum. Aksi halde ikimiz de yanarız."

Yuri Homolko da bu gerçeğin farkındaydı.

Yutkundu ama söyleyecek bir şey bulamadı.

Birinci Müdür, masasından fırlamış çalışma odasında bir aşağı bir yukarı dolaşmaya başlamıştı. Yaklaşık yirmi dört saatten beri uyku uyumamış, bütün zamanını dairesinde, güneyden gelecek haberleri bekleyerek geçirmişti. Gözleri kan çanağı gibiydi. Hiddetten titreyerek bağırma devam etti.

"Mihail Kuznetsov'dan ne haber?"

"Bütün yolları tuttuk efendim. Poddupye'ye ne tren yoluyla ne de karadan ulaşması imkânsız. Eğer Yalta'dan oraya gidiyorsa mutlaka yakalanacaktır. Ama takdir edersiniz, onlar sıradan iki kişi değil, meslekte tecrübeli, liyakatlı ve gözü pek ajanlar, ayrıca araziyi bizden çok daha iyi biliyorlar. Bizi uğraştırmaları çok normal. Arazi şartlarına çok daha iyi uyum sağlıyorlardır."

"Lanet olsun," diye homurdandı Feodor. "Teşkilatımız kendi topraklarımızda bu iki herifi yakalayamayacak mı

yani? Buna inanamıyorum. Üstelik heriflerden birinin yanında deneyimsiz bir kadın var... İzleri nasıl bulunamaz? Çevredeki otelleri, pansiyonları araştırdınız mı?"

"Mevcut her tesisi aramaları için emir verdim. Şüpheli görünen herkes tutuklanıp sorguya çekilecek. Öğleye kadar mutlaka bir neticeye varınız, efendim."

"Oraya en yakın sivil havaalanı nerede?"

"Danilovka'da, efendim."

"Hemen özel uçaklarımızdan biriyle oraya takviye ajan yolla. Bu akşam kesin sonuç alınmasını istiyorum. Bakan Voronin'e söz verdim. Aksi halde bizim kelimemiz gider, anlıyor musun beni?"

"Evet, efendim," diye mırıldandı Homolko. Durumu çok iyi anlıyordu...

206

Bayırın ana şoseye yaklaşık otuz metre yukarısındaki kalın gövdeli bir çam ağacının ardına gizlenen Mihail ile Serkan, yol üzerine park etmiş yerel polis otosuna bakıyorlardı. Arabanın içindeki resmi üniformalı üç polis arabadan inmiş kendi aralarında şakalaşarak sigara içiyorlardı.

"Ne yapacağız şimdi?" diye fısıldadı Serkan.

Mihail'in gözleri polislerin üzerindeydi.

"Telaşlanma dostum," diye söylendi kısık sesle. "Bunlar mahalli polis teşkilatından, bizden değil. Belli ki normal görevlerini yaparlarken mola vermişler. Birazdan çekip giderler. Fazla oyalanmazlar."

"Emin misin?"

"FSB kendi işine yerel polisi karıştırmaz. Bu, ana kuraldır."

"Yardım da istemez mi? Ne de olsa merkezinizden çok uzagız."

"Nadiren ister ama bu ke| sanmıyorum."

"Neden?"

"Zira bu kez peşlerinde koştukları balık çok büyük. Meseleyi kendi içlerinde ve sessizce halletmek zorundalar. Oltanın ucunda Mihail Kuznetsov var."

Sonra kendi yaptığı espriyi beğenmiş gibi sırttı. Ama Serkan ciddiyetini koruyordu. Yüzünde endişeli bir ifade vardı.

"Bu durum hoşuma gitmedi," diye mırıldandı. "Belli ki kara yolunu da tutmuşlar."

"Olabilir. Ama meraklanma, onların Granit Kafa'yı bilmeleri imkânsız. Bu lakabı sadece üç kişi bilir."

"Benim de endişem bu ya. Ya Boris Tretyakov dediğin arkadaşın sana ihanet ettiyse, o zaman ne olacak? Armut gibi ellerine düşeceğiz."

"Saçmalama, dostum. Olmaz öyle şey. Boris'in günahını alıyorsun."

"Umarım, sen haklı çıkarsın. Daha ne kadar yolumuz var?"

"Şoseye inip otostopla gidersek yaklaşık yarım saat."

207

"Ya inemezsek?"

Mihail bir an düşündü. "Ormandan yolumuza devam edersek bir buçuk saat çeker."

"O zaman hiç durmayalım ve anayola paralel ilerlemeye devam edelim. Arada sırada da anayolun güvenliğini kontrol ederiz."

Fikir Mihail'e de uygun gelmişti.

"Pekâlâ, gidelim bakalım," dedi.

Yol üzerinde dinlenen polislere görünmemek için biraz geri gittiler, sonra ana şoseye paralel olarak kuzeydoğu istikametinde yol almaya başladılar. On dakika kadar ilerledikten sonra bir ara yeniden şoseyi görecek kadar yola yaklaştılar. Orman burada biraz da seyrekleşiyordu ama açıklıklarda da iri kayalar mevcuttu. Birinin dibine

öküp hem dinlendiler hem de yolu incelediler.

Şimdilik yol temiz ve sessiz görünüyordu.

"Otostop yapabileceğimiz bir vasıta bulacağımızdan emin misin?" dedi Serkan.

"Kuşkun olmasın, buluruz."

"Öyleyse buradan şoseye inelim. Belki bizi alacak bir araç çıkar karşımıza."

"Acele etme. Biraz daha gözetleyelim yolu."

Beklediler. İlk gördükleri bir yolcu otobüsüydü. Hızla önlerinden geçti. Üç-dört dakika sonrada ufak bir kamyonet göründü. Serkan yine sordu.

"Buna ne dersin?"

"Biraz daha bekle," diye homurdandı Mihail.

Nitekim daha sözünü bitirdiği anda Poddupye istikametinden hızla yaklaşan başka bir polis arabası gördüler. İkisi de dikkat kesildi. Bu, az evvel yolda gördükleri sigara içen memurların otomobili değildi. İçinde iki polis memuru vardı. Yaklaşan kamyoneti görünce durması için işaret ettiler. Kamyonet durmuştu. Arabadan inen polisler sert adımlarla kamyonete yaklaştılar. Biri kamyonetin kasasına yaklaşp içeriyi kontrol ederken, diğeri de şoförle konuyordu. Polisler aradıklarını bulamayınca kamyonetin gitmesine izin verdiler.

208

Kayanın arkasında durumu gözetleyen Mihail'in suratı asıldı.

"Vay canına!" diye söylendi. "Bizimkiler işi sıkı tutuyorlar. On dakika içinde burada iki polis aracı görmek olağandışı. Belli ki tüm giriş çıkışları tutmuşlar. Zorlanacağız."

Serkan hiç yorum yapmadan Rus ajanın yüzüne baktı.

"Ne düşünüyorsun şimdi? İhbarı yapanın CIA olduğunu mu?"

Yüzündeki ifade gittikçe sertleşen Mihail homurdandı. "Olamaz mı, yani?"

Bu kez Serkan da dikleşti.

"Sen beni aptal mı sandın, Mihail. CIA'in Poddupye'de sakladığın kasetten nasıl haberi olabilir? Sen onu sığındığın MİT'te bile söylemedin. Bizimkilere verdiğin ifadede suikastı ortaya çıkaracak tüm bilgilerin Yalta'da olduğunu söylemiştin, biz de sana güvendik. Yalta'dan disketi alıp Moskova'ya gidecektik. Poddupye'ye gideceğimizi ilk kez vapurda söyledin. MİT, CIA ile işbirliği ^apsa dahi, disketin ufak bir köyde bir geri zekâlinın elinde olduğunu nasıl bilebilir? Bu da gösteriyor ki, FSB'nin seni yakalamak için giriştiği eylem CIA'in marifeti değil. Geriye tek bir olasılık kalıyor ya FSB arkadaşın Boris Tretyakov'un izini buraya kadar sürdü ya da arkadaşın ihanet edip her şeyi teşkilatına açtı."

Mihail Türk ajana buz gibi bakışlarla baktı ama adamın söyledikleri gayet makuldü. Mektuptaki kullandığı özel kelimeleri ancak Boris anlardı. Boris olaylar hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Mihail, onun en azından gerçeği öğreninceye kadar konuşacağını ve FSB'ye bilgi vereceğini sanmıyordu. Ama Bolşoy Tiyatrosu'nda karısıyla buluştuğunu tespit etmişler ise Boris'in peşine takılmış olmaları mümkündü. Belki de Boris hiç farkında olmadan onları buraya kadar getirmişti. Mihail'in aklı karışır gibi oldu. Karısı Tamara bunun tümüyle dışında bir insandı. Ondan şüphelenecekleri hiç aklına gelmemişti. Acaba telefonlarını mı dinliyorlardı?

Serkan, "Söyle bakalım, şimdi ne yapacağız?"-deyince düşüncelerinden sıyrıldı.

209

"Geceyi bekleyeceğiz," dedi.

"Geceyi mi? Karanlığın bastırması neyi değiştirecek ki? Her iki şıkta da o eve ulaşmamız son derece tehlikeli. Evin etrafı çoktan sarılmıştır bile."

"Başka çarem yok. Disketi almak için mutlaka Granit Kafa'nın evine ulaşmak zorundayım. Ama istersen..." Miha-il bir an duraklamıştı.

"Evet? Devam et."

"Sen bu işten vazgeçebilirsin. Seni daha fazla tehlikeye atmak istemem."

Serkan sırttı.

Alaycı bir tavırla, "Bu saatten sonra mı?" diye homurdandı.

Andrey Soldatov trenden iner inmez istasyon şefinin odasına gitti. Başlangıçta, Boris ile Tamara'yı trende elinden kaçırdıktan sonra uğradığı hezimet Moskova'ya bildirmemeyi tasarlamıştı, ama daha sonra bunun yaratacağı daha kötü sonuçları düşünerek raporunda belirtmek zorunda kaldı. Geldiği yer küçük bir kasaba hatta büyük bir köy sayılırdı. Giriş çıkışları kapatması, yerel polisten yardım istemesi mümkündü. Daha tren Poddupye'ye varmadan ne yapacağına karar vermişti bile. Önce bir kriz masası oluşturacaktı. Şu an yörede en üst düzeydeki ve en fazla sorumluluk taşıyan FSB görevlisi kendisiydi. Yarın öğleye kadar bu istasyona başka tren uğramayacaktı. Kriz masasını kurabileceği en uygun yer istasyon olabilirdi. Yanında şimdilik üç adamı vardı ama yerel polisten yardım isteyince elindeki eleman sayısı yeterli olabilirdi.

İstasyon şefi orta yaşlı, babacan bir adama benziyordu. Kapıyı sert bir şekilde, ardına kadar açarak içeriye dalan adama hayretle baktı. Onu görür görmez çekinmesi gereken biri olduğunu anlamıştı.

FSB kokartını ürken adamın burnuna sokarcasına uzatan Andrey Soldatov, "Hükümet adına bu binaya el koyuyorum. Yirmi dört saat süresince içeri yolcu alınmayacak, trenler

aranacak ve buradaki bütün görevliler emirlerime uymakla yükümlü olacak," diye kükredi.

Böyle bir durum istasyon şefinin başına ilk kez geliyordu. Şaşkınlıktan ne yapacağını şaşırmıştı. Titreyerek yerinden kalktı. İstasyonuna el koyuyorlardı ve buna itiraz etme şansı yoktu. Rusya'da kimse FSB'ye karşı çıkamazdı.

Soldatov'un istasyon şefini iplediği yoktu. Burası yetersiz ve küçük bir binaydı ama kriz merkezi olarak istifade edeceği en uygun yerdi. Adamın boşalttığı ufak masanın arkasındaki koltuğa geçip oturdu. Asırlık bir salamandra gürül gürül yanıyordu ve oda aşırı sıcaktı. Masanın üzerinde iptidai bir telsiz, eski model almaçlı bir telefon ve birkaç dosya duruyordu. Soldatov'un üç adamı da onun arkasından içeriye do-luşmuşlardı.

Toparlanmaya çalışan istasyon şefi, "Size nasıl yardımcı olabilirim?" diye kekeleydi.

"Bana hemen polisin ve buranın en yüksek idari amirinin telefonlarını ver."

Adamcağız koşarak çekmecesinden bir liste çıkarıp uzattı.

"İstediğiniz numaralar bu listede yazılı," diye fısıldadı..

Az sonra istasyon binası adeta tecrit edilmişti. Yirmi yıl önce fabrikadaki patlama hafiç gayet' sakin bir hayat sürdüren PoddupyeTiler, ilk kez böyle olağanüstü bir hal ile karşılaşıyorlardı. Bu nedenle de olayı duyan insanlar istasyona akın etmeye başlamışlardı. Ama yerel polis ufak gar binasının çevresini ablukaya almış kimseyi yaklaştırmıyordu.

Andrey Soldatov polis şefiyle görüşmüş elindeki polis sayısını yetersiz görünce de çevre yerleşim birimlerinden yardım talep etmişti. Nahiye Müdürü, sürdürülen bu insan avı karşısında ne yapacağını bilemeden, sapsarı bir benizle, çaresiz, FSB ajanından emir bekliyordu. Köye giriş yapan yerli ve yabancı

herkes önce, kriz masası olarak kullanılan istasyon binasına getirilecek ve sorguya alınacaktı.

211

Kış nedeniyle hava erken kararıyordu. Mihail'le Serkan'ın yürüyüşü fazla uzun sürmemişti. Ormanın nihayete erdiği noktaya gelince durdular. Serkan bir şey sormaya gerek duymadı. Yüksekçe bir tepenin üzerinden baktığında, uzaktaki iki fabrikayı gördü. Seyrek binaların yer aldığı, düz bir araziye kurulmuş kasaba-köy arası Poddupye'ye yaklaştıklarını anlamıştı.

Mihail, "Geldik işte," diye homurdandı.

Serkan gözlerini kısmış önünde uzanan manzarayı seyrediyordu. Sonra bakışlarını Rus ajana çevirdi. "Şimdi ne yapacağız?"

"Havanın karamasını bekleyeceğiz."

"Sonra?"

"Anayola çıkamayacağımız kesin. Belli ki polis girişleri tutmuş. Alt taraftaki tarlalardan ilerleyeceğiz. Yolumuz biraz uzayacak ama başka çaremiz yok. Ben hâlâ ümitliyim. Bize tuzak kurulmuş olsa, köyde bu kadar şamata çıkarmazlardı. Gideceğimiz yeri bilselerdi sadece orada tedbir alır, bizi kısıvrak yakalarlardı dostum."

Bu açıklama mantıklı geldi Serkan'a. Rus haklı olabilirdi. Ağaçlardan birinin dibine çöktüler. Buraya kadar hızlı yürüdükleri için, ikisi de ter içinde kalmıştı. Kuzeyden esen rüzgâr gittikçe sertleşiyordu. Yakalarını kaldırıp geceyi beklemeye başladılar.

Orman kapkaranlıktı ama uzakta parlayan Poddupye ışıkları sanki onlara moral veriyordu. Uzun zaman konuşmadan öylece oturdular.

Nihayet Mihail, "Hadi dostum, artık yola koyulabiliriz," diye fısıldadı.

Kalkılar ve bayırdan aşağıya inmeye başladılar. Mihail önden gidiyordu. O zamana kadar orman onları iyi gizlemişti, ama şimdi açık arazide ve korunmasızlardı,

tek avantajları gecenin karanlığıydı. Kar altındaki boş arazide hızla yürüyorlardı. Uzaktan baktığında mesafe kısa gibi görünmüştü Serkan'a ama geçtikleri tarlalar bitip tükenmek bilmiyordu. Anladığı kadarıyla buralar köyün dışıydı ve artık etrafa serpiştirilmiş

212

ufak çiftlik evlerine doğru yaklaşıyorlardı. Çoğu tek katlıydı ve bazılarının pencerelerinden ışık sızıyordu. Mihail'in yöreyi iyi bildiği kuşkusuzdu, Serkan adamı izlerken bunu anlıyordu. On beş-yirmi metre sağa gidiyor, sonra dümdüz ilerliyor arkasından yine yolunu değiştiriyordu. Köyün merkezi hâlâ uzaktaydı, ama şimdiye kadar dört-beş çiftlik evini arkalarında bırakmışlardı. Birden Mihail'in yavaşladığını fark etti. O da hızını kesti. Arkasını dönen Rus eliyle eğilmesini işaret etti. İkisi de yere çöktüler. Mihail eliyle yaklaşık yüz metre ilerdeki tek katlı bir evi gösteriyordu.

"İşte şurası. Granit Kafa'nın evi o."

Nefeslerini keserek eve baktılar. Dışardan hiçbir fevkaladelik görünmüyordu. Evin etrafında kimsecikler yoktu. Rüzgâr uğuldayarak başlarının üzerinden esiyordu. Evin sadece tek bir penceresinden ışık sızıyordu.

Mihail, "Ben bir tehlike kokusu sezmiyorum," diye fısıldadı.

"Öyleyse gidelim."

Son bir kere bakiştılar ve. eve doğru hızlı adımlarla ilerlediler. Gerçekten de kimse yoktu etrafta. Biraz daha rahatlamışlardı. Mihail yaklaştı ve tahta kapıya vurmaya başladı...

213

7

Tamara, yemek tabaklarını toplayan dev cüsseli İgor'un çatırdayarak yanan kütüklerin titrek ışığında duvara akseden gölgesine bakarak kısık sesle fısıldadı:

"Ondan korkuyorum, Boris."

"Farkındayım ama sakın bunu ona belli etme. Tahmininden çok daha duygusal ve iyi yüreklidir. Hissederse çok alınır."

"Elimde değil. Müthiş ürkütücü."

"İriliğine bir de zekâ özrü eklenince, gerçekten ürkütücü gelir kendisini iyi tanımayanlara. Bu durumu o da bilir ama ne yapsın zavallı. Ayrıca ona şimdilik anlayışlı ve içten davranmak zorundayız. Her şey onu ikna etmemize bağlı. Anahtar bizde ama onun rızası olmadan kasayı açamayız."

Genç kadın hayretle Boris'i süzdü bir daha.

"Ciddi misin?"

"Sen İgor'u tanımazsın, kocan gelmedikçe o kasayı açmamıza izin vermeyecektir."

"Ama ben Mihail'in karışтым ve buraya gelmemizi kocam istedi. Neden anlamıyor bunu. Ona anlayabileceği şekilde anlatsana bunu."

"Yaranı olmaz. Beyninde sadece Mihail'e verdiği söz var. Asla dönmez verdiği sözden. O kaseti sadece kocana teslim edecektir."

Tamara iç çekti.

"Ya Mihail gelmezse, o zaman ne olacak?"

214

"Bütün sorun da bu. Ne yapacağımı ben de bilmiyorum. jCocanın bana yazdığı mektubu okuyabilseydim, belki ne yapacağımızı çıkarabilirdim, ama FSB buna izin vermedi."

Genç kadının mavi gözleri buğulanır gibi olmuştu. Sık sık sorduğu soruyu bir daha denedi, daha doğrusu korkusunu açığa vurdu:

"Başına bir hal gelmiş olabilir mi, Boris?"

Ajan zor da olsa kadını teselliye çalıştı.

"Kocanı benden iyi tanıman gerekir. Mihail asla pes etmez. Çok da zekidir. Mutlaka bir yolunu bulacak ve

buraya gelecektir. Ayrıca içinde bulunduğu şartları da bilmiyoruz, işinin kolay olmadığı çok açık." Sonra konuyu değıştirenerek birden sordu. "Bileğin nasıl?"

"Fena değil. Sızısı devam ediyor ama ayağımın üstüne basmamak iyi geldi."

İkisi de aynı anda hafif şiş ayak bileğine baktılar. Boris sanki sırf merak ediyormuş gibi elini şişin üstüne koydu.

"Burası acıyor mu?" i

"Evet."

Sonra önleyemediğı içgüdüsel bir hareketle parmakları ayağına uzandı. Genç kadın da bu temastan elektriklenmişti. Bir an ayağını çekmek istedi ama bunun ters bir etki yaratacağını hesaplayarak son anda vazgeçti. Tretyakov, Tamara'nın tedirgin olduğunu hissetmişti. Durumu kurtarmaya çalıştı.

"Ayakların üşümüő. Çorabını giydirmemi ister misin?"

Tamara, "Hayır," diye fısıldadı. Ama niye böyle davrandığını o an kendine bile açıklayamıyordu. Davranışı çok den-sizceydi, Boris'in ayaklarının güzelliğinden etkilendiğı çok belli oluyordu. Yutkundü.

"Çoraplarım hâlâ ıslak."

Göz göze geldiler.

Tretyakov'un gözlerinde şekillenen arzu çok belirgindi. Birbirlerine çok yakındılar ve Boris'in dudakları ihtirasla kıpırdıyordu. Tamara bir an onun kendisine sarılıp dudaklarından öpeceğini sandı. Yüreğinde alevlenen kahredici arzuyu güçlkle engelleyerek, "Lütfen Boris, yapma,"-diye inledi. "Beni zor durumda bırakıyorsun."

215

Boris yarı kararsız bir halde Tamara'nın aralık dudaklarına eğilirken ikisi de İgor'un gök gürültüsünü andıran sesiyle toparlandılar ve hemen birbirlerinden uzaklaştılar.

"Çay ister misiniz? Semaverdeki çay demlendi."

İkisinden de ses çıkmadı önce, sonra Boris, "İyi olur İgor, teşekkür ederiz," dedi.

Granit Kafa, elinden geldiğince eski dostuna sevincini göstermeye çalışıyordu. Ancak ürkek ve çekingendi. Az evvel Boris'in kendisine sarılmasından çok memnun kalmış, çocukluk günlerindeki sevinç ve heyecanı yaşamıştı. Ancak Tamara denen kadını hiç tanıımıyordu; ondan hoşlanmamıştı da. Bir defa çok güzeldi ve bütün güzel kadınlar gibi onu korkutmuştu. Hem anlamadığı bir şey vardı. Boris onu MihailPin karısı diye tanıtmıştı, oysa Mihail son gelişinde evli olmadığını söylemişti. Hangisi doğrudu. Çocukluk arkadaşları ona şimdiye kadar hiç yalan söylememişlerdi.

İgor çay fincanlarını misafirlerine uzattı. Dev adamın bön bakışları Tamara ile Boris arasında gidip geliyordu. Ajan koca devin dilinin ucunda bir soru olduğunu ama bunu ifade etmekte zorlandığını hissetti. İgor çocukken de böyleydi, ürkek ve çekingen.

"Hadi sor, İgor," diye fısıldadı. "Aklından geçen nedir?"

Granit Kafa utanmış gibi başını önüne eğdi. Sonra sıkılarak mırıldandı:

"Tamara senin karın mı, yoksa Mihail'in mi?"

Az önce Boris'in yaklaşma girişimini devin sezdiğini hisseden genç kadının yanakları kızardı. Bu utanç verici bir soruydu. Normal zekâlı bir insan böyle bir şüpheye düşse bile, böyle bir soru sormazdı, ama Ajan Tretyakov hiç umursamamıştı.

"Sana söyledim ya, Tamara, Mihail'in karısıdır."

Dev bunu kabul edemiyormuş gibi başını iki yana salladı.

"Öğleyse buraya neden seninle geldi? Neden kocasının yanında değil? Annemle babam hep birlikte olurlardı, hatırlıyor musun?"

"Tabii hatırlıyorum. Benim de sana anlatmaya çalıştığımı buydu zaten."

"Ne?"

"Mihail biraz zor durumda. Senin anlayacağın, başı biraz dertte. Tamara'yı da bu yüzden benimle yolladı. Sana bıraktığı o emaneti bize vermen için."

İgor birkaç saniye akıllı biri gibi onları süzdü.

"Ama Mihail'in de buraya geleceğini söyledin," diye homurdandı. "Başı gerçekten dertte ise nasıl gelecek?"

Tretyakov, keşke bunu hiç söylemeseydim, diye, geçirdi içinden ama ağzından çıkmıştı bir kere, dönüşü yoktu. O zaman Granit Kafa'nın aklı iyice karışır, daha fazla ısrarcı olurdu. Bozuntuya vermedi, aklına gelen çözümü hemen söyledi.

"Bu gece onu bekleyeceğiz. Gelirse ne âlâ, gelmezse bir daha buraya dönemeyeceğini anlayacağız."

İgor bir süre kararsız kaldı. Söylenenleri değerlendirmeye çalışıyordu.

"Peki," dedi. "Bekleyelim bakalım."

Ajan ısrar etmedi, sustu.. Çocukluk arkadaşının yarım yamalak çalışan zihniyle muhakeme yapmasını beklemekten başka çaresi yoktu. Kapana sıkışıp kalmışlardı. Mihail'in o kasada sakladığı her ne ise, elde etse bile onunla ne yapacaktı? Gerçekten de Mihail'in buraya gelmesi ve bir açıklama yapması gerekiyordu. Belki ondan sonra kafa kafaya verip duruma bir çözüm bulabilirlerdi. Aksi halde kendi kariyerine de mahvolmuş nazarıyla bakabilirdi. Birinci Müdür Feodor Petrovski, firarını Teşkilat'a ihanet olarak değerlendirmiş olmalıydı. Daha da önemlisi, burada mahsur kalmışlardı ve yakalanmaları an meselesi olabilirdi.

Andrey Soldatov, istasyon binasında kurduğu kriz masasında ayakta dikilmiş, sert ve otoriter edasıyla karşısındaki adamlara emirler yağdırıyordu.

"Memur Viktor ve diğer adamlarım suçluları tanıyor. Onların teşhisi hususunda size yardımcı olacaklar. Çevre yörelerden gelen polislerle artık yeterince adam toplamış bulunuyoruz.

217

Burası ufak bir yer, kuracağınız her ekibin yanına köy sakinlerini tanıyan birini katacaksınız. Bu görevi de Kaymakam Shcherbakov'a veriyorum. Her ev birer birer aranacak. Şüpheli gördüğünüz veya tanımadığınız herkes tutuklanarak buraya getirilecek. Sorgulamaları bizzat ben yöneteceğim. Unutmayın bunlar Rusya aleyhine çalışan vatan hainleridir. Asla müsamaha gösterilmeyecektir."

Kaymakam Shcherbakov bir adım öne çıkarak, "Sayın Soldatov," diye mırıldandı.. "Ben çok uzun yıllardan beri Poddupye'de görev yaparım. Şayet bu hainlerin adlarını vererseniz belki onları teşhis ve tespitite daha kolaylık sağlar."

Soldatov kaşlarını çatarak kaymakama baktı.

"Ne kadar zamandan beri buradasınız?"

"Yaklaşık on yıldır burada kaymakamlık yapıyorum, ama daha da önemlisi ben burada doğdum. Mademki aradığınız kişiler de burada doğmuş, onları tanımam mümkündür."

"Birinin adı Boris Tretyakov. Yanında da Tamara Kuznet-sov adlı sarışın bir kadın var. Kadını karım diye tanıtıyor ama gerçek karısı değil. Üçüncü kişinin adı da Mihail Kuznetsov. Kadın aslında bu adamın eşi."

Kaymakam bir an düşündü. Tretyakov da, Kuznetsov da Rusya'da fazla kullanılan adlardı. Bildiği kadıyla kasabada Kuznetsov adını taşıyan birkaç aile vardı ama Tretyakov çok yabancı geldi. Önce Kuznetsov adını taşıyan ailelerden başlamak faydalı olabilirdi, zaten burası çok ufak bir yer sayılırdı ve yabancılar hemen dikkati çekerd.

Altı arama grubu oluşturuldu ve gruplar hemen kasabaya dağıldı. Poddupye'de tek bir otel mevcuttu. Onun da kış aylarında hemen hemen hiç müşterisi olmazdı. Yaz aylarında ufak tefek pansiyonlar da faaliyet gösterirdi ve bunların çoğu da fabrika işçilerinin evleriydi. Polis şefi de oteli ve şu anda çalışmayan pansiyonları araştıracaktı.

"Bayan Tamara biraz yorgun," dedi Boris. "Uyuyup istirahat etmesi iyi olur. Onu nerede yatıracaksınız?"

218

Igor sanki çok zor bir soruyla karşılaşmış gibi uzun uzun düşündü. Sonra başını önüne eğip utanmış gibi fısıldadı.

"Birlikte yatmayacak mısınız?"

Boris kaşlarını çatarak söylendi. "İgor unuttun mu, Bayan Tamara benim değil, Mihail'in eşi. Birlikte nasıl yatarız?"

Tamara dikkatle konuşmayı dinliyordu.

Dev beklenmedik bir şekilde gülümsedi ve bütün içtenliği ile fısıldadı. "Ama birbirinize o kadar yaklaşıyorsunuz ki, Olga ile Timoşenko'dan bile daha güzelsiniz."

"Onlar da kim?"

"Bizim köyün en güzel çifti."

"Ha, anladım. Ama olmaz, Bayan Tamara'ya ayrı bir oda bulmalıyız."

Tam Granit Kafa oda ayarlamak için harekete geçiyordu ki birden durakladı.

"Birileri geliyor galiba," dedi. Kulaklarını dikmiş sesleri dinliyordu. Ajan henüz bir ses duymamıştı. Eli mihaniki olarak belindeki silaha kaydı.

"Bir ses mi duydun?"

"Buraya yaklaşan birileri var. Karda çıkardıkları ayak seslerini duyuyorum."

Boris birden anımsadı. Tanrı Granit Kafa'ya fazla gelişmeyecek bir beyin verirken ba*ız duyularını aşırı geliştirmişti; çok uzaklardan sesleri algılamak da bunlardan biriydi. Ajan sesini kısarak sordu:

"Kalabalık mı?"

"Evet. Mihail olamaz mı?"

Dev sevinmiş gibiydi. Ama Boris'in suratı asıldı.

"Hayır. O yalnız gelecek. Yaklaşanlar Mihail olamaz." Telâşlanan ajan endişeyle fısıldadı. "Gelenlerin bizi burada görmemesi lazım İgor. Hemen bizi bir yere sakla."

Dev gülümsedi yeniden.

"Korkma Boris. Kapıyı açmam. Onlar da gider."

"Gitmezler İgor. IşığI görmüşlerdir, açmazsan kapıyı kırmaya kalkışabilirler."

Dev alınmış gibi arkadaşına baktı.

219

"Kimse İgor'un kapısını kıramaz. Kellelerini koparırım onların."

"İgor! Sen ne diyorsam onu yap. Bizi hemen bodruma götür. Burada saklanacak başka yer yok. Hadi, durma."

Ajan bir koşu Tamara'nın yanına gelmiş, genç kadını kucakladığı gibi oturduğu yerden kaldırmıştı. Granit Kafa hâlâ kararsızdı. Neler olduğunu pek anlamıyordu ama Boris'in heyecanı şuursuzca onu da sarmıştı.

"Bana güvenmiyor musun?" diye sordu eski arkadaşına.

"Güvenmez olur muyum İgor. Sen istersen onların hepsinin kafasını koparabilirsin ama bizi burada görmemeleri lâzım, anladın mı şimdi?"

Dev, "Ha, evet, anladım," dedi. Gerçekte bir şey anlamamıştı lakin yıllar sonra evine misafir gelen arkadaşını da gücendirmek istemiyordu. Harekete geçti. Yan taraftaki ufak bir kapıyı açarak öne düştü. Ajan kucığında taşıdığı Tamara ile birlikte peşinden geliyordu.

Zifiri karanlıkta ufak ahşap bir merdiveni inmeye başlamışlardı. Bodrum katı buz gibiydi. Boris'in gözleri henüz karanlığa uyum sağlamamıştı. Kûf ve rutubete benzeyen ağır bir koku genzini dolduruyordu. Eskimiş tahta basamaklar bakımsızlıktan gıcırdayıyordu.

Boris kısık sesle mırıldandı:

"Hadi sen şimdi yukarı çık ve evde kimse olmadığını söyle gelenlere."

"Tamam anladım," dedi İgor ve onları bodrumda yalnız bırakarak yukarıya fırladı.

Tamara neredeyse duyulmayacak kadar hafif bir sesle fısıldadı.

"Kim olabilir bu gelenler? FSB mi?"

"Muhtemelen onlardır."

"Peki bizi nasıl buldular? Hani burası güvenliydi?"

"Merak etme, yine güvenli sayılır. Trende bizi kaybedince tabii Poddupye'ye geleceğimizi tahmin etmişlerdir. Normal olarak mahalli polisten yardım isteyip muntika araştırmasına başlamışlardır. Burası ufak bir yer, ev ev her yeri arıyorlar-dır. Dert etme, İgor'u gördükten sonra burada olmadığımızı

220

düşüneceklerdir. Kimse zekâ özürlü bir adamın evinde saklanacağımızı tahmin etmez. Kocanın en isabetli kararı sanırım • bu olmuş."

"Ya o korkunç adam ağzından bir şey kaçırırsa?"

"Korkma, kaçımaz. Zaten İgor yabancılarla konuşmayı hiç sevmez."

Tamara'nın kollan ajanın boynundaydı. Boris kadının ürkerek titrediğini hissetti. "Ne oldu?" diye sordu.

"Boris!.. Paltomu ve çizmelerimi yukarda unuttuk."

"Lanet olsun!" diye homurdandı ajan. "Bunu benim düşünmem lazımdı."

**#

Granit Kafa'nın evini araştırmaya gelen grubun başında Soldatov'uri ekibinden trendeki yemekli vagona onları izleyen zayıf uzun boylu FSB ajanı vardı. Arkasında üç polis ve köyden seçilmiş bir de temsilci vardı. Temsilci yaşlı ve güvenilir biriydi. Poddupye'ne böyle bir hadiseye ilk defa şahit olduğundan oldukça heyecanlıydı. Granit Kafa'nın evine doğru yaklaşırlarken, "Memur bey," diye mırıldandı, "burayı aramamız çok abes olur. Bence burada oyalanıp vakit kaybetmeyelim."

"Nedenmiş o?"

"Zira burada tek başına, geri zekâlı bir adam yaşar. Hasta fakat zararsızdır. İnsanlarla pek ilişkiye girmeyen, ürkek yabaninin tekidir."

"Hiç belli olmaz. Aldığım emir üzerine her tarafı aramalıyım."

"Siz bilirsiniz ama bence vakit kaybedeceğiz. Ayrıca dev cüsseli bir adamdır, zekâ özürü olduğu için muhakemesi pek yerinde değildir. Nadiren sinirlenir ama sinirlendiği zaman da çok saldırgan olur."

FSB ajanı sırtıttı.

"Benim için hiç fark etmez."

Temsilci susmayı yeğledi. Bu kısa konuşma bahçeye girip

221

kapıya yaklaşırken olmuştu. Yaşlı adam ufak çiftlik evinin kapısını vurdu. Az sonra İgor kapıyı ardına kadar açmıştı. O hâlâ karşısında Mihail Kuznetsov'u göreceğini umuyordu ama yanıldığını ve Boris'in haklı çıktığını görünce yüzü asıldı. Tanımadığı FSB ajanına ve arkasındaki polislere ters ters baktı, sonra âşinâ olduğu köy temsilcisine dönerek homurdandı:

"Ne var? Ne istiyorsunuz?"

Polisler ve FSB ajanı Granit Kafa'yı görünce irkilmişlerdi. İki metrelik korkunç bir yaratıktı bu. Temsilci yutkundu.

"Merhaba İgor. Bu beyler polis. Kaçak üç kişi arıyorlar. Biri kadın. Acaba senin evine sığınmış olabilirler mi?"

"Benim evime mi?"

"Evet, İgor."

"Burada kimse yok."

Temsilci, "Ben de öyle düşünmüştüm," dedi.

FSB ajanı hayretle devî süzüyordu. Fakat kendini toparlayarak mırıldandı.

"Evi aramak zorundayız."

İgor adaleli devasa iri kollarını iki yana açarak kapının pervazlarına dayadı.

"Tanımadığım insanlar benim evime giremez."

Temsilci ajanın yüzüne baktı, size söylemişim, bu geri zekâlı sorun yaratır dercesine onu süzdü.

"Biz devleti temsil ediyoruz, müşkülât çıkarırsan seni tutuklarız," dedi ajan.

"Dedim size, yabancılar benim evime giremez. İstersen bir dene."

İgor saf saf gülmeye başlamıştı. Ajan Zinov onun gözlerindeki boş ve anlamsız parıltılara baktı bir an. Adamın gerçekten geri zekâlı olduğuna inanmıştı ama diğer yandan da şefi Andrey Soldatov'dan aldığı kesin emri düşünüyordu. Karşılarına geri zekâlı bir adam çıktı diye evi aramaktan vazgeçtiğini öğrenirse kendisini duman edebilirdi, aldığı emir kesindi.

Arkasındaki polislere dönüp, "Yıkın şu herifi," diye bağırdı.

222

İgor yerinden hiç kımıldamamıştı. Arkada duran polisler bir an tereddüt ettiler. Kapıyı tutan dev çok iriyardı ama onlar da üç kişiydiler. Öndeki polis İgor'un tek koluna asıldı ama pervaza dayalı kolu kımıldatamamıştı. Diğer de öteki kolunu kapıdan çekmek için bir hamle yaptı. İgor sadece gü-lümsüyordu.

Üçüncü polis olanca gücüyle İgor'un midesine bir yumruk indirdi. İşte ne olduysa, o an oldu. Granit Kafa birden sinirlendi. Kollarını tutan iki polisi güçlü kollarıyla kavradığı gibi savurup fırlattı. İki polis de kapının önündeki karların içine yuvarlandılar. Yumruğu atan polis korkuyla geri sıçradı ama yere düşen polisler onu da çarparak yere devirmişlerdi.

Ajan Zinov afallamıştı. Gayrı ihtiyari eli belindeki silahına gitti. Durumun vahametini kavrayan köy temsilcisi hemen araya girdi. "Durun memur bey, yapmayın lütfen," diye bağırdı. Zira İgor'un böyle işlere kalkışmayacak bir zekâ düzeyinde olduğunu en iyi o biliyordu. "Ben bir çaresini bulurum."

Yerden kalkmaya çalışanfecmurlar da temsilciye bakıyorlardı şaşkın şaşkın.

Temsilci İgor'a dönerek mırıldandı. "Tamam İgor, onlar beklesinler dışarda. Ama ben yabancı değilim. Benim içeri girmeme izin verir misin? Mesele çıksın istemiyorum. Şayet evde kimse yoksa, beni al içeri. Bir bakıp gideyim."

Bir süre yerden kalkmaya çalışan polisleri süzen İgor, o an ne düşündüyse, "Peki sen gir içeri," diye homurdandı. "Seni tanırım, nereye bakmak istiyorsan bak ve çık. Ama çabuk ol, evim soğuyor."

Zinov biraz şaşırmış, biraz da korkmuş bir şekilde başıyla temsilciye bir işaret yaptı, hadi gir de sen ara, dercesine. Temsilci ürkek adımlarla içeri daldı. İçerde kimseyi bulamayacağına yüz de yüz inanıyordu zaten. Bu sadece formalite gereği bir arama olacaktı. Vatana ihanete kalkışan uç hainin bu geri zekâlarının evinde ne işleri olabilirdi?

Granit Kafa temsilciyi içeriye almış ama devasa vücuduyla yine kapının önünü perdeleyerek diğerlerinin içeriye

girmesini engellemişti. Temsilci sırf laf olsun diye odaları dolaşırken etrafla ilgilenmiyordu bile, Igor'ı yıllardır tanırıdı Köyde kimseye zararı dokunmayan, zavallının tekiydi. Birden köyün başına     en bu felakette bir zarar görmesini asla istemezdi.

Hızla geriye döndü, Ajan Zinov'a bakarak, "  erde kimse yok memur bey," dedi. "Zaten olsaydı şaşardım."

Zinov, " yice aradınız mı?" diye kükredi.

"Tabii, emin olabilirsiniz."

Arama grubu isteksizce geri döndü. Hepsi şaşkındılar. Ama geri zek lı da olsa, polis gücüne bu kadar pervasızca karşı koyan adam nedeniyle bir eziklik duygusu yaşıyorlardı.

Boris, Tamara'yı kucadı ndan indirmeden yemden eski tahta merdivenlere doğru ilerledi. G z  karanlığa uyum sağlamış, etrafa atılmış eski püskü eşyaları seçmeye başlamıştı artık. Bu arada ikisi de yukardan gelen sesleri duymaya çalışıyorlardı.  nce bağrışmaları ve gürültüleri işittiler. Genç kadın bir ara yine heyecana kapıldı. Dudaklarını ajanın kulağına yaklaştırıp, evi arıyorlar galiba, diye fısıldadı. Yukarda ayak sesleri duyuluyordu, daha sonra çıkan gürültüden sokak kapısının kapandığını anladılar.

"Korkma," diye fısıldadı Boris. "ş phelenseler her tarafı didik didik arar, buraya da inerlerdi. Sanırım gittiler."

Bir süre beklediler. Fakat Igor aşağıya inmiyordu. Tamara sordu.

"Arkadaşın niye gittiklerini bize haber vermiyor?"

"Bilmem. Belki yeniden içeriye dolmalarından çekiniyor-dur."

"Sence bunu düşünecek kadar akıllı mı?"

"Belli olmaz. Bazen ondan beklenmeyecek kadar kurnaz davrandığı olur."

Tamara  ekingen bir sesle fısıldadı.

"Boris, o kasa bu bodrumda mı?"

224

"Öyle olmalı."

"Ve anahtarları da şu an üzerinde, değil mi?"

"Evet yanırımda."

"Kasayı bulup açmayı düşünür müsün?"

Tretyakov kısa bir tereddüt geçirdi. Hiç de fena bir fikir değildi ve denemeye değerdi. Tam kucağındaki kadını oturtacağı bir yer ararken, bodrum kapısının açıldığını gördüler. Dev adam ağır ağır aşağıya iniyordu.

"Artık yukarıya çıkabilirsiniz, gittiler," dedi.

Fırsatı kaçırmışlardı. Boris isteksizce merdivenleri tırmandı. İgor saf saf gülümsüyordu hâlâ.

"Kimdi gelenler?" diye sordu ajan.

"Polisler. Size hain dediler Boris. Niye öyle diyorlar?"

"Uzun hikâye İgor. Sana sonra anlatırım."

"Ne zaman?"

"Mihail gelince."

"Neden onun gelişini bekliyorsun?"

"Çünkü hikâyenin özünü ben de bilmiyorum."

Genç adam Tamara'yı şöminenin karşısında eski oturduğu yere yerleştirdi, ikisi de rahat bir nefes almışlardı. Ajan bir süre Granit Kafa'yi süzdü. İgor hâlâ soluyordu.

"Yoksa onlarla kavga mı ettin?"

İgor hemen kendini savunmaya kalkıştı.

"Bilirsin, ben evime yabancıların girmesinden hoşlanmam."

"Ne yaptın peki?"

"Üç polisi karın üstüne attım."

"Eyyvah!" diye mırıldandı ajan. "Şimdi takviye alıp yeniden geleceklerdir."

"Gelmeyecekler."

"Neden?"

"Piyotr'un evi aramasına izin verdim de ondan."

"Piyotr'da kim?"

"Köyden biri. Birbirimizi tanırız."

Bu kez Tamara sordu:

"Yukarda bıraktığımız eşyaları gördü mü acaba?"

225

"Bilmem, dikkat etmedim," diye mırıldandı dev adam. Aradan yarım saat daha geçmişti ki, kapının ikinci kere vurulmasıyla irkildiler. Boris'in eli tabancasına kaydı..

226

beşinci bolum

1

Tamara kısık sesle inledi. "Eyvah! Geri geldiler." Boris elinde tabancası, yeniden bodruma inip inmemek hususunda bir an kararsız kaldı. Aralarında yüzündeki ahmakça bir gülümsemesiyle sevinmiş görünen tek kişi Granit Kafa idi.

"Geldi..." diye kükredi. Ttfihail geldi. O geldi..."

Dev kapıya koştu ve evindeki misafirlerinin endişeli bakışlarına hiç aldımından tüm inancıyla kapıyı ardına kadar açtı. Boris ve Tamara bir an nefeslerini tuttular. Ajan bu defa kendilerini güvenceye alacak zamanı bile bulamamış, İgor'u durduramamıştı.

Kapı önü karanlıktı. Ama dev adamın, "Mihail geldin nihayet!" diye bağırması üzerine ikisi de yerlerinden sıçradılar. Boris derin bir nefes aldı. En azından başını büyük bir belaya sokan meselenin mahiyetini öğrenecekti. Bu arada yan gözle, heyecan ve sevinçten titremeye başlamış olan Tamara'ya içi burkularak baktı. Genç kadın bileğindeki şışı unutmuş, hasretle beklediği kocasını bir an önce görmek için kapıya doğru koşuyordu.

Boris Tretyakov irkildi.

Kapıda Mihail'in yanında tanımadığı bir yabancı daha vardı. Nitekim İgor da, çocukluk arkadaşının yanında

getirdiği yabancıyı şüpheyle süzüyordu. Henüz içerdeki karısını ve

227

Boris'i görmeyen Mihail, Granit Kafa'nın huyunu bildiğinden homurdandı.

"Telaşlanma İğor. Bu bey benim dostum. Zararsız biridir ve buraya gelirken bana yardımcı oldu. Boris burada mı?"

Adının geçtiğini duyan Tretyakov bir adım öne çıktı ve Mihail'in görüş alanına girdi.

"Buradayım Mihail."

Mihail, Serkan'ı kolundan tutarak içeriye çekti. Türk ajan ilk defa karşılaştığı devasa İğor'a, sirk kaçkını bir ucube görmüş gibi hayretle bakıyordu. İriliğinden etkilenmişti. Mihail ise çiftlik evine girince kendisine koşar adım yaklaşan karısını gördü. Yüzünün ifadesi birden değişiverdi, suratı asıldı, kaşları çatıldı.

"Tamara! Senin burada ne işin var?"

Böyle bir karşılama beklemeyen kadın duraklamıştı. Tam kocasının kollarına atılmak üzereyken kendini güçlölkle tuttu.

"Meraktan deli oluyordum, Mihail. Başka ne yapabilirdim ki? Ben de Boris'in peşine takıldım ve seni bulmaya geldim."

"Çılgınlık bu. Aptalca bir hareket! Buraya gelmemeliydin."

Kısa bir sessizlik oldu.

Sonra Mihail, Boris'e dönerek mırıldandı. "Anahtar getirdiniz mi?"

Boris sıkıntılı bir şekilde başını salladı. "Evet, getirdik. Anahtar bende." Karısını burada görünce yüzü asılan Mihail'in şimdi gözleri ışıldamaya başlamıştı.

"Hadi dostum, ver şu anahtar bana da, artık şu işi bitirelim."

Tretyakov'un yavaş yavaş kafası atmaya başlıyordu. Çocukluk arkadaşına sitem dolu bir bakış fırlattı. Mihail'in ağzından henüz en ufak bir teşekkür cümlesi bile çıkmamıştı; oysa gerek kendisi, gerekse Tamara tüm kariyerlerini, hatta hayatlarını tehlikeye atarak bin bir güçlkle gelmişlerdi buraya. Boris'in içinde bir eziklik ve nedamet duygusu şekillendi.

228

Mihail'den teşekkür beklemiyordu ama bencilliğinden rahatız olmuştu.

"Yanındaki kim?" diye sordu Mihail'e.

"Ha, o mu? Bir Türk ajanı. MİT'ten."

Şaşırın Boris hayretle sordu: "MİT'ten mi? Ne işi var burada?"

"Türkiye'den Rusya'ya nasıl geçtiğimi sanıyorsun? MİT'in yardımıyla tabii."

"İyi de onu neden buraya kadar getirdin?"

"Lütfen sağma sapan sorular sorma Boris. Pek tabiidir ki, MİT'e borcum var."

"Ne borcu?"

"Bunları sonra konuşsak daha iyi olmaz mı?"

Tretyakov kıpkırmızı kesildi. Yabancı bir istihbarat ajanının orada olmasına hiçbir anlam veremiyordu. FSB'nin ya da Mihail'in giriştiği operasyon ne olursa olsun, her şeyden önce Rusya'nın menfaatlerini ilgilendirirdi. Sert sert arkadaşına baktı.

Tamara kocasının tutumu ve ilgisizliği karşısında derin bir hayal kırıklığına uğramış gibi sinmişti. İgor ise hiçbir şey anlamadan iki eski arkadaşı arasındaki konuşmaları dinliyordu. Ama o bile garip bir şeyler olduğunu sezmişti sanki.

Mihail tekrar, "Hadi Tretyakov, ver şu anahtar bana," diye homurdandı.

"Dur bakalım. Acele etme. Önce her şeyi bilmek istiyorum. Nedir bu mesele? Neler dönüyor? Neyin peşindesin sen?"

"Boris! Dedim ya bunları sonra konuşuruz. Önce o kasayı açmak zorundayım. Durum çok ciddi. Kasanın içinde bir itiraf kaseti mevcut. O kaseti alıp hemen General Komogrov'a iletmem şart."

"Ordu Komutanı'na mı?"

"Evet."

"Neden?"

Mihail Kuznetsov derin bir nefes alıp odadakileri birer birer inceledi. Bu arada MİT ajanı Serkan da bu garip köy

229

evindeki insanları tetkik ediyordu. Geri zekâlı dev korkunç biriydi. Mihail'in kansı tahmininden çok daha güzel bir kadındı ama kocasının onu hayal kırıklığına uğrattığını görüyordu. Asıl çekindiği Boris Tretyakov'un ise hem kendisinden hoşlanmadığını hem de olaylar hakkında bilgisi olmadığını sezmişti. Adam haklı olarak elindeki anahtarı teslim etmeden önce tereddüt geçiriyordu.

"Pekâlâ," diye homurdandı Mihail. "Aslında sizin bu işlere bulaşmanızı hiç istemezdim, hele Tamara'yı buralara kadar getirmen büyük bir hata olmuş. Poddupye'nin her tarafının sarıldığını biliyor musunuz? Buradan çıkma ihtimalimiz çok zayıf."

"Sen soruma cevap ver Mihail. O kasette ne var?"

"Madem bilmek istiyorsunuz, söyleyeyim. Başkan Putin'e yapılacak bir suikastın önde gelen liderlerinin adları."

Tretyakov sarsılarak nefesini tuttu.

"Başkan Putin'e yapılacak suikast mı?" diye kekeledi.

"Aynen öyle."

"Kim bu şahıslar? FSB'nin Birinci Müdürü Feodor Petrovski liste başı mı?"

Şaşıрма sırası Mihaü'e gelmişti. "Sen nereden biliyorsun bunu?" diye sordu.

"Tahmin ettim."

"Nasıl?"

"Beni sorguya çektiler. Uzun zamandır senden şüpheleni-yorlarmış. Bana gönderdiğin mektubu da ele geçirmişler."

"O zaman sen o mektubu okuyamadın, öyle mi?"

Tretyakov olumsuzca başını iki yana salladı. "Ama sorgulanmam sırasında ağzımdan laf almak için yazdığın şifreli kelimelerden ne istediğini anladım. Kapka'nın Köpekleri, Granit Kafa lafını bilen ancak üç kişi var hayatta."

Mihail sırttı.

"Yanılmamışım Boris. Sen cidden zeki bir dostsun. Ve ağzını açıp onlara hiçbir şey söylemedin, değil mi?"

"Söylemedim. Ama bana da güvenmediler ve peşimize düştüler. Buraya geldiğimiz trende bir yığın FSB görevlisi vardı."

230

"Ve sen onları atlatmayı basardın."

"Öyle oldu. İzimi kaybettirdik ama şimdi Poddupye'yi ev ev arıyorlar."

"Buraya da geldiler mi?"

"Yarım saat önce."

"Öyleyse güvende sayılırsınız şimdilik. Hadi ver artık şu anahtarları."

"Acele etme Mihail. Önce beni ikna etmelisin."

"İkna mı? Yoksa çocukluk arkadaşına güvenmiyor musun? Bunca yıldır sana hiç yalan söylediğimi gördün mü?"

"Görmedim Mihail. Ama bu iddian tüylerimi diken diken etti. Böyle bir şeyin ihtimali bile çok ürkütücü."

"Haklısın Boris. Benim son vazifemin ne olduğunu, FSB içinde ne yaptığımı biliyor musun? Yani İstanbul'a sürülmeden önceki nihai görevimi?"

"Hayır."

"Feodor Petrovski'nin üç numaralı muaviniydim. Yani Sergei Ushakov ve Vladimir Pronichev'den sonraki adamdım. Onlara ne olduğundan haberdar mısın?"

Boris biliyorum dercesine başını salladı.

"İlki bir trafik kazasında öldü, ikincisinin de intihar ettiğini işittim."

"İnandın mı bu şayialara?"Onları Feodor Petrovski ortadan kaldırdı. Çünkü biz üç muavin Birinci Müdür'ün ne işler çevirdiğini öğrenmiştik. Benim bu konuda ne kadar bilgi sahibi olduğumu kestiremedi Petrovski, ama üç muavinini de peş peşe ortadan kaldırmayı gözü yemedi, dikkat çekeceğinden huylandı. Tedbir olarak da beni Moskova'dan sürdü. Ayrıca benim pek bir şey bilmediğimi sanıyordu. Neden sonra şüpheleri arttı ve beni de öldürmeye kalkıştı. Şimdi dünyanın dört bir yanında aranan adamım ben. Artık ikna oldun mu?"

"Neden Başkan'a bir suikast teşebbüsüne giriştiler?"

"Sevgili dostum, Rusya'da hâlâ eski hayaller peşinde koşan bir yığın inançlı komünist olduğunu kabul etmiyor musun yoksa?"

Tretyakov kuşkulu bir şekilde homurdandı.

231

"Yani FSB'nin başındakiler eski rejimi hortlatmak mı is. tiyorlar?"

"Onlar hâlâ eski rejime sadıklar."

"Başka kimler var aralarında?"

"Durum tahmininden de nazik. Bazı bakanlar, milletvekilleri, Hava Kuvvetleri'ndeki bazı üst rütbeli subaylar filan."

"General Komogrov, Başkan Putin'e sadık mı?"

"Kesinlikle. Bu nedenle de tek amacım o kaseti generale ulaştırmak."

"Başkan Putin'in durumdan haberi var mı?"

"Ne yazık ki ne Başkan'ın ne de General Komogrov'un bu haince plandan haberi var henüz."

Tretyakov birkaç saniye dűřünceli kaldı. Kafası iyice karışmıştı.

Mihail gűrledi:

"Boris bitti mi beni sorgulaman? İkna olduysan hemen şu anahtarı ver artık?"

"Daha değil, dostum. Madem elinde her şeyi açıklayan bir kaset vardı, neden altı ay önce generale ulaştırmadın da buraya getirip sakladın onu? Bu biraz garip değil mi?"

"Hiçbir řey anlamıyorsun Boris, kafan alışmıyor galiba? Ya da öğrendiklerinden dolayı řok geçiriyorsun. Moskova'da hayatım tehlikedeydi, Feodor Petrovski benden de şüphelenirse hemen lűm fermanım çıkardı. Kendimi de kaseti de korumak zorundaydım. Olayı bilen bir tek ben kalmıştım."

"Ama sen yeni görevin için İstanbula gitmeyi yeğledin ve altı ay ortadan kayboldun."

"Doğru. nce hayatımı kurtarmalıydım."

"Ya Bařkan'ın hayatı? Bu suikastı her an geekleřtirebileceklerini hiç dűřűnmedin mi? Vazifeni yapmıř sayılabilir misin?"

Mihail hiddetle homurdandı:

"Canımı sıkmaya başlıyorsun Boris! Fazla uzattın bu işi-Ver şu anahtarı artık."

İki arkadař hıřımla birbirlerini sűzűyorlardı. Bu duruma daha fazla dayanamayan Tamara araya girdi. "Mihail, Boris'e

232

Çok kaba davranmıyor musun? Onun hayatını tehlikeye atarak buralara kadar geldiğini anlamıyor musun?" diye bağırdı.

Mihail karısına bakmadan söylendi.

"Sen bu işe karışma Tamara. Konu senin aklının ermeyeceği kadar ciddi."

Genç kadın şaşkınlıkla kocasına bakmaya devam etti. Onun bu denli kabalaştığını hiç görmemişti. Üstelik yabancıların yanında kendisini horlayacak ve küçük düşürecek şekilde konuşuyordu. Gururu incinerek sustu tekrar.

Tretyakov yüzünde buz gibi bir gülümsemeyle, "Vermezsem ne olacak? Şiddet mi kullanacaksın?" dedi.

Mihail'in gözleri hiddetle ışıldadı. "Evet. Bundan hiç şüphelenmesin," diye fısıldadı ve seri bir hareketle cebinden Makarov'unu çıkararak Boris'e yöneltti. Herkes donup kalmıştı. Tamara'nın ağzından hafif bir çığlık yükseldi. Serkan olayların seyrinden endişelenerek beklemeye başladı. Ama asıl dehşete düşen İgor'du. Ne olduğunu anlamadan eski çocukluk arkadaşlarına hayretle bakıyordu. Önce bunun bir şaka olduğunu sanmıştı, üç arkadaş bazen çocukluklarında da böyle şakalara kalkışır, boğuşurlar sonra gülerек eğlenirlerdi. Ama artık o bile bunun oyun olmadığını kavramıştı. Üzüntüyle dudaklarını kemiriyor, ne yapacağını bilemiyordu.

Boris alıyacı bir sesle, "Yoksa beni vuracak mısın?" diye mırıldandı.

"Gerekirse hiç gözümü kırpmadan," diye karşılık verdi Mihail.

"Beni çok şaşırttın Mihail. Demek sana güvenmekle hata etmişim."

"Asıl ben yanılmışım galiba. Rusya'nın yüksek menfaatlerini her şeyin üstünde tutacağını sanmıştım. Ama görüyorum ki yanılmışım. Başkana yapılacak suikast umrunda değil. Yoksa sen de bir komünist ve bu şebekenin bir üyesi misin?"

"Saçmalama Mihail. O devirler artık çok geride kaldı, ayrıca ben böyle bir şebekeye üye filan değilim. Sadece anlattıkların bana pek inandırıcı gelmedi."

233

"Ne düşündüğün hiç umrumda değil. Son defa soruyorum anahtarı verecek misin?"

Tretyakov anahtarı teslim etmezse Mihail'in gerçekten ateş edeceğini anlamıştı. Son bir tereddüt daha yaşadı, bir bakıma gerçekten şoke olmuştu, belki de doğru bir muhakeme yürütemiyordu o anda. Yıllar öncesinden tanıdığı Mihail yalan söylemezdi. Belki de onun ruh halini değerlendirmekte hata etmişti. Ne de olsa Mihail altı aydır bu azabın içindeydi. Sakin olmaya ve üzerine varmamaya karar verdi.

"Pekâlâ, istediğin gibi olsun. Umarım ben yanılmışımda," diye fısıldadı. "Anahtarı sana teslim edeceğim."

Anahtarı tam teslim etmek üzere elini cebine sokarken Mihail gürlledi.

"Dur! Kınıldama... Silahlısın, değil mi?"

"Evet. Tabancam yanımda."

Kuznetsov başıyla Serkan'a bir işaret yaptı. "Üzerini ara. Silahını da anahtarı da al."

Serkan, Boris'e yaklaşırken Tretyakov gülümsemeyi başardı.

"Sana silah çekmemden mi korkuyorsun? Merak etme, ben dost bildiklerime ateş etmem. Endişelenmene gerek yok."

Mihail'in gözleri kan çanağı gibiydi. "Artık kimin dost, kimin düşman olduğunu bilmiyorum. Çocukluk arkadaşına inanmamakla beni hayal kırıklığına uğrattın dostum."

Boris sesini çıkarmadı, ellerini yukarıya kaldırdı. Tabanca hâlâ üstüne çevriliydi. Yan gözle yanına gelen Serkan'a baktı. MİT ajanı usta bir aramayla hem

tabancayı hem de eski paslı kasa anahtarını bulmuştu. Serkan tabancayı kendi cebine indirirken anahtarı da Mihail'e uzattı.

Anahtarı avcuna alan Mihail ilk defa zafer sarhoşluğu ile sırttı. Sonra Granit Kafa'ya döndü. "Hadi Igor, aşağıya inelim," dedi.

Koca Dev yerinden kıınıldamamıştı. Tuhaf tuhaf Mihail'e bakıyordu.

"Hadi İgor! Söylediğimi duymadın mı?"

Granit Kafa başını iki yana salladı.

234

"Ben bu oyunu sevmedim Mihail. Yeter. Daha fazla devam etmek istemiyorum. Hem Boris'i de karını da üzdün. Ne biçim şaka yapıyorsun? Anahtarımı bana ver. O benim anahtarım. Babamın kasasının."

Mihail deve baktı. "Vereceğim tabii," dedi. "Ama önce içine sakladığım şeyi almalıyım. Unuttun mu, o benim malını. Almadan olmaz."

"Sonra barışacak mıyız? Bu oyunu kesecek misin?"

"Tabii İgor."

"Öyleyse bodruma inelim. Hadi gel."

Mihail, Serkan'a tekrar bakıp hırlar gibi söylendi:

"Aldığın tabancayı bunların üzerine çevir. Hareket ederlerse hiç tereddüt etmeden ateş et dostum. İyice anladın mı beni?"

Serkan anladım dercesine başını sallamıştı. Tamara zangır zangır titriyordu. Kocasının ağzından dökülen kelimelerle çılgına dönmüştü. Duyduklarına inanmak istemiyordu. Kocası hiç tanımadığı bir Tü^jk ajana, gerekirse ateş edebileceğini söylemişti. Bu, aklının kabul edebileceği bir şey değildi. Kâbus görüyor olmalıydı. Yaşadığı karabasandan kurtulmak istencesine vücudunu çimdiklemek istedi. Keşke bütün bunlar bir düşünseydi da, hâlâ Poddupye'ye giden trende uyuyor olsaydı. Ne yazık ki düşün değil, gerçeğin ta kendisiydi. İradesini

zorlamasına rağmen gücü tükendi, gözleri karardı ve olduğu yere yuvarlandı.

Mihail hiç orali olmamış, hatta dönüp karısına bakmamıştı bile. Serkan cebinden çıkardığı tabancayı Boris'e yöneltirken Granit Kafa şaşkın şaşkın yere yuvarlanan Tamara'ya bakıyordu. Birinin onu yerden kaldırması gerektiğini düşündü. Fakat ne Mihail ne de Boris kadınla ilgileniyordu. Dev önce Tamara'ya yaklaşmak istedi, onu kaldırıp koltuğuna oturtması gerekiyordu ama Mihail'in sert sesiyle irkildi.

"Şimdi sırası değil İgor. Bırak kalsın. Sonra icabına bakarız. Önce kasayı açalım."

Dev omuzlarını silkti ve bodruma doğru yönlendi. Mihail Kuznetsov da arkasından geliyordu.

235

Boris Tretyakov fasih İstanbul şivesiyle mırıldandı. "Siz gerçekten MİT'ten misiniz?"

Serkan Başar'ın gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Bir Rus ajanın ağzından bu kadar düzgün Türkçe kelimeler çıkacağına ihtimal vermemişti.

"Türkçeyi nerede öğrendiniz? Çok güzel konuşuyorsunuz," diye mırıldandı.

"Moskova'daki Şark Dilleri Enstitüsü'nde. Ama sizin Rusçanız da kusursuz. Sizi bizden biri sanmıştım. Bir sakıncası yoksa Türkçe konuşmaya devam edelim. Zira Bayan Kuznetsov'un konuşmalarımızı anlamasını istemiyorum. Halini görüyorsunuz, kocasının davranışları onu çok üzdü."

Serkan bir süre Ajan Tretyakov'a ilgiyle baktı.

"Nereye varmak istiyorsunuz? Şu anda en önemli sorun Bayan Kuznetsov değil herhalde."

"Haklısınız," diye mırıldandı Boris ellerini iki yana açarak. Bir adım geri gidip genç kadının yanına yaklaştı ve onu teselli etmek istercesine dostça elini omzuna

koydu. "Şimdi konumuz bu olmamalı. Konuşacak çok daha önemli şeyler var."

Serkan'ın ilgisi artmıştı. "Ne gibi?"

Boris omuzlarını silktili. "Hepimiz istihbaratçıyız, tereciye tere satmanın anlamı yok. Siz Kuznetsov'un anlattıklarına inandınız mı? Bana oldukça hayali gibi geldi. Buraya geliş sebebiniz Başkan Putin'e suikast teşebbüsü olamaz. Bence Mihail Kuznetsov başka bir amaçla çırpınıyor."

"Ağzımı mı arıyorsunuz?"

"Sadece gerçeği öğrenmek istiyorum. Mihail eski arkadaşılığımızdan yararlanarak beni içinden çıkılmaz bir belânın tam ortasına itti. Üzgünüm ama ona inanmak içimden gelmiyor."

Bu arada Tamara, Boris'e dönerek sordu:

"Türkçe konuşuyorsunuz, değil mi? Neden Rusça konuşmuyorsunuz, benden gizlediğiniz bir şey mi var? Ben de anlamak istiyorum."

Boris bu defa Rusça mırıldandı.

236

"Önemli bir şey değil, Tamara. Sadece Mihail'e inanmadığımı ifade etmek istedim. Kocan sanırım hepimizi aidatıyor."

Serkan yine Türkçe sordu:

"Sizi böyle düşünmeye iten sebep nedir?"

"Hadi, gerçekçi olalım. Altı ay ertelenmiş suikast teşebbüsü olamaz. Şayet FSB böyle bir teşebbüsü planlamış olsaydı hemen icraya kalkıştırdı. Bu çok uzun bir zaman."

Serkan ikisine doğrulttuğu tabancayı indirdi ama yine de tetikteydi.

"Peki sizin aklınızdan geçen nedir?"

"Hiçbir fikrim yok henüz. MİT ona inandı mı?"

"Evet. Hem yalnız MİT değil, CIA de inandı."

"CIA'in de bu operasyondan haberi var mı?"

Serkan başını salladı. " Biz haber verdik."

Boris Tretyakov birkaç saniye kararsız kaldı. Kısa da olsa kuşkulara kapıldı. Acaba Mihail'in anlattıkları gerçek olabilir mi, diye bocaladı. Tam Q sırada bodrumdan hafif çığlıgımsı bir ses gelmişti. Hepsi dikkat kesilerek bakışlarını açık duran bodrum kapısına çevirmişlerdi. Az sonra eski ahşap merdivenlerde ayak sesleri yükseldi. Kapının eşiğinde Mihail göründü ama Igor yanında değildi. Serkan da aynı anda elindeki tabancayı Boris'e doğrultmuştu yeniden..

"İgor nerede? Ne yaptın ona?" diye hırladı Boris.

Mihail kayıtsız bir tavırla ve Boris Te fazla ilgilenmeden mutfak raflarına doğru ilerleyerek yiyecek bir şeyler aramaya başlamıştı. Eski çiftlik evinin aşınmış dolaplarını açıyor fakat her seferinde yüzünü buruşturarak kapıyordu. "Bu evde yiyecek hiçbir şey yok mu yahu?" diye homurdandı. "Siz de aç mısınız?"

Tamara hâlâ dehşetle kocasını süzüyordu. Ondaki değişikliğe inanamıyordu bir türlü; bunca yıldır tanıdığı adam olamazdı bu. Mihail'in bu acımasız yüzünü hiç görmemişti. Boris tekrar kükredi:

237

Igor a ne yaptın? Çığlıgını hepimiz duyduk."

Mihail çocukluk arkadaşına dönüp baktı.

"İyice kafayı yemiş. Geri zekâlı, ne olacak! Aşağıda beni durdurmaya kalkıştı. Ben de kafasına tabancamın kabzasını indirdim." Sonra sırtımaya başladı. "Merak etme ölmedi, bilirsin, sağlamdır o. Sadece birkaç saat baygın yatar."

Artık yüzünde muzaffer bir ifade vardı. Gözleri zafere ulaşmanın zevkiyle parlıyordu.

"Beni dinleyin," diye fısıldadı. "Yanlış anlaşılacak istemiyorum. Ben sadece görevini yerine getirmeye çalışan bir FSB elemanıyım. Vatanımı severim ve asla

hain deęilim. Hakkımda ne dūřınurseniz dūřınun, umrumda deęil. Tek isteęim, Rusya'nın eski řařaalı ve gūçlū haline dūnmesidir. Bunu temin içinde elimden gelen her řeyi yapmaya hazırım, hatta bu uęurda canımı bile veririm. Ben būyle eęitildim ve inançların her řeyin ūstundedir. Sizlere gelince..."

Mihail ağır ağır karısına doğru ilerledi. Tamara şaşkınlıkla kocasının boyalı saçlarına bakıyordu. Onu yadırgadığı, incindiği ve içinde bir şeylerin tūmūyle değiştiği açıkça belli oluyordu.

"Seni bunca yıldır hiç tanımamışım Mihail," diye kekeledi.

Kuznetsov onu duymamıř gibiydi. "Buraya asla gelmemeliydın Tamara. Senden tek isteęim teslim ettięim anahtar Boris'e vermendi, fazlası deęil. Senin gibi zeki bir kadının būyle aptalca bir iře kalkıřmasını bir tūrlū anlayamıyorum. Seni sevdięimi bilirsin ama artık benim için ayak baęısın. Ūzğūnūm, seni yanımda gūtūremem. Őnūmde çok zorlu dūrt-beř gūn var ve asıl gūrevim řu andan itibaren bařlıyor. Kendi bařının çaresine bakacaksın Tamara, beni anlıyor musun?"

Genç kadının çeneleri kilitlenmışti ādeta. Korkuyla kocasını dinliyordu. Mihail silahı tutmayan boř eliyle onun saçlarını okşamak istedi ama Tamara hızla başını geri çekti. Hiç oralı olmayan Mihail, bunun pek ūzerinde durmadan genç kadına řūyle bir baktı ve sonra Boris'e yaklaştı.

"Seni severim Boris, iyi ve sağlam bir insansın ama ne

238

yazık ki dūnyalarımız oldukça farklı ve birlikte yūrūdūęūmūz yol burada noktalanıyor. Bir daha karřılařıp karřılařmayacaęımızı hiç bilmiyorum. İtiraf edeyim ki iyi niyet ve sadakatine gūvenip seni kullandım. Bařını derde soktuęumu biliyorum ama

unutma ki bu Rusya'nın yüksek menfaatleri içindi. Umarım, ilerde bana hak verirsin."

Ajan Tretyakov'un ağzından tek kelime çıkmamıştı. Derin bir nefes alan Mihail üzgün bir şekilde homurdandı. "Ne yazık ki biz hemen buradan ayrılmak zorundayız. Önümüzde uzun bir yol var. Oturup sizinle sohbet etmeyi çok isterdim ama gitmek zorundayız. Şimdi bir çılgınlık yapmamanız için sizi aşağıya bodruma, İgor'un yanına indirmek mecburiyetindeyim. Orada rahatsız saatler geçireceğinizi biliyorum fakat başka çarem yok. Sizi ebediyen susturmak en doğrusuydu ama sevgili karımı ve sadık çocukluk arkadaşımı öldürmeye gönlüm razı değil. Şimdi lütfen karşı koymadan bodruma inin."

Boris silahlı iki adama karşı koyamayacağını çok iyi biliyordu. Hem mukavemet etmeye kalkışırsa, gözü dönmüş Mihail'in karısını bile hiç tereddüt etmeden vuracağını aklı kesmişti. Usul usul bodruma inen merdivenlere doğru ilerlediler. Tamara basamakları inerken şiş bileğiyle epey zorlandı. Rutubet kokan bodrumda bu defa tam orta yerde yanan bir mum vardı ve titrek alevi alçak tavanlı ortamda gölgeler yaratıyordu, İgor'un devasa vücudu kapısı açık kasanın tam önünde boylu boyunca uzanmış yatıyordu. Devlin kafasından şakağına doğru incecik kan süzülüyordu. Serkan en arkadan geliyordu. Hepsi aşağıya inince Mihail, MİT ajanına dönerek homurdandı.

"Hadi dostum, şu kenardaki ipleri alarak hepsinin ellerini ve ayaklarını bağla," dedi.

Tabancasını cebine atan Serkan sordu:

"Bu yaralı devi de bağlayayım mı?"

"Asıl ona dikkat et. inanılmayacak kadar güçlüdür."

Serkan hemen harekete geçti. Yaralı İgor'un hem ellerini hem de ayaklarını sıkı sıkı bağladı. Sonra Tamara'ya

yaklaştı. Bu arada Mihail elindeki silahını Boris'e doğrultmuş son anda bir çılgınlık yapmaması için dikkat kesilmişti. Tamara'nın bağlanmasından sonra Serkan, Boris'e yaklaştı. Bu arada yere uzanmış olan genç kadına yaklaştı Mihail. Bir an karısına acıyarak baktı. Genç kadın ateş püskürerek haykırdı.

"Senden nefret ediyorum Mihail. Meğer senin hakkında hiçbir şey bilmiyormuşum. Sen bir domuzsun, acımasız, başı ezilecek bir yılan. Hangi erkek karısını bu kadar zor bir durumda kaderine terk eder?"

"Üzgünüm Tamara, ama elimden başka bir şey gelmez."

Bu arada Serkan, Boris'in ellerini bağlamaya başlamıştı. Ama FSB ajanı bir an şaşkınlıkla Serkan'ın yüzüne baktı. Zira adam bileğine geçirdiği ipi hiç sıkmadan sadece bir düğüm atmıştı. Boris rahatlıkla o iplerden kurtulabileceğini sezdi. Ancak Serkan'ın bunu bilerek ve isteyerek mi yaptığını anlayamamıştı. O sırada Serkan, Mihail'in karısıyla konuşmasından istifade ederek sırtını onlara dönmüş ve kaşla göz arası Boris'ten yukarıda aldığı tabancayı montunun cebine alivermişti. Tretyakov irkildi. Tekrar bakiştılar. Bu arada Serkan hafifçe gülümseyerek sol gözünü manidar bir şekilde kıptı.

•İşini bitiren MİT ajanı çömeldiği yerden fırlayıp, "Bunların işi tamam. Hadi gidelim artık," diye bağırdı. Mihail Kuz-netsov da karısının alınına bir öpücük kondurmuş, "Hoşça kalın dostlarım," diye fısıldadı.

Az sonra bodrum kapısı kapandı. Yukarıdaki ayak sesleri duyulmaz olmuştu. Şimdi buz gibi soğuk olan bodrumdaki titrek mum ışığında sadece Tamara'nın hiçkırıkları duyuluyordu.

"Ağlama lütfen Tamara, biraz sonra buradan kurtulacağız," diye homurdandı Boris uzandığı soğuk taşların üzerinden. Bir yandan da bileğini kavrayan gevşek bağlanmış ipten kurtulmaya çalışıyordu. Genç kadın onun her zaman yüreklendiren sesini duyunca biraz toparlanır gibi oldu ama öylesine büyük bir darbe yemişti ki kocasından, hıçkırıklarını engelleyemiyordu. Islak gözleriyle az ilerisinde bileğindeki bağlardan kurtulmak için çırpınan Boris'e baktı. Zavallı koca dev de hâlâ eli kolu bağlı, şakağından süzülen kanlarla yerde yatıyordu. Tamara, Boris'in saatlerce uğraşsa bile o iplerden kurtulamayacağını düşünürken, birden hayretle, mum ışığında ajanın bileklerindeki ipi çözdüğünü ve dirsekleri üzerinde doğrularak ayaklarını bağlayan ipi açmaya başladığını gördü. Gözlerine inanmadı. Ağlamayı kesip mırıldandı. "Bunu nasıl basardın?"

"O Türk ajan bunu bilerek yaptı."

Tamara afallamıştı. "Neden ama?"

"Nedenini şimdilik tam olarak bilmiyorum ama bana kalırsa o da Mihail'e pek güvenmiyor. Silahımı da bana iade etti."

"Ne zaman?"

"Kocan seninle son konuşmasını yaparken."

Ayağını bağlayan iplerden de kurtulan Boris hızla Tamara'ya yaklaştı ve kadının bağlarını çözmeye başladı. Az sonra ikisi de serbest kalmışlardı. Ajan hızla yerde yatan

241

İgor'a yaklaştı. Dev hâlâ baygındı. Boris, "Yarası kanıyor önce kanamasını durdurmalıyız," diye homurdandı. İgor'u da çözüp kollarının altından tutarak merdivene doğru sürükledi "Sen yukarı çık ve kapıyı aç," dedi Tamara'ya.

"Ya hâlâ yukardalarsa?"

"Korkma, çoktan gittiler. Seslerini duydum."

Tamara basamakları çıkıp ürkererek kapıyı açtı. Çiftlik evinin ışıkları yanıyordu ve içerde derin bir sessizlik vardı. Derin bir nefes alan Tamara, Boris'e yardım etmek üzere yanına gitti. Ajan, Granit Kafa'yı taşımakta zorlanıyordu, yaralı arkadaşını güçlükle sırtına almış basamakları tırmanmaya başlamıştı. Sonunda İgor'u yatağına yatırdılar. Boris temiz bir havlu bulup İgor'un başındaki kanı silmeye başladı. Yedi canlı İgor yavaş yavaş kendine geliyordu. Gözlerini açıp karşısında Boris'i görünce utanarak yüzünü eksitti.

"Mihail başkası olmuş. O bizim eski arkadaşımız değil. Bana vurdu Boris. Artık ona inanmayacağım."

"Haklısın, İgor. Şimdi sus ve dinlenmeye çalış. Sonra konuşuruz."

İgor'u yalnız bırakarak dışarıya çıktılar. Hâlâ güçlükle adım atan Tamara ürkek ve kısıp bir sesle sordu:

"Şimdi ne olacak Boris? Ne yapacağız?"

Ajan kısa bir süre düşündü, sonra uzanıp genç kadının ellerini avcunun içine aldı. Anlayışlı ve üzgün bir şekilde Tamara'nın gözlerinin içine bakarak fısıldadı.

"Ortada kabul etmek zorunda olduğumuz bazı gerçekler var Tamara. Birincisi kocan herkese yalan söylüyor. Buna en yakını olan karısı da dahil. Bu biraz acı ama senin buradaki varlığın bile onu zerrece ilgilendirmedir."

Tamara'nın gözleri yaşardı tekrar. Hafifçe içini çekti.

"İkincisi," diye devam etti Boris. "En başından beri ona güvenmekle hata etmişiz. O sadece, amacına ulaşmak için bizleri kullandı. Sen de ben de İgor da bu alçakça düzenlenmiş planın basit birer parçasıyız. Ne yazık ki hepimiz oyuna geldik. Birinci Müdür Feodor Petrovski haklıymış."

"Ne demek istiyorsun?"

"İçimizdeki gerçek hain kocan aslında."

Kızaran Tamara duyulmayacak bir sesle fısıldadı.

"Ben böyle kirli oyunlardan anlamam, açıkla lütfen, Mihail neyin peşinde?"

"Rusya'daki rejimin tabii. O bir komünist ve amacı mevcut rejimi bir ihtilalle yıkmak. Belli ki düzenin her kademesinde vazife gören çeşitli memur ve askerler var. Mihail'in burada sakladığı disket aslında onların tam listesini gösteriyor. Bütün korkusu o disketin FSB'nin eline geçmesiydi. Onu hiç kimsenin aklına gelmeyecek bir yere saklamayı uygun buldu. Anladığımı kadariyle, FSB aylar önce bu eylemin kokusunu almış ve olayın üzerine gitmeye başlamış. Nasıl ve ne şekilde olduğunu bilmiyorum ama tahminimce Birinci Müdür'ün üç muavini de bu işin FSB'deki ana organizatörleri olmalı. FSB şüphelendiklerini bir şekilde ortadan kaldırmış fakat Mihail'den yeterince kuşulanmamış ya da onu itham edecek bir delil bulamamış ve yalnızca İstanbul'a sürmekle yetinmiş."

Genç kadın yeniden keReledi.

"Ya şu Başkan Putin'e yapılacak suikast nedir? Gerçek mi?"

"Muhtemelen evet. Başkan'ı öldürmeye kalkışacaklar. Ama bu olsa olsa ihtilal teşebbüsünün son halkasıdır. Zaten bu kadar ertelenmesinin sebebi de bu olmalı."

"Pek bir şey anlamadım yine."

"Böyle bir ihtilal kadrolaşma ister. Önce teşebbüse baş koyanlar gerçek niyetlerini ispat etmek ve ihtilal başladığında stratejik mevkilerde görev almak zorundadırlar. Aksi halde tam bir kaos yaşanır ve aksi görüşte olanlarla aralarında çatışma çıkar. Bunun anlamı da iç savaş demektir. Mevcut rejimi yıkmaya çalışanların belli ki zamana gereksinimleri vardı, yani kadrolaşmayı tam yerine getirememişlerdi. Mihail, İstanbul'da bunu bekledi."

"Yani sence şimdi bir darbe yapmaya hazır durumdalar mı?"

"Bilemiyorum ama mümkündür. Tabii aksini düşünmek de mümkün."

243

V

Tamara yine şaşkın şaşkın baktı.

"Nasıl yani?"

"Belki FSB iyi çalıştı ve hazırlanan eylem planını tamamıyla ortaya çıkardı. Kocan da bu yüzden paniğe kapılmış olabilir. Bu konuda çeşitli fikirler ileri sürmek çok olası."

Tır tır titremekte olan genç kadın tekrar sordu:

"Şimdi ne yapacağız?"

Ajan Tretyakov birkaç saniye düşündü. "Galiba yapacağımız en iyi şey Feodor Petrovski ile temas kurmak olacak," diye mırıldandı.

Tamara'nın gözleri irileşmişti.

Andrey Soldatov, kriz masası olarak kullandığı istasyon binasındaki küçük odada bangır bangır bağırıyordu. "Olacak şey değil. Küçük bir kasabada üç yabancıyı bulamıyorsunuz ha! Buna nasıl inanabilirim." Ajan ağzından tükürükler çıkararak konuşuyor, karşısındakilere küçümseyerek bakıyordu.

Karşısında sıralanmış duran kaymakam, köy papazı, emniyet müdürü ve halkı temsilen evlerin araştırılmasına katılmış olan kişiler, Moskova'dan gelmiş bu büyük rütbeli FSB görevlisi karşısında titreyerek bekliyorlardı. Tüm gün boyu yapılan araştırmalar, tek tek evlerin incelenmesi bir netice vermemişti. Soldatov gittikçe hırslanıyordu. Saat gecenin onuna yaklaşıyordu ve hâlâ bir sonuç elde edilmemişti. Tam o sırada Viktor ve Zinov paldır kültür istasyon odasına daldılar. Soldatov hışımına başını çevirip baktı.

"Ne var?"

Viktor masaya kadar yaklaşıp amirinin kulağına bir şeyler fısıldadı.

"Ne zaman?" diye kükredi Soldatov.

Bu kez Viktor odadakilerin de duyabileceği şekilde mırıldandı.

"Az evvel efendim. Sokakta devriye gezen yerel bir polise başvurmuşlar."

244

Herkes bu korkunç bekleyişi neticelendiren bir haberin geldiğini anlamıştı. Soldatov hırlar gibi sordu.

"Yani kendi istekleriyle mi benimle görüşme talebinde bulunmuşlar?"

"Evet, efendim. Devriye şimdi telsizle bildirdi."

"Neredeler?"

"Buraya geliyorlarmış."

Andrey Soldatov dikleşti; öfkesini kontrol altına almaya çalışırken ceketini çekti; gevşeyen kravatını düzeltti, sesini kesti ve gergin bir bekleyiş başladı. Gerçekten de az sonra kapının dışında bir hareketlenme oldu ve yerel polislerin nezaretinde TretyakovTa Tamara istasyon odasına girdiler.

Soldatov kaşlarını çatmış masaya yaklaşan Boris'e bakıyordu. Ajan Tretyakov ise son derece sakin görünüyordu. Soldatov herkesin duyabileceği bir sesle, "Sizleri vatana ihanetten tutukluyorum," diye bağırdı. "Hemen Moskova'ya sevk edilecek ve muhakeme edileceksiniz."

Boris hiç istifini bozmadan konuştu.

"Saçmalama memur bey. Ben buraya kendi isteğimle geldim ve gerçek vatan haini Mihail Kuznetsov'un bir an önce yakalanması için bana yardımcı olmanızı istiyorum," dedi.

"Sen ne dediğinin farkında mısın?"

"Başının daha fazla belaya girmesini istemiyorsan hemen buradakileri dışarıya çıkart ve Birinci Müdür Feodor Petrovski ile telefon teması kurmamı sağla. Özel olarak konuşmak istiyorum onunla."

Bu çok cüretkâr bir istekti. FSB ajanı inanmaz bakışlarla Boris'i süzdü bir an. Fakat Tretyakov masanın kenarına kadar gelmiş ve yumruğunu sıkarak ahşap masanın üstüne indirirken, "Hem de derhal," diye kükremişti.

Soldatov afalladı. Ne yapacağını şaşırdı. Bu adam ve kadın hakkında tutuklama emri almıştı ama karşısındaki ajan şimdi pervasızca Birinci MüdürTe görüşmek istediğini söylüyordu, ilk şaşkınlığını atlattınca o da hırladı.

"Mihail Kuznetsov nerede?"

"İstedüğimbağlantıyı ı derhal kurmazsan Mihail Kuznetsov 'u asla bulamayacaksın."

245

Soldatov için zor bir seçimdi; tren yolculuğu sırasında başlayan sevimsiz görüşmeleri şimdi çok daha tatsız bir boyut almıştı. O an Boris'i tutuklamaya can atıyordu ama aptal da değildi. Bu isteği yerine getirmezse ucunun kendisine de dokunacağını seziyordu. Ayrıca nasıl olsa Tretyakov. da Mihail'in karısı da artık elinde sayılırdı.

Gülümsemeyi başardı.

"Pekâlâ Ajan Tretyakov," dedi. "Bu isteğinizi yerine getireceğim."

"Acele edin biraz."

Soldanov yardımcılarına dönerek, "Odayı boşaltın," dedi. "Kimse kalmasın."

Poddupye sakinleri hızla kriz merkezini boşaltırken, Boris, Viktor ile Zinov'u işaret ederek, "Onlar da çıksın. Konuşmamı yalnızca siz dinleyebilirsiniz," diye çıkıştı.

Yardımcılar tedirgin bir şekilde amirlerine baktılar. Ne cevap vereceğini merak etmişlerdi. Soldanov onlara, "Çıkın!" demekle yetindi.

Az sonra Soldanov, Moskova ile temas kurmuş ve telefonu Ajan Tretyakov'a uzatmıştı. Hattın öbür ucunda Birinci Müdür Feodor Petrovski vardı..

Soğuk rüzgâr yüzlerini kamçılıyordu. Sabahtan beri durmuş olan kar yağışı yeniden başlamıştı. Mihail Kuznetsov geri dönmek üzere, Granit Kafa'nın evine geldiği yolu takip ederek ormana doğru ilerliyordu. Karın yağmaya başlamasından memnundu. Kar izleri örterdi ve çok iyi biliyordu ki, önünde sonunda terk ettikleri Poddupye'de çok daha büyük bir insan avı başlayacak ve yalnız evler değil, bütün çevre-aranacaktı. Hatta orman içindeki şüpheli ayak izleri bile... Serkan'a dönüp sordu.

"Acıktın, değil mi?"

"Acıktım ama asıl problem nereye gittiğimizi bilmemem."

"Dişini sık dostum. Yolumuz biraz uzun. Enerjimizi toplayıp hava şartlarıyla mücadele etmemiz lazım önce."

246

"Bunu tahmin edebiliyorum. Kar yağışı başladı ve artacağa benziyor. Sığınacak bir yer bulamazsak donabiliriz."

"Farkındayım bunun. Krasniy'e kadar yürümek zorundayız."

"Herhalde bunu başarırız, sonra ne yapacağız?"

"Krasniy'de vasita temin ederiz."

"Nasıl?"

"Ya kiralınız ya da özel bir araca silah zoruyla el koyarız."

"Tehlikeli değil mi? Arandığını unutmama, birileri polise ihbarda bulunmaz mı?"

Mihail sırttı. "Bu mesleğimizin cilvesi. Her zaman tehlike içinde değİl miyiz zaten."

Serkan sesini çıkarmadı önce. Bir süre karlar içinde bata çıka ilerlediler. Sonra hafif bir bayırı tırmanarak ormanın başlangıç noktasına geldiler. Düz arazide ilerlemek kolaydı ama gecenin zifiri karanlığında ağaçlarla kaplı ormanın içine, dalınca şartlan daha da zorlaştı. Mihail öne düşmüştü. Çocukluğunda bu ormanı av'cunun içi gibi bilirdi ama aradan yıllar geçmişti ve karanlık hızlı gitmesini engelliyordu. Bir süre sonra Serkan'ın soluk soluğa sorduğu suali işitti.

"Krasniy'de vasıta bulursak nereye gideceğiz?"

"Çok soru soruyorsun'dostum. Şimdi soru sormayı kes de enerjini tüketme. Yolumuz uzun."

Serkan dondurucu soğuk altında buz kesmişti. Kar ayağındaki botları ıslatmıştı. Yün çorapları sınısıklam olmuştu. Bir ara ümitsizliğe kapılır gibi oldu. Yolum hiç bitmeyeceğini düşünüyordu. Anayola paralel olarak ilerliyorlar ve zaman zaman şoseden geçen araçların farlarını görebiliyorlardı. Trafik hemen hemen yok sayılacak kadar hafifti gecenin bu saatinde.

Bir ara önde giden Mihail'in aniden durduğunu fark etti. "Ne oldu?" diye mırıldandı. Rus ajan uzaklarda seyreden bir aracın farlarını işaret ediyordu. "Bu bir Zernova." "Nedir o?"

247

"Rus yapısı ufak bir kamyonet. Belki işimize yarayabilir Muhtemelen yükünü boşaltıp Poddupye'ye dönen bir köylü-ye aittir. Biraz riskli olabilir ama bu kar yağışı altında ormanda yol almaktan daha iyidir. Hadi, davran bakalım, şoseye inelim."

Serkan için fark etmezdi, Mihail'in peşine takılıp ormanın içindeki bayırdan yuvarlana yuvarlana şoseye indi. Üstleri başlan karla kaplanmıştı. Açık alana çıkınca sert esen rüzgârın etkisiyle ürperdiler. Kar yağışı tipiye

dönüşmüştü. Zernova'nın farlarını ormanın yükseltisi içinde oldukça uzaktan görmüşlerdi. Kamyonet az sonra bulundukları yere yaklaşacaktı. Mihail yol kenarından fırlayarak ortaya geldi. Kamyonet de az sonra virajı döndü; sürücü onları görmüştü. Mihail'in kollarını kaldırarak verdiği dur işaretleri üzerine frene bastı. Araba yavaşlamıştı. Durunca Mihail sürücüye doğru koştu. Adam camı indirmiş, tipiye yakalanmış iki yolcuya bakıyordu.

"Nereye gidiyorsunuz?" diye sordu.

Mihail hiç tereddüt etmeden Poddupye'ye, diye homurdandı. Sürücü, "Atlayın arabaya," diye mırıldandı. Serkan arabaya doğru koşarken birden Mihail'in silahını çıkarıp sürücüye doğrulttuğunu gördü. Sesi esen rüzgârdan çok daha soğuktu.

"Atla arabadan."

Adam donup kalmıştı. Neye uğradığını anlamadan kamyonetten indi. Mihail'le aynı yaşlarda olmalıydı. Ondan biraz daha zayıftı ama sıırım gibi biriydi. Serkan adamın şaşkın bakışlarla Rus ajana baktığını fark etti. Nitekim aynı anda sürücü tam bir hayret ifadesi sergileyerek konuşmuştu.

"Aman Allahım! Mihail Kuznetsov! Yanılmıyorum değil mi, o sensin..."

Şaşırma sırası ajana gelmişti. Dik dik sürücüye baktı.

"Sen de kimsin? Adımı nereden biliyorsun?"

Sürücü rahatlamış gibi karşılık verdi.

"Yoksa beni tanımadın mı? Oleg Ramov. Eski okul arkadaşın. Seni yıllardır görmüyordum, indir şu silahı kuzum.

248

fiğerhalde bana bir kötülük yapacak değilsin. Köye gitmek istiyorsan atla arabaya."

Mihail adamı hâlâ çıkaramamıştı. Bir an tereddüt etti. Sürücü ise konuşmaya devam ediyordu. "Çok uzun

zaman geçti, değil mi? Bir-iki defa Poddupye'ye geldiğini işittim ama görüşme şansımız olmadı. Sizleri hiç unutmadım. nl Kapka'nın Köpekleri'siniz siz. Biliyor musun, tgor hl hayatta. Boris'i hiç görüyor musun?"

Sürücünün sanki çenesi düşmüştü, konuşmaya devam edecekti, ama Serkan birden ateşlenen silahla yerinden sıçradı. Mihail fazla düşünmeden tetiğe asılmıştı. Kurşun sesi gecenin kahredici sessizliğini bozmuş ve kurşun sürücünün tam kalbine isabet etmişti. Oleg Ramov külçe gibi karların üzerine yuvarlandı.

Mihail silahını cebine attıktan sonra adamı koltuk altlarından kavrayarak yolun kenarına kadar taşıdı. Sonra hızla gelip arabanın içine atladı. Serkan da öbür kapıdan kamyonete binmişti. nce hiç konuşmadılar. Rus ajan çalışan arabayı vitese takarak birkaç manevrayla aracın burnunu Krasniy'e doğru çevirdi ve gaza bastı. Bir süre yol aldıktan sonra Serkan homurdandı.

"O adamı neden ldrdn? Gerek var mıydı? Zararsız birine benziyordu," dedi. '

"Yanılıyorsun dostum. Ben o herifi hayatımda hiç görmedim, o, arkadaşım filan değil."

"Ama seni ve arkadaşlarını tanıdı, isimlerinizi verdi."

"Bu neyi ispatlar ki? FSB'den biri de olabilirdi."

Meseleyi fazla uzatmak istemeyen Serkan, "Belki de haklısın," diye mırıldandı ama artık tahminlerinde yanılmadığın-dan kesinkes emindi. Arkasına yaslandı ve sustu. Bundan sonra hadiselerin nasıl gelişeceği hakkında ciddi kuşkuları vardı. Tabii en önemlisi de kendi canıydı. Zira bir süre sonra Mihail'in kendisini de ldreceğinden hiç kuşkusu yoktu artık, hatta. Rus ajanın hl ne beklediğini merak ediyordu.

Telefonun almacını Soldatov'a uzatan Boris, "Birinci Müdür, seninle de görüşmek istiyor," dedi. Almacı kavrayan Soldatov farkına varmadan hazırola geçti. "Evet efendim, emirlerinizi bekliyorum," diye fısıldadı. Sonra Feodor Petrovski sanki onu görüyormuş gibi ceketinin ön düğmesini ilikleyerek Moskova'dan aldığı emirleri başını sallayarak dinlemeye başladı. "Başüstüne efendim. Derhal... Hemen ilgili yerlerle temas kuracağım. Hiç şüpheniz olmasın. Hemen buradan bir araç tedarik ederiz. Merak buyumayın."

Birinci Müdür telefonu küt diye kapatmıştı. Soldatov mahcup bir edayla Ajan Tretyakov'a baktı. Ondan hiç hoşlanmamıştı ama Moskova'dan aldığı emir karşısında yapacağı hiçbir şey yoktu, zira emir FSB'nin başından gelmişti. Hafifçe genzini temizleyip mırıldandı.

"Herhalde Sayın Müdüşümüz ne yapacağınızı size de bildirmiştir. Bulduğumuz ilk araçla sizi Parkovoya Havaalanı'na götüreceğiz. Oradan da askeri bir uçakla derhal Moskova'ya uçacaksınız Ajan Tretyakov. Anladınız mı?"

Boris ters ters Soldatov'a baktı.

"Ben anladım da, asıl siz aldığınız emri iyi anladınız mı?"

Kızaran FSB görevlisi, "Anladım," diye fısıldadı. "Adamlarımla beraber sizin emrinize verildik. İstediklerinizi yerine getireceğim."

"İyi. Öyleyse ilk olarak bana köy doktorunu bulun. Önce Bayan Kuznetsov'un ayak bileğindeki şişse bakmasını istiyorum. Yürümekte zorlanıyor. Sonra da başından bir darbe alarak evinde baygın yatan bir dostumuza ilk müdahalenin yapılması gerekiyor."

"Derhal, efendim," diyen Soldatov kapıyı açıp gereken emirleri ilettili. Yerel polislerden biri doktoru evinden- alıp getirmek üzere harekete geçmişti bile. Boris odadaki bir iskemleye çökmüş, kendinden geçmiş gibi sessizce

oturan Tamara'ya döndü. Genç kadın inanılmaz bir düş kırıklığı içindeydi ve sanki bütün dünyası karamıştı. Yanına yaklaşp önüne çömeldi.

Tamara bakışlarını ağır ağır ajana çevirdi. Dudakları mosmordu. Boris'in bakışlarındaki anlayış ve sevecenliği görünce bitkin bir şekilde inledi.

"Şimdi ne olacak Boris?"

"Buna cevap vermek cidden zor Tamara. Önümüzde gergin ve ne olacağı bilinmeyen karanlık günler var gibi. Umarım muhtemel bir ayaklanmayı zamanında bastırırız. Sana gelince, her şey senin kararına bağlı. Sadece şunu bilmeni isterim; ben her zaman senin yanındayım ve senin için elimden gelen her şeyi de yapmaya hazırım."

Gözleri yaşaran genç kadın minnetle elini uzatıp parmaklarının ucunu ajanın yanaklarında dolaştırdı. "Sen çok iyi bir insansın, Boris," diye fısıldadı sadece.

Treyakov onun parmaklarını kavrayıp dudaklarına götürdü.

* * *

Doktor yaşlı, şişman, sevimli bir adamdı. Tamara'nın bileğini kontrol ettikten sonra basit bir burkulma olduğunu, birkaç gün o ayağının üzerine basmaması gerektiğini söylemişti. Tamara'yı kontrol ettikten sonra Boris'e dönüp sordu.

"Öteki hasta kim?"

"Siz bu köydensiniz, değil mi doktor?"

"Evet," diye gülümsedi adam. "Otuz senedir burada yaşıyorum."

"Öyleyse bizim dev adam İgor'u da tanırırsınız."

"Gayet tabii, tanımaz olur muyum hiç?"

"Evini de bilir misiniz?"

"Kuşkusuz, bilirim."

"Boris şimdi evinde baygın yatıyor."

"Baygın mı? Hayret! Ben onun bugüne kadar nezle bile olduğunu görmedim."

"Biri tabanca kabzasıyla başına vurdu."

Doktor garipseyerek ajana baktı. Fakat başka bir şey sormadı. "Tamam," diye fısıldadı, "hemen gidip bakarım."

Doktor, istasyon odasından çıkınca Boris rahat bir nefes aldı. İgor'un yanında olmayı ve onun tedavisi sırasında ba-

251

sucunda bulunmayı çok isterdi, ama ne yazık ki, az sonra Poddupye'den ayrılmak zorundaydılar. Ajan Tretyakov'un içini hüzün kapladı; bir daha İgor'u göreceğini hiç sanmıyordu. Galiba aralarında gerçek anlamda değişmeyen sadece o olmuştu. Granit Kafa çocukluk yıllarının tüm safiyetini muhafaza etmiş, Kapka'nın Köpekleri çetesine hep sadık kalmıştı..

Emirlerine büyük bir polis cipi tahsis edilmişti. Arabayı yerel polisten biri kullanıyordu. Andrey Soldatov sürücünün yanına oturmuştu. İkinci sıraya Viktor, Zinov ve Dimitri yerleşmişti. En arka kanepeye ise Tamara uzanmış, şiş bileğinden dolayı çizmesini giyemediği ayağını yanında oturan Boris'in kucasına uzatmıştı. Yaşlı doktor hareket etmeden önce evinden getirttiği alüminyum bir bastonu genç kadına vermişti. Tamara hâlâ acı çekiyordu ama yüreğindeki burukluk, bileğindeki ağrıdan çok daha fazla ıstırap veriyordu ona.

Tipi hızlı yol almalarına mâni oluyordu. Poddupye'yi terk ettikten az sonra Soldatov, Boris'e sordu.

"Parkovoya Havaalanı'nın buradan uzaklığı ne kadar?"

"Hatırladığım kadarıyla yaklaşık seksen kilometre olmalı."

Sürücü polis tasdik etti.

"Ancak o kadardır, efendim."

Soldatov endişeyle mırıldandı. "Bir saatte varabilir miyiz acaba?"

"Tipi engel olmazsa varırız, ama kar yağışı gittikçe artıyor, efendim."

Soldatov sesini çıkarmadı ama az sonra tekrar Boris'e dönüp mırıldandı.

"Umarım bu havada uçak kalkar."

Tretyakov'dan bir yorum gelmemiştir. Ajan düşüncelere dalmış görünüyordu ama meraklı ve sabırsız olan Soldatov yeniden sordu.

"Sizce Mihail Kuznetsov acaba şimdi nerededir? Kaçmak için nasıl bir yol tayin edecektir, bir fikriniz var mı? Siz ne de olsa buraları bizden daha iyi biliyorsunuz."

252

Mihail'in adının geçmesi Tamara'yı rahatsız etmişti.

Boris, kucağında duran bacağın hafifçe titrediğini hissetti, gısa ve biraz da kaba bir şekilde, 'Hiçbir fikrim yok,' diye kestirip attı. Aslında az önce, çok büyük ve önemli bir görevle onurlandırılmıştı Moskova tarafından, ama onun aklı fikri şu an yanında uzanmış acı çeken sevdiği kadındaydı. Bilinçsizce ellerini kucağındaki çizmesiz ayağa attı ve usul usul okşamaya başladı. Ne kadar anlamsız ve yersiz-bir şey yaptığının farkındaydı fakat iradesine hâkim olamamıştı. Bu hareketi tümüyle cinsellikten uzaktı. Sadece varlığını ve ona destek olmaya hazır bulunduğunu kanıtlamak ister gibiydi. Tamara hiç tepki göstermemişti. Avuçları içine aldığı ayağı ısıtmaya çalıştı. Neden sonra, zihnindeki düşüncelerden sıyrılıp genç kadının mavi gözlerinin içine baktı. Tamara'nın yüzünde uzun bir zamandan beri ilk defa mutlu, güvenli bir ifade görür gibi oldu. Yaşadıklarından bitkin düşmüş olan genç kadın uykuya dalacak gibiydi.

İ.

253

3

"Nereye gittiğimizi hâlâ söylemeyecek misin?"

Direksiyon başındaki Mihail, Serkan'a bakarak sınıttı.

"Çok mu merak ediyorsun dostum?"

"Doğrusunu söylemek gerekirse, evet. Hiç bilmediğim topraklarda, yabancıları olduğum bir ülkede firari durumdayım ve peşimizde bir sürü FSB ajanı var. Merak edip endişelenmek hakkım değil mi?"

Mihail gevrek bir kahkaha attı.

"Ne o, yoksa korkmaya mı başladın? Sen başı biraz dara düşünce korkacak birine benzemiyordun, ne oldu birden? Poddupy'e gelinceye kadar kılın kılmıdamıyordu, bu telaş niye şimdi?"

"Korktuğum filan yok. Sadece anlamadığım şeyler var."

"Ne gibi?"

Serkan çekinmeden mırıldandı. "Az önce seni tanıdığım için bir adam öldürdün."

"E, ne olmuş yani? Benim için tehlikeli olabilirdi o adam. Poddupy'e varınca bizi ihbar edeceğini hiç düşünmedin mi?"

"Ya geride bıraktıkların?"

"Kimi kastediyorsun? Boris'le karımı mı?"

"Evet. Boris bence tekin biri değil. Anahtarı getirmiş ama senden şüphelendi ve seni engellemeye kalkıştı. Bence anlattıklarına da inanmadı."

"Boş ver Boris'i. O fazla zeki biri değildir. Garip bir tesa-

254

düf ikimiz de aynı mesleğe girmişiz ama o benim kadar iler-leyemedi. Biraz tutucu ve pasiftir. Çocukken de öyleydi, hep ikinci planda kalırdı. Kapka 'nın Köpekleri'nın lideri bendim. Hep benim istediklerim olurdu. Bugün de öyle."

"Ama er geç oradan kurtulacaklardır. O zaman senin peşine düşmeyeceklerini mi sanıyorsun? Bence onları orada temizlemeliydin, tıpkı bu kamyonetin sahibine yaptığın gibi."

Mihail gülmesini keserek Serkan'a ters bir nazar attı.

"Ciddi mi söylüyorsun bunu?"

"Tabii ciddiyyim."

"Yani karımı da mı öldürmeliydim?"

Serkan omuzlarını silktilti.

"O senin sorunun. O kadarını bilemem. Ama gördüğüm kadarıyla karını sevdiğin söylenemez."

"Nereden vardın bu hükme?"

"Yapma Mihail! Karını gördüm. Kadıncağız seni görünce mutluluktan havalara uçtu ama sen ona hiç yüz vermedin. Belli ki onunla aran pek iyi değil."

Mihail homurdandı. 4

"Poddupye'ye gelmemesi lazımdı. Ben ondan bunu istememiştim. Çok aptalca, hatta çılgınca davrandı. Kafasızlık edenler bunun neticelerine de katlanmalıdırlar."

"Hadi o karındı; peki Boris'i niye vurmadın?"

"Sen endişelenme. Her şey yolunda gidiyor. Boris FSB'ye konuşsa bile artık çok geç."

"Neden?"

"Artık kozlar elime geçti. Cebimdeki disket tüm hainlerin listesini içeriyor. Tek yapacağımız şey bir an önce General Komogrov'a ulaşmak."

"Yani Moskova'ya."

"Tam olarak Moskova'ya sayılmaz. Biraz dışına, Çamovniki'ye. General şimdi orada beni bekliyor."

"Ama General'in suikasttan haberi olmadığını söylemiştin daha önce."

Mihalin homurdandı. "Doğru, haberi yoktu. Ne Başkan'a yapılacak suikasttan, ne de FSB'nin tasarladığı haince plandan, ama artık var."

255

I

"Peki nasıl öğrendi bunu?"

"Ona haber ilettim."

"Nasıl?"

"Yalta'da bizi karşılayan adamlarımızı hatırlıyor musun onlar vasıtasıyla."

"Ha, anladım" diye mırıldandı Serkan. Ama Mihail'in yalan söylediğinden kesinlikle emindi. Zira Yalta'da Mihail'in yanından hiç ayrılmamıştı ve oradaki adamlarına ne yazılı bir belge verdiğini görmüş, ne de sözlü bir talimat ilettiğine şahit olmuştu. "Peki Moskova'ya nasıl ulaşacağız?" diye sordu bu sefer.

"Çok sabırsızsın dostum. Görüyorsun ki elimden gelen her şeyi yapıyorum. Telaş etme ama yine de sana söyleyeyim. Brejni'deki askeri bir karargâha gidiyoruz. Oradaki birlik komutanı General Komogrov'a sadık ve güvenilir bir albaydır. Bizim askeri bir uçakla salimen Moskova'ya uçmamızı sağlayacaktır."

"Emin misin?"

"Kesinlikle."

Serkan, bu herif beni aptal sanıyor galiba, diye geçirdi içinden. Yalta'dan General'e haber uçurduğunu ve kendisinin de bir şekilde bunu atladığını kabul etse bile, General'den nasıl ve ne şekilde haber aldığını, General'in kendilerine yardım için uçak ayarlayacağını nasıl öğrendiğini sorsa ne diyecekti acaba? Serkan bu suali asla sormadı tabii.

Takip ettikleri yol hakkında hiçbir bilgisi yoktu MİT ajanının. Ancak Krasniy'i geçtikten sonra ana güzergâhı terk etmişler ve tali bir yola saparak boş ve çıplak bir arazide yol almaya başlamışlardı. Görünürlerde ne bir kasaba, ne de köy vardı. Şu anda en büyük ve en tehlikeli düşman, tipi halinde yağın kardı. Bindikleri köhne kamyonette herhangi bir arıza olsa, donup giderlerdi bu açık alanda. Ama kamyonet ısrarla direniyordu şimdilik.

Tamara bitkin düşmüş ve uyuya kalmıştı. Parkovoya'ya

kazasız belasız vardılar. Boris genç kadını uyandırmak zorunda kalmıştı. Hep beraber polis cipini ter1- ettiler. Havaalanında onları sert çehreli bir pilot binbaşı karşılamıştı. Selam verip hemen havalanmaya hazır olduklarını bildirdi.

Soldatov biraz da endişeyle, "Hava şartları havalanmamıza engel mi binbaşı?" diye sordu. "Hayır," diye cevap verdi, binbaşı. "Yolculuk biraz zor olacaktır ama endişelenmeyin, biz bu hava şartlarında uçmaya alışkınız."

FSB ajanları Tamara ile birlikte büyük bir nakliye uçağına bindiler. Onlar gösterilen yerlere otururken uçağın mürettebatı kalkış için son hazırlıkları yapmaya başlamıştı. Az sonra uçak sessizce havalandı.

Şimdi hedef Moskova'ydı.

Yolculuk sırasında kimse konuşmuyordu. Genç kadın nakliye uçağının rahatsız koltuğunda başını arkaya dayamış,

çizme içindeki şiş bilekli ayağını Boris'in bulduğu yüksekçe

karton bir kolinin üstüne dayamıştı. Gözleri kapalıydı ama

Tretyakov artık onun uyumadığından emindi.

İ ***

Küçük kamyonetin benzin ibresi gittikçe sıfıra doğru yaklaşıyordu. Düz ve bomboş çıplak araziden henüz kurtulamamışlardı.

"Sanırım yakıtımız bitiyor" diye mınıldandı Serkan.

"Farkındayım. Ama yaklaşık beş kilometre sonra yeniden anayola çıkacağız. Zaman kazanmak için bu hattı seçtim. Anayol sapağının hemen başında bir benzin istasyonu vardır. Orada depoyu doldururuz."

Sapağa zar zor vardılar. Benzin istasyonuna vardıklarında gösterge sıfıra yapışmıştı artık. Mihail kamyonetten atladı. Tipi altında ve gecenin bu saatinde

bir msterinin geldiğini gören pompacı genç homurdanarak dışarıya ıktı. Mihail pompacıya, "Doldur," diye sert bir şekilde emir vererek benzin istasyonunun tuvaletine doğru kotu. Bütün Rus yapısı arabalara kurşunlu A92 tipi benzin verilirdi. Pompacı, kamyonetin içinde oturan Serkan'a şöyle bir baktı, "fazla ilgilenmeyerek depoyu doldurmaya baladı.

257

MİT ajanı yerinden kalkmamıtı. Ama çok endieliydi Yolun sonuna geldiklerini hissettiği halde operasyon tam bir fiyasko ile yürümekteydi. Kendi Teşkilat'ı ile olan bağıntısı valta'ya geldikleri andan itibaren kopmutu; orada kendisini bekleyen MİT görevlileri ile temas kuramamı ve bütün haberleşme şansını bir anda yitirmiti. Acaba şu anda Ankara'da neler düşünülüyor, neler planlanıyordu. Serkan kendi geleceğinden de endielenmeye balamıtı. Henüz çözemediği hususlardan biri de Mihail'in kendisini neden yaattığıydı. Aslına bakılırsa, Mihail Kuznetsov için sadece bir ayak bağıydı, rahatlıkla, Rus ajan kendisine de bir kurşun sıkıp devreden çıkarabilirdi ve bunun için de eline müsait imknlar geçmiş ama Mihail bu yolu denememiti. Ne bekliyordu acaba?

Pompacı içini bitirmiti. O sırada tuvaletten çıkan Mihail de koşarak kamyonete yaklaıyordu. demeyi yapıp arabaya atladı.

"Hadi dostum, gazlayalım artık" diye mırıldandı neeyle. "Hedefe varmaya az kaldı."

Serkan elinde olmadan ürperdi.

Mihail acaba o hamleyi ne zaman yapacaktı? Brejni'deki askeri birliğe kendisini de götürecek miydi, yoksa yeniden yola koyulduktan sonra yolda kafasına bir kurşun sıkacak mıydı? Biraz daha olumlu düşünmeye çalıştı, istese bu ii çok önceden yapabilirdi, hele yaklaşık bir saatten beri takip ettikleri ıssız yol

cinayet için çok elverişliydi ama Mihail buna tevessül etmemişti.

Mihail kamyoneti çalıştırdı ve benzin istasyonunu terk ederek anayola çıktılar. Rus ajan askeri birliğe yaklaştıkça keyifleniyordu, şimdi hafif hafif ısıklık çalmaya da başlamıştı. Bir ara ısılığı keserek mırıldandı.

"Acıktın, değil mi?"

Boğazı kuruyan Serkan, "Acıktım. Ya sen?" diye söylendi.

"Ben de. Ama biraz daha dişimizi sıkacağız."

"Öyle görünüyor."

MİT ajanı fazla konuşmadı.

258

Yarım saat kadar daha bomboş yollarda ilerlediler. Bu süre içinde karşıdan içindeki bütün yolcuların uyukladığı bir otobüs gelip geçmişti sadece.

"Çok sessizsin," diye fısıldadı Mihail. "Artık soru da sormuyorsun?"

"Düşünüyorum."

"Neyi?"

"Şu Poddupye'deki çiftlik evinde geride bıraktıklarımızı."

"Neden?"

"Ya kurtulmuşlarsa? O zaman ne olacak?"

"Takma kafana artık. Onlardan ilerdeyiz. Sabaha kadar bağlarını çözemezler."

"Boris dediğin arkadaşın sıkı birine benziyordu. Ya kurtulmayı başarmışsa?"

Mihail dönüp Serkan'ı süzdü.

"Onu sıkı sıkıya bağlamadın mı?"

"Bağladım ama..." <Ş

"E, sorun ne o zaman?"

"Her ihtimali düşünmek zorunda değil miyiz?"

Mihail bir kahkaha attı.

"Dert etme. Kurtulmuş olsalar bile FSB onları benim dostum olarak tanıyor. Karım dahil hepsini düşman kabul edeceklerdir."

Serkan'ın tüyleri ürperdi ama bozuntuya vermeden, "Öyle ya..." diye mırıldandı.

Yine sustular. Bir süre sonra, uçsuz bucaksız beyaz bir karanlık gibi önlerinde uzanan yolun sağ yanında ilk elektrik ışıklarını fark ettiler. Mihail gazı köklerken, "Geldik, işte," diye homurdandı. Gerçekten de geniş düzlükteki askeri garnizonun aydınlığı gittikçe artıyordu. Az sonra kamyonet sağa sapmış ve birliğin nizamiye kapısı önünde nöbetçiler tarafından durdurulmuştu. Girişin önünde açılır kapanır bir mania vardı. Nöbetçi çavuş kapalı kulübeden çıkarak kamyonete doğru yaklaştı ve sert bir sesle, "Ne işiniz var burada?" diye homurdandı.

259

Camı indiren Mihail, "Çok acil. Hemen Albav Karnişovas'la görüşmek istiyorum," dedi. Nöbetçi çavuş [u sivilî alaycı bakışlarla süzdükten sonra, "Saatin kaç olduğundan haberiniz var mı?" dedi.

"Çavuş çok hayati bir mesele bu, hemen albaya haber ver."

Mihail'in ses tonu cidden çok ikna edici idi. Çavuş kısa bir tereddüt geçirdi; gecenin bu saatinde, helé böyle bir tipide garnizona kadar geldiklerine göre, önemli bir mesele olabilirdi.

Yine de, "Albay çoktan uyumuştur. Rahatsız edildiği için kızarsa burnunuzdan getiririm, ha," diye söylendi.

"Hele sen bir ara."

Çavuş istemeye istemeye nöbetçi kulübesine giderken, "Arabadan dışarıya çıkmayın," diye kesin bir emir verdi. Bu iki sivilî hiç gözü tutmamıştı. Kapıdaki askerlere bir işaret çaktı. Askerler omuzlarındaki Kalesnikof lan indirerek kamyonete doğru çevirdiler.

Mihail, "Lanet olsun," diye homurdandı. Yoksa albay nizamiyeye muhtemel bir ziyaretçisi olacağını bildirmemiş miydi? Gözleriyle çavuşun hareketlerini takip ediyordu. Camlı kulübeye giren çavuş manyetolu telefonu kaldırmış albayla temas kurmaya çalışıyordu.

Kamyonettekiler beş on saniye nefeslerini tutarak neticeyi beklediler. Az sonra telefonu kapatan çavuş koşarak yanlarına geldi.

"Tamam," dedi. "Albay sizi bekliyor."

Yanlarına nöbetçi erlerden birini katmıştı. Er, kamyonete atladı ve araba albayın garnizon içindeki lojmanına doğru hareket etti.

Albayın lojmanı bahçe içinde küçük bir yerdi. Sıradan, Rus ordusuna has, standart bir yapıydı. Muhtemelen prefabrikti. İçerde ışıklar yandığına göre albay uykusundan uyanmış olmalıydı. Belki de hiç uyumamıştı. Serkan öyle olup olmadığını bilemeyeceğini düşündü. Refakatçi er kamyonetten çıkın-

260

ca, Serkan da inmeye kalkıştı. Aynı anda Mihail onun koluna yapışmış, "Bir dakika, dostum," diye fısıldamıştı. "Albay ne de olsa Rus ordusunun bir askeridir. Garnizonda bir MİT ajanının varlığı onu rahatsız edebilir, ona durumu açıklamakta zorlanabilirim. En iyisi sen burada dönüşümü bekle. Fazla uzun süreceğini sanmıyorum."

Serkan, "Anlıyorum," diye başını salladı. Normal koşullarda ona hak verebilirdi ama şimdi bir şeyden emindi; Mihail onun albayla konuşacaklarını duymasını istemiyordu. Mihail kamyonetten atlayıp lojmana doğru yürürken, Serkan düşünmeye başladı. Gerçekten de ihtilal kokusunu almaya başlamıştı. Büyük bir generalin başkanlığında, ordunun muhtelif kademelerinde görev yapan subaylar, herhalde bazı siyasiler ve GRU'dan ile

FSB'den ileri gelen bazı görevliler bu işin mimarı olmalıydılar. Hepsi komünist rejime bağlı olabiliyordu ama asıl sorun halkın bu ihtilali nasıl karşılayacağı idi; zira hiçbir darbe teşebbüsü arkasına halkın desteğini almadan başarıya ulaşamazdı. Yine de Serkan'ın anlamadığı karanlık noktalar vardı, çünkü İzzat Başkan Putin bile bir zamanlar KGB'de çalışmış bir ajandı. Bu deneyime sahip bir başkanın darbe teşebbüsünün kokusunu iyi alması gerekirdi. En azından bu işi aydınlatacak mevkilere getirdiği görevliler vazifelerini layıkıyla yapabilmeliydiler.

Serkan, kamyonetin içinde on beş dakika kadar bekledi. Tipi bütün şiddetiyle devam ediyordu. Kamyonetin silecekleri çalışmadığından ön cam karla kaplanmıştı. Bir ara başını çevirip lojmanın kapısına baktı. Refakatçi er hâlâ lojmanın önünde bekliyordu. Uzaklardan yaklaşan motor homurtusunu da o anda duydu. Dikkat kesildi. Yolun nihayetinden askeri bir araç yaklaşıyordu. Gelen araç lojmanın önünde durdu. Serkan'ın rütbesini göremediği kalın kaputu içinde genç bir subay araçtan atlayarak lojmana doğru koştu. Teğmen veya yüzbaşı olabiliyordu. Serkan yan camın buzlanmayan aralıklarından görmeye çalışıyordu. Lojmanın kapısı açıldı ve Mihail dışarı çıktı. Koşar adım kamyonete yaklaştı. Serkan'ın bir an nefesi tutulur gibi oldu, aklından acaba sonum mu geldi, diye

261

geçirdi, belki de onu tutuklamaya geliyorlardı. Ama beklediği olmadı.

Mihail, "Hadi dostum, gidiyoruz," demekle yetinmişti. "Beni takip et."

Onlar gelen askeri araca doğru ilerlerken, araçtan inen bir asker de kamyonetin direksiyonuna geçmişti. Askeri araç hareket etmeden önce, buraya geldikleri kamyonetin hızla nizamiye kapısına doğru uzaklaştığını

gördü Serkan. Şimdi konuşacak vakit değildi. Aracın arka kasasına atladılar. İçerde tam teçhizatlı altı asker vardı. Suratları ifadesizdi. Arabayı genç subay kullanacaktı.

Mihail'le Serkan askerlerin karşına oturdular. Araç hareket etti. Mihail keyifli görünüyordu. "Yolun sonuna geldik dostum. Şimdi askeri bir havaalanına gidiyoruz. Üç saat sonra Moskova'da oluruz artık."

Serkan'dan ses çıkmadı.

262

4

Boris Tretyakov, Moskova'daki Puşkin Güzel Sanatlar Müzesi'nin alt katındaki uzun koridorda tek başına yürürken, ister istemez buraya son yaptığı ziyareti hatırlayarak ürperdi. Sarı boyalı duvarları, ne denli zarif olursa olsun tavan süslemelerini hep korkuyla hatırlayacaktı. Yorgunluk ve uykusuzluktan da bitkindi. Moskova'ya gelir gelmez hemen ifade vermek için buraya getirilmişti. Uzayan sakallarını tıraş edecek zamanı bile olmamıştı. Yanındaki refakat memuru kapıyı vurarak "gir" komutunu bekledi, sonra kapıyı aralayarak ajanın içeri girmesini sağladı.

Boris sadece Birinci Müdür Feodor Petrovski ile görüşeceğini sanıyordu ama yanılmıştı. İçerde Birinci Müdür'den başka üç kişi daha vardı. Birini tanımakta zorlanmadı, bu İkinci Müdür Yuri Homolko'ydu. Diğer ikisini de tanımıştı. Buraya ilk geldiğinde gördüğü göbekli adamla, bakışları ve yüz ifadesi korkunç, uzun boylu, zayıf adamdı.

O gün oturduğu iskemle de yine masanın önüne çekilmişti.

İfadesini almak için bekleyenler soğuk ve kuşkulu nazarlarla kendisini süzüyorlardı. Bu kesinlikle dostça bir karşılama değildi. Boris tıpkı o sabah olduğu gibi soğuk soğuk terlediğini hissetti. Sonuç neye varırsa varsın,

gözlemlerini elinden geldiği kadar dürüst ve doğrulara sadık kalarak açıklamaya kararlıydı. Bu durumdan sıyrılmanın başka yolu olmadığını çok iyi biliyordu. Odadaki gergin sessizliği Birinci Müdür'ün tok sesi bozdu.

263

"Oturun, Ajan Tretyakov."

Boris sessizce boş iskemleye ilişti.

Önce genzini temizleyen Feodor Petrovksi buz gibi soğuk ve ithamkâr sesiyle konuşmaya başladı.

"Bize dürüst davranmadınız ve Mihail Kuznetsov hakkında bildiğiniz bazı sırları saklayarak görevinizi kötüye kullandınız. Sizin gibi liyakatli ve pek çok defa madalyalarla ödüllendirilmiş bir FSB ajanından beklenen bir davranış değildir. Şimdi bize bir açıklama yapmak zorundasınız. İleri süreceğiniz savunmanız bizi tatmin etmezse en ağır şekilde cezalandırılacağınızı bilmenizi isterim. Filhakika burası bir mahkeme salonu değildir, nedenini bilmemekle beraber son anda nadim olarak dün akşam ettiğiniz telefonda verdiğiniz bilgiler de, size verilecek cezanın hafifletilmesi hususunda nazarı itibara alınacaktır. Şimdi sorularımıza cevap verin."

"Evet, efendim. Ben hazırım," diye fısıldadı Boris.

Birinci Müdür ilk soruyu sordu.

"Mihail Kuznetsov'un size gönderdiği mektup şifreliydi ve sizden yardım istiyordu, değil mi?"

"Bildiğiniz gibi ben o mektup metnini hiç görmedim. Ama bu sorunuza yine de evet diyebilirim."

"Nasıl?"

"Zira metinde adı geçen ve anlamadığınız birkaç ifade benim için çok şey ifade ediyordu. Bunlar Mihail'le çocukluk yıllarında kullandığımız bize özel kelimelerdi. Meselâ Kapka 'nın Köpekleri ve Granit Kafa gibi. Siz

bunlara bir anlam verememiştiniz ama ben hemen anlamıştım."

"Açıklayın Ajan Tretyakov."

"Kapka'nın Köpekleri ilkokul çağında kurduğumuz, tamamen çocuksu, üçlü bir çetenin adıydı. Granit Kafa ise aramızdaki zekâ özürlü bir arkadaşımızın lâkabıydı. Bunu sizin bilmeniz imkânsızdı."

"O halde bunları neden bize açıklamaktan kaçındınız?"

Boris yutkundu.

"Benden gerçekleri söylememi beklediğinizi biliyorum. İtiraf edeyim ki düne kadar çocukluk arkadaşım Mihail Kuznet-

264

sov hakkındaki düşüncelerim hep müspetti. Çocukluk günleri geride kalmış ve birbirimizi göremez olmuştuk, ama o yılların bende bıraktığı anılar hâlâ canlıydı ve Ajan Kuznetsov'un dürüst, vatanına ve görevine sadık bir Rus vatandaşı olduğunu düşünüyordum. Beni sorgulamanıza çok şaşmıştım. Pek tabiidir ki Teşkilat'ın bir nedenle Kuznetsov'dan şüphelendiğini de sezinlemiştim ama anlayamadığım husus bana gönderdiği mektup ve içinde geçen çocukluğumuzdan kalma sözcüklerdi. O an Mihail'in benden bir şeyler istediği fikrine kapıldım."

"Ama bunları bize açıklamaktan kaçındınız."

"Haklısınız, efendim."

"Bunun mensup olduğunuz Teşkilat'a karşı işlenmiş bir suç olabileceğini hiç düşünmediniz mi?"

Boris gittikçe sıkıştırıldığını hissediyordu. Yine de büyük bir soğukkanlılıkla cevap vermeye çalıştı.

"Kanımca ortada bir suç yoktu. Zira o sırada Mihail Kuznetsov'u suçlayacak herhangi bir olayı bana zikretmediniz."

*;

Kısacık boylu Yuri Homolko'nun kaşları çatıldı.

"Bu ciddi bir cevap olarak kabul edilemez Ajan Tretyakov," diye homurdandı.

"Fakat ne yazık ki öyle. Buradaki sorgulanmam sırasında Sayın Birinci Müdür, Mihail'in neyle suçlandığı hakkında tek kelime etmedi."

Feodor Petrovski mırıldandı bu defa.

"Doğru. Sana niçin onun peşinde olduğumuzu söylemedim, ama İstanbul'da kaybolduğunu ve muhtemelen Türk istihbaratı'na sığındığını açıklamıştım. Bu kadarı sevgili arkadaşından şüphelenmene yetmedi mi?"

Boris tüm cesaretini toplayarak cevap verdi.

"O sırada yetmedi, efendim."

Odada buz gibi bir hava esti. Sorgulama yapanlar birbirine baktılar. Boris aksi tabiatıyla maruf Homolko'nun parlayacağını sandı. Oysa Feodor Petrovski gayet mülayim bir sesle mırıldandı.

265

"Yani bana inanmadın mı?"

"Size inanmamaktan ziyade arkadaşına olan güvenim kafamı karıştırdı. Mihail'in yabancı bir istihbarat örgütüne sığınacağını hiç aklım kesmiyordu o sıralar."

Boris böylece gerçekleri sonradan anladım imajını odada-kilere vermeyi başarmıştı.

Birinci Müdür sordu. "Moskova'dan ayrılmadan önce Tamara Kuznetsov size bir şey teslim etti, değil mi?"

Ajan hiç tereddüt etmeden karşılık verdi.

"Evet, efendim. Bir anahtar."

"Anahtar mı? Ne anahtarı? Şifre anahtarı mı?"

"Hayır, efendim. Alelade eski bir anahtar."

Sorgulamayı yapanlar tekrar sessizce bakiştılar.

"Neyin anahtarıydı bu?" diye homurdandı Homolko.

"Poddupye'deki bir kasanın."

"Çok ilginç. Devam edin Ajan Tretyakov."

"O anahtarı hemen tanıdım. Granit Kafa dediğimiz zekâ özür! çocukluk arkadaşımızın babasına ait bir kasanın anahtarıydı. O zaman Mihail'in benim bu kasaya ulaşmamı istediğini kavradım. Ama içimde birtakım kuşklar da uyanmıştı. FSB hâlâ çözemediğim ve bana açıklanmayan bir nedenle Mihail'in peşindeydi ve çocukluk arkadaşım, o anahtarı kendisine ulaştırmam için, beni Poddupye'ye çekmek istiyordu. Aklımın karıştığını itiraf etmeliyim ama hâlâ hâkim düşünce Mihail'in suçsuz olduğu yolundaydı. Yine de aklımdan geçenleri Mihail'in karısına açtım ve kocasının siyasi bir suça bulaşp bulaşmadığını sordum."

Feodor Petrovski sordu.

"Bayan Kuznetsov size ne dedi?"

Tamara'nın adının geçmeye başlaması Boris'i heyecanlandırmıştı. Her şeyden önce sorgulama heyetine Tamara'nın tamamen masum olduğunu kanıtlamak zorundaydı. İcini çekti, sonra en inandırıcı sesiyle mırıldandı.

"Kocasının asla vatan haini olamayacağını söyledi. Ama ne yazık ki Bayan Kuznetsov da bu konuda benim gibi yanılmıştı. Kocasının birtakım kötü emellere bulaştığını bilmiyor-

266

du. Sizlere çok önemli bir hususu özellikle belirtmek isterim. Tamara Kuznetsov tamamıyla masumdur ve son âna kadar da kocasının giriştiği alçakça teşebbüsten haberdar olmamıştır."

Homolko yine homurdandı. "Bu bana inandırıcı bir iddia gibi gelmiyor. Yoksa Tamara Kuznetsov'u korumaya mı çalışıyorsunuz?"

Boris karşındakilerin böyle bir düşünceye kapılacaklarını tahmin etmişti.

"Kesinlikle hayır," dedi. "Zaten kendisini pek uzun boylu tanımadım. Ancak gelişen bu olaylar nedeniyle

aramızda mecburi bir yakınlaşma oldu. O zaman da kadıncağızın hiçbir şeyden haberi olmadığını anladım."

Homolko tekrar sordu.

"Söylediklerinizin doğru olduğunu varsaysak bile, bir hususu daha öğrenmek istiyorum. Poddupye'ye giden trende nasıl oldu da birden ortadan kayboldunuz? Bunu nasıl başardınız, zira o trende sizi daimi gözetleyen dört adamımız vardı."

Boris hafifçe gülümsemeyi başardı.

"Benim de deneyimli bir ajan olduğumu unutuyorsunuz, efendim. Trenin hareketinden az sonra FSB'nin peşimize taktığı ajanları tespit etmiştim. Sorunuza gelince, cevabı oldukça basit. Bayan Kuznetsov Ta trenden atladık."

"Hareket halindeki bir trenden mi?"

"Evet, efendim."

"Üniversitede doçent olan bir kadınla ha? Buna inanmak biraz zor."

"Poddupye doğumlu olduğumu biliyorsunuz. O yöreyi çok iyi bilirim. Kasabaya yaklaşırken tren çok büyük bir rampayı tırmanır, hız çok düşer. Çocukluğumuzda da arkadaşlarımızla eğlence olsun diye sık sık yapardık bunu. Bayan Kuznetsov da başardı, ne var ki ayak bileğini incitti."

Feodor Petrovski yeniden lafa karıştı.

"Anahtarını götürdüğünüz kasada ne vardı?" diye sordu.

"Size Poddupye'den ettiğim telefonda da "söylediğim gibi bir disket."

267

Boris o âna kadar hiç soru sormayan tanımadığı iki adamın heyecanlandığını yüz ifadelerinden anladı. Birbirlerine bakıp duruyorlardı.

Petrovski sinirli bir şekilde söylendi.

"O disketi gördünüz mü?"

"Hayır, efendim."

"Çok tuhaf! Madem anahtar elinizdeydi neden kasayı açıp bakmadınız?"

"İşin bu noktası biraz karışık efendim. İzahı da müşkül."

"Anlayamadım. Nasıl yani? Merak etmediniz mi?"

"Etmesine ettik. Özellikle de Bayan Kuznetsov... Kasayı açmam için ısrar etti."

"Öyleyse neden açmadınız?"

"Granit Kafa, yani zekâ özürlü çocukluk arkadaşım İgor yüzünden."

Homolko neredeyse hiddetinden ayağa fırlayacaktı.

"Ne?" diye bağırdı. "Rusya'nın bu denli hayatı bir sorununu açıklayacak bir disketi geri zekâlı bir aptal yüzünden mi kasadan çıkarmadın?"

Boris kızardı. Aslında Poddupye'deki tutumunun hatalı olduğunu kendisi de kabul ediyordu ama İgor'un verdiği söze gösterdiği sadakati izah etmek çok zordu. Karşısındaki-lerin bunu anlamayacaklarından kesinlikle emindi. Başka bir yol denedi.

"İgor onu Mihail'den başka kimseye vermeyeceğini söyledi. İgor çok iriyarı, dev gibi bir adamdır. Onu fiziki güç kullanarak bertaraf etme şansım yoktu. Çaresiz beklemek zorunda kaldım."

Homolko tekrar kükredi.

"Yanında silahın da mı yoktu?"

"Çocukluk arkadaşıma silah çekemezdim. Ayrıca o da Bayan Kuznetsov gibi olaylardan tamamen habersiz biriydi."

Homolko bu defa hiddetle ayağa fırladı.

"Bu gâffetinden dolayı seni meslekten tart etmeliyiz. Ne denli bir hata yaptığının farkında mısın?"

"Şimdi evet. Ama o an değildim. Zira disketin ne ihtiva ettiğini bilmiyordum."

"Bu mazeret olamaz. Az evvel tecrübeli bir ajan olduğunu söylüyordun, en azından disketin önemini düşünmeliydin."

"Haklı olabilirsiniz, efendim."

Gerilen havayı yine Birinci Müdür yatıştırdı.

"Peki neyi beklediniz Ajan Tretyakov?" diye sordu.

Boris şükranla Birinci Müdür'e baktı. Sonra tane tane konuştu.

"Basit bir mantık yürüttüm efendim. Kasayı açsam bile içinde bulduğum şeyi Mihail'e verme şansım yoktu, zira Mi-hail kayıptı ve nerede olduğunu kimse bilmiyordu. Arkadaşımın istediği anahtarı Poddupye'ye getirmiştım. Mihail'in kuvvetli bir ihtimalle oraya geleceğini düşündüm. Yapılacak tek şey beklemektir. İtiraf etmeliyim ki o sırada çeşitli olasılıkları da düşünüyordum."

"Ne gibi olasılıklar?"

"Şu veya bu şekilde Mihail'in başı FSB ile dertteydi. Sanırım asıl hatayı o sırada yaptım, en olmayacak şeyi aklıma getirdim."

"Neyi?"

Boris'in yüzüne yine kan hücum etti. Kullanacağı kelimeleri çok iyi seçmesi gerektiğini biliyordu. Fısıldarcasına devam etti.

"Mihail'in bir şekilde,* FSB'nin en üst kademelerinde devlet aleyhine bir komplo hazırlandığını öğrenmiş olabileceği fikrine saplandım. Zira FSB onu ele geçirmek için büyük bir kampanya başlatmıştı ve ben hâlâ arkadaşımın masum olabileceğini düşünüyordum."

Homolko tekrar lafa karışarak, "Çok aptalca," diye söylendi. Ama ses tonu biraz daha yumuşamıştı sanki, bu Boris'in dikkatinden kaçmadı.

"Evet, efendim. Düşüncem cidden aptalcaydı. Böyle bir olasılığı asla düşünmemem gerekirdi."

Birinci Müdür söylendi.

"Devam et Tretyakov. Sonra ne oldu?"

"O gece Mihail kaldığımız ufak çiftlik evine geldi. Doğrusu hiç şaşımamıştım ama beni asıl hayrete düşüren şey yanındaki adam oldu."

269

"Adam mı? Kim vardı yanında?"

"Türk istihbaratından bir ajan."

Odadakiler büyük bir şaşkınlıkla tekrar birbirlerine baktılar. Neden sonra Birinci Müdür sert bir sesle söyledi.

"Niye bunu telefonda bildirmedi bana?"

"O an şartlar müsait değildi efendim. Zaten FSB elemanı Andrey Soldatov beni potansiyel bir suçlu gibi görüyor, trende elinden kaçtığım için bana nefret duyuyordu."

Feodor Petrovski kendi kendine söylendi.

"Önce CIA şimdi de MİT ha? Lanet olsun."

"Endişelenmeyin efendim. Zira MİT ajanı da Mihail'e güvenmiyordu."

Gözlerini kırıştıran Birinci Müdür homurdandı.

"Dur! Birer birer anlat. Senden yorum istemiyorum. Mihail gelince neler oldu?"

"Birden her şey karıştı, efendim. Mihail'in acelesi vardı ve kasanın içindeki disketi alıp hemen gitmek istiyordu. Ondan bir açıklama yapmasını istedim. Söylediği şey tüylerimi diken diken etti."

"Ne dedi sana?"

"Başta siz olmak üzere bazı devlet ileri gelenlerinin Başkan Putin'e suikast teşebbüsünde bulunacağınızı ve disketin içinde de bu komploya karışanların listesi olduğunu söyledi."

Birinci Müdür sükûnetle sordu.

"İnandın mı ona?"

"Sayın Müdürüm inansam Poddupye'den size o telefonu etmezdim."

"Devam et. Güvendiğin arkadaşına neden inanmadığını da açıkla."

"Çok basit. Zira Mihail başta karısı olmak üzere bütün eski arkadaşlarını bir kalemde silmişti defterinden. Bize hakaretler yağdırarak esir aldı ve hepimizi bağladı."

"Karısını da mı?"

"Evet, efendim. Onu da. Ama asıl uyanmama sebep olan şey sizlerin eski komünist rejimi geri getirmek için bir darbe teşebbüsünde bulunacağınızı iddia etmesi oldu."

270

"Neden inanmadın ona."

"Geçerli bir sebebim vardı. O vesileyle Mihail'in sizin muavinlerinizden biri olduğunu öğrendim. İddiasına göre bu teşebbüsünüzü öğrendiklerinde üç muavininizi de ortadan kaldırmaya kalkışmışsınız."

"Vay hergele!" diye söylendi Petrovski.

"Ona inanabilirdim ama trafik kazasında ölen Sergei Ushakov'un eski rejim sempatzanı olduğunu işitmiştim. O zaman uyandım. Mihail onu sizin öldürdüğünüzü iddia ediyordu ama darbeci olsanız kendi muavininizi neden öldürmeye kalkışasınız ki?"

"Sonra?"

"Bizi orada kaderimize bırakıp Türk ajanla çekip gitti. Yalnız bu arada ilginç bir başka olay yaşadık."

"Ne gibi?"

"Mihail çiftlik evinin bodrumunda saklı kasayı açmak için yanımızdan uzaklaştığında Türk ajanın elinde benim silahım, beni ve Bayan Kıpıetsov'u bekliyordu. Adamın MİT'e mensup olduğunu ve Türkiye'den çıkışında MİT'in kendisine destek sağladığını bizzat Mihail söylemişti. Ben yine de adamın Türk olduğundan şüphelendim. Bildiğiniz gibi Türk-çem iyidir; adamlar Türkçe

konusmaya başladım. Önce pek kavrayamadım ama adam sanki bize yardım etmek niyetinde gibiydi. Biraz şaşırmıştım ama sonra yanlışladığımı anladım. Türk ajan beni bağladığı ipi gevşek bıraktı, sonra da kaşla göz arası Mihail'e göstermeden elindeki tabancayı cebime soktu. Benim de bir FSB ajanı olduğumu Mihail söylemişti ona. Açıkçası MİT ajanı durumu FSB'ye bildirmem için bana yardımcı oluyordu. Nitekim iplerimden kurtulur kurtulmaz, Ajan Andrey Soldatov'u bularak sizinle telefon teması kurdum."

Odayı yeniden bir sessizlik kaplamıştı. Birkaç dakika kimse konuşmadı. Neden sonra Birinci Müdür, Boris'e dönerek sordu.

"Söyle bakalım Ajan Tretyakov, şimdi ne düşünüyorsunuz?"

I

271

Boris tevazu ile başını önüne eğerek fısıldadı.

"Kanımca komplocuların gerçek niyetleri açığa çıkmıştır. Mihail Kuznetsov ya darbeye teşebbüs edecek grubun elebaşlarından biridir ya da FSB bünyesindeki en önemli kişisidir ama hiç kuşkusuz komplonun başka önemli ve güçlü elemanları da var."

"General Komogrov gibi mi?"

"Evet efendim. Ve ben şunu anladım ki Mihail'in peşinde olduğu diskette, asıl darbecilerin adları yazılıdır. Mihail her şeyden önce kendini kurtarmak için bütün bu yollara başvurmuştur."

"Evet Tretyakov, haklısın," diye mırıldandı Birinci Müdür.

"Sorgulanmam bitti mi, efendim."

"Şimdilik bitti. Ama sana soracağım daha pek çok şey var. Şu an kendi aramızda durumu yeni baştan gözden geçirmeliyiz. Çıkabilirsin."

Ayağa kalkan Boris sordu. "Tutuklu muyum, efendim."

"Yok canım. Seni niye tutuklatayım ki? Bize çok yardımın dokundu."

"Ya Bayan Kuznetsov?"

Feodor Petrovski anlamlı bir şekilde gülümsedi.

"Şimdilik o da tutuklu değil. Bize söylediklerinin doğru olduğuna inanıyorum Ajan Tretyakov."

Boris içine ılık ılık yayılan duygunun mutluluk olduğunu hissediyordu...

272

5

Boris sevinç içinde koridora fırlamıştı. Derin soluklar alıyor, hem kendini hem de Tamara'yı, en azından şimdilik, büyük bir beladan kurtardığını düşünüyordu. Beyaz mermerle kaplı uzun koridoru adeta koşar adım aşarak nihayetdeki bekleme odasına girdi. Kapıdaki nöbetçi memura aldırmayarak odaya daldı. Tamara ile Andrey Soldatov uzun tahta bankların üzerinde sorgulama sırasının kendilerine gelmesini bekliyorlardı.

*•

Tamara, Boris'in sevinç dolu çehresini görünce yakayı sıyırdığını anlayarak hafifçe gülümsedi. Onun adına sevinmişti doğrusu, kâbus gibi geçen şu birkaç gün içinde Boris kendisine olağanüstü yardımcı olmuştu. Tretyakov hızla genç kadının yanına giderek ellerini kavradı. "Sakin korkma Tamara," diye mırıldandı. Gözleri neşeyle ışıldıyordu. "İçerdekiler tamamen masum olduğumuza ve Mihail'in çevirdiği dolaplarla bir ilğimiz olmadığına inandılar. Sana soracakları suallere hiç çekinmeden cevap ver; ne biliyorsan söyle. Doğruyu ama sadece doğruyu söyle. Neler hissettiğini ve dünyanın nasıl yıkıldığını tahmin edebiliyorum ve sana bir tavsiyem var." Boris genç kadının hafif nemli nefis mavi gözlerinin içine bakarak mırıldandı. "Asla kocanı korumaya kalkışma. Söyleyeceğin herhangi bir yalan senin de tutuklanmana yol açabilir. Beni anlıyor musun?"

"Evet, Boris. Anlıyorum," dedi Tamara. Yine de yürek çarpıntısının önüne geçemiyordu. Henüz başına gelenleri sindirecek zamanı olmamıştı.

273

Tam o sırada bekleme odasının üzerindeki kırmızı lamba yanıp sönmeye başladı. Refakat memuru Tamara'nın yanına yaklaşarak, "Lütfen beni takip ediniz, Bayan Kuznetsov," diye homurdandı.

Tamara ayağa kalkarak son bir defa Boris'e baktı. Ajan yeniden onun ellerini kavramış moral ve cesaret vermek istercesine uzun parmaklarını hafifçe sıkmıştı. Genç kadın ürkek ve çekingen adımlarla refakat memurunun peşine takıldı. Uzun koridorda uzaklaşırlarken Boris önleyemediği bir heyecanla arkalarından bakıyordu. Her şeye rağmen o içerden çıkıncaya kadar rahat etmeyecekti.

Tamara hâlâ aksıyordu.

Ayağını sıkan çizmelerini, sırtındaki eski giysilerini değiştirecek vakti olmamıştı, ama bu haliyle bile çok güzeldi. Bundan sonra neler olacağını henüz kestiremiyordu Boris ama tek bildiği şey bu kadını asla unutamayacağı idi. Hiç kuşkusuz hayatına bir sürü kadın girip çıkmıştı ama o hiç birine Tamara'ya duyduğu ilgiyi duymamıştı. Herhalde aşk denen şey bu olmalı, diye iç geçirdi arkasından bakarken. Bir bakıma buna inanmakta zorlanıyordu. Tamara'yi bu maceradan önce de Mihail'in yanında birkaç kez görmüş olmasına rağmen, hiçbir seferinde böyle duygulara kapılmamıştı.

"Size içerde ne sordular, Ajan Tretyakov?" diyen Soldatov'un sesiyle irkildi birden. Onun odadaki varlığını unutmuştu. Zihni ve duyguları o kadar yoğundu ki soruyu anlamamış gibi adamın yüzüne baktı.

"Ne?" dedi.

"İçerde size ne sordular?" diye soruyu tekrarladı adam.

"Şundan bundan işte... Rutin sorular."

Soldatov hayretle Boris'i süzdü. Açıklama yapmamasına bir anlam verememişti.

"Yuri Homolko da içerde mi?"

"Kim?"

"İkinci Müdürümüz Yuri Homolko?"

"Ha, o mu? Evet o da orada."

Andrey Soldatov'un yüzünün sarardığını gören Boris keyiflendi.

274

"Onun emrinde mi çalışıyorsun?"

"Evet, efendim."

"Trende seni peşimize o mu takmıştı?"

Soldatov utanmış gibi başını salladı.

Boris'in onunla laflayacak hali yoktu; adamı korkusuyla baş başa bırakıp koridora çıktı. Tamara'nın sorgudan çıkmasını bekleyecekti. Ama sorgulama tahmininden uzun sürdü. İlk yarım saatten sonra endişelenmeye başladı. Kadıncağz kocasının faaliyetleri hakkında hiçbir şey bilmiyordu; acaba ona inanmamışlar mıydı? İnanmış olsalardı sorgulama bu kadar uzun sürmezdi. Boris'in içini yavaş yavaş tedirginlik duygusu kaplamaya başlamıştı. Çaresizlik ve endişe içini kemiriyordu. Petrovski'nin ve Homolko'nun insanı korkutan suratlarını ve sert sorgulama yöntemlerini anımsadı, ruhen o kadar sarsılmış olan kadın, acaba istemeyerek de olsa ağzından kuşku uyandıracak bir şey kaçırması olabilir miydi? İkinci yarım saat hiç geçmek bilmedi Boris için. Bir saatin sonunda kapı açılıp da Tamara dışarı çıktığında, Boris fena halde irkildi. Genç kadının gözleri ağlamaktan kan çanağına dönmüştü.

Genç kadın soğuk havayı derin derin içine çekti. Sabahleyin Puşkin Güzel Sanatlar Müzesi'nin bodrum katındaki sorgulama odasına götürülürlerken, dışarda lapa lapa kar yağıyordu. Şimdi hürriyetlerine kavuşmuş

olarak FSB'nin pek bilinmeyen üssünü terk ederken ise kar yağışı durmuştu; güneş olmasa bile insana soluk aldırın temiz bir hava ile karşılaşmışlardı.

"Bir ara içerde çok korktum," diye mırıldandı Tamara. "O saçları kısa kesilmiş, uzun boylu adam bana hiç inanmıyor-muş gibi bakıyordu. Çok da soru sordu."

"Feodor Petrovski hep öyledir," dedi Boris. "Bakışlarıyla bile insanı şaşkına çevirir."

"Kimdi o?"

Açıklama yapmak zor geldi ajana. "FSB'nin en nüfuzlu 275

kişisi," dedi kısaca. "Üzülme artık. Bundan sonra ikimiz de kuşlar kadar özgürüz."

"Artık peşimize takılmazlar, değil mi?"

Boris'in cevap vermekte ağırdan aldığını görünce Tamara durakladı.

"Özgürüz demiştin... Yoksa hâlâ bizi izleyecekler mi?"

Ajan cevap vermeden önce, "Koluna gir ve bana yaslan," diye fısıldadı. "Yürürken hâlâ zorlanıyorsun."

Genç kadın, Boris'in koluna girerken, "Niye bana cevap vermiyorsun?" diye sordu.

Hafifçe iç çeken Tretyakov kısık sesle söylendi.

"Gerçeği bilmek istersen, korkarım daha bir süre bizi gözü altında tutacaklardır."

"Neden ama?"

"Anlamıyor musun? Nedeni kocan. Mihail hâlâ serbest. Ele geçmedi. Önünde sonunda o da Moskova'ya dönecek. Mutlaka seninle temasa geçeceğini düşüneneceklerdir."

Tamara hafifçe titredi. Sonra hırçın bir sesle, "Hiç sanmam," dedi. "Hangi yüzle bana dönebilir?"

"Belli olmaz."

"Ne demek istiyorsun?"

"Bazen çok saf oluyorsun Tamara. Meseleyi henüz tam olarak kavramış değilsin sanırım. Şimdi darbecilerle

FSB arasında müthiş bir savaş başladı. İki taraf da bir an önce neticeye ulaşmak için ellerinden geleni yapacaklardır. Ordu mensuplarının bu konuda ne düşündüklerini ve nasıl bir güce sahip olduklarını tam olarak bilmiyorum. Şayet o kaseti ele geçirebilmiş olsaydık, tüm hainlerin adlarını da öğrenmiş olurduk. Kanımca darbeciler bizden bir adım ilerdeler. Bildiğimiz sadece General Komogrov ve Mihail. Her şeye rağmen Mihail önemli biri değil, rahatlıkla bertaraf edilebilir ama General Komogrov ordu kumandanıdır ve büyük bir askeri gücü temsil eder. Eğer orduda onu destekleyen başka generaller de varsa, durum tahminimizden çok daha ciddi demektir."

Genç kadın o nefis mavi gözlerini ajana çevirdi.

"Yani hâlâ bir darbe ihtimali var mı?"

276

"Korkarım, var."

"Ne olacak o zaman?"

Boris işi biraz da şakaya boğarak gülümsedi. "Şayet onlar başarıya ulaşırlarsa sanırım kocan FSB'ye Birinci Müdür olur. Eh, memlekette o kadar forsa sahip olan bir adamın karısı olmayı istersin herhalde."

Tamara ters ters Boris'i süzdü.

"Bu bir şaka mı? Şakaysa hiç beğenmedim. Mihail benim için bitmiştir artık. Meğer bunca yılımı bana hiç değer vermeyen bir adamla tüketmişim."

"O kadar da karamsar olma."

"Ne demek istiyorsun? Yanlış mı düşünüyorum, bana ne yaptığını, beni nasıl küçük düşürdüğüne ve nasıl kaderime terk ettiğine şahit olmadın mı? Yoksa hâlâ arkadaşını mı savunuyorsun?"

"Pek öyle denemez. Ama kanımca, Mihail hiç büyümemiş, tıpkı eski çocukluk günlerinden hatırladığım gibi kalmış." Tamara'nın şaşkın Şaşkın kendisine baktığını görünce devam etti. "Çocukluğumuzda da öyleydi," diye

fısıldadı gülümseyerek. "Kafasına bir şeyi taktı mı sonuna kadar ısrar eder, aramızdaki hukuku, sevgiyi unuttur, hatta bizi şiddetle incitmekten kaçınmazdı. Bu onun doğasıydı Tamara. Aradan geçen seneler sadece peşinde koştuğu idealleri, ihtirasları, prensipleri değiştirmiş, ama tabiatı aynen kalmış. Bence sen kocanı hiç tanımamışsın."

Genç kadın sustu. Cevap vermedi. Onun incindiğini hisseden Boris hemen konuyu değiştirerek mırıldandı.

"Çok yorgunsun. Hadi hemen bir taksiye atlayıp seni evine götürüyüm. Biraz dinlenmek sana iyi gelecektir."

Tamara hemen itiraz etti.

"Hayır, olmaz. Evime gidemem."

"Neden?"

"O evde kalmak istemiyorum artık. Ya Mihail gelirse?"

"Bu kadar çabuk mu? İmkânsız. Şu anda belki de o hâlâ Poddupye'den çıkmanın yollarını aramakla meşguldür." "Biz döndük ama."

277

"Unutma, bizi FSB özel imkânlarıyla getirdi buraya."

"Ya o da bir yolunu bulmuşsa?"

Ajan durakladı. Tamara haklı olabilirdi. Mihail de uzun zamandır planını gerçekleştirmeye çalışıyordu; konuşacak vakit bulamamışlardı, ama Poddupye'ye bile hemen hemen aynı saatlerde varmış sayılırlardı. İrkilen Boris hemen toparlanarak sordu:

"Yanında kalabileceğin birileri var mı? Akraban veya arkadaşın filan."

"Birkaç arkadaşım var ama onların başını da belaya sokmak istemem."

Boris rahatlıkla mırıldandı.

"Öyleyse benim evime gidelim mi?"

Genç kadının gözleri ışıldamıştı.

"Ben de bu soruyu ne zaman soracağını bekliyordum," diye fısıldadı.

Boris'in evi FSB'nin arama yaptığı günden beri darmadağıktı. Genç adam hızla gelişen olaylar karşısında evini toplayacak zaman bulamamıştı. "Evin dağınıklığını unutmuşum, kusura bakma," dedi.

"Hiç önemli değil. Zaten biraz da benim yüzümden oldu. Gel, istersen önce biraz etrafı toparlayalım."

"Ben icabına bakarım. Senin dinlenmen gerek."

"Tek başına bu işin altından kalkamazsın, baksana evi ne hale getirmişler."

Bo.ris sevdiği kadının, himayesine girmesinden öylesine mutluydu ki, değil kendi evini gerekirse apartmanın bütün dairelerini bile toplayabilirdi.

"Hayır, itiraz istemiyorum. Sen istirahat edeceksin. Dolaşmak, ayağının üstüne basmak yok." Sonra genç kadını kucakladığı gibi doğru yatak odasına götürdü. Tamara fazla itiraz etmemiş, hatta ajan kendisini yatak odasına doğru taşırken minnetle başını boynuna dayamıştı. Aslında duygularını yorumlamakta zorlanıyordu. Ruhunun derinliklerinde Boris'e

278

karşı kıpırdanmalar olduğu inkâr edilmezdi. Bu duyguları sadece şimdi değil özellikle Poddupye yolculuğu sırasında fazlasıyla hissetmişti. Ama içindeki acı o kadar yeni ve yakındı ki korkuyordu haklı olarak.

Boris yatak odasına girince onu kucağından indirdi. Şu an onunla aynı yatağa girip sevişmeyi çok isterdi. Birlikte geçirdikleri her gün Tamara'nın kendisine biraz daha güven ve sevgiyle yakınlaştığını görüyordu. Fakat bu yakınlaşmadan istifade etmeye kalkan biri olmak istemiyordu. Genç kadının haklı olarak ruhsal bir şok geçirdiğinin farkındaydı. Tamara önce kendini toparlamalıydı.

Yatağı derleyip toparladı. Çarşafı değiştirdi, sonra ufak şifoniyerden pijamalarından birini çıkararak kadına uzattı. "Üzgünüm ama şimdilik bununla idare etmelisin," diye takıldı. Tamara da gülümsemişti. "Ne yapalım, başka çarem yok."

Ajan genç kadının soyunması için dışarıya çıkmaya hazırlanırken birden onun seslendiğini duyup geriye döndü.

"Boris sen gerçekten nlukemmelmel bir insansın," diye fısıldadı Tamara. "Seni tanıdığım için çok mutluyum. Keşke başka şartlar altında karşılaşsaydık."

Tretyakov da ona sevgiyle baktı. Bu cümleler sadece bir minnet ifadesi değil, yavaş yavaş yeşeren bir aşkın sevgi sözcükleriydi. En azından Boris öyle algılıyordu.

"Hadi uyumaya çalış," diye fısıldadı. "Etrafı toplayıp yiyecek bir şeyler hazırlayınca uyandırırım seni."

Tamara'nın mavi gözlerindeki parıltılar muhteşemdi.

Boris içinin eridiğini hissetti, usulca kapıyı çekip dışarı çıktı.

Boris o hızla darmadağınık dairesini toplamaya başladı. Mutluluktan enerji doluydu, kaldığı lojman ufak olduğundan iki-üç saat içinde etrafı hayli yoluna koymuştu. Evinin eski düzeni yerine gelmişti. Çalışırken mümkün olduğunca gürültü çıkarmamaya gayret ediyordu. Karınlarını doyurmak için

279

mutfağa geçtiğinde, evde fazla bir şey olmadığını hatırladı. Gerekirse dışarıda bir şeyler atıştırırız, diye düşündü. Acaba Tamara'nın dışarı çıkması ne kadar güvenliydi? Güvenlik sorunu aklına gelince, ister istemez Mihail'i hatırladı. Mihail sorunu halledilmedikçe Tamara güvende olmayacaktı. Eski arkadaşını tanırdı; onun için karısı şimdilik problem değildi önünde yapması gereken çok daha önemli işler vardı. Ama darbe teşebbüsü başarıya ulaşırsa, Mihail er ya da geç dönecekti.

Endişeye kapılarak tabancasını bıraktığı yerden alıp beline sıkıştırdı. Her ihtimali hesaba katmalıydı. Pencerenin önüne gidip sokağa bir göz attı. Hava yavaş yavaş karamaya başlamıştı. Günün nasıl geçtiğini anlayamamıştı. Sabah başlayan sorgulamalar zaten epey zaman almıştı, sonra eve dönüşleri, etrafı toparlaması filan derken kısa kış gününün sonuna gelmişlerdi. Kaldırım kenarında duran arabalara bakarken birden rahatladığını hissetti. İçinde üç kişinin oturup sigara içtiği Zil, FSB'nin görev arabalarından biri olmalıydı. Pet-rovski ve Homolko'nun onları başıboş bırakmayacağını hesaplamıştı ama bu sefer aşağıdaki adamlar onları korumak için bekliyordlardı.

Bir daha saatine baktı. Tamara üç saatten beri uyuyordu. Belki onu uyandırmasa yorgunluktan sabaha kadar uyuyabilirdi ama bir şeyler yemesi de gerekiyordu. Karınlarını en son trende doğru dürüst doyurmuşlardı. Genç kadını uyandırmaya karar verdi. Yatak odasına gidip kapıyı hafifçe tıkırdattı. İçerden ses gelmemişti. Boris bir daha vurdu kapıyı. Yine ses yoktu. Usulca aralayıp içeriye bir göz attı. Tamara derin bir uykudaydı. Bir an kararsız kaldı, hatta o uykudayken dışarı çıkıp yiyecek bir şeyler almayı bile aklından geçirdi ama son anda bundan vazgeçti. Odaya girip yatağın yanına yaklaştı usul usul. Yatağın kenarına ilişti. Tamara'nın somyanın sarsıntısından uyanacağını, o mahmur mavi gözleriyle kendisine gülümseyeceğini sanmıştı. Ama genç kadın derin uykudan sıyrılamıyordu. Etili dudakları hafif aralanmış, horlamadan hafif nefesler veriyordu. Uzun sarı saçları ise yastığın üzerine

280

yayılmıştı. Boris bir süre hiç kımıldamadan, hayranlıkla onu seyretti, sonra elini uzatıp saçlarını okşamaya başladı, artık uyanır bu derin uykudan diye düşündü. Hayret, Tamara yine gözbrini açmamıştı. Genç adam

onu uyandırmaya kıyamadı, bırakayım uyusun diye geçirdi içinden. Tam kalkmaya niyetlenirken gözleri üst düğmeleri iliklenmemiş pijamaya takıldı; genç kadının duru beyaz göğüslerinin çekici ve davetkâr çıplaklığını gördü. Olduğu yerde mıhlanıp kaldı. O zamana kadar başarıyla dizginlediği arzularının önüne geçilmez bir coşkuyla kabardığını hissetti. Genç kadının göğüslerini avuç-layıp öpmek için yanıp tutuşuyordu. Elleri bir an havada kaldı. Böyle davranamazdı. Tamara ona güvenmiş, kendini yanında güvende hissetmişti; oysa o habersizce girdiği odada genç kadının uykuda olmasından yararlanarak onu öpüp okşamaya niyetleniyor, içinden onunla sevişmeyi geçiriyordu. Çok çirkindi bu. Tamara uyanıp ters bir reaksiyon verirse, bir daha asla yüzüne bakamazdı onun. İleri süreceği hiçbir mazeretin geçerli bir nedeni olamazdı. İçini kasıp kavuran tüm ateşi yenerek ayağa kalktı.'Aynı anda da Tamara'nın kısık ve titrek sesini işitti. "Gitme... Kal yanımda..."

Boris ne yapacağını kestiremeden öylece durdu. Genç kadının gözleri hâlâ kapalıydı.

"Beni arzuluyorsun, değil mi?"

Tamara'nın sesi ürkek ve çekingendi..

Boris bir şey söyleyemedi. Sadece yatağın kenarına çöktü yeniden.

"Utaniyorum Boris. Bunu yapamam. Hem de istediğim halde."

Tretyakov kadının yorganın üstündeki ellerini avuçlarının içine alırken, "Aç gözlerini," diye fısıldadı. "O nefis gözlerindeki ifadeyi görmek istiyorum."

"Yapamam."

"Neden?"

"Çünkü gözlerimden ruhumu okuyacaksın. Bundan çok utaniyorum."

"Saçmalıyorsun Tamara. Birbirini arzulayan iki bedenin

bu isteklerini açığa vurması kadar doğal bir şey olamaz. Seni seviyorum."

"Biliyorum Boris ama bu, içimdeki utanç duygusunu yenilme yetmiyor. Ben hâlâ evli bir kadının ve Mihail'den ne kadar nefret edersem edeyim, onu aldatamam."

Genç adam bundan sonra anlamsız tartışmaların bir işe yaramayacağını kavramıştı. Güçlü kollarını genç kadının bedenine sararak onu kendine doğru çekti ve yarı aralık ıslak dudaklarını büyük bir özlemle öpmeye başladı. Tamara bir süre karşılık vermek istemedi, çırpındı, kurtulmaya çalıştı ama her karşı koyusunda, Boris'in ateşli öpücükleri direncini biraz daha kırıyordu. Tamara'nın onu kendisinden uzaklaştırmaya çalışan kolları nihayet teslim olurcasına genç adamın boynuna dolandı, artık karşı koyacak takatini kendinde bulamıyordu.

Boris kesinlikle bencil davranmıyordu. Hareketleri anlayışlı, yumuşak ve sevecendi; Tamara'nın üstündeki pijamayı çıkarmış, sırtüstü yatağa uzanan kadının boynunu öpmeye başlamıştı. Ateşli dudakları memelerine, sonra göbeğine doğru uzandıkça, genç kadının titremesi artıyordu. Boris hiç durmadı, daha aşağıya kasıklarının arasına kadar uzandı. Tamara zevkten çıldıracak gibiydi ve o an kocasıyla sürdürdüğü cinselliğin ne kadar tekdüze ve renksiz olduğunu acıyla kavradı. Belki hâlâ utanıyordu ama yaptığından kesinlikle pişman değildi.

#

Derin bir uykuya dalmışlardı. Tretyakov duyduğu garip bir sesle gözlerini araladı. Yol yorgunluğunun üzerine, sevişmenin getirdiği rahavet tüm gücünü yok etmişti. Belki de yanıldım, diye duyduğu sese aldırmadan yeniden gözlerini yumdu. Herhalde gecenin ilerlemiş bir

saati olmalıydı, zira odanın içi zifiri karanlıktı. Tamara bir bacağına onun bacağına üzerine atmış derin uykudaydı.

Ama aynı sesi tekrar duydu. Sanki biri sokak kapısını yumrukluyordu.

Ajan irkildi ve kendini yakın bir tehlikenin içinde hissederek

282

gibi dikkat kesildi. Evet, biri sokak kapısını yumrukluyordu. Usulca yataktan süzüldü. Pantolonunu ve alelacele soyunurken sırtından çıkarıp attığı kazağını yerden alıp sırtına geçirdi. Odadan çıkınca salonda bıraktığı tabancasına koştu. Silahı eline alınca kendine olan güveni artarak kapıya doğru koştu. Böyle ihtimal oldukça zayıf olduğu halde, içinden bir his, gelenin Mihail olduğunu söylüyordu. Aşağıda kendilerini koruyan üç FSB elemanı vardı.

Kapıyı açmadan seslendi. "Kim o?"

Dışardan yorgun bir ses yükseldi.

"Benim efendim, Viktor. Lütfen kapıyı açın."

Boris sesi tanımişti hemen. Bu Andrey Soldatov'un yardımcısıydı. Kanadı aralayıp adamın yüzüne bak,tı.

"Ne var? Ne oluyor gecenin bu saatinde?"

"Birinci Müdür'ün emri efendim. Sizi alıp hemen Krinski Most'a götürmem istendi."

"Neden?"

"Nehir kenarında yaralı bir adam bulunmuş. Sayın Petrovski sizin teşhis etmenizlistiyor."

Boris uyku sersemi, Mihail olmalı, diye düşündü ama sonra bu düşüncesinden hemen vazgeçti. Birinci Müdür'ün kendi muavinini teşhis etmek için onun yardımına ne ihtiyacı vardı?

"Bekle," diye mırıldanıp hemen yatak odasına koştu.

Tamara hâlâ derin bir uykudaydı. Boris onu uyandırmaya kıyamadı fakat ne zaman döneceğini

kestiremediği için ufak bir kâğıda not yazıp yastığın üzerine bıraktı.

283

ALTINCI BOLUM

1

Askeri araç Brejni'deki garnizonu terk edeli yaklaşık yarım saat olmuştu. Serkan yorgunluktan bitkin bir haldeydi. Aracın kasasının girişi haki renkte bir branda ile örtülmüştü ama içeriye sızan soğuk rüzgâr dondurucuydu. Yanında oturan Mihail hiç konuşmuyordu. Karşısında oturan tam teçhi-zatlı askerlerin varlığı da Serkan'ı biraz ürkütmüştü. Mihail'in sessizliğini biraz da onlara bağladı MİT ajanı. Acaba nereye gidiyorlardı? Henüz Moskova'dan çok uzaktaydılar. Bu araçla başkente gitmeleri söz konusu olamazdı. Muhtemelen ikisini bir havaalanına götürüyor olmalıydılar.

Yaklaşık on beş dakika daha yol aldıktan sonra araç birden durdu. "Sen yerinden kalkma," diyen Mihail, brandayı aralayarak kasadan aşağıya atladı. Dışardan hafif konuşma sesleri geliyordu ama Serkan konuşulanları tam olarak duya-mıyordu. Sıkıcı bir bekleme başlamıştı aracın içinde. Bu soğuk iklime alışık olan askerler hiç şikâyetçi görünmüyorlardı. Dikkatini çeken tek şey hiçbirinin konuşmadığıydı. Zaman zaman karşılarında oturan sivil kişiye biraz merakla baktıklarının farkındaydı; ama bakışları karşılaştıkça hemen başlarını çeviriyorlardı.

Nihayet branda aralandı ve Mihail, "Hadi, atla," dedi Serkan'a.

284

Serkan araçtan çıkınca etrafına bakındı. Görünüşe göre burası da askeri bir merkezdi ve Kara Kuvvetleri'ne ait olmalıydı; az ilerde ufak bir helikopter duruyordu. İkisi beraber helikoptere doğru yürürken Serkan sordu.

"Neler oluyor? Bir aksilik mi var?"

Mihail homurdandı. "Bu hava şartlarında helikopter pilotu havalanmak istemiyordu, biraz nazlandı. Ama sonunda ikna oldu."

Serkan ufak helikoptere bakıp ürkerek mırıldandı. "Bununla Moskova'ya mı uçacağız?"

"Hayır, dostum. Bir saat ilerdeki Goma Havaalanı'na gideceğiz. Orada bizi bekleyen askeri bir jet uçağı var. Ona binip Kodinka AskeriHavaalanı'na uçacağız. Orası Hava Kuvvetleri'ne bağılı askeri bir üstür. Adını hiç işittin mi?"

Serkan başını sallayarak tasdik etti. "İşittim. Moskova'ya çok yakındır. Biliyorum."

"Orası son durağımız olacak."

Helikoptere yaklaştıklarında pilotla onları oraya getiren Brejni'li genç yüzbaşı hâ\Ş tartışıyorlardı. Pilot gelen sivillere kötü kötü baktı, sonra yüzünde çaresiz bir ifadeyle, "Binin bakalım," diye homurdandı.

Yüzbaşı selam çakıp hemen yanlarından uzaklaştı. İki ajan helikoptere bindiler. Pilot bu havada uçmanın çılgınlık olduğunu ileri sürerek söylenip duruyordu hâlâ. Az sonra pervaneler dönmeye başladı. Eski model BT-8 sanki, ben gidemem, dercesine sarsılıp duruyordu.

Yolculuk yaklaşık bir saat kadar sürdü. Goma Havaalanı' na konduklarında pilotun yakınmaları hâlâ bitmemişti. Helikopterden atlayıp meydana kendilerini karşılayan iki pilotla to-kalaştılar. Yeni pilotlar hiç konuşmadan onları pırıl pırıl bir jete götürdüler. Kontrol kulesi ile temas kuran jet, hava şartlarına aldırmadan gürültüyle yükseliverdi.

Mihail artık mutlu görünüyordu.

=* = * * Moskova'da sayılırlardı artık. Her ne kadar Kodinka As-

keri Havaalanı şehrin dışında kalıyorsa da, merkeze uzaklığı fazla değildi. Serkan şafak sökmeden Moskova'da olacaklarını tahmin etti. Kızılca kıyamet asıl ondan sonra kopacaktı, ama Moskova'ya nihayet erişebildikleri için memnundu. Zira kendi Teşkilat'ı ile bütün irtibatı kopmuş ve İstanbul'u terk ettiğinden beri MİT ile en ufak bir iletişim kuramamıştı. Yabancı topraklardaki bir ajan için bunun ne demek olduğunu ancak yaşayan bilirdi. Oysa Moskova'da temasa geçeceği pek çok MİT ajanı mevcuttu.

Kodinka Askeri Havaalanı'nı yine askeri bir araçla terk edeceklerini sanmıştı Serkan, oysa hiç de öyle olmadı. Uçaktan inince onları göbekli bir binbaşı karşıladı. Sadece Mihail'in elini sıktı ve ikisini bir cipe bindirerek alanın çıkışına getirdi ve anayolun başında bıraktı. Anayol gecenin bu saatinde bile hareketli sayılırdı. Tanyerinin ağarmasına henüz epey zaman vardı ama şehre giden boş bir taksi bulmakta zorlanmadılar. Taksiye bindiklerinde Mihail şoföre, "Krimski Most'a çek," dedi. Serkan, Moskova'da geçirdiği yıllardan, söylenen yerin, şehrin merkezinden biraz dışarda, Moskova Nehri üzerinde olduğunu hatırlıyordu.

Mihail iyice durgunlaşmıştı. Artık ne konuşuyor, ne de eskiden yaptığı gibi arada sırada imalı bir laf ediyordu. Yorgunluk ve uykusuzluktan ikisi de bitkin düşmüştü. Rus ajan içi geçiyormuş gibi gözlerini kapatmıştı. Nehir kenarına geldiklerinde taksiden indiler. Meskun alanlar oldukça seyrekti ama yine de burası şehrin banliyösü sayılırdı. Serkan huylanarak sordu.

"Neden burada indik?"

"Yolun sonuna geldik, dostum."

Serkan etrafına bakındığında gidecekleri uygun bir yer görememişti. Nehrin üstündeki köprüyü yürüyerek geçtiler. Dışarda dondurucu bir ayaz vardı ama kar yağmıyordu. Yola devam ederlerse Çamovniki'ye

uzanan Zubovski Bulvarı'na varacaklarını biliyordu Serkan. Orası hareketli ve kalabalık bir yerdi ama taksiden neden burada indiklerine bir anlam veremedi. Sağ taraflarında inşası yarım kalmış, metruk bir binanın harabesi vardı.

286

"Burası," diye mırıldandı Mihail.

Serkan harabeye bir daha baktı başını çevirerek.

"Nedir bu? Bu pislikte ne işimiz var?"

"Cesedinin bulunacağı yer, dostum. Artık oyun bitti. İş burada noktalayacağım."

Serkan'ın beyni uğuldar gibi oldu, hışımına Rus ajana döndü. Gecenin karanlığında bile ajanın elindeki Makarov'un soğuk metal pırlıtısını görebiliyordu. Mihail Kuznetsov'un gerçek yüzü nihayet ortaya çıkmıştı.

Mihail, MİT ajanının şaşıracağını, hatta paniğe kapılacağını sanmıştı, ama yüzünde donuk bir tebessümle kendisine baktığını görünce, "Hiç hayret etmiş gibi görünmüyorsun, dostum," diye homurdandı.

"Doğru, niyetini en başından tahmin ediyordum."

"Uyduruyorsun..."

"Sana inanmam için aptal olmam gerekirdi."

"Peşime takılmakla aptallığını kanıtladın zaten."

"Öyle mi sanıyorsun?"

Mihail gerildi birden.,4"Ne demeye çalışıyorsun?" diye kükredi gecenin sessizliğinde.

"Sonun geldi Mihail Kuznetsov. Şu anda bütün FSB seni arıyor."

"Onlar altı aydan beri arıyorlar beni, ne fark eder ki?"

"Hata ettin Ajan Kuznetsov, bunu kabul et. Poddupye'deki eski arkadaşlarını ve karını öldürmeliydin. Onlar seni ipe götürecek sırlarını biliyorlar artık."

"Saçma. Onlar kurtulup Moskova'ya dönünceye kadar çok şeyin değişeceğini hâlâ anlamıyor musun?"

"Yanıldığın nokta da bu ya. Ajan Boris ve karın şimdi buradadırlar. Zira sevgili arkadaşını bağlamadım, biz orayı terk ettikten kısa bir süre sonra harekete geçtiklerinden eminim. Boris senden şüphelenmiş ve anlattığın hikâyeye inanmamıştı. O kasadan aldığı diskette de Başkan'ı öldürmeye teşebbüs edecek gerçek suçluların kimliklerinin mevcut olduğunu ve senin darbeye kalkışacak komünistlerden biri olacağını anlamıştı Ajan Tretyakov."

287

"Palavra bunlar. Korkudan böyle konuşuyorsun. Aklınca beni yıldırmaya çalışıyorsun. Sana inanmıyorum."

"Ne yazık ki gerçek bu. Boris'in cebinden aldığımız tabancayı hatırlıyor musun? Hani ben almıştım."

"Evet," diye mırıldandı Mihail.

"Tabancayı da gizlice, sen görmeden onun cebine bıraktım. İnanmıyorsam üstümü ara, bulamayacaksın."

"Sen gerçekten aptalmışsın. Neye güvenerek böyle bir şeye kalkıştın ki?"

"Çok basit değil mi? Ufak bir çocuk dahi bu muhakemeyi yürütürdü. Şayet gerçekten masum olsaydın ve iyi niyetle bir suikastı ör.leme çabası içinde bulunsaydın hiç en güvendiğin iki arkadaşını ve de karını öyle etkisiz hale getirir miydin? Hiçbirini sevmiyordun, sadece kullandın onları. Karın planının bir parçasıydı, kasanın anahtarını çocukluk arkadaşına iletmek zorundaydı, Boris'i de Poddupye'yi tek bilen insan olduğu için çağırdın, plan işe yarayabilirdi; nitekim başarılı da oldun, ama çok önemli ve şüphe çeken bir noktayı atladın."

Mihail alaycı bir şekilde gülümsedi. "Neymiş o?"

"Şayet iyi niyetli olsaydın ve FSB'nin gerçekten bu işe bulaştığına inansaydın davranışın bu olmazdı. Haberi Türkiye'deki elçilik vasıtasıyla idari ve siyasi yollardan da

bizzat Başkan Putin'e ulaştırabilirdin ama yapmadın. Anlamadığım tek husus, neden Moskova'ya varıncaya kadar yaşamama izin verdiğin. Beni ortadan kaldırmak için çok fırsatın vardı; neden bu âna kadar bekledin?"

"İşte, bu zekice bir sual. Merak ediyorsan seni gebertmeden önce açıklayayım. Bu işte kimseye kolay kolay güvenemezsin. O disketin içinde çok önemli mevkilerdeki görevlilerin adları yazılı."

"Bunu tahmin edebiliyorum."

"Yol boyunca idealimize hizmet eden bazı küçük rütbeli askerlerden yardım gördüm ama onların hiçbir şebekenin ne derece geniş olduğunu bilmiyor. Neticeye varmadan kimsenin organizasyonun büyük sorumluları hakkında bir şey öğ-

288

renmemesi gerekiyordu. Disket canlı bir bombaydı ve mutlaka General Komogrov'a ulaşması gerekiyordu. Şayet benim başıma yol sırasında bir hal gelirse veya bir kazaya uğrarsam disketi generale sen götürecektin. Şimdi anladın mı?"

"Ben mi? Çok komik! Bunu nasıl düşünebilirsin?"

"Sakin yalan söylemeye kalkışma. Poddupye'de olanlara kadar, hepiniz bana inandınız. O zamandan beri benden kuşkulunmaya başladığınızı hissettim dostum. Ama yapabileceğin hiçbir şey yoktu. Elime düşmüştün. Burada mutlaka yardım isteyeceğin başka ajanlarınız vardır, ama hiç böyle bir şansın olmayacak, çünkü seni burada öldüreceğim. Artık benim için bir yüksün ahbap."

Serkan sonunun geldiğini hisseder gibiydi. Mihail silahını ateşleyecekti. Aralarında iki metrelik bir mesafe vardı. Fazla düşünmedi ve hızla üzerine onun atlayarak son şansını kullanmak istedi. Mihail silahını ateşledi, Makarov'un çıkardığı ses gecenin sessizliğini yırttı ve Serkan külçe gibi harabenin zeminine yığılıp kaldı.

Etraf çok tenhaydı ama Mihail'in onunla uğraşacak zamanı yoktu, buralarda daha fazla oyalanamazdı. Gün ağarmadan generalin evine varmalıydı. Ayağının ucu ile Serkan'ı dürttü, MİT ajanı hiç kılmıdamadı. Mihail silahını cebine sokup hızla oradan uzaklaştı.

##*

Yine de Serkan'ın anlattıkları kafasını karıştırmıştı Mihail'in. Söyledikleri doğru olabilir miydi, yoksa pek çok insanın yaptığı gibi ölümün kokusunu alınca, içindeki kin ve çaresizliği kusmak için mi söylemişti o sözleri. Emin olamadı. Zubovski Bulvarı'na çıkınca etrafın biraz daha hareketlendiğini gördü. Fabrikalara işçi taşıyan servis otobüsleri artıyordu. Yeniden bir taksi bulmak için etrafına bakınırken içinden küfürler savurdu. En gerekli olduğu zaman boş araba bulamıyordu. Gün ağarmadan generale ulaşması gerektiğini biliyordu.

Nihayet bir taksi bulmuştu. Şoförün yanına atlayıp,
289

"Çamovniki'ye çek," diye söylendi. Taksi şoförü sabaha yakın saatlerde arabasına aldığı bu telaşlı adamdan pek hoşlanmamıştı. Yan gözle onu süzüyordu. Mihail, "Ne bakıyorsun?" diye gürledi. Şoför hiç sesini çıkarmadan bakışlarını yola dikti. Bulvarı geçip sola dönerek Pirogovskaya Ulitsa'ya saptılar. Aslında buraları da şehir dışı sayılırdı ve ünlü generalin burada bahçe içinde büyük bir evi vardı. Kapısında daima askerler nöbet tutardı. Eve yaklaşırken Mihail, "Yavaşla biraz," diye homurdandı. Çevrenin güvenliğinden emin olmalıydı. Kapıdaki askerleri görmüştü ama onun asıl dikkatini çeken şey, sabaha karşı kaldırım kenarında yer alan üç sivil arabaydı ve her arabanın içinde en az dörder kişi vardı. Bu kesinlikle normal sayılmazdı.

Taksi şoförü Mihail'in isteğine uyarak arabayı iyice yavaşlatmıştı. Mihail birden uyandı, bunlar kendi Teşkilatı, FSB'nin memurlarıydı. Tipik insan avı manzarası, diye

homurdandı içinden, sonra da lanetler okudu. Bu herifler neyi bekliyorlardı burada? Kendisini mi, yoksa General Komogrov'u mu?

Tüyleri diken diken oldu birden. MİT ajanına inanmak istememişti ama Türk haklı çıkmıştı galiba. O anda Granit Kafa'nın evinde bir katliam yapmadığına gerçekten pişman oldu. Öfkeden kuduracak gibiydi. Başarıya bu kadar yaklaştığı bir sırada olanları kabul edemiyordu. Sakin olmalıyım, diye telkinde bulundu kendine. Normal zamanlarda bir generalin tutuklanmasını daima GRU üstlenirdi, ama etrafta Akvaryum'dan* kimseleri görememişti. Kapıdaki nöbetçi askerlerden başka üniformalı kimse de yoktu. Şimdiye kadar sızamadıkları tek yer GRU olmuştu.

Yavaş gitmesine rağmen bindiği taksi generalin evinden epey uzaklaşmıştı. Kararsız kalan Mihail kendini boşlukta hissetti. Ne yapacağına karar verememişti. "Geri dön," diye homurdandı şoföre. Taksi sürücüsü bu garip yolcudan ürkmesine rağmen, itiraz etmeden ilk müsait yerde araba-

* Rusya'da GRU'ya Akvaryum diye bir yakıştırma yapılır. 290

yi çevirerek döndü. Biri sivil biri askeri haber alma örgütü olmalarına rağmen FSB ile GRU pek iyi geçinemezler, sık sık aralarında yetki ihtilafları olurdu. Bu ihtilaflar çatışmaya dönüşmemekle birlikte epey tatsızlık yaratırdı. Mihail düşünmeye başladı, yoksa dün gece Komogrov'u tutuklamışlardı da, sıra şimdi kendisinde miydi? Komogrov güçlü bir insandı, tutuklansa bile hemen konuşmazdı, ama tahminleri doğru ise, Moskova'ya döndüğünü haber alan FSB, kendisinin ilk olarak generalle temas kuracağını düşünmüş olmalıydı.

Şoförün sorusuyla kendine gelir gibi oldu. "Şimdi nereye götürmemi istiyorsunuz?"

Mihail'in hiçbir fikri yoktu. Bütün planı generalle buluşma üzerine kurulmuştu. Darbe girişimine kadar tüm korunmasını Komogrov sağlayacaktı. Şoföre cevap vermeden önce derin bir nefes aldı. Sonra, "Tverskaya'ya, Çerkaskaya Sokağı'na," diye mırıldandı.

Şoför yüzünü ekşiterek Mihail'e kaçamak bir nazar attı. Tverskaya şehrin öbür ucuydu; şayet bu tuhaf davranışlı adamdan ücretini alabilirsejgüne iyi başlamış sayacaktı kendini, ama yavaş yavaş huylanmaya da başlamıştı. Adam pek sağlam ayakkabıya benzemiyordu. Kararsızdı, ne yapacağını bilemiyor gibiydi; şüpheli hatta birilerinden kaçarmış gibi davranıyordu. Çaresiz arabaya hız verdi.

Mihail gerçekten de o an ne yapacağını bilmiyordu. Çerkaskaya aslında kendi evinin bulunduğu sokaktı. Tahminleri doğru ise kendi evine gitmek tam anlamıyla bir çılgınlıktı, FSB mutlaka orada da tedbirler almış olmalıydı. Hem de büyük ihtimalle bu durum yeni başlamamıştı; İstanbul'da izini kaybettirdiğinden beri gizlice döneceğini düşünerek yirmi dört saat evini kontrol altında tutuyor olmalıydılar.

Çerkaskaya'ya vardıklarında günün ilk ışıkları etrafı aydınlatmaya başlamıştı. Bu saatler gece nöbetinde olanların en yorgun düştükleri andı genellikle. Bütün geceyi vukuatsız geçiren nöbetteki memurlar, günün ağarmasından sonra psi-

291

kolojik bir rehavete kapılırlar, ciddi bir olay beklemezlerdi artık. Azami dikkatini toplamaya çalıştı Mihail; çok yorgundu ve uykusuzluktan perişandı, lakin en ufak bir ihmal veya dikkatsizliği kaldıramazdı içinde bulunduğu şartlar. Daha sokağa girer girmez kaldırım kenarındaki Zil'i fark etti. İçinde uykulu iki adam sigara içiyorlardı. Bu mutlaka görev otosu olmalıydı. Yanılmadığını anlayınca şoföre, "Devam et," diye

mırıldandı. Artık enikonu sıkılan adam, "Şimdi nereye?" diye homurdandı.

"Kes sesini ve arabayı sürmeye devam et."

Çaresiz kalan adam yola devam etti. Sokağın sonuna gelince sordu yeniden.

"Sağa mı sola mı?"

"Sağa."

Taksi sağdaki Çerkaskaya'ya paralel sokağa saptı. Bu sokak aslında Boris Tretyakov'un Tamara'dan anahtarı almak için kullandığı, blokun arka cephesinin baktığı sokaktı. Mihail'in birden gözleri ışıldadı. Apartman görevlisi sabah hizmetlerini yapmak için bodrum kapısını açmış, açık kapının önünde oyalanıyordu. Bu, içeriye, kimse görmeden girebilmesi için harika bir fırsattı. Taksiyi durdurdu hemen. Şoförü parasını verip savdı. Fazlasıyla ücretini alan şoför hiç oyalanmadan gazlamıştı hemen.

Gün ağarmaya başlamıştı artık. Mihail, apartman görevlisinin kendisini görmesini istemiyordu. Sokakta kimsecikler yoktu henüz, dikkat çekmemek için karlı taflanların dibine sindi bir süre. Gözlerini apartman görevlisine çevirdi. Adam içeriye girip bodrum kapısını kilitlemeden önce içeriye sızması gerekiyordu. Şayet Tamara dönmüşse, bu saatte uykuda olması gerekirdi. Karısını bulunca onu rahatlıkla konuştururdu.

Görevli bir ara açık kapıdan içeriye girince huylandı, yoksa günlük işlerini tamamlayıp kapıyı yeniden kilitleyecek mi, diye telaşa kapıldı. Ama adam kapıyı kapatmamıştı. Taflanların üzerinden atlayıp bahçeyi geçmesi iki saniyelik işti. Birden adamın elinde karton kutularla yeniden bahçeye çıktığını

292

gördü. Demek hâlâ bodrumda yapacağı işler vardı. Nefesini kesip bekledi. Adam elindeki kutuları sokak üzerindeki çöp bidonlarına taşımaya başlamıştı. Görevli

arkasını dönünce Mihail hiç tereddüt etmeden, hızla yerinden fırlayıp açık kapıya doğru koştu. Buzlanmaya yüz tutmuş kara basarken hafif de olsa bir ses çıkarmıştı ama Mihail'in bunu düşünecek hali yoktu. Kısacık mesafeyi aşır kapıdan içeriye girdiğinde nefes nefeseydi. Hiç oyalanmadan merdivenlere doğru koştu. Adam her an içeriye dönebilirdi artık. Asansör platformuna geldi ve kabine girerek dairesinin bulunduğu katın düğmesine bastı. Kabin yükselmeye başlamıştı.

.i

293

2

Krinski Most'taki Devlet Hastanesi'nden içeri girdiği anda, Ajan Boris Tretyakov'u kapıda iki FSB görevlisi karşıladı. Biri saygılı bir şekilde selam vererek, "Efendim Sayın Birinci Müdür sizi ameliyathane kapısında bekliyorlar," dedi.

Boris hâlâ ne olduğunu anlamamıştı. Sabahın köründe, daha gün ağarmadan apar topar hastaneye getirilmesinin sebebini bilemiyordu. Feodor Petrovski'yi koridorun başında buldu. Yanında tanımadığı üç memur daha vardı. Boris çok önemli bir durum olduğunu sezinliyordu. Hemen Birinci Müdür'ün yanına koştu.

"Beni emretmişsiniz, efendim," diye fısıldadı.

"Evet, Ajan Tretyakov. Az önce ameliyattan çıkmış bir yaralıyı teşhis etmeni istiyorum. Kanlar içinde Krinski Most'taki inşaatı yarım kalmış bir binanın içinde çırpınırken, yoldan geçen iki işçi vatandaş bulmuş onu. Hemen polise bildirmişler. Sol omzunun altından kurşunlanmış. Çok kan kaybetmiş. Üstünden iyi taklit edilmiş sahte bir Rus pasaportu çıkmış. Giriş damgası Yalta'dan, ama işin en ilginç yanı adamın ağzından kendinden geçmeden önce çıkan son kelimeler olmuş.

Polise, bana FSB'den Ajan Boris Tretyakov'u bulun, çok önemlidir, diyebilmiş. Polis sabaha karşı bizi aradı."

Yalta ve kendi adının geçmesi Boris'in uyanmasına yetmişti.

"Bu adam Mihail Kuznetsov'un yanındaki MİT ajanı olabilir," diye mırıldandı.

294

"Ben de öyle tahmin etmiştim. Onu görenlerden biri de sendin ve adam senden yardım istiyor şimdi. Gel bak bakalım, bu sözünü ettiğin ajan mı?"

İkisi birden koridorun sonundaki bir odaya doğru yürüdüler. Kapının önünde hem resmi üniformalı bir polis, hem de sivil bir FSB ajanı bekliyorlardı. Feodor Petrovski'yi görünce hemen yol verdiler. Boris baygın yatan Serkan'a doğru yaklaştı. Bakar bakmaz onu tanıdı. "Evet, efendim, bu o," dedi.

"Mihail'in marifeti olmalı. Moskova'ya girince adamı vurmuş olmalı."

Boris çekinerek Birinci Müdür'e baktı.

"MİT ajanının Mihail'e inanmadığını zaten Poddupye'deki evde anlamıştım. Aksi halde bize yaşıdım etmeye kalkışmazdı. Şimdi ne yapmayı düşünüyorsunuz Sayın Müdürüm?"

"Burada kalmanı istiyorum. Doktorlar hayati tehlikesinin olmadığını ve üç-dört saat sonra kendisine gelebileceğini söyledi. Ayılınca senin onunla-konuşmanı istiyorum, muhtemelen bize daha fazla bilgi verecektir."

"Emredersiniz efendim. Şey... acaba..."

"Ne? Ne söylemeye çalışıyorsun?"

"Acaba Türk Elçiliği durumdan haberdar edildi mi?"

"Hayır. Henüz herhangi bir bildiride bulunmadık."

Boris cesaretini toplayarak fısıldadı.

"Sanırım bulunmayacaksınız da, değil mi efendim. Zira yaralı adamın Türk olduğuna dair elimizde en ufak bir delil

yok."

Petrovski hafifçe gülümsedi.

"Ona minnet borcunu mu ödemeye niyetlisin, Tretyakov?"

"Öyle de denebilir, efendim. Bizi bağlamış gibi yaparak yardım etmeseydi, size dün gece haber ulaştırmamız mümkün olmayacaktı."

"Biliyorum."

"Merakımı mazur görün efendim ama Mihail'in General Komogrov ile temasını önleyecek nasıl bir tedbir düşünüyor-

295

sunuz? Zira Mihail'in tek gayesi o disketi General'e ulaştırmaktı."

Birinci Müdür birkaç saniye sessiz kalarak ajanını süzdü.

"Tabiidir ki o disketi ele geçirmemiz hâlâ çok önemli. Zira orada eyleme taraf olan suçluların tam listesine kavuşacağız ama artık yılanın başı belli: General Komogrov. Dün akşamüstü Başkan Putin'e bir brifing verdim. GRU'nun başı General Zarkov da toplantıdaydı. Hem bizim tarafta hem de GRU kanadından gereken bütün tedbirler alındı. Kırk sekiz saatlik bir süreyle Başkan hiç kimsenin bilmediği bir yerde özel muhafazaya alınacak ve bu sabah saat dokuzda General Komogrov tutuklanacak."

"Sayın Müdürüm acaba neden saat dokuza kadar beklemeyi uygun gördünüz?"

"Birincisi Başkan Putin için en uygun yeri seçmeye çalıştık. Başkan'ın seçtiğimiz yere nakline kadar da harekete geç-memeyi daha uygun bulduk. İkincisi, belki bu süre zarfında Mihail Kuznetsov General'le temasa kalkışır diye bekledik. Mihail hâlâ kayıp. Onu elindeki disketle yakalarsak bize düşman avı konusunda çok yardımcı olacaktır."

"Anlıyorum, efendim."

Feodor Petrovski odadan çıkmaya hazırlanırken birden durup gülümsedi. "Ha, bu arada sırası gelmişken bir noktayı daha bilmeni isterim. Sana yaptığım bu açıklamayı, brifinge katılanlar dışında bilen hiç kimse yok henüz, Ajan Tretya-kov."

Boris birden gururu okşanarak dikleşti.

"Bana duyduğunuz güven için teşekkür ederim, efendim," diye fısıldadı.

**#

Mihail evinin kapısını cebindeki anahtarla açtı. Silahını yeniden eline almıştı. MİT ajanının söylediği gibi Tamara da kendisine ihanete kalkışmışsa, evin içinde de FSB korumaları olabilirdi, içeri süzülünce hiç kımıldamadan evin içini dinledi önce.

296

Derin bir sessizlik vardı.

Fanus içindeki rakkaslı saatin bile tık taklarını duyuyordu. Karısı uykuyu severdi, geç saatlere kadar evde de çalıştığı için, genellikle sabahları geç kalkardı. Tedbiri elden bırakmadı, ışıkları yakmadan ayaklarının ucuna basarak yatak odasına doğru ilerledi. Odanın kapısı açıktı. Yatağa baktı, boştu, hatta yatak hiç bozulmamıştı. Karısı geceyi evde geçirmiş olsa, bu saatte sokağa çıkması söz konusu olamazdı. Muhtemelen Tamara henüz Poddupye'den dönmemişti, zaten makulü de buydu. MİT ajanı yalan söylemişti. Ama yatak odasının kapısı önünde durup birkaç saniye daha düşündü. Hayır, diye mırıldandı. Henüz bundan emin olamazdı. Şayet Boris Tret-yakov yaşadıklarını FSB'ye naklettiyse, Merkez büroda hâlâ sorgulanmaları devam ediyor da olabilirdi, FSB onları o kadar çabuk bırakmazdı.

Ters giden bir şeyler vardı ama henüz ne olduğunu anlamamıştı. General Komogrov hiç şüphe çekmeyen

biriydi, çok güvendiği insanlar olmadıkça gerçek niyetini asla açıklamayan bir yapıya sahipti! Bu planın temelleri iki sene evvel atılmıştı ve askeri kanattan hiç bilgi sızması olmamıştı, ne yazık ki açık veren FSB'deki muavinler olmuştu. Sergei Ushakov'un trafik kazası gerçek bir kaza değildi. Arabasının frenlerini bizzat kendisi gevşetmişti. Vladimir Pronichev'in ölümü de intihar değil, cinayetti. FSB'nin bu üst düzeyde ve kritik görevdeki memurları maalesef dönecek ve fos çıkmışlardı.

Mihail banyoya doğru yürüdü. Banyonun ışığını yakmasının bir sakıncası yoktu, penceresi apartmanın boşluğuna açıldığı için yanan ışık sokaktan görülmezdi. Işığı yakıp kapıyı kapattı. Tamara sanki aceleyle fırlamış gibi banyoyu dağınık bırakmıştı. Her zaman derli toplu bir kadın olan karısı, bornozunu yere bırakmış, sırtından çıkardığı iç çamaşırlarını bile kirlı sepetine atmamıştı. İlk kez karısıyla olan ilişkilerini düşünerek hayale daldı. Evliliklerinin ilk iki yılında her şey çok mükemmeldi; her bakımdan tam bir uyum içindeydiler, ama iki yıl sonra Mihail evliliğın kendisine pek uygun bir

297

şey olmadığını anlamıştı. Sık sık görevle Moskova'nın dışına çıkıyordu ve her çıkışında da hayatına yeni bir kadın gırıyordu. Hepsi gelip geçici maceralardı ama böylesinin çok daha heyecan verici olduğunu anlamıştı. Üçüncü yıl bir münakaşa sırasında, Tamara'ya boşanmak istediğini söylemiş, ama kendisine sınılsıklam aşık olan karısı kesinlikle bu isteğe karşı çıkmıştı. Kendisi de fazla üstelememişti. Tamara pek çok kadın gibi aşırı romantikti ve onun bu yanı Mihail'e hiç uymuyordu. Aslında kariyeri açısından da boşanmak her zaman menfi puan kabul edilirdi. Geçen yılların, aralarındaki bağı kökten kopardığını, karısı ne yazık ki bir türlü kabulleneme-mişti.

Mihail aynaya yaklaşıp yorgun yüzüne baktı.

Sakalı uzamış çehresi, siyaha boyattığı saçlarıyla aynadaki aksini yadırgadı. Sıcak bir banyoya ihtiyacı vardı ama o da her Rus gibi yıkanmayı pek sevmezdi. Kaç gündür üstünde taşıdığı giysilerini çıkardı, tıraş oldu, sonra yatak odasına dönüp ışığı yakmadan, sırtına temiz bir gömlek ve takım elbise giydi. Müthiş yorgundu ama henüz dinlenecek zamanı yoktu. Generalin kapısı önünde gördüğü FSB memurları bir türlü aklından çıkmıyordu. Kaseti ve silahını yeniden ceplerine yerleştirdi. Tam o sırada Granit Kafa'nın küçük evinde Boris ile karısının sıcak bakışmalarını anımsadı birden. Kaşları çatıldı ve şimdiye kadar aklının ucuna bile gelmeyen bir ihtimalle tedirgin oldu. Yoksa karısı ile Boris arasında bir yakınlaşma mı olmuştu? Saçma, diye mırıldandı. Tamara asla böyle bir şeye kalkışmazdı. Ya Boris? Çocukluk arkadaşını hatırlamaya çalıştı. Küçüklüklerinde bile onurlu, hassas ve inandığı değerlere sıkı sıkıya bağlı bir mizacı vardı Boris'in. Arkadaşının karısına asla yakınlaşmaya kalkmazdı. Yılların onu değiştirdiğine inanmak istemedi. Gerçi aralarında bir ilişki ihtimali hiç umrunda değildi ama Tamara'nın burkulan ayağı için Boris'in gösterdiği hassasiyeti hatırlayınca biraz huylanır gibi oldu ve birden aklına bir olasılık daha geldi. Yoksa onların FSB Merkezi'nde sorgulandıklarını düşünmekle yanılıyor muydu? Acaba birlikte olabilirler miydi bu gece? Hırslıdan

298

sarardı. MîT ajanı haklı çıkmıştı, ikisini de Poddupye'de öldürmeliydi. Gerçi Serkan Başar belli ki kendisini test etmek için öyle bir laf etmişti ama değerdi doğrusu. Bir taşla iki kuş vurmuş olurdu. İkisine de fazla güvendiğinden hata yapmış, General Komogrov'un adını vermişti. Tamara'nın buraya uğramadığı belliydi; eğer düşündüğü gibiyse Boris'in evinde olabilirler miydi?

Onları kıskandığı filan yoktu, ama en güvendiği insanlar kendisine ihanet etmişlerdi, içinde alevlenen hırsın nedeni buydu. Bir an, Poddupye'de yarım kalan işi neden burada tamamlamayım, diye geçirdi aklından. Lakin bu son derece tehlikeliydi, bir şekilde General KomogrovTa temas kurmadan, onları öldürmeye kalkışamazdı. Çok aptalca bir şey olurdu bu. Ayrıca Tamara evde olmadığı halde kapısının önünde FSB'nin adamları nöbet tutuyorlardı; şayet ikisi geceyi Boris'in evinde geçirmişlerse o evin önünde çok daha fazla koruma olabilirdi.

Sinirlerini yatıştırmak için derin derin nefes aldı. Paniğe kapılmayı kendisine yakıştı-amadı, yüzüp yüzüp işin sonuna geldikleri anda, bu kadar telaşlanmasının hiç gereği yoktu. Salona geçip oturdu, bir sigara yaktı.

Zaten bundan evvel de şüphe çekmemek için General'in ne evine ne de birliğine giderdi. Görüşmelerini daha çok Komogrov'un yaveri Albay Dunayev vasıtasıyla özel evlerde gerçekleştirirlerdi. En azından yine bu yolu tercih etmeliydi. Albay güvenilir bir adamdı, gerçi elindeki disketi ona vermek istemiyordu, ama General henüz tutuklanmamışsa, yaveri yine bir buluşma ayarlayabilirdi. Bir ara eli sehpanın üzerindeki telefona uzandı ama son anda vazgeçti. FSB mutlaka telefonları dinliyordu. Albayı sokaktaki umumi telefonlardan birinden aramaya karar verdi. Kalın paltosunu sırtına geçirip dairesinden çıktı. Yine eve girdiği yoldan sokağa çıktı. Ortalık artık aydınlanmıştı ama Mihail etrafta herhangi bir tehlike göremedi, sokak boş sayılırdı. Hızlı adımlarla uzaklaştı.

*** Serkan, narkozun verdiği yarı baygın uykudan hafif bir

bulantı ile uyandı. Gözlerini iri iri açmayı başarmıştı. Sol köprücük kemiğinin altına isabet eden yerde keskin

bir sızı vardı ve öksürmek istiyordu. Önce nerede olduğunu anlayamadan etrafına bakındı. Başlangıçta biraz bocaladıysa da, görünüm gerekli çağrışımı yaptı. Burası bir hastane odası olmalıydı. Perdeleri açık odaya kurşuni gün ışığı sızıyordu. Odada kimse yoktu. Kulaklarını dikip dinlemeye çalıştı. Tekerlekli ilaç sehpasının koridordan gıcırtilarla geçişi, ambulansların ta uzaklardan gelen siren sesleri, hatta aranan doktorların adlarının Rusça anonsu, nerede olduğunu kavramasına ve başına gelenleri hatırlamasına yetti. Sol omzu sargılar içindeydi.

Yatağın içinde hafifçe doğrulmak istedi ama acıyla birlikte hafif bir baş dönmesi başlayınca başını yeniden yastığa yasladı. Aynı anda içeriye birinin girdiğini fark edince gözlerini kısarak giren kişiyi seçmeye çalıştı.

"Demek kendine gelmeye başladın dostum," diyen adam yatağa doğru yaklaşıyordu.

Adamın sesi hiç de yabancı gelmemişti. Narkozun etkisiyle hâlâ etrafı bulanık gören Serkan, ziyaretçisinin yaklaşmasını bekledi. Zonklayan şakaklarında nabız atışını duyabiliyordu; avuçlarındaki ıslaklığa ve geçirdiği ameliyatın verdiği ağırlara rağmen, pek de fena sayılmazdı doğrusu. Çekine çekine bir soluk aldı. Ciğerlerine hava göndermesi fazladan bir çabayı gerektirmişti ve yara yerinde bir sızlama duyumsadı.

"İşte, yeniden karşılaştık," diye fısıldadı Ajan Boris. "Nasıl hissediyorsunuz kendinizi?"

"Sanırım idare edebilirim," dedi Serkan.

"Mükemmel öyleyse. Yine de fazla konuşmanız doğru değil. Az sonra doktorlar gelip sizi yeniden kontrol edecekler. Uyanmanızı bekliyorlardı."

"Yardıma geldiğiniz için teşekkür ederim."

"Böylece ödeşmiş olduk."

Serkan güçlükle fısıldadı.

"Tutuklu muyum?"

"Hayır değilsiniz. FSB buradaki bakımınızı üstlenecek. Eski sıhhatinize kavuşuncaya kadar misafirimiz olacaksınız."

"Fakat..." diye kekeledi Serkan.

"Ne söyleyeceğinizi biliyorum. Zaten ben de bunun için buradayım. Gerçek kimliğiniz tarafımızdan gizli tutulacaktır, endişe etmeyin. Yalnız doktorlar gelmeden size bir-iki sual sormak istiyorum."

"Bildığimi hemen özetleyeyim. Beni Mihail Kuznetsov vurdu. Onu hemen durdurmanız gerekiyor."

Konuşmakta zorlanıyordu Serkan. Göğsündeki sancı artmıştı. Ama zorlanarak konuşmaya devam etti. "Mihail bir hain. Başkan Putin'e suikasta kalkışıyorlar, daha da önemlisi General Komogrov liderliğinde askeri bir darbe ile hükümeti düşürecekler."

Boris gülümsedi.

"Bunları biliyoruz. Asıl öğrenmek istediğimiz Moskova'ya ne zaman geldiğiniziz."

"Ne zamandan beri baygın yatıyorum?"

"Sizi yarım kalmış bir inşaat harabesinde bulduğumuzun üzerinden takriben beş-altı saat geçti."

"Öyleyse dün gece saat' üç sularında Moskova'ya vardık."

Tretyakov hemen zihninden bir hesap yaptı.

"Öyleyse bir uçakla gelmiş olmanız gerekir."

"Evet, öyle oldu. Poddurjye'den çıkınca Mihail önce bir araç çevirdi, Brejni askeri üssüne gittik. Oradan bir helikopterle, Goma Havaalanı'na geçtik. Hava üssünde Mihail'in geleceğini biliyor ve bekliyorlardı. Oradan da bir jet uçağıyla Kodinka Askeri Havaalanı'na indik. Mihail söz konusu disketi bir an önce generale ulaştırma gayreti içindeydi."

"Tamam, anladım," diye fısıldadı Boris. "Öğrenmek istediğim buydu. Şimdi siz biraz dinlenin."

"Fakat..."

"Hiç itiraz etmeyin. Gereken meseleleri daha sonra görüşürüz. Endişelenmenize de gerek yok."

Boris dostça bir gülümsemeyle Birinci Müdür'ü aramak üzere odadan çıktı. Az sonra raporunu telefonla Feodor Petrovski'ye iletecekti ama şimdi onu endişeye sevk eden

301

başka bir şey vardı. Hesaba göre Mihail yaklaşık altı saatten beri Moskova'daydı ve hâlâ ele geçmemiştir. Birden endişeyle ürperdi; acaba karısını bulmak için onu aramaya kalkışır mıydı?..

Mihail cadde boyunca ilerledi. Şehrin sabah trafiği artmış, her yer bir an evvel işe yetişmek için koşuşan insanlarla dolmuştu. Kalabalığın yoğunlaşması Mihail için daha elverişliydi. Akan insan seli içinde kendisini daha fazla gizleme olanağı buluyordu. Yüz metre kadar ilerde bir gazete bayii, hemen arkasında da hemen MITC'e* ait ankesörlü bir telefon kulübesi vardı. Gazete bayiinden telefon kartı alıp kulübeye girdi. Mavi telefonu kaldırıp boş sesini aldıktan sonra, kartı yuvaya sokup ezbere bildiği Albay Dunayev'in özel numarasını tuşladı. Az sonra albayın tanıdık sesini duydu.

"Alo!"

"Günaydın, Albay."

Dunayev isim vermeden konuştu. "Günaydın. Sizi daha evvel bekliyorduk. Biraz gecikmediniz mi?"

"Ufak tefek bazı aksilikler çıktı. Durum nedir?"

"Anlayamadım?" diye mırıldandı Albay. "Ne tür aksilikler?"

Mihail kısa bir soluk aldı.

"General iyi mi?"

Albay tedirgin bir şekilde homurdandı. "Gayet tabii, iyidir. Sizin temas kurmanızı bekliyor. Bir şey mi anlatmaya çalışıyorsunuz?"

"Bu sabah doğruca evine gitmek istedim. Öyle kararlaştırmıştık."

"Evet, biliyorum. Ama geciktiniz."

"Çünkü evinin etrafında çok sayıda FSB görevlisi vardı."

Albay bir süre durakladı. Sonra tiz bir sesle, "Sizin gelişinizi mi bekliyorlardı?" dedi.

* Moskova Devlet Telefon Şebekesi. 302

"Sanırım öyle."

Albay'ın sesi yine sert çıktı. "Bekleyin bir süre..."

Mihail adamın devam etmesine fırsat vermedi. "Hayır, bekleyemem. Generale söyleyin lütfen, bu akşam her zamanki yerde buluşalım. Durum biraz nazik. Lütfen söyleyin kendisine, dikkat çekmemek için randevu yerine sivil gelsin. Anladınız mı?"

"İsteğinizi kendisine ileteneğim," diyen Albay hemen telefonu kapatmıştı.

Ahizeyi yerine asan Mihail bir süre boş bakışlarla telefon kulübesinden etrafını süzdü. Kendisiyle ilgilenen hiç kimse yoktu fakat tedirginliği geçmiyordu bir türlü. Kulübeden dışarıya çıkarken içindeki karamsarlığın daha da artığını hissediyordu. Uzun süreden beri gizlice süren savaş, ilk kıvılcımlarıyla birlikte ateş almış ve mesele aleniyete dökülmüştü artık. Bundan sonra ilk darbeyi vuran kazanacaktı. FSB'nin uyandığı bir gerçektir. Aksi halde General Komogrov'un kapısının önünde bekleyen onca FSB ajanını nasıl açıklayabilirdi? Beyninde hâlâ açıklayamadığı sorular cirit atıyordu. General ve zeki biri olan Albay Dunayev nasıl olurda o ajanları fark edemezlerdi. Yaver Dunayev her sabah makam arabasıyla gelir Komogrov'u evinden alırdı. Bu kritik günlerde yeterince ihtiyatlı olmadıklarını kabul etmek istemiyordu Mihail. Ayrıca başında şimdi bir sorun daha vardı; akşam karanlık basıncaya kadar nerede oyalanacaktı. Gün boyunca Moskova'da dolaşmak hiç

işine gelmiyordu. Hiç aranmayacağı yerleri düşündü; sinemalar, müzeler olabilir belki. Ya da bir taksiye binip akşama kadar şehir merkezinden uzak durmayı düşündü. Ama hepsi sakıncalı göründü gözüne. Şehir giriş çıkışlarını kontrol altında tutabilirlerdi. Sinemalar, müzeler unuma açık yerlerdi, oralarda vakit öldürmek belki peşindekilerin pek aklına gelmeyebilirdi, ama kalabalık arasında bulunmanın da başka sakıncaları vardı. Kendini kapana sıkışmış gibi hissediyordu Mihail. Galiba son bir ayın sinir yorgunluğu şimdi kendisini gösteriyordu, zira ani bir kararla en olmayacak yere Boris'in evine gitmeyi aklına koydu.

303

Tamara uyandığında saat on bire geliyordu. Belki daha da uyuyabilirdi ama gözlerini açıp yatakta Boris'i göremeyince onun çoktan kalktığını düşünerek daha fazla uyumaktan vazgeçti. Tembel tembel yatağın içinde gerindi. Sonra Boris'le sevişmeleri aklına gelince tatlı bir uyuşukluğa kapıldı. Uzun zamandan beri böyle bir mutluluğa erişmemişti. Cinsel dürtülerini frenleyememiş, sonra da cinselliğin doldurduğu bir kuyuya düşmüştü sanki. Gece yaşadığı haz iliklerine işlemişti. O keyifle seslendi.

"Boris!"

Herhalde uyanmış ve mutfakta kahvaltı hazırlığına girişmiş olmalıydı. Yanına gelmesini, kendisini okşamasını hatta dün geceki mutluluğu bir daha yaşatmasını istiyordu o anda. Sesini duymamış olmalıydı. Bir kere daha, "Boris," diye seslendi. Bu kez yumuşak ama daha yüksek bir sesle seslenmişti. Neden cevap vermiyordu acaba? Üzerindeki yorganı attı. Yatağın içinde çırılçıplaktı ama çıplaklığından hiç utanmıyordu, hatta Boris'in kendisini bu halde gündüz gözüyle bir daha görmesini istiyordu.

Yatağın içinde bir kere daha gerindi. Mutluluğun huzur verici tebessümünü yüzüne yayılıyordu. Kendisi de inanamadı ama davranışları tüm duygularını yansıtıyordu o an. Boris'i seviyordu, hem de ruhunun her zerresine kadar. Güçlü, anlayışlı, müşfik ve sevecen bir insandı Boris. Ayrıca tam bir erkek. Dün geceki sevişme saatlerini hatırladıkça bedeninde tatlı kıpırtılar hissediyordu. Canı hâlâ yataktan çıkmak istemiyordu. Nasıl olsa Boris kahvaltıyı hazırlayınca haber vermek için aralık duran yatak odasının kapısından başını içeriye uzatacaktı. Burkulan ayak bileğini hatırlayınca yattığı yerde bacağına havaya kaldırıp şişkinliğe baktı. Poddupye'de bileğini muayene eden o yaşlı doktor haklı çıkmıştı. Bu sabah şiş inmişti. Bacağına havada tutup bileğini her iki yana, sonra da öne arkaya doğru kıvrırdı; acımiyordu.

Başını sağa çevirince Boris'in evden çıkarken bıraktığı notu gördü, hemen uzanıp ufak kâğıdı aldı ve hızla okudu.

304

Seslenişlerine Boris'in neden cevap vermediğini şimdi anlamıştı, sevgilisi evde yoktu, ama mümkün olduğunca çabuk döneceğini yazıyordu.

Yataktan kalktı. Boris'in pijama altını bacaklarına geçirdi. Uzun gelen paçalarını kıvrırdı. Sonra yatağın sıcaklığından çıktığı için hafifçe üşümeye başladığını hissettiğinden pijamanın üstünü de sırtına geçirdi. Tam o sırada kapı çalındı. Tamara, Boris'in geldiğini düşünerek çıplak ayak kapıyı açmaya koştu. Çocuksu aşk heyecanı hâlâ ruhunda gümbürtüyle davullar çalıyordu. Sevgilisine cinselliğini teşhir etme hevesine kapılarak kasten pijamanın düğmelerini iliklemedi. Dolgun memeleri açık duran pijama üstünde sağa sola kayıyordu. "Geliyorum," diye seslendi ve kapıya koştu. Hâlâ, kapıyı açtığı anda, Boris'in kendisini bu tahrik edici

kılıkta görünce yüzünde belirecek arzu dolu ifadeyi hayal ediyordu. Kapıyı açtı ve donakaldı.

i

305

3

Mihail, bir taksi çevirip şoföre adresi verdi. Boris'in kapısı önünde de FSB ajanlarının koruma görevinde olacaklarından kuşkusu yoktu. Adresi ve Boris'in daire numarasını biliyordu ama bu eve daha önce hiç gelmemişti. Sokağa girince taksiden inmedi. Şoföre, "Bekle," diye homurdandı. Adamcağızın sesi çıkmamıştı. Herhalde buradan birini alıp, başka bir yere gideceklerdi. Nitekim arkada oturan müşterisi de birini bekler gibi dikkatle etrafa bakmıyordu. Mihail artık park etmiş arabalar içinde bekleyen erkekleri görünce rahatlıkla onların FSB mensubu olduklarını çıkarabiliyordu. Nitekim az ilerde duran Zil içindeki dört kişiyi görmüştü. Tek endişesi nöbetteki ajanlar tarafından tanınmasıydı. Ne de olsa FSB'de üst düzeyde bir görevliydi ve sert tutumu yüzünden memurların çoğu tarafından pek sevilmediğini bilirdi. Tek umudu boyalı saçlarıydı; eğer Boris bunu da bildirmediyse, onları atlatma şansı olabilirdi. Yapacağı şeyin tehlikesinin bilincindeydi, o iblis Homolko mutlaka kendisini tanıyan memurları görevlendirmiş olmalıydı. Ajanlar biraz uyanıksa siyaha dönüşmüş saçları kendisini kurtarmaya yetmezdi, yürüyüşünden bile tanırlandı. O sırada arkadan elinde ağır poşetlerle yaklaşan yaşlı bir kadın görünce aklına bir fikir geldi. Denemeye değerdi, hemen taksinin parasını ödeyerek adamı başından savdı. Sonra hızlı adımlarla yaşlı kadına yaklaştı ve tam karşısına dikildi. Yaşlı kadın yolunu kesen adama garip garip bakıyordu.

"Ufak bir hizmet karşılığında yüz ruble kazanmak ister misin?"

306

Teklif karşısında gözleri ışıldayan yaşlı kadın hemen sordu.

"Nasıl bir hizmet?"

"Elindeki poşetlerden birini bana vererek sağdaki apartmanlardan birine girinceye kadar bana refakat etmeni istiyorum."

Yaşlı kadın hayretle sordu. "Hepsi o kadar mı?"

"Evet, o kadar."

"Çılgınsın sen."

"İki yüz ruble!"

Kadının gözleri irileşti.

"Şayet bir soyguncuysan şunu bilmeni isterim ki poşetlerin içindekiler elli ruble bile etmez."

Mihail sırtı. "Soyguncuya benziyor muyum?"

"Doğrusunu söylemek gerekirse benzemiyorsun ama bu aptallık niye?"

"Orasını kurcalama."

Kısa bir tereddüt geçiren yaşlı kadın, "Anlaştık," diye fısıldadı. "Ama parayı peşin isterim."

Mihail hiç duraksamadan cüzdanını çıkarıp pırl pırl iki adet yüzlük banknotu kadına uzattı. Yaşlı kadın kaşla göz arasında parayı cebine indirmişti bile. Poşetleri ajana uzattı. "Al bakalım." Poşetleri kavrayan Mihail yüzünü mümkün olduğunca kadına çevirip, solda kaldırıma bitişik duran Zil'e sırtını çevirdi.

"Şimdi benimle konuşmaya başla, sanki kırk yıllık dostmuşuz gibi."

"Ne konuşabilirim ki? Seni tanımıyorum bile."

"Orası önemli değil. Konuş, gülümse, istersen zırvala. Hiç umrunda değil."

Bu arada koruma memurlarını kandırmak isteyen Mihail, hafif topallayarak aksak biri gibi yürümeye başlamıştı. Yaşlı kadın da gerçekten iyi rol yapıyordu, iki yüz ruble etkisini göstermiş buruşuk yüzünü tatlı bir gülümseme kaplamıştı.

Evin önüne kadar geldiler.

Onlar içeriye girerken Zil'in içinde oturan memurlardan
307

biri ilgilenererek arkadaşlarını dürttü. "Apartmana girenleri gördünüz mü?"

Sigarasından derin nefes çeken memurlardan biri homurdandı. "Gördük tabii, kör müyüz?"

Soruyu soran homurdandı. "Ama o evden bunların çıktığını görmemiştik."

"Ne olmuş yani? Belki o evin sakini değiller."

"Yahu şu adama dikkat etsenize. Muavin Kuznetsov'a benzemiyor mu?"

Arabadaki diğer ajanlar gülmeye başladı.

"Hadi oradan, sen de," diye homurdandı içlerinden biri. "Keşke Kuznetsov da bu herif gibi topal olsaydı. Hem bu herifin saçları simsiyah. Benim tanıdığım Muavin sarışındır."

Kuşkulanan ajan susmak zorunda kaldı. Arkadaşları haklıydılar. Yaşlı kadınla kuşkulandığı adama bir daha bakmak için başını çevirdi ama o sırada ikisi de apartmana girmişlerdi. İçeriye dalan Mihail yaşlı kadının sırtını okşadı. Sonra kulağına eğilerek fısıldadı. "Şimdi on beş dakika daha burada bekleyeceksin. Sonra tıpış tıpış çıkıp evine yollarırsın, beni iyice anladın, değil mi? Tam on beş dakika."

Yaşlı kadın, anladım dercesine başını salladı. Mihail de hızla asansöre doğru koştu. Kabinden çıkınca koridora bir göz attı. Görünürde kimsecikler yoktu. Keyifle sırtarak tabancasını çıkardı ve kapının zilini çaldı. Bundan sonrası kolaydı.

Tamara karşısında kocasını görünce donakalmıştı. Gözleri iri iri açıldı, dudakları aralandı, çığlık atmak istedi ama ağzından en ufak bir ses çıkmadı. Mihail, Makarov'un soğuk namlusunu karısının çıplak göğsüne

dayarken diğeri elini de muhtemel feryadını önlemek için hemen ağzına dayamıştı. Tamara neden sonra çırpınmaya başladı ama Mihail öyle güçlüydü ki karısını topaç gibi döndürmüş hemen arkasına geçmişti. Güçlü parmaklarıyla yanaklarına bastırıyordu. Tabancanın namlusunu da şakağına dayamıştı. Eğilerek genç kadının kulağına fısıldadı.

308

"Nerede o?"

Tamara kimi kast ettiğini anlamıştı tabii, ama cevap verecek halde değildi. Sadece ağzını örten ellerden kurtulmaya çalıştı, beceremedi.

"Yatak odasında mı? Uyuyor mu daha?" Mihail'in elleri öyle iriydi ki, Tamara neredeyse havasızlıktan boğulacaktı. Tüm çırpınmaları boşunaydı. "Beni onun yanına götür şıllık, âdi fahişe," diye homurdandı Mihail. Bir yandan da karısını içeriye doğru itiyordu. Hırsından kudurmuş gibiydi. Bulundukları antreden ufak salon görünüyordu. Boris'i orada göremeyince kapısı aralık duran yatak odasına doğru sürükledi Tamara'yı. İki kişilik dağınık yatak her şeyi anlatıyordu ama Boris'in evde olmadığını da sezmişti. Karısı Boris'in geldiğini sanarak ona kapıyı açmak için, yataktan böyle yarı çıplak fırlamış olmalıydı. Elini ağzından çekerek tekrar sordu.

"Nerede o namussuz?"

Tamara'nın cevap verecek hali yoktu. Önce daralan nefesini ayarlamak için derin derin soludu. Zangır zangır titriyordu. Mihail'i karşısında göreceğini hiç düşünmemişti.

Neden sonra, "Burada yok, gitti," diye fısıldayabildi. "Hangi cehenneme gitti?" "Bilmiyorum."

Mihail karısını hızla yatağa doğru itti, dengesini bulamayan genç kadın yatağın kenarına çarpıp yere yuvarlandı. Bu arada Mihail yatak odasındaki kadife kaplı eski bir berjeri çekerek yatağın yanına getirip oturdu.

Tamara yerden kalkmaya çalışırken o ayaklarını yatağa uzatıp kahredici bir gülümsemeye karısına bakmaya başlamıştı. Elinde hâlâ Makarov'u tutuyordu. Güçlükle doğrul n Tamara bir suçlu gibi yatağın kenarına ilişti.

"Endişelenme Tamara," diye fısıldadı Kuznetsov. "Seninle bir sorunun yok. Hiçbir zaman da olmadı zaten. Boris'in koynuna girmen de umrumda değil. Aramızdaki bağın çoktan koptuğunu sen de biliyorsun. Seni hayatımdan sileli uzun zaman oluyor."

309

Genç kadın yaşlı gözlerle kocasına bakıyordu. Mihail'in c mleri balyoz gibi iniyor, beynini uğuldatıyordu. Neden sonra mırıldandı.

"O halde neden geldin buraya?"

"Biraz vakit geçirmeye."

Tamara şaşkın şaşkın ajana baktı.

"Anlamadım... Vakit geçirmeye mi?"

"Evet,  yle.  n r de uzun bir gün var. insanın boş vaktini karısıyla geçirmek istemesi kadar doğal ne olabilir ki?"

Herhalde benimle alay ediyor, diye düşündü Tamara. Ya da Mihail gerçekten  ıldırmıştı. Bunlar akılı başında bir insanın edeceği laflar değildi.

"Seninle artık görüşmek istemiyorum," diye söylendi.

Sakin sakın, "Ben de," diye mırıldanmıştı Mihail. "Ama sevgili çocukluk arkadaşım Boris'le son bir defa konuşmam gerekiyordu."

Bunun ne anlama geldiğini anlamıştı genç kadın. Hafifçe  rperdi. Bıraktığı nota bakılırsa Boris biraz sonra dönecekti. Beyni karıncalanır gibi oldu. Kuşkusuz genç adamın, kendi evinde bulacağını umduğu en son kişi Mihail'di.

" ık git artık hayatımdan Mihail!" diye bağırdı.

"Sesini kes Tamara. Bak, ben bağırıyor muyum? Bir kadının bağırarak konuşmasından ne kadar nefret

ettiğini bilir•sin. Sakin ol ve benimle alçak sesle konuş." "Hayır, bağıracağım."

"Üzgünüm sevgili karıcığım ama böyle bağımaya devam edersen o dilini koparırım ya da beyninde ufak bir delik açarım ve o zaman sen sonsuza kadar susmak zorunda kalırsın." Tamara dehşetle kocasına baktı. Gözlerindeki buz gibi ifadeden bunu rahatlıkla yapabileceğini sezdi. O gözlerde içi nefret ateşiyle yanan, şiddete eğilimli, yarı hasta bir insanın sadist arzularını okudu. Korkusu ağır bastı ve sustu.

"Ha işte şöyle... Mükemmel. Seninle anlaşacağımızı biliyordum zaten."

Söyleyecek bir şey bulamıyordu Tamara; ağlamaya başladı.

310

"Zırlamayı da kesmeni rica etsem sevgili karıcığım, acaba giderayak senden çok şey mi istemiş olurum."

Genç kadın hıçkırıklara boğulmak üzereydi. İçinden her şeye isyan etmek geliyordu ama ne çare ki yapabileceği bir şey yoktu artık. Yutkunarak gözyaşlarını tuttu.

"Söyle bakalım, Boris yatakta benden daha mı iyiydi?"

Gerçeği onun yüzüne kusmak isterdi genç kadın ama bunu yapamadı.

Susmakla yetindi.

"Soruma cevap ver Tamara. Daha mı iyiydi?"

Genç kadın kendini zorladı. "Çok anlamsız bir soru bu Mihail. Bir erkeğin karısına sormayacağı bir soru. Utanman lazım."

Ama Mihail'in tepkisi çok ani ve sert olmuştu. Birden oturduğu koltuktan uzanarak sol elinin tersiyle karısının suratına bir tokat indirdi. "Bunu Boris'in koynuna girmeden önce düşünmeliydin pis kaltak!" diye bağırdı. Tokadın etkisiyle Tamara yüzükoyun yatağa devrilmişti...

Boris Tretyakov, raporunu Birinci Müdür'e ilettikten sonra hastane kapısında bekleyen hizmet araçlarından birine atlayarak hızla evine dönmek istedi. İçini, ruhunu daraltan bir tedirginlik kaplamıştı. Hesaba göre Mihail altı saattir Moskova'daydı ve FSB şehirde fellik fellik onu aradığı halde, henüz ele geçirememişti. Acaba şu anda nerede olabilirdi? Eğer mantıklı bir muhakeme yürütülürse, baş koyduğu idealin gerçekleşmesi için yandaşlarıyla buluşması, darbe teşebbüsünün son hazırlıklarını gerçekleştirmek için yapılan son hazırlıklara iştirak etmesi gerekirdi. Bu kargaşa sırasında hiç önem vermediği karısını düşünmesi oldukça uzak bir ihtimaldi. Ama içi rahat değildi Boris'in. Çocukluk anılarına dönüp Mihail'in kişiliğini şimdi erişkin bir insan olarak tahlile çalışıyordu. Onu endişeye sevk eden de bu düşünceydi. Mihail çocukken de yenilgiyi kabul edemeyen bir mizaca sahipti; oynadıkları oyunlarda kaybedeceğini anlayınca mı-

311

zıkçılık eder, hır çıkarır, küser, hatta kavga ederdi. Kindardı da, hele haksızlığa uğradığına inanmışsa, haklı olup olmadığını fazla düşünmeden, eline geçen ilk fırsatta o olayı ortaya atıp intikam almaya, en olmayacak yerlerde oyunbozanlık etmeye kalkıştı. Gerçi aradan yıllar geçmiş, kemâle erişip olgunlaşmışlardı, eski kişilik özelliklerine bakıp bir hükme varmak yanlıştı ama Poddupye'de karşılaştığı adam, hâlâ eski kimliğini muhafaza eden Mihail'di. Hırslı, gözü kara, inandığını elde etmek için her türlü dostlukları bir kalemde çizip istediğine ulaşmak isteyen muhteris bir tipti. Çocukluğunun büyüyüp gelişmiş bir kopyası. Aslına bakılırsa Mihail değişmemişti. Ondan korkulurdu. Arabayı süren memura, "Biraz acele et," dedi.

Araba hızlandı.

Köşesine sinen Boris düşünmeye devam etti. İçinden, benimki anlamsız bir vehim, diye homurdandı. Mihail'in bu kritik saatlerde onları düşünmesi oldukça uzak bir ihtimaldi. Kuznetsov er ya da geç intikam almaya kalkışacaktı, bundan adı gibi emindi, ama şu sırada böyle bir şey yapmasını beklemiyordu. Olsa olsa darbe teşebbüsünü gerçekleştirip başarıya ulaşırlarsa, ancak ondan zaman ayıracağı bir meseleydi bu. Telaşlanmasına hiç gerek yoktu. Ayrıca evinin önünde Teşkilat'ın memurları koruma görevini sürdürüyorlardı.

Evine gelince arabadan atlayan Boris, önce karşı kaldırımında bekleyen memurlara bir göz attı. İçlerinden biri arabadan çıkıp ona gülümsemişti. Ajan, önce arabadan inen memura yaklaştı. "Herhangi bir şey var mı?" diye sordu. Memur rahatlıkla, "Her şey yolunda, efendim," diye karşılık verdi.

Boris biraz rahatlar gibi olmuştu ama nedense içindeki o sıkıcı tedirginlikten tam olarak kurtulamıyordu. Asansöre atladı ve dairesinin olduğu kata çıktı. Tamara artık uyanmış olmalıydı. Genç kadının yaşadığı gerilimli yolculuğu hatırlayarak belki de hâlâ uyuyor olacağını düşündü.

Zili çalmaktansa, kapıyı anahtarıyla açmayı yeğledi. Tam cebinden anahtarını çıkarırken içerden tüylerini ürperten bir ses duydu, insan sesi.. Bir konuşma.. Daha da ilginç bir erkek sesi... Evinde bir erkek vardı.

312

Bir an damarlarındaki kanın çekildiğini duyumsadı Boris. Acaba başka bir daireden akseden bir ses mi duydum, diye te-reddüte düştü. Ama yanılmıyordu, ses kendi dairesinden geliyordu. Yıldırım gibi uzanıp silahını belinden çıkardı. Önce emin olmak için kulağını kapıya dayayıp bekledi. Yanıldıysa, hızla içeri dalıp Tamara'yı korkutmak istemiyordu. Birkaç saniye kapıldığı paniği yenip sakinleşmeye çalıştı. O erkek sesini duyamaz

olmuştı şimdi. Kulağını kapıya yapıştırmıştı sanki. Derin bir sessizlik vardı. Neden sonra bir hıçkırık duyar gibi oldu. Ta uzaklardan... Belki de yatak odasından.

İçeriye hızla dalmasının bir yararı olmazdı. Durum düşündüğü gibiyse, avantaj içerdeki düşmanındaydı. Mihail silahlıydı ve gözünü kırpmadan Tamara'ya bir kötülük edebilirdi. Kendi adına hiç korkusu yoktu, iyi eğitim almış bir ajandı ve elinde tuttuğu silahı başarıyla kullanabilirdi, ama bu tür çatışmalar çok riskliydi ve sevdiği kadının hayatını tehlikeye atamazdı. Bir an, aşağıya inip sokakta bekleyen memurlardan yardım istemeyi düşündü ama hemen bundan vazgeçti. Bu sorunu sadece daha da zorlaştırır ve daha tehlikeli boyutlara ulaştırırdı. Tamara'yı kurtarmak istiyorsa, bunu tek başına halletmeliydi. Mihail'le tek başına ve karşı karşıya çarpışmalıydı; tıpkı çocukluğundaki gibi...

Boris'in altında ter tanecikleri belirdi; bir an, kapalı kapının ardında kendini çok çaresiz hissetti. Garip bir sacayağı oluşturmışlardı; karı, koca ve kadının sevgilisi. Ne var ki koca, sevgilinin çok eski arkadaşıydı. Elindeki anahtarın son anda kilide sokmaktan vazgeçti Boris. Ne kadar dikkatli olursa olsun, bir kulağı tetikte olan Mihail, anahtarın yuvada çıkardığı sesi duyar ve Tamara'yı kendine kalkan olarak kullanabilirdi. İçeriye girmenin başka bir yolunu bulmalıydı. Panikten kurtulup çare aramaya başladı. Mihail'i gafil avlamak zorundaydı. Bu işin tek yolu, içeriye pencerelerden birinden süzölmektir.

Yan dairenin sakinleri olan genç karı koca, Moskova'nın en büyük oyuncak mağazası olan Detski Mir'de (Çocuk Dünyası) çalışırlardı. Ne yazık ki bu saatte evde bulunmazlardı.

313

Büyük bloklar halinde inşa edilen binanın bu koridoru üzerinde altı daire vardı. Boris hemen onun yanındakine doğru koştu. Genellikle binadaki komşularıyla fazla

samimiyeti yoktu ama o dairede de Yelisev Yiyecek Pazarı 'nda çalışan Hristo Dinov adında, ak saçlı birinin oturduğunu biliyordu. Karısı umarım evdedir, diye dua ederek, kapıyı çaldı. Fazla beklemedi. Dinov'un orta yaşlı, tombul yüzü karısı kapıyı açtı.

Boris kadının korkmaması için tabancasını cebine sokmuş, cüzdanından FSB kimliğini çıkarmıştı. Kadın, komşusunu mütebessim bir çehreyle karşıladı. Ziyaretini, hele böyle bir saatte gelişini yadırgadığı için ajanın yüzüne bakarak bir açıklama bekledi. Boris mümkün olduğunca kibar bir ifadeyle kimliğini kadına gösterdi.

"Hanımefendi," diye fısıldadı. "Benim dairemde sakıncalı bir adam var. Onu yakalamam gerekiyor. İzin verirkeniz sizin balkonunuzdan benim dairemin balkonuna geçmek istiyorum."

Orta yaşlı kadın şaşırarak ajana bakakalmıştı. Ne diyeceğini bilemedi ama genç adamın burnuna doğru uzattığı kimlik aslında her türlü itiraz imkânını ortadan kaldırıyordu. Şaşkınlığının bir nedeni de o tarihe kadar ticaretle uğraştığını sandığı komşusunun bir FSB ajanı olduğunu öğrenmesiydi. Akşama kocasına anlatacağı müthiş bir hikâye çıkmıştı ortaya. Hafiften ürkmüş olmasına rağmen, "Girin içeriye," diye fısıldadı Boris'e.

Boris hızla salona daldı.

Bloktaki bütün daireler aynı olduğu için, Tretyakov hiç sıkıntı çekmeden balkona çıktı. Kadın da arkasından balkona çıkıp merakla komşusunun kalktığı çılgınca girişimi seyre başladı. Bu gerçekten çılgınca bir girişimdi, zira oldukça basit ve kaba bir mimariyle inşa edilmiş bloklarda, destek alınacak veya basarak ilerlenebilecek kaş ve çıkıntılar yok denecek kadar azdı. Sadece daire aralarında kırmızı tuğladan yapılmış ufak şeritler yer alıyordu. Durumu gören Boris içinden lanet okudu ama artık yapacağı bir şey yoktu. Hiç beklemeden adı-

mini balkon korkuluğundan boşluğa sarkıttı. Altıncı kattaydı, yükseklik korkusu yoktu ama o an aşağıya bakmanın hiç de hoş olmayacağını düşündüğünden bir eliyle bulunduğu balkonun demirini sıkı sıkı tutarak diğer elini apartmanın dış yüzüne dayadı. Bütün sorun ayak uçlarını tuğla çıkıntıya kadar uzatmaktı. O anki denge çok önemliydi; bunu sağlayamazsa aşağıya düşmesi işten bile değildi. Sol ayağı tuğlaya değdi, aksi gibi ayağında kalın botlar vardı, ince kösele bir ayakkabı olsa şansı daha fazla olurdu. Bu durumda daha fazla bekleye-meyeceğini biliyordu. Gözünü karartıp öbür ayağını da balkondan kaldırıp tuğlanın çıkıntısına doğru çekti.

Ter içinde kalmıştı.

Altındaki tuğlanın her an ağırlığını çekemeyip kopması mümkündü. Bir cambaz titizliği ile sol ayağını biraz daha sürüttü. Tuğla hâlâ dayanıyordu. Bedenini adeta duvara yapıştırmıştı. Bir adım daha kaydı. Sonra tüm cesaretini toplayıp bitişik dairenin balkonuna tutundu. Yolun yarısını almış sayılırdı. Bir an bacakları boşlukta sallandı. Ama Boris çevik bir hamle ile vücudunu yukacı çekip dairesine bitişik balkona atladı. Derin bir soluk aldı. Ama heyecandan hiç düşünmediği bir şey olmuştu. Sokaktan geçenler binanın altıncı katındaki bu akrobasi gösterisini görmüşlerdi. İnsanların hayretle yukarıya baktıklarını fark'etti. Bunların arasında FSB'nin kaldırım kenarında bekleyen korumaları da vardı. Memurlar birden arabadan fırlamışlar, tanıdıkları Boris'e hayretle bakmaya başlamışlardı. Önce onlar koşuşmaya başladılar. Şayet sokakta bağırışmalar olursa bu kesinlikle Mihail'in de dikkatini çekebilirdi. Boris bulunduğu komşu balkonundan aşağıdaki adamlara yukarıya gelmemelerini ama apartmanın ana girişini tutmalarını işaret etti. Bunu ne kadar anladıklarını bilemiyordu.

Memurlar kendi aralarında tartışmaya başlamışlardı ama Boris'in onlara meram anlatacak vakti yoktu, yoluna devam etti. Aynı eylemi bir kere daha tekrarlamak zorundaydı.

315

"Kendi aptallığıma kızıyorum," diye fısıldadı Tamara. "Meğer seni hiç tanımamışım."

Mihail hiç oralı olmadı. Hafif alaycı bir tavırla karısını süzüyordu.

"Siz kadınlar çok boş mahluklarsınız. Bencil, kafasız ve haris. En kültürlünüz bile cahilsiniz. İnsan doğasından hiç anlamıyorsunuz. Bir erkeğin sizi tava getirecek birkaç süslü iltifatına hemen teslim oluyorsunuz. Tretyakov'u çocukluğundan bilirim, kendini ağırdan alan, hanım evladının tekiydi, büyüyünce de romantik takılan bir budala olmuş. Bu meslekte ne işi var, hâlâ anlamış değilim." Mihail bir kahkaha attı, sonra sırtarak devam etti. "Hadi anlatsana bana, seni nasıl tavladı?"

Kıpırmızı kesilen Tamara tüm nefretini birden kustu.

"O beni tavlamadı, hatta asla böyle bir şeye kalkışmadı. Ona kendimi ben verdim, isteyerek, arzulayarak. Çünkü ilk defa onda bir erkeğin taşıması gereken nitelikleri bütünüyle buldum. Sende asla olmayanları."

"Orospu!" diye mırıldandı Mihail fakat hâlâ sinirli bir şekilde gülümsüyordu.

"Aklınca beni aşağılamaya, tahkir etmeye çalışıyorsun, değil mi? Amacın nedir?"

"Amacım filan yok. Sadece sohbet ediyoruz."

"Yalancı! Hâlâ yüzüme baka baka yalan söylemeye kalkışıyorsun. O gururlanacak bir erkek. En azından senin gibi bir vatan haini değil."

"Dur bakalım Tamara. O kadar ileri gitme. Vatan haini demekle ne kastediyorsun?"

"Sen bir komünistsin!"

Mihail daha yüksek sesle güldü.

"Ne var ki bunda? Yakın bir tarihe kadar bu ülkenin bütün insanları komünisti."

"Ama şimdi değiller."

Mihail kaşına acır gibi baktı. Duygusuzluğuna kendisi de şaşıtı. Tamara ile dokuz yıl birlikte yaşamıştı, ancak şu

316

anda genç kadın ona hiçbir şey ifade etmiyordu. İçi bomboştu, müşterek güzel birkaç anı hatırlamaya çalıştı, ama aklına gelen bir şey bulamıyordu. Daha da kötüsü onunla konuşmaktan bile sıkılmıştı. Bir an elindeki Makarov'u tutan parmağının karıncalandığını hissetti. Tetiği çekip onu ebediyen susturmaktan zevk alabilirdi, yorgun vücudunun ve beyninin çağrısına uysa, o an silahını ateşlerdi ama henüz erkendi. Boris Tretyakov'un dönmesini beklemeliydi.

Tepkisini homurdanarak gösterdi.

"Sus artık. Sesini kes. Seni dinlemek bile beni sıkıyor," dedi.

Evin içindeki gürültüyü de o anda duydu..

Boris zor da olsa, kan ter içinde kendi dairesinin balkonuna varmıştı. Ufak salonuna açılan balkon kapısının pek sağlam kapanmadığını, ufak ve sessiz bir omuz darbesiyle açılacağını biliyordu. Blok yöneticisine; birkaç kere tamiri için müracaat etmiş ama sonuç alamamıştı; şimdi bu ihmalin mükâfatını alacaktı. Balkondan balkona geçerken cebine koyduğu tabancasını yeniden eline aldı. Önce çömelerek camın kenarından içeriye bir göz attı. Salon boştu. Tamara ile Mihail'in yatak odasında olduğuna bir kere daha kanaat getirdi. Kapının açılışını duymazlarsa, gerisi kolaydı. Evin

içine girdikten sonra Mihail'in şaşkınlığından istifade edebiliirdi.

Gerilip balkon kapısına bir omuz attı. Çıkan gürültüye engel olamamıştı, fakat tahmin ettiği gibi aşırı yüksek bir ses çıkmamıştı ya da öyle olması için dua ediyordu içinden. Bir an durup bekledi. Her an Mihail'in belirmesini bekleyerek, yatak odasına açılan koridorun başında silahın namlusunu koridora doğru çevirdi. Sonunda eve girmişti ama avantaj hâlâ Mihail'de sayılırdı. Aynı anda yatak odasından Tamara'nın attığı cıglığı duydu. Cıglık, tecrübeli ajanın kontrolünü kaybetmesine yetmişti, her türlü riski göze alarak çılgın gibi yatak odasına doğru koştu.

İki çocukluk arkadaşı koridorda karşılaştılar.

317

Aralarında iki buçuk-üç metre kadar bir mesafe vardı ve ellerindeki silahlar birbirlerinin üzerine doğrultulmuştu. Boris sinirden titriyordu. Mihail'in yüzünde ise kahredici bir tebessüm vardı. İlk konuşan yine o oldu.

"İşte bir kere daha karşılaştık, Boris," diye fısıldadı.

"Alçak herif! Tamara'ya ne yaptın?"

Mihail Kuznetsov sinsi sinsi sırtıyordu.

"Karıma ne yaptığımı mı soruyorsun?"

Karım kelimesini özellikle vurgulamıştı.

Boris'ten ses çıkmayınca, iki eliyle kavradığı silahın namlusunu milim kimıldatmadan gülümsemeye devam etti.

"Sen tahmin et! Altı aydır karısına hasret bir erkek ne yaparsa, ben de onu yaptım. Senin yatağında onunla güzel güzel seviştim. Zevkin doruklarına erdirdim. İnlettim onu. Bana neyi itiraf ettiğini de bilmek ister misin? Dün gece onu be-cerememişsin dostum, hiç memnun kalmamış. Ne dün gece, ne de ondan önceki gecelerde. Seninle sadece yasak savmış. Anlıyorsun,

değil mi? Azgın boğa, kocasına kavuşunca şimdi mest oldu. İstersen, gir içeri bak, çırlıçıplak yatakta yatıyor."

Mihail'in yalan söylediğini hemen anlamıştı Boris. İntikam ateşiyle yanıp tutuşan adam nefretini kusuyordu. Ajan Tret-yakov o zaman duruma hâkim olduğunu hissetti. Mihail'in nefretinin Tamara ile ilgisi yoktu, onun kabul edemediği, çocukluk arkadaşının başarısı ve haince operasyona engel olmak için gösterdiği çaba idi. Bunda da muvaffak olmuştu. İkisinin de elleri tetikteydi. Silahlar her an patlayabilirdi.

Bu kez Boris sırttı.

"Çocukluğumuzdan beri benden hep nefret ettin, değil mi Mihail? Bir türlü bu gerçeği kabul edemedin?"

"Nefret mi? Hangi gerçeği? Neden bahsediyorsun sen?"

"Her zaman senden üstün olduğumu. Sağduyu ve itidal sahibiydim ben. Bütün doğru kararları ben alırdım. Sen ise isyankâr ve mızıkçıydın. Her şeye karşı çıkardın; isteklerin anlamsız dahi olsa yerine getirilmesini isterdin. Bütün oyunbozanlıklar senden kaynaklanırdı. Daima lider olma sevdasın daydın ama bu senin karakterinde yoktu."

318

"Saçmalıyorsun. Kıskançlıktan ne dediğinin farkında değilsin. Asıl ahlaksız olan sensin. Karımı bile baştan çıkardın."

"Ben çocukluğumuzdan bahsediyorum Mihail."

"Onda da yanılıyorsun. Benim üstün liderliğimi kabul edemezdin. Çetenin başı bendim, tabii ki kararları ben verecektim. Sen ve İgor'da kararlarımı uymak zorundaydınız."

Boris başını iki yana salladı.

"Hiç de öyle değildi. Aslında ikinizi de ben idare ederdim. Ama bunu anlayış ve sevgi ile yapardım."

"Yalan. Yalan söylüyorsun. Ben seni hiç kıskanmazdım."

Boris yeniden gülümsedi. "Ben kıskançlıktan hiç söz etmedim Mihail. Bunu söyleyen sensin. İçini boşaltıyor, o günlerdeki ruh halini bir daha yaşıyorsun. Oldum olası marazi ve hasta ruhlu birisin sen. Bugünlere nasıl geldiğini doğrusu merak ediyorum."

"Yeter!" diye kükredi Mihail. "Şimdi çocukluğun muhasebesini yapacak değiliz. Sonun geldi Boris. Seni öldüreceğim." İ.

"Bundan o kadar emin olma. Benim de niyetim o. Sen bir. vatan hainisin ve ülkene ihanet ettin. Cezanı yasaların vermesini isterdim ama seni vurmaktan hiç vicdan azabı çekmeyeceğim."

"Sen gerçekten salaksın. Beni vurabileceğini mi düşünüyorsun? Karşımda hiç şansın yok. Öleceksin Boris."

"Belki," diye homurdandı Ajan Tretyakov. "Ya sen? Buradan kurtulacağını sanıyor musun? Evin etrafı sarıldı, kısırıldın Mihail. Kendi evime neden normal kapıdan değil de, pencereden girdiğimi sanıyorsun? Aşağısı memur kaynıyor. Firar şansın sıfır."

"Kaldırım kenarında bekleyen adamlara mı güveniyorsun?"

Boris blöfüne devam etti.

"Hayır, dostum. Bu sabahtan beri tüm FSB peşinde. Pek çok yere baskın yapıldı. Şu an çatıda, binanın koridorlarında, ana girişte kısacası her yerde pek çok memur var, sıkış-

319

tırıldın. Hakkında infaz kararı verildi. Seni gördükleri yerde ateş edecekler. Bu binadan canlı olarak çıkamazsın. Buradaki operasyonu da ben yönetiyorum. Kendi daireme bitişikteki dairenin balkonundan girdim. On dakikaya kadar dışarı çık-mazsam 'Vurucu Güç' operasyona başlayacak. İnat etme, at silahını ve teslim ol."

Mihail yerinden bile kımlıdamadı fakat alnında soğuk terler belirmişti.

"Sana inanmıyorum," diye homurdandı. Unuttun mu, ben kontr-terör şubesindenim ve böyle bir operasyonun nasıl yapıldığını senden çok daha iyi bilirim. Vurucu Güç kumandayı senin gibi kendilerinden olmayan birine asla teslim etmez; bu bir kuraldır."

"Her zamanki gibi beni yine anlamıyorsun Mihail. Eskiden de böyleydin. Birinci Müdür geçmişimizi biliyor. Sana son bir şans tanımalarını ondan ben istedim. Hayatta kalman bana bağlı. Silahını at ve teslim ol. Başka şansın yok."

İkisinin de alnında biriken ter damlacıkları gözlerine doğru süzülüyordu.

İkisi de hemen hemen aynı anda silahlarını ateşlediler. Koridor barut kokusuyla doldu.

320

4

Mihail, kurşunu tam gırtlığından yemişti. Açılan delikten kalın bir sütun halinde kan fışkırırken, olduğu yerde birkaç saniye sarsıldı. Bir anda gözleri perde inmişçesine kararmış, karşısındaki düşmanını göremez olmuştu. Refleksle kasılan parmakları Makarov'u ateşlemeye yetmişti ama bilincini kaybederek külçe gibi yere yuvarlanırken silahın namlusu kaymıştı; çıkan tek kurşun Boris'in sol kolunu sıyrıp duvara saplanmıştı. Yerde birkaç sam-ye debelendi, hırladı sonra kaskatı kesilerek can verdi.

Tretyakov kolunda acı hissediyordu. Giysisinin dirseği ile omzu arasında bir kan lekesi oluşmuştu. Yaralanmıştı ama kesinlikle önemli değildi aldığı yara. Bakışları hâlâ yerde hareketsiz yatan Mihail'in üzerindeydi. Silahının namlusunu yerde yatan cesetten ayırmadan birkaç adım attı. Onun da başı dönüyor, takati azalıyordu. Bir an, içinden yükselen istekle Mihail'e bir kurşun daha sıkmak

istedi, ama son anda kendini tutarak iradesine hâkim oldu. Mihail'in öldüğünü anlamıştı. Ancak gırtlığında açılan yaradan hâlâ pıhtı halinde hafif hafif fışkırmaya devam eden kan, yerde ufak bir gölcük oluşturmuştu. İkisi de silahlarını ateşlediklerinde hedefi ıskalamayacaklarını biliyorlardı, mesafe çok yakındı. Boris'in tek başarısı, tetiği çocukluk arkadaşından sadece bir saniye önce çekmesiydi. Arkadaşının paniğe kapılması sonunu getirmişti.

Boris yaşamı boyunca bu ânı unutmayacaktı. Her şeye rağmen içinde garip bir eziklik hissediyordu. On gün önce, Kapka'nın Köpekleri'nden birini burada, kendi evinde öldüreceğini söyleseler, güler geçerdi. Ama öldürmüştü işte. Mihail mevcut rejimi değiştirmeye, hükümeti devirmeye kalkışan bir haindi, fakat ne olursa olsun geçmişinin, çocukluk günlerinin de bir parçasıydı. Birden Tamara'yı hatırlamasa duygularıyla boğuşmaya devam edecekti. Hızla yatak odasına daldı. Genç kadın yatağın üzerine serilmiş hareketsiz yatıyordu. Burun deliklerinden sızan ince bir kan çenesine, oradan da çıplak göğsüne doğru akmıştı. Boris bir an, onun da öldüğünü sanarak çılgın gibi yatağa koştu. Neyse ki yaşadığını anlamakta gecikmedi. Hafif bir baygınlık geçiriyordu; Mihail onu hareketsiz bırakmak için yumruklamış olmalıydı. Nitekim genç kadını kollarının arasına alır almaz, Tamara'nın titreyen gözkapakları aralanmış, karşısında sevgilisini görünce mutlu sona eriştiğini hissederek hafifçe gülümsemiş, sonra yine dalmıştı.

Rahatlayan Boris görevini hatırladı. Genç kadını yatağa yatırıp üstünü örttü ve hemen koridordaki cesedin başına döndü. Mihail'in cansız bedenini çevirdi, üstünü aramaya başladı. Her şey disketi bulmasına bağlıydı. Eğer Mihail buraya gelmeden önce disketi başkalarına teslim ettiyse sorun bütün vehametiyle devam edecekti.

Önce ceketinin iç ceplerine baktı ve ilk arayışta sol cebinin içinde ince kutusuna yerleştirilmiş disketi bulup çıkardı. Neredeyse sevinçten bir çılgılık atacaktı.

Biraz sonra dairesinin ajanlarla dolup taşacağını biliyordu. Çılgınca bir fikre kapıldı, odasına koşup bilgisayarını açtı, kutusundan çıkardığı disketi yuvasına sürdü. Sol kolundaki acı gittikçe şiddetleniyor ve kan kaybetmeye devam ediyordu. Sol kolunu kullanmakta zorluk çekiyordu artık, parmaklarında hafif uyuşma başlamıştı, ama hiç orali olmadı ve aydınlanan ekranda birbiri ardına beliren adları dehşete kapılarak gözden geçirmeye başladı. Aralarında bir.yığın tanıdık isme rastlamıştı.

Dairenin kapısının hızlı hızlı vurulduğunu o sırada duydu.

Ajanlar kapıya dayanmış olmalıydılar. Her ne kadar onlara balkondan binanın dış girişini tutmalarını işaret etmiş olsa da, şaşkınlıktan, silah seslerinin memurları harekete geçireceğini unutmıştı. Kapıdaki gürültüler artıyordu ama Boris hiç acele etmedi. Ekranda yaklaşık yüz elli kadar isme rastlamıştı; listenin sonuna doğru olanları zaten tanııyordu. Disketi yuvasından aldı, kutusuna yerleştirip cebine koydu. Sonra sakın bir şekilde bilgisayarını kapatıp, kapıyı açmaya gitti.

Sonraki on gün içinde Rusya'da gizli fakat hareketli bir tasfiye yaşandı. Hem sivil hem de askeri kesimde pek çok insan görevlerinden alındı veya istifaya zorlandı. Bu eylem oldukça gizli tutuldu. Bunu özellikle Başkan Putin istemişti. Ekonomik istikrarsızlık yaşayan Rusya'da darbe söylentilerinin yayılmasının milli politikalarına ters düşeceğini savunmuştu. Ulusal televizyonda yaptığı konuşmada da, üstü kapalı olarak yeni tayinlerin yapılmasını taze kan aranmasına bağlamıştı. Tutuklananların sayısı düşük 'düzeyde tutuldu ama

diskette adı geçenlerin hepsi görevden alındı. General Komogrov'un tevkihi ise halka bazı askeri ihalelerdeki yolsuzluk olarak ifade edildi. Yerine rejime bağlı bağka bir general atandı hemen. Listedeki asker kökenlilerin çoğu Vichorevka alığma Kampı'na sevk edildiler. GRU Bağkanı General ėalyapın görevinde yetersiz görülerek istifaya zorlandı. Darbe teğebbs bağarıyla bastırılmış, huzur geri gelmiğti.

Olaylardan beğ gün sonra Boris Tretyakov, Serkan'ı hastanede ziyaret etti. MİT ajanı oldukça iyileğmiğti. FSB de MİT de olayların bir krize yol açmadan kapanmasında mğterek menfaat gördüler. Serkan taburcu olduktan sonra, yine sahte Rus pasaportuyla alelade bir turist gibi Moskova'dan uçağa bindirilerek İstanbul'a gönderildi. Onu havaalanına götüren ekipte Boris de yer almığtı.

Boris, Tamara'nın kapısını çaldığında saat sekiz sularıydı. şu son on gün içinde ikisi de çok yoğun günler geçirmiş ve birbirlerini yeterince grememişlerdi. Tretyakov'un elinde bir demet sarı gl vardı. Tamara onu sevinçle karėıladı. Aslında ikisi de biraz tedirgindiler. Ne olursa olsun, geç an kendini huzursuz hissediyordu Tamara'nın karėısında. Kötü de olsa, sevdiği kadının kocasını öldürmüş biriydi. Her geçen gün bu olayın Boris'in içinde doğurduğu ruhsal bunalım artıyordu.

Tamara onu içeri alırken yanağına bir öpücük kondurdu. Gözleri ısıll ısıldı ama o mavi gözlerde de hissedilir bir çekingenlik vardı. Karėılıklı oturdular fakat bir türlü rahat davra-namıyor, zihinlerindeki sorunları açığa vuramıyorlardı. Hatta sıkıcı bir sessizlik girmişti aralarına.

"Günlerin nasıl geçiyor Tamara?" diye sordu ajan oldukça soğuk bir sesle.

"Tahmin edeeğin gibi Boris. Üniversitedeki işime gidip geliyorum."

Tretyakov, anlıyorum, der gibi bağını salladı.

"Ya sen?"

"Ben de öyle.. Biliyorsun, zor günler geçiriyoruz."

"Evet."

Yine bir sessizlik oldu.

Boris, "Beni yemeğe davet etmen çok nâzik bir davranış Tamara," diye fısıldadı.

"Sana çok şey borçluyum Boris."

"Hiçbir şey borçlu değilsin. Ben... ben... sadece..."

"Sus! Neler diyeceğini tahmin edebiliyorum. İkimiz de..."

Genç kadın da sözüne devam edemedi. Bir süre bakiştılar. Tamara'nın mavi gözleri ıslanır gibi oldu, sonra gözyaşları yanaklarına süzölmeye başladı.

Yutkunan Tretyakov bitkin bir sesle, "Onun hayali hep aramıza girecek değil mi?" diye mırıldandı.

"Bilmiyorum."

"Seni seviyorum Tamara, hem de deliler gibi seviyorum. Ne yapacağız? Sensiz yaşayabileceğimi sanmıyorum."

324

"Ben de seni seviyorum Boris."

"Emin misin?"

"Kesinlikle."

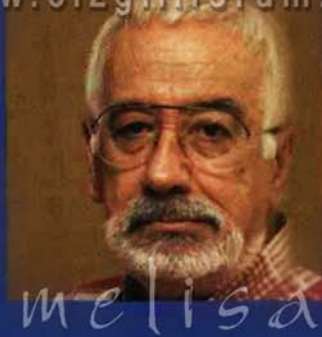
"Öyleyse evlen benimle."

Genç kadının yaşlı gözleri mutlulukla ışıldadı.

"Bu teklifi ne zaman yapacaksın diye sabırsızlıkla bekliyordum."

Boris Tretyakov yerinden fırlayarak genç kadını kollarının arasına aldı. Onu ateşli öpücöklere boğarken, aralarına gireceğini düşündüğü Mihail'in hayalinin sadece kendi zihninin yarattığı bir safsata olduğunu anlamıştı artık.

SON

Rus istihbarat örgütü ajanı Boris Tretyakov, örgütün üst düzey yetkilileri tarafından sorguya alınınca, kendini bir bilmecenin içinde bulur. Eski dostu Mihail vatana ihanetle suçlanmaktadır. Örgüt ondan arkadaşının yakalanması için çalışmasını beklerken, dostu örgütün ihanet içinde olduğunu iddia ederek Boris'ten yardım ister. Kafası karışan genç ajan, Mihail'in karısı Tamara ile birlikte Rusya'nın karlı köy yollarında bir gizemin peşine düşer...

Osman Aysu CIA ile MIT'in de rol aldığı **Tamara'nın Gözyaşları'nı**, ilginç konusu ve usta işi kurgusuyla, diğer kitapları gibi soluk soluğa okutmayı başarıyor.

